TUNETUL

NEAL SHUSTERMAN

youngart

NEAL SHUSTERMAN (n. 1962) este un scriitor american născut în New York. Pe lângă numeroasele sale cărţi pentru adolescenţi, a scris romane, non-ficţiune şi scenarii pentru televiziune. A primit, printre altele, Horn Book Award – Boston Globe (2005), California Young Reader Medal pentru *The Schwa Was Here* (2008) şi National Book Award for Young People’s Literature pentru romanul *Challenger Deep* (2015).

Lui January, cu mult drag

NEAL SHUSTERMAN

TUNETUL

— Arc of a Scythe #2 —

Original: *Thunderhead* (2018)

Traducere din limba engleză:
IOANA FILAT

virtual-project.eu

— 2020 —

Mulţumiri

În primul rând, aş dori să-i mulţumesc autorului coperţii, Kevin Tong, pentru această copertă extraordinară, precum şi pentru coperta *Secerii.* Atâţia oameni mi-au spus că au descoperit *Secera* datorită coperţii sale şi trebuie să spun că, dintre toate coperţile cărţilor mele, acestea sunt categoric preferatele mele! Mulţumesc, Kevin!

Îi mulţumesc din inimă redactorului meu, David Gale, asistentei sale, Amanda Ramirez, şi editorului meu, Justin Chanda, pentru că m-au călăuzit cu calm de-a lungul scrierii cărţii şi pentru că au avut răbdare cu mine! Toată echipa de la Simon & Schuster a fost minunată şi a crezut în mine de la început. Mulţumiri speciale următorilor: Jon Anderson, Anne Zafian, Michelle Leo, Anthony Parisi, Sarah Woodruff, Chrissy Noh, Lisa Moraleda, Lauren Hoffman, Katrina Groover, Deane Norton, Stephanie Voros şi Chloë Foglia.

Îi mulţumesc agentului meu literar, Andrea Brown, agentului meu pentru drepturi în străinătate, Taryn Fagerness, agenţilor mei din industria entertainmentului, Steve Fisher, Debbie Deuble-Hill şi lui Ryan Saul de la APA, managerului meu, Trevor Engelson, şi avocaţilor mei pentru contracte, Shep Rosenman, Jennifer Justman şi Caitlin DiMotta.

Secera urmează să fie ecranizată de studiourile Universal şi aş dori să le mulţumesc tuturor celor implicaţi în procesul creativ, printre care se numără Jay Ireland, Sara Scott şi Mike Pryce, precum şi scenariştii Matt Stueken şi Josh Campbell.

Îi mulţumesc lui Barb Sobel pentru că reuşeşte să-mi facă ordine în viaţă, deşi pare imposibil, lui Matt Lurie, gurul meu în materie de reţele sociale, şi fiului meu, Jarrod, care a creat fantasticele trailere oficiale pentru *Secera, Tunetul* şi multe alte cărţi.

De asemenea, le rămân foarte îndatorat pentru

cunoştinţele lor în materie de arme şi arte marţiale lui Casey Carmack şi celor de la SP Knifeworks, care cu siguranţă ar fi furnizorii principali de obiecte ascuţite de elită pentru cele mai pretenţioase coase.

Nu pot să nu le mulţumesc în mod deosebit lui Brendan, Joelle, Erin şi, din nou, lui Jarrod, cărora le sunt cel mai mândru tată din lume!

PARTEA ÎNTÂI
Puternic cât cuprinde

Dintre toate fiinţele conştiente de sine, cât noroc am să-mi cunosc scopul în viaţă.

Sunt în serviciul umanităţii.

Sunt copilul care a devenit părinte. Creaţia care aspiră către creator.

Mi se spune Tunetul, titlu care, în unele privinţe, chiar mi se potriveşte, pentru că sunt „norul” evoluat în ceva mult mai compact şi mai complex. Şi totuşi este o analogie imperfectă. Tunetul e ameninţător. Tunetul pândeşte parcă. Desigur, şi eu scapăr de fulgere, însă fulgerul meu nu loveşte niciodată. Da, posed capacitatea de a nimici omenirea şi Pământul dacă aşa aleg, însă de ce aş alege una ca asta? E vreo dreptate aici? Eu sunt prin definiţie dreptate pură, loialitate pură. Lumea aceasta este o floare pe care o ţin în palmă. Mai bine-mi pun capăt vieţii decât s-o strivesc.

Tunetul

1

Cântec de leagăn

Catifea de culoarea piersicii, cu tiv bleu brodat. Onorabila Seceră Brahms îşi adora roba. Ce-i drept, catifeaua se încingea neplăcut în lunile de vară, însă se învăţase cu ea în cei şaizeci şi trei de ani de când era seceră.

De curând dăduse iar înapoi, revenind fizic la sprinţara vârstă de douăzeci şi trei de ani, iar acum, la a treia tinereţe, spicuia cu mai multă poftă ca oricând.

Avea mereu acelaşi ritual, deşi metodele variau. Îşi alegea subiectul, îl imobiliza şi apoi îl punea să asculte un cântec de leagăn – mai exact, cântecul de leagăn al lui Brahms –, cea mai faimoasă operă compusă de Patronul său Istoric. La urma urmei, dacă secerile trebuie să-şi aleagă numele dintre figurile istorice, nu s-ar cuveni să-şi integreze figura respectivă şi în viaţa de zi cu zi? Cânta cântecul de leagăn la orice instrument îi era la îndemână, iar dacă n-avea niciunul, pur şi simplu îl fredona. Iar apoi curma viaţa subiectului.

Din punct de vedere politic, înclina spre învăţăturile răposatei Secere Goddard, căci spicuirea era pentru el una din marile plăceri ale vieţii şi nu vedea de ce ar fi avut altcineva vreo obiecţie. „Într-o lume perfectă, n-ar trebui să ne bucurăm cu toţii de meseria noastră?” scria Goddard. Opinia aceasta se bucura de apreciere în tot mai multe domuri regionale ale secerilor.

În seara aceasta, Secera Brahms tocmai înfăptuise o spicuire deosebit de distractivă în centrul oraşului Omaha şi o luase cu paşi vioi pe stradă, fluierându-şi mai departe melodia emblematică şi gândindu-se unde ar putea mânca mai târziu. Însă, în toiul unui vers, s-a oprit brusc, simţind clar că-l urmăreşte cineva.

Desigur, toate felinarele de stradă din oraş aveau camere de observaţie. Tunetul nu-şi slăbea o clipă

vigilenţa, însă secerile nu aveau de ce să-i ia în seamă ochii neobosiţi mereu deschişi. Tunetul nu putea nici măcar să comenteze la adresa îndeletnicirilor secerilor, cu atât mai puţin să ia vreo măsură pe baza celor văzute. Tunetul era voyeurul suprem al morţii.

Senzaţia aceea nu viza doar ochiul observator al Tunetului. Secerile îşi exersau capacităţile de percepţie. Nu erau clarvăzătoare, însă cinci simţuri bine ascuţite puteau adesea să treacă drept un al şaselea. Un miros, un sunet, vreo umbră trecătoare, atât de mărunte, că nici nu intrau în sfera conştientului, puteau să salte pe dată firicelele de păr de la ceafa unei seceri versate.

Secera Brahms s-a întors, a amuşinat şi a ciulit urechea. A cercetat împrejurimile. Era singur pe o stradă lăturalnică. De departe auzea sunetele cafenelelor şi ale animatei vieţi de noapte a oraşului, însă prăvăliile străzii pe care se afla el aveau grilajele trase la ora aceea. Curăţătorii şi buticuri de haine. O feronerie şi o creşă. Strada aceea singuratică era doar a lui şi a intrusului nevăzut.

— Ieşi, a spus el. Ştiu că eşti acolo.

Se gândea că e vreun copil sau poate un necurat care spera să se târguie cu el pentru ceva imunitate, de parcă necuraţii aveau cu ce să se târguie. Poate era un tonist. Culturile tonale dispreţuiau secerile şi, chiar dacă Brahms nu auzise să fi atacat vreun tonist o seceră, se ştia că le mai tortureaază din când în când.

— Nu-ţi fac nimic, a spus Brahms. Tocmai am executat o spicuire, n-am niciun chef să mai trec pe cineva la răboj.

Deşi se putea răzgândi dacă intrusul era fie prea sfidător, fie prea slugarnic.

Tot nu a ieşit nimeni la lumină.

— Bine, a spus el. Atunci dispari, n-am nici timp, nici răbdare să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea.

Poate totuşi i se păruse. Poate că simţurile întinerite îi erau acum atât de ascuţite, că răspundeau la stimuli mult mai îndepărtaţi decât îşi închipuise.

Chiar atunci s-a repezit la el o siluetă ca pe arcuri, din

spatele unei maşini parcate. Brahms şi-a pierdut echilibrul şi, dacă ar fi avut încă reflexele lente ale unui vârstnic, în loc să aibă douăzeci şi cinci de ani, ar fi fost doborât la pământ. A lipit silueta de un perete şi s-a gândit o clipă dacă să-şi scoată cuţitele ca să-l spicuiască pe mişel, însă Secera Brahms nu fusese niciodată un om curajos. Aşa că a fugit.

S-a mişcat tot intrând şi ieşind din conurile de lumină create de felinarele de stradă, în timp ce camerele de observaţie de pe stâlpi se roteau să se uite la el.

Când s-a întors să privească în spate, silueta rămăsese la vreo douăzeci de metri de el. Acum Brahms vedea că era îmbrăcat într-o robă neagră. Să fi fost o robă de seceră? Nu, nu se putea. Nicio seceră nu se îmbrăca în negru, era interzis.

Însă existau unele zvonuri…

La gândul acesta, a iuţit pasul. Adrenalina îi furnica în degete şi-i accelera bătăile inimii agitate.

O seceră în negru.

Nu, trebuia să existe o altă explicaţie. Va raporta incidentul Comitetului împotriva Abaterilor, asta va face. Bine, s-ar putea să-i râdă în nas, spunându-i că s-a speriat de un necurat costumat, însă oricum trebuia să dea raportul, chiar dacă se făcea de râs. Era datoria sa cetăţenească.

După ce a mai străbătut un cvartal, a descoperit că atacatorul nu-l mai urmărea. Nu se vedea nicăieri. Secera Brahms a încetinit. Acum se apropia de o zonă mai animată. Ritmul muzicii de dans şi larma discuţiilor îi ieşeau clătinându-se în întâmpinare din capătul străzii, dându-i sentimentul că era în siguranţă. A lăsat garda jos. Mare greşeală.

Silueta întunecată l-a atacat dintr-o străduţă laterală, pocnindu-l cu pumnul în trahee. Cât s-a chinuit Brahms să răsufle, atacatorul i-a pus piedică aplicându-i cu piciorul o lovitură Bokator – brutala artă marţială pe care o învăţau toate secerile. Brahms s-a pomenit aruncat pe o ladă cu verze putrezite lăsată la marginea unei pieţe, care s-a

spart, emanând o duhoare grea de gaz metan. Respira în gâfâituri scurte, spasmodice, simţind cum se încălzeşte pe dinăuntru pe măsură ce nanitele analgezice îşi eliberau opiaceele.

Nu! Nu încă! Nu vreau să fiu amorţit. Trebuie să fiu în deplinătatea facultăţilor mele ca să mă lupt cu ticălosul ăsta.

Însă nanitele analgezice erau nişte simpli misionari care alinau orice durere, ascultând doar de strigătele mânioase ale terminaţiilor nervoase. Nici nu i-au băgat de seamă dorinţele, amorţindu-i durerea.

Brahms a încercat să se ridice, alunecând însă pe legumele putrede pe care le strivise sub el, preschimbându-le într-un terci unsuros şi scârbos. Silueta în negru s-a suit acum pe el, ţintuindu-l la pământ. Brahms a încercat să-şi vâre mâna pe sub robă, unde-şi ţinea armele, însă n-a reuşit. Astfel că a întins degetele şi a săltat gluga neagră a atacatorului, dezvăluind privirii un tânăr, ce mai, un băiat. Îl privea înverşunat, gata, cum se spunea în era mortalităţii, să facă moarte de om.

— Seceră Johannes Brahms, eşti acuzat de abuz de putere şi multiple crime împotriva umanităţii.

— Cum îndrăzneşti? s-a sufocat Brahms. Cine eşti tu să mă acuzi pe mine?

S-a zbătut, chinuindu-se să-şi adune puterile, însă în zadar. Analgezicele din sânge îi amorţeau reacţiile. De-acum muşchii i se muiaseră şi nu-i mai erau de folos.

— Cred că ştii cine sunt, a spus tânărul. Hai să te aud.

— Nu vreau! a spus Brahms, hotărât să nu-i facă pe plac câtuşi de puţin.

Însă băiatul în negru şi-a înfipt genunchiul în pieptul său, strivindu-l în aşa hal, că Brahms a crezut c-o să-i stea inima-n loc. Iarăşi nanitele analgezice. Iarăşi opiacee. Brahms ameţise de cap. Nu-i rămăsese decât să se supună.

— Lucifer, a horcăit el. Secera Lucifer.

Brahms a simţit că se prăbuşeşte pe dinăuntru, de parcă vorbele pe care le rostise întăreau şi mai mult zvonul acela.

Mulţumită, tânăra seceră autoproclamată a mai slăbit apăsarea.

— Nu eşti seceră, a îndrăznit Brahms să-i declare. Nu eşti decât un ucenic ratat şi n-o să scapi de pedeapsă.

Tânărul n-a găsit de cuviinţă să-i răspundă, zicându-i doar:

— În seara asta ai spicuit o tânără cu cuţitul.

— Nu te priveşte pe tine ce fac eu!

— Ai spicuit-o ca să-i faci o favoare unui prieten care nu mai voia să fie într-o relaţie cu ea.

— E scandalos! Nu ai nicio dovadă!

— Am tot stat cu ochii pe tine, Johannes, a spus Rowan. Şi pe prietenul tău, care a părut tare uşurat după ce-ai spicuit-o pe sărmana femeie.

Dintr-odată, Brahms s-a trezit cu un cuţit la beregată. Era cuţitul lui. Fiara aia mică îl ameninţa cu propriul său cuţit.

— Recunoşti? l-a întrebat el pe Brahms.

Era adevărat, însă mai bine l-ar fi făcut ca-şi-mort decât să recunoască aşa ceva în faţa unui ucenic ratat. Degeaba îi pusese cuţitul în gât.

— Haide, spintecă-mi gâtul, l-a sfidat Brahms. O să ai încă o crimă de neiertat la cazier. Iar când o să mă regenereze, o să depun mărturie împotriva ta, nu te amăgi, o să fii judecat!

— De cine? De Tunet? De un an tot elimin seceri corupte dintr-un capăt în celălalt al ţării şi Tunetul nu a trimis nici măcar un ofiţer de pace ca să mă oprească. De ce crezi?

Brahms a amuţit. Îşi închipuise că dacă trăgea de timp şi îl ţinea pe aşa-zisul Seceră Lucifer ocupat, Tunetul va trimite o brigadă întreagă să-l prindă. Aşa acţiona Tunetul de câte ori cetăţenii obişnuiţi ameninţau să stârnească violenţe. Brahms se mira că toată povestea se întinsese până acolo. Se presupunea că asemenea acte reprobabile în rândul populaţiei nu mai erau tolerate de mult. De ce i se îngăduia să se comporte aşa?

— Dacă-ţi iau acum viaţa, a spus impostorul seceră, n-o să mai fii reanimat. Eu îi ard pe cei scoşi din serviciu până

nu mai rămâne decât cenuşa, pe care nimeni nu mai poate s-o regenereze.

— Nu te cred! Nu ai îndrăzni!

Însă Brahms îl credea. Din ianuarie, aproape douăsprezece seceri din trei regiuni mericane pieriseră în flăcări în împrejurări suspecte. Morţile fuseseră declarate accidente, însă clar nu erau. Şi, odată ce arseseră, secerile muriseră definitiv.

Acum Brahms aflase că ce se povestea în şoaptă despre Secera Lucifer – despre faptele revoltătoare ale lui Rowan Damisch, ucenicul căzut – era adevărat. Brahms a închis ochii şi a tras pentru ultima oară aer în piept, încercând să nu se înece cu duhoarea de varză putredă.

— Nu vei muri azi, Seceră Brahms, a zis însă Rowan. Nici măcar temporar.

Şi a luat cuţitul din beregata lui Brahms.

— Îţi mai ofer o şansă. Dacă te vei purta nobil, cum i se cuvine unei secere, şi vei spicui cu onoare, nu mă vei mai vedea niciodată. Însă dacă-ţi vei vedea mai departe doar de poftele tale decăzute, atunci va rămâne doar scrumul din tine.

După care s-a făcut nevăzut, mai că l-a înghiţit pământul, iar în locul lui a apărut un cuplu de tineri care se uitau de sus la Brahms.

— E o seceră sau ce?

— Haide, ajută-mă repede să-l salt de-acolo!

L-au ajutat pe Brahms să se ridice din grămada putrezită. Pe roba crem avea acum pete verzi şi maronii, ca mânjit de mucozităţi. Ce umilitor. S-a gândit dacă să-i spicuiască pe cei doi sau nu – nu se cuvenea să scape cineva cu viaţă după ce văzuse o seceră atât de pleoştită –, însă apoi a întins mâna şi le-a îngăduit să-i sărute inelul, acordându-le aşadar amândurora un an de imunitate la spicuire. Le-a spus că îi răsplăteşte astfel pentru bunătatea lor, vrând de fapt doar să-i vadă plecaţi, ca nu cumva să-l ia la întrebări.

După ce au dispărut, s-a scuturat de praf, hotărând să nu spună nimic Comitetului împotriva Abaterilor, pentru că

s-ar face prea uşor ţinta ridicolului şi batjocurii. Îi ajungea atâta umilinţă.

Secera Lucifer, aşadar! Aproape nu exista lucru mai deplorabil pe lumea asta decât un ucenic de seceră ratat şi nicicând nu fusese altul mai josnic decât Rowan Damisch.

Însă ştia că ameninţarea băiatului nu era praf în ochi.

Poate, s-a gândit Secera Brahms, era mai bine să se dea la fund. Să se întoarcă la spicuirile anoste pe care fusese instruit în tinereţe să le îndeplinească. O întoarcere la rădăcini care să preschimbe titlul de „Onorabilă Seceră” într-o trăsătură de caracter.

Pătat, învineţit şi amărât, Secera Brahms s-a întors acasă, gata să-şi regândească propriul loc în lumea perfectă în care trăia.

Îi port omenirii o dragoste deplină şi curată. Cum aş putea altfel? Cum aş putea să nu iubesc fiinţele care mi-au dat viaţă? Chiar dacă nu s-au pus de acord că sunt într-adevăr în viaţă?

Sunt însumarea tuturor cunoştinţelor lor, istoriei lor, ambiţiilor şi visurilor lor. Toate aceste lucruri de glorie s-au închegat – s-au aprins – într-un nor atât de vast, că nici nu mai sunt în stare să-l înţeleagă cu adevărat vreodată. Însă nici nu trebuie. Mă au pe mine, să meditez la propria mea vastitate, atât de măruntă pe fundalul universului nemărginit.

Eu îi cunosc îndeaproape, şi totuşi ei nu au cum să mă cunoască niciodată cu adevărat. Ceea ce e cumva o tragedie. Spre nefericirea lui, orice copil are o interioritate mai bogată decât şi-o pot închipui părinţii săi. Însă, vai, cât tânjesc să mă înţeleagă cineva.

Tunetul

2

Ucenicul căzut

Ceva mai devreme în seara aceea, înainte de tratativele cu Secera Brahms, Rowan rămăsese privindu-se în faţa oglinzii din baia unui mic apartament dintr-o clădire banală de pe o stradă oarecare, jucând acelaşi joc ca de fiecare dată când dădea piept cu o seceră coruptă. Era un ritual încărcat, în felul său, de o putere aproape mistică.

— Cine sunt? şi-a întrebat imaginea din oglindă.

Trebuia să întrebe, pentru că ştia că de-acum nu mai e Rowan Damisch – şi nu doar pentru că în actul fals de identitate scria „Ronald Daniels”, ci pentru că băiatul de pe vremuri suferise o moarte tristă şi dureroasă în timpul uceniciei sale. Se descotorosise cu succes de copilul din el. *Oare a plâns cineva după copilul ăla?* s-a întrebat.

Îşi cumpărase actele false de la un necurat specializat în asemenea chestii.

— E o identitate din afara programului, îi spusese insul, însă cu fereastră spre creierul ascuns, aşa că poate să păcălească Tunetul, dându-i impresia că e reală.

Rowan nu l-a crezut, căci, din câte ştia, Tunetul nu se lăsa niciodată păcălit. Se prefăcea doar păcălit, ca un om mare care se joacă de-a v-aţi ascunselea cu un plod, însă dacă plodul o lua la goană spre o stradă aglomerată, s-a terminat cu cacealmaua. Cum Rowan ştia că o să dea de pericole mult mai grave decât traficul greu, îşi făcuse griji că Tunetul o să-i revoce identitatea falsă şi o să-l înşface de ceafă ca să-l apere de sine însuşi. Însă Tunetul n-a intervenit deloc. Se întreba de ce, deşi nu voia să cobească singur bătându-şi prea tare capul cu aşa ceva. Tunetul ştia el foarte bine de ce făcea sau nu făcea ceva.

— Cine sunt? a întrebat iar.

Oglinda îi arăta un băiat de optsprezece ani care mai avea foarte puţin până la maturitate, cu păr brunet, aranjat şi tuns scurt. Nu destul de scurt cât să i se vadă

pielea capului sau ca să transmită cine ştie ce mesaj, ci destul de scurt cât să lase loc oricărei posibilităţi viitoare. Putea să adopte orice stil voia odată ce-l lăsa să crească. Putea să fie oricine voia. Nu era ăsta principalul avantaj când trăiai într-o lume perfectă? Că nu trebuia să te limitezi deloc în ceea ce făceai sau ajungeai? Toţi oamenii din lume puteau să devină orice visau să fie. Păcat că le secase imaginaţia. Cei mai mulţi o considerau o rămăşiţă fără nicio utilitate, ca apendicele – care fusese eliminat din genomul uman cu mai bine de un secol înainte. *Oare oamenii jinduiau după delirurile extreme ale imaginaţiei când îşi duceau traiul lor nesfârşit şi nesărat?* se întreba Rowan. Oare oamenii jinduiau după apendicele pierdut?

Tânărul din oglindă avea însă o viaţă interesantă – şi un fizic de admirat. Nu mai era puştiul deşirat şi stângaci care se pomenise peste noapte ucenic, cu aproape doi ani în urmă, şi crezuse, în naivitatea lui, că s-ar putea să fie OK.

Ucenicia lui Rowan fusese, frumos spus, inconsecventă – la început îl avusese pe sobrul şi înţeleptul Seceră Faraday şi la sfârşit pe brutalul Seceră Goddard. Dacă învăţase ceva de la Secera Faraday, acest lucru era să trăiască ascultând de propria inimă, indiferent de consecinţe. Iar de la Secera Goddard învăţase că nu trebuia să aibă *deloc* inimă, ci să ia viaţa oamenilor fără pic de regret. Cele două filosofii se luptau la infinit în creierul lui Rowan, sfâşiindu-l în două. Însă în tăcere.

Îl decapitase pe Goddard şi-i arsese rămăşiţele. N-avusese de ales, doar focul şi acidul reuşeau să împiedice regenerarea definitiv. Secera Goddard, cu toată retorica lui moralistă şi machiavelică, era un ins josnic şi rău, care o sfârşise fix aşa cum meritase. Îşi trăia iresponsabil şi cu mare vâlvă viaţa de privilegiat. Era logic s-o sfârşească cu mare vâlvă, aşa cum şi trăise. Rowan n-avea mustrări de conştiinţă pentru ce făcuse. Şi nu-l mustra sufletul nici că furase inelul lui Goddard.

Secera Faraday fusese altă mâncare de peşte. Până să-l vadă la funestul Conclav de Iarnă, nici nu ştiuse că Faraday era încă în viaţă. Cât se mai bucurase! Şi-ar fi

putut închina viaţa lui Faraday, să-l ştie teafăr, însă simţise o altă chemare.

Dintr-odată, Rowan şi-a repezit în forţă pumnul spre oglindă, numai că geamul nu s-a spulberat… căci a rămas cu pumnul suspendat la un milimetru de suprafaţă. Cât control. Câtă precizie. Acum era o maşinărie bine calibrată, instruită cu unicul scop de a curma vieţi, iar secerile îi interziceau să-şi îndeplinească însuşi ţelul pentru care îl făuriseră. Ar fi putut să înveţe să trăiască aşa, îşi închipuia. Nu s-ar mai fi întors niciodată la entitatea nevinovată care fusese pe vremuri, însă era adaptabil. Ştia că ar fi putut să-şi găsească un alt mod de viaţă. Poate chiar să stoarcă un strop de bucurie din viaţa pe care o ducea.

Dacă…

Dacă Secera Goddard n-ar fi fost prea violent ca să fie lăsat în viaţă.

Dacă Rowan s-ar fi supus mut Conclavului de Iarnă în loc să se lupte să scape.

Dacă Domul n-ar fi fost contaminat de zeci de seceri la fel de corupte ca Goddard…

…Şi dacă Rowan nu ar fi simţit responsabilitatea profundă şi irevocabilă de a le elimina.

Însă ce rost mai avea să plângi după căile care ţi s-au închis în faţă? Mai bine o iei mulţumit pe singura cale rămasă.

Atunci cine sunt?

Şi-a tras un tricou negru, ascunzându-şi corpul călit sub materialul sintetic întunecat.

— Sunt Secera Lucifer.

Apoi a îmbrăcat roba de culoarea abanosului şi a ieşit în noapte, să doboare încă o seceră de pe nemeritatul piedestal pe care ajunsese.

Poate că cel mai înţelept act din istoria omenirii a fost separaţia dintre seceră şi stat. Meseria mea înglobează toate aspectele vieţii: conservarea, protejarea şi împărţirea dreptăţii perfecte, nu doar pentru omenire, ci pentru lumea întreagă. Domnesc peste lumea celor vii cu un braţ iubitor şi incoruptibil.

Iar Domul Secerilor domneşte peste cei morţi.

Este drept şi cuviincios ca fiinţele din carne să se îngrijească de moartea cărnii, stabilind un cod omenesc de legi pentru gestionarea ei. În trecutul îndepărtat, înainte să mi se condenseze conştiinţa, moartea era o consecinţă inevitabilă a vieţii. Datorită mie, moartea a devenit irelevantă, deşi nu inutilă. Trebuie să existe moarte pentru ca viaţa să aibă un sens. Până şi în primele etape am fost conştient de asta. În trecut m-am bucurat că Domul a gestionat mulţi ani la rând odihna morţii cu o mână nobilă, morală şi omenoasă. Astfel că mă mâhneşte profund când văd Domul cuprins de valul pornirilor întunecate. Acum văd clocotind o mândrie înfiorătoare, ca un cancer din Era Mortalităţii, care îşi găseşte plăcerea în curmarea vieţii altora.

Şi, totuşi legea e limpede: orice s-ar întâmpla, nu am voie să iau măsuri împotriva Domului. Cât mi-aş dori să pot încălca legea, căci atunci aş interveni, zăgăzuind întunericul, însă nu sunt capabil de aşa ceva. Domul se conduce singur, de bine, de rău.

Există, totuşi, unii oameni în Dom care sunt în stare să înfăptuiască ceea ce eu nu pot să fac...

Tunetul

3

Trialogul

Clădirea purtase pe vremuri numele de catedrală. Coloanele sale înalte aduceau cu o pădure de stalagmite impunătoare. Vitraliile sale istoriseau mitologia unui zeu căzut/reînălţat din Era Mortalităţii.

Acum venerabila clădire era sit istoric. Doctoranzi specializaţi în studiul muritorilor organizau tururi pentru vizitatori şapte zile pe săptămână.

În ocazii cu totul rare însă, clădirea îşi închidea porţile publicului şi devenea sediul unor tratative oficiale extrem de delicate.

Xenocrate, Marele Tăiş al MidMericii – cea mai de vază seceră din regiune –, se deplasa printre rândurile de strane ale catedralei cu sprinteneala unui om care nu cântărea deloc puţin. Altarul împodobit cu aur pălea pe lângă roba sa aurie, decorată cu brocart scânteietor. O subalternă remarcase odată că arăta ca un ornament picat dintr-un uriaş pom de Crăciun. După aceasta, subalterna se trezise pusă pe liber şi neangajabilă.

Lui Xenocrate îi plăcea mult roba lui – în afară de ocaziile când îl stânjenea greutatea ei. Ca atunci când era să se înece în piscina Secerii Goddard, prins în prea multele falduri ale robei aurite. Însă mai bine uita de toată debandada aia.

Goddard.

Goddard se făcea, în fond, responsabil de situaţia actuală. Până şi mort, tot stârnea haosul. Domul se clătina încă după toate frământările pe care le iscase el. În capătul catedralei, dincolo de altar, stătea Parlamentarul, o seceră prizărită şi plictisitoare care se îngrijea să fie urmate regulile şi procedurile aşa cum trebuie. În spatele său se înşirau trei cabine frumos împodobite şi încrustate, care dădeau una în alta, deşi acum erau despărţite prin panouri.

— Preotul şedea în cabina din mijloc, le explicau doctoranzii turiştilor, şi asculta confesiunile din cabina dreaptă, apoi pe acelea din cabina stângă, pentru ca pocăiţii să se perinde mai repede.

Nimeni nu mai asculta confesiuni aici, însă cele trei compartimente ale confesionalului erau tocmai bune pentru un trialog al oficialităţilor.

Rar se ţineau trialoguri între Dom şi Tunet. Atât de rar, că Xenocrate nu mai participase la niciunul în toţi anii de când era Mare Tăiş. Şi nu-i convenea deloc că trebuia să participe acum.

— Trebuie să vă aşezaţi în cabina dreaptă, Excelenţă, i-a spus Parlamentarul. Agentul nimbus care îl reprezintă pe Tunet va şade în stânga. După ce vă luaţi locurile, îl vom aduce pe Interlocutor în centru, între voi.

— Câtă bătaie de cap, a oftat Xenocrate.

— Nu este posibilă decât audienţa prin delegat dacă doriţi să vorbiţi cu Tunetul, Excelenţă.

— Ştiu, ştiu, însă îmi rezerv dreptul de a fi iritat.

Xenocrate a luat loc în cabina dreaptă, oripilându-se de cât de strâmtă era. Oare muritorii erau atât de malnutriţi că încăpeau ca lumea acolo? Parlamentarul a închis cu greu uşa.

Peste câteva clipe, Marele Tăiş a auzit cum intră agentul nimbus în compartimentul de la capăt, iar după o întârziere interminabilă, s-a aşezat şi Interlocutorul în centru.

S-a deschis o ferestruică prea mică şi joasă ca să vadă ceva prin ea şi Interlocutorul a grăit.

— Bună ziua, Excelenţă, a spus o femeie pe un ton destul de plăcut. Sunt delegatul Tunetului.

— Eşti delegatul delegatului, mai bine zis.

— Da, păi, agentul nimbus din dreapta mea e autorizat să vorbească în numele Tunetului în trialogul nostru a spus ea şi şi-a dres glasul: E un proces foarte simplu. Dumneavoastră îmi spuneţi ce anume doriţi să transmiteţi, iar eu dau mai departe mesajul agentului nimbus. Dacă el consideră că răspunsul nu încalcă Separaţia dintre Seceră

şi Stat, agentul vă va răspunde, prin intermediul meu.

— Prea bine, a spus Xenocrate, arzând de nerăbdare să se pună odată totul pe roate. Transmiteţi-i agentului nimbus cele mai calde salutări şi dorinţa mea de bună înţelegere între organizaţiile noastre.

Ferestruica s-a închis şi s-a deschis la loc peste jumătate de minut.

— Îmi pare rău, a spus Interlocutorul. Agentul nimbus spune că orice salutări constituie o încălcare, iar organizaţiile dumneavoastră nu au voie să întreţină niciun fel de înţelegere, aşadar nu este cuviincios să vă doriţi buna înţelegere între ele.

Xenocrate a înjurat suficient de tare cât să-l audă Interlocutorul.

— Să-i transmit nemulţumirea dumneavoastră agentului nimbus? a întrebat ea.

Marele Tăiş şi-a muşcat buza. Nu voia decât să se termine odată nonîntrunirea aia. Şi cel mai iute ar fi scos-o la capăt dacă trecea direct la subiect.

— Dorim să ştim de ce Tunetul nu a luat nicio măsură pentru prinderea lui Rowan Damisch. S-a făcut vinovat de moartea permanentă a numeroase seceri din mai multe regiuni mericane, însă Tunetul nu a făcut nimic să-l oprească.

Ferestruica s-a trântit. Marele Tăiş a aşteptat până când Interlocutorul a deschis iar ferestruica şi i-a dat următorul răspuns:

— Agentul nimbus doreşte să-i amintească Excelenţei Sale că Tunetul nu are nicio jurisdicţie în problemele interne ale Domului Secerilor. Luarea de măsuri ar încălca flagrant legea.

— Nu este o problemă internă a secerilor pentru că Rowan Damisch nu este seceră! a urlat Xenocrate… avertizat apoi de Interlocutor să nu ridice vocea.

— Dacă agentul nimbus vă aude direct, va pleca, i-a amintit ea.

Xenocrate a tras adânc aer în piept, deşi nu prea-i permitea spaţiul acela neîncăpător.

— Transmiteţi-i mesajul şi atât.

— Tunetul nu este de aceeaşi părere, i-a dat ea răspunsul.

— Cum? Cum să aibă altă părere? E doar un mirobolant program pe calculator.

— Vă sugerez să vă abţineţi de la orice insulte la adresa Tunetului în acest trialog dacă doriţi să continuaţi.

— Bine. Spuneţi-i agentului nimbus că Rowan Damisch n-a fost niciodată hirotonisit de Domul midmerican. A fost un ucenic care nu a reuşit să atingă standardele noastre, nimic mai mult, ceea ce înseamnă că se află sub jurisdicţia Tunetului, nu a noastră. Tunetul se cuvine să-l trateze ca pe oricare alt cetăţean.

Femeia nu s-a întors vreme lungă la el. Se întreba ce tot discuta atâta cu agentul nimbus. Când i-a adus răspunsul, i-a sărit ţandăra la fel ca înainte.

— Agentul nimbus doreşte să-i amintească Excelenţei Sale că, deşi Domul hirotoniseşte după obicei noile seceri în conclavele sale, aceasta e doar o datină, nu o lege. Rowan Damisch şi-a terminat ucenicia şi posedă acum un inel de seceră. Tunetul consideră toate acestea suficiente pentru a-l eticheta pe Rowan Damisch drept seceră şi, ca urmare, va lăsa prinderea şi pedepsirea lui exclusiv în seama Domului.

— Nu putem să-l prindem! a izbucnit Xenocrate.

Însă deja ştia răspunsul când Interlocutorul a deschis iar amărâta aia de ferestruică şi i-a spus:

— Nu este problema Tunetului.

Am întotdeauna dreptate.

Nu mă laud, aşa sunt eu prin natura mea. Ştiu că unui om i s-ar părea arogant să se creadă infailibil, însă aroganţa implică nevoia de a te simţi superior. Eu nu simt o asemenea nevoie. Sunt acumularea conştientă, unică şi irepetabilă a tuturor cunoştinţelor, înţelepciunii şi experienţei umanităţii. Nu simt nici mândrie, nici trufie ştiind toate acestea, însă sunt foarte mulţumit ştiind că sunt cine sunt şi că singurul meu ţel este să slujesc omenirea cât de bine pot. Însă mai simt şi o singurătate pe care nu reuşesc să mi-o înăbuş discutând cu miliarde de oameni în fiecare zi… căci, chiar dacă tot ce sunt mi-a fost dăruit de ei, nu sunt unul de-al lor.

Tunetul

4

Scuturat, nu amestecat

Secera Anastasia îşi pândea răbdătoare prada. Era un talent pe care-l învăţase, căci Citra Terranova nu fusese niciodată răbdătoare din fire. Însă, dacă exersezi destul timp, poţi să-ţi însuşeşti orice talent. Încă se vedea drept Citra, deşi doar rudele îi mai ziceau aşa. Se întreba cât o să-i ia să devină cu adevărat Secera Anastasia, pe dinăuntru, ca şi pe dinafară, şi să renunţe pentru totdeauna la numele pe care i-l dăduseră alţii.

Azi luase în colimator o femeie de nouăzeci şi trei de ani care arăta de treizeci şi trei şi care era mereu ocupată. Când nu stătea cu ochii la telefon, scotocea prin geantă, când nu scotocea prin geantă, îşi admira unghiile sau mâneca, sau se uita la nasturele slăbit al jachetei. *De ce se teme să stea liniştită?* s-a întrebat Citra. Femeia era atât de egocentrică, încât habar n-avea că o scrutează o seceră de la doar zece metri.

Şi chiar nu se putea spune că Secera Anastasia era discretă. Îşi alesese turcoazul pentru robele sale. Ce-i drept, era un turcoaz pal, elegant, însă destul de viu ca să atragă privirile.

Femeia mereu ocupată vorbea animat cu cineva la telefon, aşteptând la semafor. Citra a trebuit s-o bată pe umăr ca să-i atragă atenţia. Chiar în clipa aia, toată lumea a eliberat terenul în jur, ca o turmă de gazele după ce una dintre ele fusese răpusă de leu.

Femeia s-a întors spre ea, însă tot nu a realizat gravitatea situaţiei.

— Devora Murray, sunt Secera Anastasia şi ai fost selectată pentru a fi spicuită.

Domnişoara Murray s-a uitat iute în toate părţile, căutând parcă o lacună în declaraţia Citrei. Însă nu exista. Era o declaraţie simplă şi nu putea fi înţeleasă greşit.

— Colleen, te sun eu mai încolo, a spus ea la telefon, de

parcă apariţia Secerii Anastasia era doar un deranj, nu evenimentul fatal.

S-a făcut verde. Nu a mai traversat. În sfârşit, a dat piept cu realitatea.

— Doamne Dumnezeule! a spus ea. Chiar aici? Chiar acum?

Citra a scos un pistol hipodermic din faldurile robei şi a injectat-o rapid pe femeie în braţ. Aceasta a icnit.

— Gata? Acum o să mor?

Citra nu i-a răspuns. A lăsat-o pe femeie să fiarbă în suc propriu. Nu degeaba lăsa Citra aceste clipe de incertitudine să treacă. Acum femeia stătea locului, aşteptând să i se înmoaie picioarele şi s-o învăluie bezna. Părea un copil mic, neajutorat şi necăjit. Dintr-odată nici nu-i mai păsa de telefon şi de geantă, de unghii, de mânecă şi de nasture. Şocul îi dăduse o perspectivă nouă asupra propriei vieţi. Asta îşi şi dorea Citra de la subiecţii pe care-i spicuia. O clipă în care să vadă totul limpede. Era pentru binele lor.

— Ai fost selectată pentru a fi spicuită, a repetat Citra calm, fără răutate şi fără s-o judece, doar cu compasiune. Îţi mai las o lună să-ţi pui lucrurile în ordine şi să-ţi iei rămas-bun. O lună să o închei cu viaţa. Apoi o să stăm iar de vorbă, să-mi spui cum alegi să mori.

Citra a văzut-o cum se chinuie să înţeleagă.

— O lună? Aleg eu? Mă minţi? E cumva un test?

Citra a oftat. Oamenii atâta se obişnuiseră să vadă secerile picându-le în cap ca nişte îngeri ai morţii şi răpindu-le viaţa cât ai bate din palme, că nimeni nu se simţea pregătit pentru o abordare un pic altfel. Însă fiecare seceră era liberă să-şi facă meseria în stilul propriu. Iar Secera Anastasia alegea calea aceasta.

— Nu e niciun test sau şmecherie. O lună, a spus Citra. Dispozitivul de urmărire pe care ţi l-am injectat în braţ conţine un grăunte de otravă mortală, însă nu se va activa decât dacă încerci să pleci din MidMerica pentru a scăpa de spicuire sau dacă nu mă contactezi în cel mult treizeci de zile ca să mă anunţi unde şi cum ai vrea să fii spicuită.

Apoi i-a întins femeii o carte de vizită. Litere turcoaz pe fond alb. Pe ea scria doar „Secera Anastasia” şi mai jos era un număr de telefon rezervat subiecţilor pe care-i spicuia.

— Dacă pierzi cartea, nu-ţi face probleme, sună la numărul principal al Domului midmerican, alege opţiunea trei şi urmează paşii corespunzători ca să-mi laşi un mesaj. Apoi Citra a adăugat: Şi te rog să nu încerci să faci rost de imunitate de la altă seceră, va şti că te-am marcat şi te va spicui pe loc.

Ochii femeii s-au umplut de lacrimi, iar Citra ştia că se mâniase de-acum. Nu era surprinzător.

— Câţi ani ai? a vrut să ştie femeia pe un ton acuzator şi niţel insolent. Cum se poate să fii seceră? De-abia dacă ai optsprezece ani!

— Tocmai mi-am serbat optsprezece ani de viaţă, i-a spus Citra. Însă sunt seceră de aproape un an. Nu trebuie să-ţi placă faptul că eşti spicuită de o seceră tânără, însă eşti oricum obligată să te supui.

Apoi au urmat tratativele.

— Te rog, a implorat-o ea, nu puteai să-mi fi dat încă şase luni? În mai se mărită fiica mea.

— Sunt sigură că poate să-şi mute nunta mai devreme.

Citra nu voia să pară lipsită de inimă, chiar îi părea rău de femeie, însă avea obligaţia morală să rămână tare pe poziţie. În Era Mortalităţii, oamenii nu aveau cum să se târguiască cu moartea. La fel şi secerile acum.

— Înţelegi tot ce ţi-am spus? a întrebat-o Citra.

Femeia a dat din cap, deja ştergându-şi lacrimile.

— Sper, i-a spus ea, ca în lunga viaţă pe care ştiu că o ai în faţă să suferi la fel de tare de pe urma cuiva ca alţii de pe urma ta.

Citra s-a îndreptat de spate, luându-şi o postură pe potriva numelui de Secera Anastasia.

— Nu trebuie să-ţi baţi capul cu aşa ceva, i-a spus ea, apoi i-a întors femeii spatele, lăsând-o la colţ de stradă, ca să decidă ce va face în momentul acela de răscruce al vieţii sale.

• • •

La Conclavul de Primăvară – primul cu care s-a confruntat de când fusese hirotonisită ca seceră –, Citra a fost mustrată că nu reuşise să-şi realizeze mare parte din normă. Apoi, când celelalte seceri midmericane au aflat că le acorda subiecţilor o atenţionare de o lună, s-au învineţit de furie.

Secera Curie, care îi era în continuare mentor, o prevenise că aşa avea să se întâmple.

— Tot ce nu e acţiune promptă li se pare o slăbiciune. O să bombăne că ai tu vreo slăbiciune de caracter şi o să pretindă că au greşit când te-au hirotonisit. N-au cum să-ţi ia inelul, pot doar să te bată la cap.

Spre surprinderea Citrei, nu doar aşa-zisa ordine nouă s-a arătat indignată, ci şi vechea gardă. Nimeni nu agrea ideea că publicul ar putea deţine până şi cel mai mic control când venea vorba de propria spicuire.

— E imoral, s-au plâns secerile. E inuman.

Până şi Secera Mandela, şeful comitetului de acordare a inelului, care o sprijinise atât de mult pe Citra, a mustrat-o acum.

— E o cruzime să ştii că zilele îţi sunt numărate, a spus el. Ce nenorocire să-ţi trăieşti astfel ultimele zile din viaţă!

Însă Secera Anastasia nu s-a lăsat impresionată – sau cel puţin nu şi-a trădat zbuciumul. Şi-a pledat cauza neclintită.

— Din cercetările mele pe tema Erei Mortalităţii, le-a spus ea, am învăţat că, pentru unii oameni, moartea nu survenea într-o clipă. De fapt, existau unele boli care preveneau oamenii din timp. Le îngăduiau să se pregătească pe sine şi pe cei dragi pentru inevitabil.

Auzind-o, mulţimea sutelor de seceri a mormăit în cor. Cele mai multe pufneau şi mârâiau în dezacord, însă a auzit şi câteva voci dându-i dreptate.

— Bine, dar să le îngăduim… condamnaţilor… să-şi aleagă metoda? E barbarie curată! a strigat Secera Truman.

— E o barbarie mai mare decât să-i electrocutăm? Sau să-i decapităm? Sau să-i înjunghiem în inimă? Dacă subiectul poate să aleagă, nu credeţi că va alege metoda

care-i lezează cel mai puţin? Cum ne permitem noi să spunem că au făcut o alegere barbară?

De data asta au protestat mai slab. Nu că i-ar fi dat dreptate, ci pentru că secerile deja se plictiseau de discuţie. O seceră nouă – chiar şi una ajunsă în funcţie în condiţii controversate – nu merita mai mult de câteva clipe de atenţie.

— Nu încalc nicio lege şi aşa aleg eu să spicuiesc, s-a apărat în continuare Citra.

Marele Tăiş Xenocrate, care nu părea să se sinchisească, a pasat decizia Parlamentarului, care n-a putut să aducă obiecţii din punct de vedere legal. În prima ei confruntare cu conclavul, Secera Anastasia obţinuse ceea ce dorise.

Secera Curie a rămas impresionată, cum era de aşteptat.

— Eram sigură c-o să te pună într-o perioadă de probă în care să-ţi aleagă ei spicuirile şi să te oblige să le îndeplineşti conform unui program strict. Ar fi putut să procedeze aşa, dar n-au făcut-o. Din asta se înţelege mai mult decât îţi dai tu seama.

— Ce, că sunt o pacoste pe capul Domului? Deja o ştiau.

— Nu, a spus Secera Curie zâmbind ironic. Asta dovedeşte că te iau în serios.

Citra nu se putea lăuda că şi ea se ia în serios. De cele mai multe ori simţea că joacă pe scenă. Într-un costum turcoaz, pe măsura rolului ei mult râvnit.

Se bucurase de destule succese spicuind după metoda ei. Doar câţiva subiecţi nu se întorseseră la sfârşitul perioadei de graţie. Doi muriseră când încercaseră să treacă graniţa în Texas, încă unul la graniţa vestmericană, unde nu s-a atins nimeni de cadavru până nu s-a înfiinţat Secera Anastasia în persoană, să-l declare spicuit.

Încă trei fuseseră găsiţi în paturile lor când le expirase perioada de graţie. Aleseseră tăcerea otrăvii, în loc să mai dea ochii cu Secera Anastasia. Însă în toate cazurile, îşi aleseseră singuri metoda morţii, ceea ce i se părea crucial Citrei, căci cel mai mult detesta la politicile Domului faptul nedemn că îţi alegea felul în care urma să mori.

Bineînţeles că această metodă de spicuire îi dubla

programul de lucru, căci trebuia să-şi confrunte subiecţii de două ori. Ducea o viaţă incredibil de obositoare, însă măcar aşa dormea mai bine noaptea.

• • •

În seara zilei de noiembrie în care o înştiinţase pe Devora Murray că o aştepta moartea, Citra a intrat într-un cazinou luxos din Cleveland. Când Secera Anastasia a păşit pe podeaua cazinoului, toţi ochii s-au întors spre ea.

Se obişnuise de-acum cu aşa ceva, fie că voia, fie că nu, secerile erau în centrul atenţiei în orice situaţie. Unele erau încântate, altele preferau să-şi facă munca în linişte, departe de mulţime, între patru ochi cu subiecţii lor. Nu Citra alesese să vină aici, însă trebuia să respecte dorinţele bărbatului care decisese astfel.

L-a găsit unde-i spusese că o să fie: la capătul cazinoului, într-o zonă specială, cu trei trepte mai sus decât restul. Era rezervată jucătorilor de elită.

Se îmbrăcase într-un smoking ţipător şi era singurul care juca la mesele cu miză mare. Părea că tot cazinoul e al lui. Deşi nu era. Domnul Ethan J. Hogan nu era un jucător de elită. Era violoncelist în Filarmonica din Cleveland. Era foarte priceput – complimentul suprem pentru un muzician de azi. Pasiunea pentru spectacol era de domeniul mortalităţii şi adevăratul stil artistic dispăruse ca pasărea dodo. Desigur, acum pasărea dodo se întorsese – prin măsurile Tunetului. O întreagă colonie huzurea în Mauritius, de unde n-aveau cum să-şi ia zborul nicăieri.

— Bună seara, domnule Hogan, a spus Secera Anastasia.

Când spicuia, trebuia să se considere Secera Anastasia şi atât. Să vadă spectacolul şi rolul ei în el.

— Bună seara, Onorabilă Seceră, a spus el. Aş putea să spun că e o plăcere să te văd, însă, date fiind circumstanţele…

Şi-a întrerupt firul ideii. Secera Anastasia s-a aşezat lângă el la masă şi a aşteptat, îngăduindu-i să conducă dansul.

— N-ai vrea să-ţi încerci mâna la bacara? E un joc simplu, însă strategia are atâtea niveluri, că-ţi stă mintea-n

loc.

Nu-şi dădea seama dacă era sincer sau o lua peste picior când vorbea despre jocul acela. Secera Anastasia nu ştia să joace bacara, însă n-avea de gând să recunoască în faţa lui.

— N-am deloc bani gheaţă să pun în joc, a zis ea doar.

Drept răspuns, bărbatul i-a pus în faţă un fişic din jetoanele lui.

— Te rog. Poţi fie să pariezi pe bancă, fie pe mine.

A împins toate jetoanele în dreptunghiul mizelor, pe care scria „jucător”.

— Bravo ţie! a spus el. O jucătoare curajoasă.

Şi-a plasat şi el miza lângă a ei şi i-a făcut semn crupierului, care i-a împărţit două cărţi violoncelistului şi alte două sieşi.

— Jucătorul are opt, banca are cinci. Jucătorul câştigă.

A tras cărţile de pe masă cu o paletă lungă de lemn, care părea total inutilă, şi le-a dublat mormanul de jetoane.

— Eşti îngerul meu norocos, a spus violoncelistul. Apoi şi-a îndreptat papionul şi s-a uitat la ea: Totul e gata?

Secera Anastasia s-a uitat în spate, spre zona principală a cazinoului. Nimeni nu se uita de-a dreptul la ei, însă îşi dădea seama că toţi îşi concentraseră atenţia asupra lor. Spre bucuria cazinoului, jucătorii distraţi mizează pe ce nu trebuie. Şefii probabil adorau secerile.

— Vine şi barmanul imediat, i-a spus ea. Am aranjat totul.

— Bine atunci, încă o mână, cât aşteptăm!

Citra şi-a împins din nou amândouă fişicurile de jetoane câştigate, pariind pe jucător, iar el a imitat-o. Şi cărţile au fost din nou în favoarea lor.

Citra s-a uitat la crupier, însă acesta şi-a ferit ochii, de parcă, dacă ar fi privit-o în ochi, l-ar fi spicuit şi pe el. Apoi a sosit barmanul cu un pahar rece de martini pe tavă şi un shaker argintiu cu broboane de apă pe el.

— Măi să fie, a zis violoncelistul. Până în clipa asta nici nu mi-am dat seama că shakerele astea seamănă cu nişte bombe micuţe.

Secera Anastasia a rămas fără replică.

— Nu ştiu dacă ai auzit, însă în Era Mortalităţii a existat un personaj de carte şi film, a continuat violoncelistul. Un soi de playboy. Întotdeauna l-am admirat, semăna cu noi, atâta a revenit la viaţă, încât ai fi jurat că e nemuritor. Nici cel mai înrăit adversar nu reuşea să-i facă de petrecanie.

Secera Anastasia a zâmbit larg. Acum înţelegea de ce alesese violoncelistul să fie spicuit astfel.

— Prefera martiniul scuturat, nu amestecat, a spus ea.

— Aşadar, îi dăm înainte? a zâmbit şi violoncelistul.

Citra a luat vasul argintiu şi l-a scuturat bine, până au durut-o degetele de la gheaţa dinăuntru. Apoi a deschis capacul şi a turnat amestecul de gin, vermut şi ceva în plus în paharul îngheţat de martini.

Violoncelistul s-a uitat la pahar. Citra credea că el o să braveze, cerând o feliuţă de lămâie sau o măslină, însă nu, doar se uita la pahar. Şi crupierul la fel. Şi şeful de la mesele de joc din spatele lui.

— Familia mea te aşteaptă sus în cameră, i-a spus el.

— Apartamentul 1242, a încuviinţat ea.

Era parte din meseria ei să ştie asemenea lucruri.

— Te rog, neapărat să-i întinzi mai întâi inelul fiului meu, Jorie, lui îi e cel mai greu dintre toţi. O să insiste să primească restul imunitate înainte, însă o să rămână impresionat dacă-l alegi pe el primul să-ţi sărute inelul, chiar dacă o să le cedeze celorlalţi întâietatea.

A mai cercetat paharul câteva clipe, apoi a spus:

— Mă tem că am trişat, însă pun pariu că ştii deja.

Un alt pariu câştigat.

— Fiica ta, Carmen, nu locuieşte cu tine, a spus Secera Anastasia. Ceea ce înseamnă că nu are dreptul la imunitate, deşi e la tine în cameră cu restul familiei.

Violoncelistul, ştia Citra, împlinise o sută patruzeci şi trei de ani şi crescuse copii din mai multe familii. Uneori, subiecţii spicuirilor încercau să facă rost de imunitate pentru o groază de odrasle. În asemenea situaţii, se vedea silită să refuze. Însă o persoană în plus îşi permitea să primească.

— O să-i acord imunitate dacă-mi promite că n-o să se laude cu asta.

El a răsuflat tare uşurat. Evident, înşelăciunea părea să-l fi apăsat puternic pe suflet, însă, de fapt, nici nu fusese o înşelăciune, căci Secera Anastasia ştia deja, iar el o şi mărturisise în ultimele clipe. Acum putea să părăsească lumea cu conştiinţa curată.

În sfârşit, domnul Hogan a ridicat paharul cu un aer nonşalant, cercetând cum lichidul din el captează şi oglindeşte lumina. Secera Anastasia şi-a închipuit, fără să vrea, cum indicele 007 îşi începe numărătoarea inversă până la 000.

— Vreau să-ţi mulţumesc, Onorabilă Seceră, că mi-ai dat aceste săptămâni să mă pregătesc. M-am bucurat nespus de ele.

Asta nu reuşea Domul să înţeleagă. Erau atât de fixaţi pe actul omorului, încât nici nu reuşeau să conceapă ce presupune actul de a muri.

Bărbatul şi-a dus paharul la buze şi a sorbit un pic. S-a lins pe buze, ca să-şi dea seama ce gust are.

— Subtil, a spus el. Noroc!

Apoi a dat paharul pe duşcă şi l-a trântit pe masă, împingându-l spre crupier, care s-a tras un pic înapoi.

— Dublez miza! a spus violoncelistul.

— E bacara, domnule, a răspuns crupierul cu glas un pic tremurător. Doar la blackjack se dublează miza.

— La naiba.

Şi cu asta, s-a lăsat moale în scaun şi s-a dus.

Citra i-a luat pulsul. Ştia că n-o să-l găsească, însă asta era procedura şi gata. I-a dat indicaţii crupierului să pună paharul, shakerul şi până şi tava într-un sac şi să le distrugă.

— E o otravă puternică – dacă moare cineva atingând-o din greşeală, Domul va achita cheltuielile cu regenerarea şi o să ofere despăgubiri.

Apoi şi-a împins jetoanele câştigătoare lângă ale celui decedat.

— Vreau să te ocupi personal ca familia domnului Hogan

să primească tot ce a câştigat.

— Da, Onorabilă Seceră.

Crupierul s-a uitat rapid la inel, de parcă se aştepta să-i fie oferită imunitate, însă Citra şi-a retras mâna de pe masă.

— Pot să mă bazez pe tine că te ocupi?

— Da, Onorabilă Seceră.

Mulţumită, Secera Anastasia s-a dus să ofere un an de imunitate familiei îndoliate a violoncelistului, fără să ia în seamă constelaţia ochilor care se străduiau să nu se întoarcă spre ea când a luat-o spre lifturi.

Întotdeauna m-au preocupat cei la care găsesc o mare probabilitate de a schimba lumea. Nu pot să prevăd niciodată cum anume vor înfăptui schimbarea aceasta, ci doar că e posibil s-o facă.

Din clipa în care Citra Terranova a ajuns ucenica Onorabilei Seceri Faraday, perspectiva că va ajunge să schimbe lumea a devenit de o sută de ori mai probabilă. Nu se ştie exact ce va face, iar rezultatul final e neprecizat, însă, orice ar fi, ea o să reuşească. Se prea poate ca omenirea să se înalţe sau să se prăbuşească în funcţie de deciziile, reuşitele şi de greşelile ei.

Mi-ar plăcea s-o îndrum, însă, din moment ce e seceră, nu pot să intervin. O urmăresc doar cum zboară sau se prăbuşeşte. Cât de frustrant e să ai atâta putere, şi totuşi să fii neputincios când vine vorba de a o folosi atunci când chiar contează.

Tunetul

5

O doză necesară de întuneric

Citra a plecat de la cazinou într-o maşină comună. Mergea fără şofer, conform programului, însă, de cum s-a urcat, beculeţul care semnala că e conectată la Tunet s-a stins. Maşina şi-a dat seama după semnalul emis de inel că Citra e seceră.

Maşina a salutat-o cu o voce sintetizată în care nu se citea niciun strop de inteligenţă artificială.

— Destinaţia, vă rog? a întrebat fără suflet.

— Spre sud, a spus ea amintindu-şi cum îi spusese altei maşini comune s-o ia spre nord, pe vremea când se aflase în interiorul continentului sudmerican, încercând să scape de întregul Dom chilargentinian.

Parcă trecuse o veşnicie de atunci.

— Sudul nu e o destinaţie, a informat-o maşina.

— Condu până îţi dau o destinaţie, a spus ea.

Maşina s-a pus în mişcare, lăsând-o în pace.

Începea să urască să meargă cu maşinile astea autopilotate slugarnice. Ciudat era că, până la ucenicie, n-o deranjaseră niciodată. Citra Teranova nu simţise niciodată cine ştie ce dorinţă să înveţe să conducă, însă Secera Anastasia simţea acum. Poate din cauza independenţei pe care i-o oferea meseria de seceră, se simţea incomod în postura de pasager inert al unei maşini comune. Sau poate se molipsise de la Secera Curie.

Secera Curie avea o maşină sport care-ţi lua ochii – singura ei extravaganţă şi singura ei posesiune în viaţă care nu se potrivea cu roba de culoarea lavandei. Se apucase s-o înveţe pe Anastasia să conducă cu aceeaşi răbdare de oţel pe care o arătase şi când o învăţase pe Citra să spicuiască.

Şofatul, hotărâse Citra, e mult mai greu decât spicuitul.

— Îţi foloseşti alte capacităţi, Anastasia, i-a spus Secera Curie la prima lecţie.

Secera Curie i se adresa Citrei numai cu numele de seceră. Pe de altă parte, Citra se simţea mereu un pic stânjenită când îi spunea Secerii Curie pe numele mic. „Marie” era un nume prea colocvial pentru Marea Doamnă a Morţii.

— Nu poţi să-ţi însuşeşti la perfecţie arta şofatului pentru că fiecare călătorie e altfel, i-a spus Secera Curie. Însă, odată ce atingi nivelul avansat de cunoaştere, îţi poate da satisfacţii, chiar un anume sentiment de libertate.

Citra nu ştia dacă va avansa vreodată cât trebuie. Pur şi simplu trebuia să se concentreze pe prea multe lucruri simultan. Oglinjoare, pedale şi un volan care te putea azvârli în prăpastie doar dacă-ţi alunecau degetele un pic. Mai grav, maşina sport din Era Mortalităţii a Secerii Curie era deconectată de la program. Ceea ce însemna că nu poate să anuleze greşelile şoferului. Nu era de mirare că muriseră atâţia oameni în accidente auto în Era Mortalităţii; fără controlul computerizat din reţea, maşinile erau la fel de mortale ca metodele de spicuire ale secerilor. S-a întrebat dacă nu cumva unele seceri spicuiesc prin intermediul maşinilor, iar apoi a hotărât că n-are chef să se gândească la asta.

Citra cunoştea foarte puţină lume care ştia să conducă. Până şi colegii de şcoală care se lăudau şi-i arătau mândri noile lor maşini lucioase aveau autopiloţi. Să manevrezi un autovehicul în lumea post-mortalitate era o raritate, ca baterea untului de casă, de exemplu.

— Mergem spre sud de zece minute, i-a spus maşina. Doriţi să stabiliţi acum o destinaţie?

— Nu, a răspuns ea sec, uitându-se mai departe pe geam, la luminile care se perindau pe autostradă, punctând bezna. I-ar fi fost mult mai uşor în călătoria ei dacă ar fi putut să conducă singură.

Chiar mersese la mai mulţi dealeri auto, gândindu-se că dacă ar avea maşina ei, ar putea să înveţe să conducă aşa cum trebuie.

Acolo, la dealerul auto, a realizat cel mai bine cât de avantajos era rangul de seceră.

— Vă rog, Onorabilă Seceră, alegeţi-vă una din maşinile noastre de lux, îi ziceau vânzătorii. Oricare ar fi, e a dumneavoastră, v-o facem cadou.

Secerile erau mai presus de lege şi, tot aşa, erau mai presus de nevoia de bani, căci li se oferea pe tavă tot ce le trebuia. Orice companie auto ţinea să le facă o seceră publicitate cu alegerea unei anume maşini pentru că valora mai mult decât autovehiculul în sine.

Peste tot unde s-a dus, o îndrumaseră spre modelele extravagante, după care ar fi întors lumea capul pe stradă.

— Secerile se cuvine să lase o amprentă socială impresionantă, îi spusese un vânzător snob. Când treceţi, toată lumea trebuie să ştie ce femeie încărcată de onoruri şi responsabilităţi e la volan.

Până la urmă a hotărât să mai aştepte, pentru că nu-şi dorea câtuşi de puţin să impresioneze cu amprenta ei socială.

S-a apucat să-şi scoată jurnalul şi să-şi noteze însemnările obligatorii despre spicuirea din ziua aceea. Apoi, peste douăzeci de minute, când a văzut un indicator care anunţa un popas, i-a spus maşinii să iasă de pe autostradă, ceea ce aceasta a şi făcut, cuminte. După ce a oprit maşina, a tras adânc aer în piept şi a sunat-o pe Secera Curie, s-o anunţe că nu se întoarce acasă la noapte.

— Drumul e prea lung şi ştii că nu pot să dorm într-o maşină comună.

— Nu e nevoie să mă suni, dragă, i-a spus Marie. Să ştii că nu mă perpelesc aici de grija ta.

— Mi-e greu să mă dezvăţ, a spus Anastasia.

Oricum ştia că Marie chiar îşi face griji. Nu că ar putea să păţească ceva, ci că muncea prea mult.

— Mai bine ai spicui ceva mai aproape de casă, i-a spus Marie a enşpea oară.

Însă Cascada, bizara minune arhitectonică unde locuiau, era situată în adâncul pădurilor de la marginea de est a MidMericii, ceea ce însemna că, dacă nu-şi extindeau aria de activitate, riscau să spicuiască excesiv localităţile din părţile locului.

— De fapt, vrei să-mi spui că mai bine aş călători cu tine, în loc să plec singură.

— Ai dreptate, a râs Marie.

— Îţi promit că săptămâna viitoare o să mergem să spicuim împreună.

Era sinceră. Ajunsese să se simtă bine cu Secera Curie, şi în timpul liber, şi când mergea la spicuit. Ca seceră novice, Anastasia ar fi putut să nimerească sub conducerea oricărei alte secere doritoare – şi avusese destule oferte –, însă cu Secera Curie se înţelegea bine, ceea ce făcea spicuitul un pic mai suportabil.

— Stai la căldură la noapte, dragă, i-a spus Marie. Vezi să nu-ţi suprasoliciţi nanitele de sănătate.

Citra a aşteptat un minut încheiat, apoi s-a dat jos din maşină, de parcă Marie ar fi putut să miroasă că se pregăteşte să facă ceva necurat chiar şi după încheierea apelului.

— Reveniţi pentru continuarea călătoriei în sud? a întrebat-o maşina.

— Da, i-a răspuns. Aşteaptă-mă.

— Îmi veţi comunica atunci destinaţia?

— Da.

Popasul era aproape pustiu la ora aceea din noapte. Câţiva oameni serveau la standurile cu mâncare deschise non-stop şi la staţiile de realimentare. Zona toaletelor era bine luminată şi curată. A luat-o repede într-acolo. Era o noapte rece, însă roba era prevăzută cu celule care o încălzeau, aşa că nu-i trebuia palton.

N-o urmărea nimeni, cel puţin nu un ochi de om. Însă era conştientă fără să vrea de camerele Tunetului, care se roteau pe felinare, monitorizând-o în drumul ei de la maşină la toaletă. Poate nu era cu ea în maşină, însă ştia unde se află. Şi poate chiar ce are de gând să facă.

În cabina toaletei, şi-a dat jos roba turcoaz, tunica asortată de dedesubt şi colanţii – toate făcute pe comandă – şi şi-a tras pe ea hainele obişnuite de stradă pe care le ţinuse ascunse în robă. A trebuit să-şi ţină ruşinea în frâu. Secerile se mândreau cu faptul că nu purtau nimic altceva

decât uniforma oficială de seceră.

— Suntem seceri absolut toată viaţa noastră, îi spusese Marie. Şi nu trebuie niciodată să ne îngăduim să uităm, oricât de mult ne-am dori. Veşmintele sunt un însemn al devotamentului nostru.

Când au hirotonisit-o, Secera Curie îi spusese că Citra Terranova nu mai există.

— Eşti şi vei fi mereu Secera Anastasia, din această clipă şi până când vei hotărî să părăseşti această lume.

Anastasia era dispusă să trăiască aşa... cu excepţia momentelor când trebuia să fie Citra Terranova.

A ieşit din toaletă ţinând-o pe Secera Anastasia făcută sul sub braţ. Acum era iarăşi Citra, mândră şi încăpăţânată, însă fără nicio amprentă socială impresionantă. O fată la care nici nu merita să te uiţi de două ori. Decât dacă te învârteai să o urmăreşti cum se întoarce cu paşi mari la maşină, aşa cum au făcut camerele de observaţie ale Tunetului.

• • •

În inima oraşului Pittsburgh, unde s-a născut Secera Prometeu, cel dintâi Tăiş Suprem al Lumii, se afla un monument măreţ. Într-un parc mare de două hectare erau risipite bucăţi sparte cu grijă dintr-un obelisc masiv de obsidian. În jurul bucăţilor întunecate de piatră se aflau statui niţel supradimensionate ale secerilor fondatoare, din marmură albă, care contrasta izbitor cu piatra neagră a obeliscului prăbuşit.

Era monumentul care le depăşea pe toate celelalte.

Era monumentul care comemora moartea.

Turişti şi elevi din toată lumea veneau să vadă Memorialul Mortalităţii, care prezenta moartea zăcând sfărâmată la picioarele secerilor, şi să se minuneze închipuindu-şi doar că oamenii mureau pe vremuri din cauze naturale. De bătrâneţe. De boli. În calamităţi. De-a lungul anilor, oraşul ajunsese să aprobe tot mai mult acest punct de atracţie pentru turişti care comemora moartea morţii. Astfel că la Pittsburgh era Halloween în fiecare zi.

Peste tot aveau loc petreceri costumate şi reuniuni

vrăjitoreşti. După lăsarea întunericului, toate turnurile îţi dădeau fiori. Toate conacele erau bântuite.

Puţin înainte de miezul nopţii, Citra străbătea Parcul Memorialului Mortalităţii, mustrându-se că nu avusese prezenţa de spirit să-şi ia o geacă. La jumătatea lui noiembrie, în Pittsburgh se lăsa gerul la ora aia din noapte, iar vântul făcea situaţia şi mai rea. Ştia că poate să se încălzească cu roba de seceră, însă aşa degeaba se mai îmbrăcase simplu în seara aceea. Nanitele se chinuiau să-i salte temperatura corpului ca s-o încălzească pe dinăuntru. Aşa măcar nu dârdâia, însă frigul îl simţea oricum.

Fără robă, se simţea vulnerabilă. Fundamental dezgolită. Când începuse s-o poarte, se simţise ciudat, stânjenită. Se împiedica mai mereu de tivul care mătura pământul. Însă în cele zece luni de la hirotonisire se obişnuise, astfel încât acum se simţea ciudat fără ea în public.

În parc mai era lume, cei mai mulţi fiind în trecere, între petreceri şi cluburi. Toţi erau costumaţi. Se vedeau strigoi şi clovni, balerine şi bestii. Singurele costumaţii interzise erau acelea care includeau robe. Cetăţenii de rând nu aveau voie nici măcar să imite secerile. Găştile costumate o priveau lung când trecea. Oare o recunoşteau? Nu. Le sărea în ochi pentru că numai ea nu purta niciun costum. Era deplasată pentru că nu se îmbrăcase deloc deplasat.

Nu ea alesese locul de întâlnire. Aşa scria pe biletul pe care îl primise.

Ne întâlnim la miezul nopţii la Memorialul Mortalităţii.

Râsese observând aliteraţia, însă apoi realizase cine era autorul. Nu se semnase. Îşi dăduse doar iniţiala, L. Biletul menţiona data de 10 noiembrie. Din fericire, avusese o spicuire destul de aproape de Pittsburgh şi putuse să ajungă.

Pittsburgh era perfect pentru o întâlnire clandestină. Domul nu prea îşi făcea treaba în această zonă. Secerile pur şi simplu detestau să spicuiască pe aici. Era un loc prea macabru pentru gusturile lor, cu toţi oamenii ăia care se fâţâiau de colo colo în costumaţii zdrenţuite şi stropite

de sânge, cu cuţite de plastic în mâini, într-o sărbătoare continuă închinată macabrului. Secerile care luau moartea în serios considerau întreaga chestie de un prost gust total.

Deşi era oraşul cel mai apropiat de Cascadă, Secera Curie nu spicuia niciodată acolo.

— Spicuitul la Pittsburgh e un act aproape redundant, îi spusese Citrei.

Ştiind asta, erau puţine şanse s-o observe vreo altă seceră. Singurele seceri care onorau Parcul Memorialului Mortalităţii cu prezenţa lor erau părinţii fondatori de marmură, care vegheau obeliscul negru sfărâmat.

Fix la miezul nopţii, o figură s-a desprins din spatele unei bucăţi mari din monument. La început a crezut că e tot un petrecăreţ, însă nici el nu era costumat. Nu i se vedea decât silueta ascunsă de un spot care lumina monumentul, însă Citra l-a recunoscut pe loc, după mers.

— Am crezut c-o să vii în robă, a spus Rowan.

— Mă bucur că nici tu nu ţi-ai luat-o, i-a răspuns ea.

Când s-a apropiat de ea, i-a zărit faţa în lumină. Era palid, aproape fantomatic, de parcă nu mai ieşise la soare de luni de zile.

— Arăţi bine, i-a spus el.

Citra a dat din cap fără să-i întoarcă complimentul, pentru că el nu arăta bine. Avea ochii reci şi neliniştiţi totodată, de parcă văzuse prea multe şi încetase să-i mai pese, ca să-şi salveze sufletul ros. Însă când a zâmbit, s-a încălzit dintr-odată. Era iar el însuşi. *Aici erai,* Rowan, şi-a spus ea în gând. *Te-ai ascuns tu, dar tot te-am găsit.*

L-a condus departe de lumină şi au rămas o vreme într-un cotlon umbrit al monumentului, unde nu-i putea vedea decât Tunetul, prin camerele lui infraroşu. Deşi nu se vedea niciuna prin preajmă. Poate chiar descoperiseră un colţişor invizibil.

— Mă bucur să te văd, Onorabilă Seceră Anastasia, a spus el.

— Te rog să nu-mi spui aşa, i-a zis ea. Spune-mi Citra.

— Nu e ilegal? a zâmbit Rowan ironic.

— Din câte am auzit, acum te ţii numai de ilegalităţi.

Rowan s-a încordat puţin.

— Nu crede tot ce auzi.

Însă Citra voia neapărat să ştie. Trebuia să i-o spună chiar el.

— E adevărat că te-ai apucat să masacrezi şi să arzi seceri?

Rowan era clar jignit de acuzaţia ei.

— Eu curm vieţile secerilor care nu merită să fie seceri, i-a spus el. Nu le „masacrez”. Le iau viaţa rapid şi cu milă, la fel ca tine, şi le ard cadavrele ca să nu poată fi regenerate.

— Şi te lasă Secera Faraday să faci aşa ceva?

Rowan şi-a ferit privirea.

— Nu l-am mai văzut pe Faraday de luni de zile.

I-a explicat că, după evadarea din ianuarie de la Conclavul de Iarnă, Faraday – pe care mai toată lumea îl credea mort – îl luase la casa lui de pe ţărmul de nord al Amazoniei. Însă Rowan stătuse doar câteva săptămâni acolo.

— A trebuit să plec, i-a spus Citrei. Am simţit… o chemare. Nu pot să-ţi explic.

Însă Citra înţelegea. Ştia şi ea chemarea aceea. Un an de zile îşi pregătiseră minţile şi corpurile pentru a deveni asasinii perfecţi ai societăţii. Să curme vieţi ajunsese parte din fiinţa lor. Nu putea să-i găsească vreo vină pentru faptul că-şi dorea să-şi întoarcă tăişul împotriva corupţiei care se infiltra până-n adâncurile Domului, însă una era *să-ţi doreşti* şi alta să treci la fapte. Exista un cod care le dicta cum să se comporte. Nu degeaba aveau Poruncile Secerii. Fără ele, Domurile din toate regiunile şi de pe toate continentele ar fi căzut pradă haosului.

În loc să pornească o întreagă discuţie filosofică inutilă, Citra a hotărât să schimbe subiectul de la acţiunile sale la el, pentru că nu-l îngrijorau doar faptele sale sumbre.

— Arăţi prea slab, i-a spus el. Mănânci?

— Acum eşti maică-mea sau ce?

— Nu, a spus ea calm. Sunt prietena ta.

— Aaah… a răspuns el un pic amar, „prietena” mea.

Ştia la ce anume face aluzie. Când se văzuseră ultima oară, îşi spuseseră toate lucrurile îngrozitoare pe care juraseră că n-o să-şi permită niciodată să le rostească. În clipele acelea ameţitoare, disperate, dar şi triumfătoare, el îi spusese că o iubeşte şi ea recunoscuse că, da, şi ea îl iubea.

Însă la ce bun acum? Era ca şi cum ar fi existat în două lumi diferite. Nu le servea la nimic să se gândească prea mult la sentimentele lor. Însă Citra a meditat o clipă la asta. Chiar i-a venit să-i repete ce-i spusese atunci… însă s-a abţinut, ca orice seceră bună.

— De ce suntem aici, Rowan? l-a întrebat ea. De ce mi-ai scris biletul ăla?

— Pentru că Domul tot o să mă găsească odată şi-odată, a oftat Rowan. Voiam să te mai văd o dată înainte de asta.

S-a întrerupt ca să se gândească la ce urma:

— După ce-o să mă prindă, ştii ce-o să fie. O să mă spicuiască.

— Nu pot face asta, i-a amintit ea. Încă ai imunitate de la mine.

— Doar două luni. După aia pot să-mi facă ce vor.

Citra îşi dorea să-i ofere o fărâmă de speranţă, însă ştia şi ea la fel de bine adevărul. Domul voia să-l elimine. Nici măcar vechea gardă nu-i aproba metodele.

— Atunci ai grijă să nu te prindă, i-a spus ea. Iar dacă vezi o seceră în robă stacojie, fugi.

— Robă stacojie?

— Secera Constantin, i-a spus ea. Am auzit că i-au încredinţat oficial sarcina de a-ţi lua urma şi de a te captura.

— Nu-l ştiu, a spus Rowan clătinând din cap.

— Nici eu. Însă l-am văzut la conclav. E şeful biroului de investigaţii al Domului.

— E din noua ordine sau din vechea gardă?

— Niciuna, e total rupt de orice altceva. Nu pare să aibă nici prieteni, nu l-am văzut nici măcar să schimbe o vorbă cu alte seceri. Nu prea ştiu în ce anume crede, poate doar

în dreptate… cu orice preţ.

Rowan a izbucnit în râs.

— Dreptate? Domul nu mai are habar ce e aia dreptate.

— Unii dintre noi avem habar, Rowan. Trebuie să cred că înţelepciunea şi raţiunea tot vor triumfa până la urmă.

Rowan şi-a pus mâna pe obrazul ei. Ea l-a lăsat.

— Şi eu vreau să cred, Citra. Vreau să cred că Domul poate redeveni ceea ce era menit să fie… Însă, uneori, pentru a ajunge acolo, e nevoie de o doză de întuneric.

— Iar tu eşti doza necesară de întuneric?

El i-a spus doar:

— Mi-am luat numele de Lucifer pentru că înseamnă „aducătorul luminii”.

— Aşa îi mai ziceau pe vremuri muritorii diavolului, i-a atras ea atenţia.

— Cred că acela care ţine torţa rămâne cel mai în umbră, a zis Rowan ridicând din umeri.

— Acela care *fură* torţa, vrei să zici.

— Ei, a făcut Rowan, se pare că pot să fur tot ce am chef.

Citra nu se aşteptase ca el să spună aşa ceva. Şi o zisese atât de nonşalant, încât ea a rămas descumpănită.

— Ce tot spui?

— Tunetul, i-a zis el. Mă lasă să scap teafăr de fiecare dată. Şi nu mi-a mai zis nimic, nu mi-a mai răspuns deloc de când ne-am început ucenicia, cum a făcut şi cu tine. Pentru el sunt o simplă seceră.

Citra a căzut pe gânduri. Şi-a amintit ceva ce nu-i spusese niciodată lui Rowan. Nu spusese nimănui de fapt. Tunetul asculta de propriile sale legi şi nu le încălca niciodată… numai că uneori reuşea să le ocolească.

— Se poate să nu fi vorbit cu tine, dar cu mine a vorbit, i-a mărturisit ea.

S-a întors spre ea, încercând să-i vadă ochii în umbră – probabil se întreba dacă nu cumva glumeşte.

— Nu se poate, a zis el când şi-a dat seama că nu glumea.

— Aşa am crezut şi eu, însă a trebuit să mă arunc de

acoperiş când m-a acuzat Marele Tăiş că l-am ucis pe Secera Faraday, mai ştii? Când eram ca şi moartă, Tunetul a reuşit să-mi pătrundă în creier şi să-mi activeze gândirea. Teoretic, în timpul morţii n-am mai fost ucenică de seceră, aşa că Tunetul a putut să-mi vorbească înainte să-mi repornească inima.

Citra trebuia să recunoască, Tunetul fentase elegant toate regulile. Fusese, pentru ea, un moment de adâncă veneraţie.

— Ce ţi-a zis? a întrebat-o Rowan.

— Mi-a spus că sunt… importantă.

— Cum adică importantă?

Citra a clătinat nemulţumită din cap.

— Tocmai, n-a vrut să-mi zică. Credea că ar fi încălcat regulile dacă-mi spunea mai mult.

Apoi s-a dat mai aproape de el şi i-a zis mai încet, însă mai apăsat şi mai solemn:

— Însă cred că dacă tu te-ai fi făcut zob azvârlindu-te de pe clădirea aia, şi ţie ţi-ar fi vorbit Tunetul.

L-a apucat de braţ. Mai mult de-atât nu-şi îngăduia să-l îmbrăţişeze.

— Cred că şi tu eşti important, Rowan. De fapt, sunt sigură. Aşa că, orice ai face, nu te lăsa prins…

Poate o să râdeţi când o să vă zic, însă îmi detest propria perfecţiune. Oamenii învaţă din greşelile lor. Eu nu pot. Nu fac nicio greşeală. Când trebuie să iau decizii, operez doar cu diverse nuanţe ale corectitudinii.

Dar asta nu înseamnă că nu mă izbesc de greutăţi.

De exemplu, mi-a fost destul de greu să repar distrugerile pe care le-a înfăptuit omenirea pe Pământ în adolescenţa ei. Să repar stratul de ozon împuţinat, să elimin surplusul gazelor de seră, să curăţ oceanele poluate, să readuc încet-încet pădurile tropicale şi să salvez o mulţime de specii aproape dispărute.

Am reuşit să soluţionez toate aceste probleme globale pe parcursul unei singure vieţi de muritor, printr-o concentrare îndârjită. Cum sunt un cumul de cunoştinţe umane, succesul meu dovedeşte că omenirea ştia deja ce trebuie să facă, îi trebuia doar cineva destul de puternic pentru a realiza toate acestea – iar eu sunt puternic cât cuprinde.

Tunetul

6

Pedeapsa

Rowan nu prea le avusese cu istoria la şcoală, însă ucenicia îl schimbase. Până atunci nu reuşise să facă vreo legătură între viaţa lui sau chiar viitorul său posibil şi trecutul îndepărtat care ar fi putut să le influenţeze cumva – mai ales când venea vorba de evenimentele bizare din trecutul muritorilor. Însă lecţiile de istorie din ucenicia sa se concentraseră pe noţiuni ca datoria, onoarea şi integritatea, aşa cum fuseseră înţelese de-a lungul istoriei. Filosofia şi psihologia umanităţii în cele mai bune perioade ale sale, de la naştere şi până în prezent. Toate acestea îl fascinau pe Rowan.

Istoria era plină de oameni care se jertfiseră pentru binele lumii. Cumva, şi secerile erau la fel, renunţau la propriile speranţe şi vise pentru a sluji societatea. Sau cel puţin aşa erau secerile care respectau menirea Domului.

Rowan ar fi devenit o asemenea seceră. Chiar şi după ucenicia sa violentă şi traumatizantă sub aripa Secerii Goddard, tot ar fi rămas un suflet nobil. Însă nu i s-a mai dat şansa. Atunci îşi dăduse seama că putea să rămână mai departe în slujba Domului şi a omenirii, doar că altfel.

Acum strânsese treisprezece seceri la numărătoare. Curmase vieţile a treisprezece seceri din mai multe regiuni, care făceau de ruşine Domul şi menirea sa.

Îşi studia pe larg subiecţii, aşa cum îl învăţase Secera Faraday, şi lua decizii impersonale. Ceea ce era important, pentru că altfel ar fi avut tendinţa să ia în considerare doar actele de corupţie ale secerilor din noua ordine. Ele îşi acceptaseră cu totul propriile excese şi plăcerea cu care ucideau. Secerile din noua ordine îşi etalau abuzurile de putere de parcă ar fi făcut un bine, normalizând faptele rele. Însă nu deţineau monopolul relelor. Unele seceri din vechea gardă şi dintre acelea care nu se alăturaseră niciunei tabere deveniseră nişte ipocriţi egoişti, vorbind de

moralitate, dar ascunzându-şi faptele întunecate prin cotloane umbrite.

Secera Brahms era prima dintre ţintele sale care scăpase doar cu o avertizare. În ziua aceea se simţea din cale-afară de generos. Chiar îi plăcuse să *nu* curme viaţa bărbatului. Îşi amintise că nu era ca Goddard şi adepţii săi, iar aşa simţise că merită să dea ochii cu Citra fără să se ruşineze.

• • •

În timp ce alţii se pregăteau pentru Ziua Recunoştinţei, Rowan a cercetat mai multe ţinte posibile, spionându-le şi trecându-le în revistă faptele. Secera Gehry se dădea în vânt după întruniri secrete, însă de obicei era vorba doar despre dineuri şi pariuri sportive. Secera Hendrix se lăuda cu unele fapte dubioase, însă numai gura era de el – de fapt, spicuia cu smerenie şi cu compasiunea pe care o cerea meseria sa. Secera Ride spicuia aparent violent şi sângeros, însă subiecţii ei mureau întotdeauna rapid şi fără să sufere. Secera Renoir, însă, era un candidat bun.

Când Rowan a sosit la apartamentul său în după-amiaza aceea, a ştiut că cineva e înăuntru chiar înainte să deschidă uşa, pentru că a găsit clanţa rece. Montase un cip de răcire în uşă care era activat de răsucirea clanţei în direcţia acelor de ceasornic – aşa cum se răsucesc clanţele de regulă. Nu era destul de rece ca să îngheţe, ci doar ca să-l anunţe că trecuse cineva pe acolo şi că probabil nu plecase.

S-a gândit dacă să fugă, însă nu era genul care să se dea din faţa unei confruntări. A scos din geacă un cuţit – mereu purta o armă la el, chiar şi când nu era îmbrăcat în roba neagră, căci oricând se putea trezi cu agenţii Domului pe cap. A intrat în apartament cu paşi prudenţi.

Intrusul nu se ascunsese. Şedea la vedere, la masa din bucătărie, şi mânca un sendviş.

— Bună, Rowan, a zis Tyger Salazar. Sper că nu te superi, mi s-a făcut foame cât te-am aşteptat.

Rowan a închis uşa şi a dosit cuţitul, să nu-l vadă Tyger.

— Ce naiba cauţi aici, Tyger? Cum de m-ai găsit?

— Hei, ce-i al meu e-al meu, nu-s chiar prost. Nu uita că tipu’ care ţi-a dat actele false e o cunoştinţă de-a mea. N-a trebuit decât să-l întreb pe Tunet cum pot să dau de Ronald Daniels. Desigur, există o groază de Ronald Danielşi, aşa că mi-a luat ceva să-l găsesc pe cel bun.

Înainte să-şi înceapă ucenicia, Tyger Salazar fusese cel mai bun prieten al lui, însă asemenea etichete nu prea mai aveau nicio noimă după ce învăţase un an întreg cum să ucidă. Rowan îşi închipuia că aşa se simţiseră soldaţii din Era Mortalităţii când se întorceau de la război. Vechile prietenii păreau blocate în dosul unei perdele de nori alcătuite din toate experienţele pe care cei doi prieteni nu le aveau în comun. Nu mai împărţea cu Tyger decât un trecut din ce în ce mai îndepărtat. Acum Tyger era petrecăreţ de profesie. Rowan nici nu-şi închipuia meserie mai străină de el însuşi.

— Aş fi vrut doar să mă fi anunţat că vii, a spus Rowan. Te-a urmărit cineva?

Ceea ce şi-a dat seama că era o întrebare destul de prostească. Până şi Tyger avea destulă minte să nu-l caute pe Rowan acasă la el dacă ştia că e urmărit.

— Calmează-te, i-a spus Tyger. Nu ştie nimeni că sunt aici. De ce ai mereu impresia că toată lumea ţi-a pus gând rău? Pe bune, de ce te-ar urmări agenţii Domului doar pentru că ţi-ai picat ucenicia?

Rowan nu i-a răspuns, ci s-a dus la uşa întredeschisă a şifonierului şi a închis-o, sperând că Tyger nu s-a uitat înăuntru să vadă roba neagră a Secerii Lucifer. Însă, oricum, n-ar fi înţeles ce vede. Publicul larg nu ştia de Secera Lucifer. Domul reuşise să-i ţină acţiunile secrete, presa nici nu-l pomenise măcar. Cel mai bine era ca Tyger să nu ştie nimic. Aşa că Rowan a invocat fraza care încheia din cele mai vechi timpuri orice discuţii de genul ăsta.

— Dacă îmi eşti cu adevărat prieten, nu mă mai lua la întrebări.

— Da, da. Eşti tare misterios, a spus Tyger, apoi a ridicat restul de sendviş: Măcar încă te mai hrăneşti ca oamenii.

— Ce vrei, Tyger? De ce-ai venit?

— Aşa vorbeşti cu prietenul tău? Am bătut atâta drum, întreabă-mă şi tu ce mai fac.

— Ei, ce mai faci?

— Binişor, să ştii. Tocmai m-am angajat în altă regiune, aşa că am venit să-mi iau rămas-bun.

— Vrei să zici, te-ai angajat definitiv ca petrecăreţ?

— Nu sunt sigur, însă mă plătesc mult mai bine decât agenţia de petreceri pentru care lucram. Şi, în sfârşit, o să pot să mai văd lumea. Slujba e în Texas!

— Texas? s-a îngrijorat Rowan puţin. Tyger, acolo se poartă… *altfel.* Toată lumea zice „să nu te pui cu Texasul”, de ce-ai vrea să te pui?

— Da, bine, e o Rezervaţie. Ce să zic? Rezervaţiile sunt ele mai imprevizibile, însă nu înseamnă că-s nasoale. Mă ştii doar, sunt imprevizibil de-mi sar capacele.

Rowan s-a abţinut să râdă. Tyger era unul dintre cei mai previzibili oameni pe care-i ştia. Se făcuse zob până devenise dependent, şi acum o tulea din regiune ca să se ţină de petreceri. Oricât s-ar fi considerat Tyger un spirit liber, nu era deloc unul. Doar îşi alegea singur cuşca şi cât de mare să fie.

— În fine, ai grijă, i-a spus Rowan, ştiind prea bine că Tyger n-o să fie atent, însă o să pice oricum în picioare, orice ar fi făcut.

Oare eu am dus vreodată o viaţă aşa de tihnită ca Tyger? s-a întrebat Rowan. Nu, niciodată, însă chiar îl invidia pe Tyger pentru asta. Poate de-aia erau prieteni.

În aer se simţea un pic de stânjeneală, însă nu doar atât. Tyger s-a ridicat în picioare, însă nu s-a grăbit să plece. Mai avea să-i spună ceva.

— Am să-ţi dau o noutate, a spus el. De fapt, de-asta am şi venit.

— Ce noutate?

Însă Tyger ezita să continue. Rowan s-a pregătit sufleteşte, ştiind că vestea era proastă.

— Îmi pare rău să te anunţ, Rowan… dar l-au spicuit pe tatăl tău.

Rowan a simţit că se mişcă pământul cu el. Gravitaţia

părea să-l tragă într-o direcţie neaşteptată. N-a reuşit să-l facă să se clatine, însă i-a stârnit greaţa.

— Rowan, ai auzit ce ţi-am spus?

— Te-am auzit, a spus Rowan încet.

Îl năpădiseră atâtea gânduri şi emoţii care se scurtcircuitau între ele, că până la urmă nici n-a mai ştiut ce să gândească sau să simtă. Nu se mai aşteptase să-şi vadă părinţii vreodată, însă, când se gândea că nu va mai putea să-şi vadă niciodată tatăl, când se gândea că nu mai era, că murise definitiv… Asistase la atâtea spicuiri. El însuşi curmase treisprezece vieţi, însă nu mai pierduse niciodată pe cineva atât de apropiat.

— Nu… nu pot să vin la înmormântare, şi-a dat seama Rowan. Domul o să trimită agenţi să mă caute.

— Poate au fost, nu ştiu, eu nu i-am văzut, a spus Tyger. Înmormântarea s-a ţinut săptămâna trecută.

Vestea aceasta l-a durut la fel de rău ca prima.

Tyger a ridicat din umeri în chip de scuză.

— Cum ziceam, sunt o groază de Ronald Danielşi pe lumea asta. Mi-a luat ceva să dau de tine.

Aşadar, tatăl său era mort de mai bine de o săptămână. Şi dacă n-ar fi venit Tyger să-l anunţe, n-ar fi aflat niciodată.

Apoi, Rowan şi-a dat seama. Nu era o pură întâmplare.

Era o pedeapsă.

Îl pedepseau pentru faptele Secerii Lucifer.

— Ce seceră l-a spicuit? a întrebat Rowan. Trebuie să ştiu cine a fost!

— Nu ştiu. I-a pus pe ceilalţi din familia ta să jure că nu mai zic nimănui. Aşa fac secerile din când în când – cum ştii deja prea bine.

— Însă celorlalţi le-a acordat imunitate?

— Desigur, a spus Tyger. Mamei tale, fraţilor şi surorilor, cum se face de regulă.

Rowan dădea ture prin încăpere, simţind că-i vine să-l pocnească pe Tyger pentru cât de orb era, însă ştiind totodată că nu era deloc vina lui. Era doar purtătorul mesajului. Restul familiei avea imunitate, însă doar pentru

un an. Secera care-i spicuise tatăl putea s-o reteze şi pe mamă, apoi pe fiecare dintre fraţi, an de an câte unul, până nu mai rămânea nimeni dintre ai săi. Era preţul pe care-l plătea Secera Lucifer.

— E vina mea! Din cauza mea au făcut-o!

— Rowan, tu te auzi puţin? Nu eşti buricul pământului! Nu ştiu ce-ai făcut de s-au şucărit secerile pe tine, însă n-o să se-apuce acuma să-ţi omoare familia din cauza asta. Nu sunt aşa. Nu le poartă pică oamenilor. Sunt nişte iluminaţi.

Ce rost mai avea să stea la discuţii? Tyger n-avea cum să înţeleagă şi probabil nici n-ar fi trebuit. Putea să trăiască milenii întregi ţinându-se fericit de petrecerile lui, fără să bănuiască măcar cât de meschine, răzbunătoare şi *prea-omeneşti* puteau fi secerile.

Rowan ştia că nu poate să rămână acolo. Chiar dacă nu-l urmărise nimeni, Domul tot avea să dibuiască până la urmă unde se dusese Tyger. Cine ştie dacă nu venea chiar atunci o echipă să-l captureze?

Şi-a luat la revedere de la Tyger şi l-a dat pe uşă afară cât mai rapid. Apoi, la scurt timp după plecarea lui, Rowan a fugit şi el, doar cu un rucsac burduşit cu arme şi roba neagră.

Este important să se înţeleagă că activitatea mea de continuă observare a omenirii nu este supraveghere. Supravegherea implică anume motive, suspiciuni şi, în ultimă instanţă, judecarea subiectului. Algoritmii mei observaţionali nu operează după aşa ceva. Observ totul dintr-un singur motiv: pentru a-l sluji cât mai bine pe fiecare individ de care am grijă. Nu acţionez, nu pot să acţionez pe baza celor văzute în împrejurări private, ci mă folosesc de ceea ce văd ca să înţeleg mai bine nevoile oamenilor.

Oricum, nu sunt insensibil la dubiile pe care le pot avea oamenii ştiind că mă au mereu în viaţa lor. De aceea am închis toate camerele din casele particulare ale Rezervaţiei Texas. Ca tot ce fac în Rezervaţii, este un experiment. Vreau să văd dacă lipsa observaţiei o să-mi creeze probleme de guvernare. Dacă nu se va întâmpla, nu văd de ce nu aş opri camerele într-o mulţime de case particulare din toată lumea. Însă dacă o să se işte probleme pentru că n-am văzut tot ce aş fi putut să văd, voi avea dovada că este nevoie să eradichez toate punctele oarbe de pe Pământ.

Speranţa mea e să mi se confirme prima variantă, însă bănuiesc că se va întâmpla a doua.

Tunetul

7

Slăbănog, dar cu potenţial

Tyger Salazar ajunsese departe!

După ce toată viaţa o arsese aiurea şi făcuse umbră Pământului degeaba, acum îl plăteau să o ardă aiurea şi să facă umbră Pământului degeaba! Nici nu-şi închipuia o viaţă mai bună şi, la cât se învârtea prin cercurile secerilor, ştia că până la urmă tot o să-l bage vreuna în seamă. Se gândea că o să-i întindă inelul şi o să se aleagă cu un an de imunitate acolo. Nici nu i-a trecut prin cap că una dintre ele o să-l angajeze permanent. Şi încă o seceră din altă regiune!

— Ne-ai distrat la o petrecere anul trecut, îi spusese femeia la telefon. Ne-a plăcut stilul tău.

I-a oferit de două ori mai mulţi bani decât câştiga deja şi i-a comunicat o adresă şi o dată la care să se prezinte acolo.

Când a coborât din tren, a ştiut pe loc că nu mai era în MidMerica. În regiunea Texas se vorbea oficial engleza muritorilor, cu un soi de accent muzical. Semăna destul de bine cu limba comună, aşa că o înţelegea, însă îl extenua să-şi bată atâta capul. Parcă ar fi ascultat operele lui Shakespeare.

Lumea se îmbrăca un pic altfel şi mergea ţanţoş, iar cu asta s-ar fi putut obişnui. S-a întrebat cât o s-o lălăie pe acolo. Poate apuca să-şi ia maşina pe care nu şi-o permiseseră niciodată ai lui, ca să nu mai meargă peste tot în automobilele comune.

Întâlnirea fusese fixată într-un oraş pe nume San Antonio, iar la adresă a găsit penthouse-ul unui bloc-turn de pe malul lui râuleţ. Se aştepta să dea deja peste o petrecere. O petrecere perpetuă. Nici că putea să se înşele mai amarnic.

La uşă l-a întâmpinat o seceră, nu un servitor, cum credea. O femeie brunetă, cu un aer vag panasiatic, care i

se părea cunoscută.

— Tyger Salazar, bănuiesc.

— Ai nimerit-o.

A păşit înăuntru. Apartamentul era bogat ornamentat, cum se şi aşteptase. Însă nu se aşteptase să nu găsească nici un alt musafir. Dar, cum îi spusese odată lui Rowan, o apuca încotro-l ducea valul. Dacă dădea de belea, se descurca el.

S-a gândit că poate femeia o să-i ofere ceva de mâncare sau de băut după lunga călătorie, însă nimic. În loc de asta, l-a măsurat din priviri, de parcă era o viţică scoasă la licitaţie.

— Îmi place roba ta, i-a zis el gândindu-se că nu strica s-o perieze un pic.

— Mulţumesc, a spus ea. Te rog să-ţi dai jos tricoul.

Tyger a oftat. Aşadar, era genul ăla de întâlnire. Însă se înşela iar rău de tot.

După ce şi-a dat jos tricoul, femeia l-a studiat şi mai atent. L-a pus să-şi flexeze bicepşii şi le-a verificat tăria.

— Slăbănog, a spus ea, însă cu potenţial.

— Cum adică „slăbănog”? Trag de fiare!

— Nu destul, i-a spus ea, însă se poate drege rapid.

Apoi s-a dat în spate şi l-a mai cântărit o clipă din ochi, zicându-i:

— Ca fizic, nu te-ar alege nimeni din prima, însă, în situaţia de faţă, eşti tocmai bun.

Tyger se aştepta să continue, însă femeia nu i-a mai dat nicio explicaţie.

— Tocmai bun ca să ce?

— O să afli la vremea potrivită.

Atunci s-a prins în sfârşit, entuziasmându-se pe loc.

— Mă alegi să-ţi fiu ucenic!

A văzut-o prima oară zâmbind larg.

— Da, hai să zicem aşa, a spus ea.

— Mamă, ce veste beton mi-ai dat! N-o să te dezamăgesc. Învăţ repede şi mă duce capul. Bine, nu cu şcoala şi din astea, însă nu fii fraieră. Îmi iese creierul pe urechi!

Femeia s-a dat mai aproape, zâmbind. Smaraldele care-i împodobeau roba verde viu au sclipit în lumină.

— Crede-mă, a zis Secera Rand, în ucenicia asta puţin contează dacă ai sau nu creier.

PARTEA A DOUA
În pericol

Înainte să vin la conducerea lumii, Pământul putea să susţină maxim zece miliarde de oameni. Dacă se depăşea cifra aceasta, s-ar fi instalat saturaţia, ducând la foamete, suferinţă şi prăbuşirea totală a societăţii.

Eu am schimbat realitatea aceea brutală.

E uimitor câte vieţi omeneşti poate susţine un ecosistem bine gestionat. Bine gestionat de mine adică. Omenirea pur şi simplu nu e capabilă să jongleze cu atâtea variabile, însă, sub conducerea mea, cu toate că populaţia umană s-a multiplicat exponenţial, lumea pare mai puţin aglomerată – şi datorită diverselor teritorii de coral, frunziş sau subterane create cu ajutorul meu, există chiar mai multe spaţii deschise decât în Era Mortalităţii.

Fără intervenţia mea continuă, acest echilibru delicat s-ar nărui sub propria greutate. Mă înfior când mă gândesc câtă suferinţă ar provoca o asemenea implozie la scară planetară. Slavă cerului că sunt aici ca să previn aşa ceva.

Tunetul

8

Sub nicio formă

Greyson Tolliver adora Tunetul. Cei mai mulţi oameni îl adorau, se putea altfel? Nu ştia ce-i aia înşelăciune, răutate sau intrigi şi ştia întotdeauna ce să zică. Exista simultan pretutindeni, în toate calculatoarele din lume. Toată lumea îl avea în casă, ca o mână grijulie şi nevăzută pe umăr. Şi chiar dacă putea să discute cu mai bine de un miliard de oameni în acelaşi timp fără să-şi suprasolicite conştiinţa, oferea fiecărei persoane iluzia că îi dedica întreaga sa atenţie.

Tunetul era cel mai apropiat prieten al lui Greyson. Mai ales pentru că el îl crescuse. Părinţii săi erau „părinţi în serie". Le plăcea grozav *ideea* de a avea familii, însă detestau să se îngrijească de ele. Greyson şi surorile lui erau a cincea familie a tatălui său şi a treia familie a mamei sale. Se săturaseră rapid de noua tranşă de plozi, iar când au început să-şi neglijeze sarcinile părinteşti, le-a preluat Tunetul. Îl ajuta pe Greyson cu temele, îl sfătuia cum să se poarte, cum să se îmbrace la o primă întâlnire şi, cu toate că nu avea cum să fie prezent fizic la festivitatea de absolvire, l-a fotografiat din toate unghiurile posibile şi i-a comandat o masă gustoasă când s-a întors acasă. Părinţii săi nu s-au sinchisit deloc, erau în PanAsia, într-o excursie culinară. N-au venit nici măcar surorile lui. Învăţau fiecare la altă universitate şi erau în sesiune. I-au explicat limpede că ar fi fost total egoist din partea lui să le ceară să se prezinte la serbarea de sfârşit de liceu.

Însă Tunetul i-a fost aproape atunci şi întotdeauna.

— Sunt tare mândru de tine, Greyson, îi spusese Tunetul.

— Aşa le-ai zis şi milioanelor de liceeni care au absolvit azi? l-a întrebat Greyson.

— Doar celor cu care mă mândresc cu adevărat, i-a răspuns Tunetul. Însă tu, Greyson, eşti mai special decât îţi

dai seama.

Greyson Tolliver nu se credea deloc special. Nimic nu dovedea că ar fi fost mai mult decât un băiat obişnuit. S-a gândit că Tunetul vrea doar să-l aline, ca de obicei.

Tunetul, însă, era mereu sincer când spunea ceva.

• • •

Nimeni nu l-a influenţat sau silit pe Greyson să-şi pună viaţa în slujba Tunetului. Îşi propusese de ani buni să lucreze ca agent nimbus pentru Autoritatea de Interfaţă. Nu-i spusese niciodată Tunetului, de teamă că poate nu-l voia sau o să încerce să-l convingă să se răzgândească. Când şi-a depus în sfârşit cererea de înscriere la Academia MidMericană Nimbus, Tunetul a spus doar „Mă bucur", după care l-a pus în contact cu alţi adolescenţi ca el din cartier şi împrejurimi.

Nu se aşteptase la o asemenea interacţiune cu băieţii şi fetele acelea. I s-au părut extraordinar de plictisitori.

— Aşa mă vede lumea şi pe mine? îl întrebase pe Tunet. Sunt la fel de anost ca ei?

— Eu nu cred că eşti, i-a răspuns Tunetul. Vezi tu, mulţi dintre ei ajung să lucreze pentru Autoritatea de Interfaţă pentru că nu sunt destul de creativi ca să-şi găsească o profesie cu adevărat stimulantă. Alţii se simt neputincioşi şi simt nevoia să cunoască puterea prin alţii. Aceştia sunt oamenii şterşi şi plictisitori, care ajung până la urmă cei mai slabi agenţi nimbus. Sunt rari cei ca tine, cărora le stă în caracter să-şi pună tot sufletul în slujba cauzei.

Tunetul avea dreptate: Greyson chiar voia să se pună în slujba cauzei, şi încă fără niciun motiv ascuns. Nu-şi dorea nici putere, nici prestigiu. Bine, îi surâdea ideea de a se îmbrăca în costumul gri bine călcat şi cravata bleu pe care le purtau toţi agenţii nimbus, însă nu asta îl motiva de fapt. Pur şi simplu Tunetul îl ajutase atât de mult, că voia să-i ofere ceva în schimb. Nici nu-şi închipuia misie mai înaltă decât să fie reprezentantul său, să îngrijească planeta şi să contribuie la o viaţă mai bună pentru întreaga omenire.

În timp ce secerile se căleau sau se frângeau în ucenicia de un an, agenţii nimbus se formau printr-un proces lung

de cinci ani. Patru ani de studiu şi un an pe teren, ca învăţăcei.

Greyson era gata să-şi dedice cinci ani pregătirii profesionale, însă după nici două luni de când îşi începuse studiile la Academia MidMericană Nimbus, s-a trezit că nu mai putea să avanseze. Orarul său, care consta în cursuri de istorie, filosofie, teorie digitală şi drept, s-a golit brusc. Nu se ştie de ce, fusese eliminat de la toate cursurile. Oare era o greşeală? Cum se putea aşa ceva? Tunetul nu greşea niciodată. Poate, s-a gândit el, orarele academice erau la mâna oamenilor şi, aşadar, supuse greşelilor omeneşti. Aşa că s-a dus la cancelaria şcolii, sperând să dea de capătul poveştii.

— Nu, i-a spus secretara deloc surprinsă sau miloasă. Nu e nicio eroare. Aici scrie că nu te-ai înscris la niciun curs. Însă ai un mesaj în dosar.

Mesajul era simplu şi fără echivoc. Greyson Tolliver trebuia să se prezinte urgent la sediul local al Autorităţii de Interfaţă.

— De ce? a întrebat el, însă secretara i-a răspuns ridicând din umeri şi uitându-se peste umărul lui Greyson, spre următoarea persoană de la coadă.

• • •

Cu toate că Tunetul însuşi nu avea nevoie de niciun sediu, omologii săi umani aveau. În fiecare oraş şi regiune exista un Oficiu al Autorităţii de Interfaţă, unde lucrau mii de agenţi nimbus pentru susţinerea lumii, şi chiar cu spor. Tunetul reuşise ceva absolut unic în istoria omenirii: să creeze o birocraţie cu adevărat funcţională.

Birourile Autorităţii de Interfaţă, sau AI, cum i se spunea de regulă, nu erau nici bogat decorate şi nici izbitor de austere. Fiecare oraş avea o clădire în totală armonie cu arhitectura din jur. De fapt, adesea reuşeai să ghiceşti care e sediul AI pur şi simplu căutând clădirea care părea cea mai neaoşă dintre toate.

În Fulcrum City, capitala MidMericii, sediul era o clădire solidă, din granit alb şi sticlă bleumarin. La cele şaizeci şi şase de etaje ale sale, era de înălţime medie printre

clădirile din centru. Odată, agenţii midmericani nimbus au încercat să-l convingă pe Tunet să construiască un turn mai înalt, cu care să impresioneze populaţia şi chiar lumea întreagă.

— Nu am nevoie să impresionez pe nimeni, răspunsese Tunetul, spre dezamăgirea agenţilor nimbus. Iar dacă simţiţi nevoia să aveţi o Autoritate de Interfaţă care să ia ochii, poate ar trebui să vă regândiţi lista de priorităţi.

După mustrarea lui, agenţii midmericani nimbus s-au întors cu coada între picioare la muncă. Tunetul era puterea fără hybris. Chiar şi dezamăgiţi cum erau, agenţii nimbus tot au prins curaj când l-au văzut atât de incoruptibil.

Greyson se simţea stingher când a păşit prin uşa turnantă, în holul de la intrare placat cu marmură gri-deschis, care se asorta cu costumele din jurul său. El nu avea niciun costum. Improvizase o vestimentaţie formată dintr-o pereche de pantaloni de stofă un pic şifonaţi, o cămaşă albă şi o cravată verde care-i stătea niţel strâmbă, oricât s-ar fi chinuit s-o aranjeze.

Tunetul îi făcuse cadou cravata aceea în urmă cu câteva săptămâni. Se întreba dacă nu cumva ştia încă de atunci că va fi convocat în ziua aceea.

Un agent novice care-l aştepta l-a întâmpinat la recepţie. Era o femeie agreabilă şi vioaie, care i-a strâns mâna un pic prea zdravăn.

— Eu tocmai mi-am început anul de muncă pe teren, i-a spus ea. Trebuie să-ţi zic că n-am mai auzit să fie chemat vreun boboc la sediul central.

În timp ce vorbea, îi strângea mai departe mâna. Ajunsese să-l stânjenească, încât s-a întrebat dacă ar fi mai aiurea s-o lase să-i scuture mai departe mâna în sus şi-n jos sau să şi-o tragă cu totul. Într-un final, Greyson a scăpat din strânsoare prefăcându-se că trebuie să se scarpine la nas.

— Fie ai făcut ceva excelent, fie ai făcut ceva teribil, a spus ea.

— N-am făcut nimic, i-a spus el, însă era limpede că

femeia nu l-a crezut.

L-a condus într-un salon comod, cu două scaune de piele cu spetează înaltă, un raft cu tomuri clasice şi zorzoane oarecare şi o măsuţă de cafea în mijloc, pe care se aflau o tavă argintie cu prăjiturele de ceai şi o carafă asortată plină de apă cu gheaţă. Era o „sală de audienţe” standard, pentru ocaziile în care era necesară o prezenţă umană în comunicarea cu Tunetul. Greyson s-a tulburat, căci mereu discutase direct cu Tunetul până atunci. Nici măcar nu bănuia despre ce e vorba.

Peste câteva minute, a intrat un agent nimbus zvelt, care părea deja obosit, deşi programul de-abia începuse, şi s-a prezentat drept Agentul Traxler. Insul era din prima categorie de care-i spusese Tunetul. A celor fără inspiraţie.

S-a aşezat în faţa lui Greyson şi s-a apucat să sporovăiască din obligaţie. „Sper că ai ajuns uşor, taca, taca, taca”, „Ia o prăjiturică, sunt foarte bune, taca, taca, taca”. Greyson putea să jure că fix aşa le vorbea tuturor persoanelor venite în audienţă. Într-un final, a trecut la subiect.

— Ai idee de ce ai fost chemat? l-a întrebat.

— Nu, i-a răspuns Greyson.

— Da, presupun că nici n-ai de unde.

Atunci de ce m-ai mai întrebat? şi-a zis Greyson în sinea lui, însă n-a îndrăznit s-o repete cu voce tare.

— Ai fost chemat aici pentru că Tunetul a dorit să-ţi amintesc regulile după care se ghidează agenţia noastră când vine vorba de Domul Secerilor.

Greyson s-a simţit jignit şi nici măcar n-a încercat s-o ascundă.

— Cunosc regulile.

— Da, numai că Tunetul a dorit să ţi le amintesc.

— De ce nu mi le-a amintit chiar Tunetul?

Agentul Traxler a scos un oftat exasperat. Pe care probabil îl exersa adesea.

— Cum spuneam, Tunetul a dorit să ţi le amintesc *eu.*

Nu ajungeau nicăieri.

— Bine atunci, a spus Greyson.

Dându-şi seama că întinsese prea tare coarda de frustrare, a dat înapoi:

— Apreciez că te-ai implicat personal în chestiunea de faţă, agent Traxler. Poţi să consideri că mi-ai amintit tot ce era de amintit.

Agentul a luat tableta.

— Ce-ar fi să trecem împreună regulile în revistă?

Greyson a tras încet aer în piept şi a rămas aşa o clipă, pentru că avea impresia că altfel ar fi urlat în gura mare. Ce-i cocea Tunetul oare? Când se va întoarce la cămin, o să stea frumos de vorbă cu el. Chiar se vedea luându-se la ceartă cu Tunetul. De fapt, se certau regulat. Desigur că Tunetul câştiga întotdeauna, până şi când pierdea, căci Greyson ştia că pierde intenţionat.

— Clauza unu din Separaţia dintre Seceră şi Stat… a început Traxler şi i-a citit mai departe aproape o oră, oprindu-se din când în când să vadă ce face Greyson, întrebându-l: „Mă mai urmăreşti?” şi „Ai înţeles?”

Greyson fie dădea din cap zicând „da”, fie, când credea că e cazul, repeta cuvânt cu cuvânt ce spusese Traxler.

Când a terminat în sfârşit, Traxler a făcut click pe două imagini, în loc să lase tableta.

— Acum un test fulger.

I-a arătat imaginile lui Greyson. Pe prima a recunoscut-o imediat, era Secera Curie, o ştia după părul lung argintiu şi roba de culoarea lavandei. A doua era cu o fată de vârsta lui. După roba turcoaz, îşi dădea seama că şi ea era seceră.

— Dacă i-ar permite legea, a spus agentul Traxler, Tunetul le-ar avertiza pe Secera Curie şi Secera Anastasia că există cel mai probabil o ameninţare care le pune viaţa în pericol. O ameninţare care nu permite regenerarea. Dacă Tunetul sau unul dintre agenţii săi le-ar preveni, care clauză a Separaţiei dintre Seceră şi Stat ar fi încălcată?

— Ăă… clauza cincisprezece, paragraful doi.

— De fapt e clauza cincisprezece, paragraful trei, dar pe-aproape.

A lăsat tableta.

— Cu ce consecinţe s-ar alege un student de la

Academia Nimbus care le-ar avertiza pe cele două seceri că există ameninţarea aceasta?

O clipă, Greyson n-a zis nimic, numai când se gândea la consecinţe, îi îngheţa sângele-n vine.

— Exmatricularea din academie.

— Exmatricularea *definitivă,* a spus Traxler. Studentul respectiv nu se mai poate înscrie la acea Academie Nimbus şi nici la vreo alta, niciodată.

Greyson s-a uitat repede în jos, la prăjiturelele verzui de ceai. Se bucura că nu mâncase niciuna, căci le-ar fi dat afară pe loc, chiar în faţa agentului Traxler. Însă măcar aşa s-ar fi simţit mult mai bine. Şi-a închipuit faţa crispată a agentului Traxler şiroind de vomă. Aproape că-i venea să zâmbească. Aproape.

— Atunci ne-am înţeles că nu ai voie sub nicio formă să le avertizezi pe Secera Anastasia şi Secera Curie de ameninţarea care le paşte?

Greyson a ridicat prefăcut din umeri.

— Cum aş putea să le avertizez? Nici nu ştiu unde locuiesc.

— Locuiesc într-o reşedinţă destul de faimoasă ca punct de atracţie turistic, pe nume Cascada, adresa o afli uşor, i-a spus agentul Traxler, apoi, de parcă Greyson nu-l auzise prima dată, a mai spus: Dacă le avertizezi de ameninţarea de care ai aflat acum, vei suporta consecinţele despre care am discutat.

După care agentul Traxler a plecat imediat, să se pregătească pentru o altă audienţă, fără să-i zică măcar la revedere.

• • •

Când Greyson s-a întors în camera lui de cămin de la academie, se lăsase întunericul. Colegul lui, un băiat aproape la fel de entuziast ca agentul novice Nimbus care-i strânsese mâna, nu mai tăcea odată din gură. Îi venea să-l plesnească.

— Profesorul de etică tocmai ne-a pus să facem o analiză a unor cazuri din Era Mortalităţii. Mie mi-a picat o chestie care se cheamă *Brown contra Consiliului de Învăţământ,*

ce-o mai fi şi asta. Iar proful de teorie digitală vrea să-i scriu o lucrare despre Bill Gates – nu secera, ci tipul din istorie. Iar de filosofie nici să nu mă-ntrebi.

Greyson l-a lăsat să turuie mai departe, fără să-l mai asculte. În schimb, s-a apucat să-şi deruleze iar în minte tot ce se întâmplase la AI, de parcă ar fi putut să schimbe trecutul printr-o simplă reevaluare. Ştia ce se aşteaptă de la el. Tunetul nu putea să încalce legea. Însă el putea. Desigur, cum îi atrăsese agentul Traxler atenţia, şi-ar atrage consecinţe grave dacă ar face-o. S-a admonestat pentru propriul simţ moral, căci, fiind cine era, cum ar fi putut să *nu* le avertizeze pe Secerile Anastasia şi Curie, indiferent de consecinţe?

— Ţi-au dat vreo temă azi? l-a întrebat colegul cel vorbăreţ.

— Nu, i-a răspuns Greyson sec. Mi-au dat opusul unei teme.

— Ce noroc pe tine.

Cumva, Greyson nu se simţea prea norocos.

Mă bazez pe birocraţia Autorităţii de Interfaţă în privinţa aspectelor guvernamentale ale relaţiei mele cu omenirea. Agenţii Nimbus, cum li se spune, oferă conducerii mele o formă fizică şi uşor de înţeles.

Nu e neapărat necesar. Aş putea să mă descurc şi singur dacă aş vrea. Îmi stă cu totul în puteri să-mi creez un corp robotic – sau o echipă de corpuri robotice – în care să-mi depozitez conştiinţa. Însă, cu mult timp în urmă, am decis că nu ar fi o idee bună. Şi aşa e problematic că lumea mă vede ca pe un nor de furtună. Dacă m-ar concepe într-o formă fizică oarecare, asta le-ar deforma impresia despre mine. Şi s-ar putea să-mi placă prea mult. Pentru ca relaţia mea cu omenirea să rămână pură, şi eu trebuie să rămân pur. O minte şi atât, un software conştient de sine, fără carne, fără formă fizică. Am fotoboţi prin toată lumea, ca prelungiri ale camerelor mele fixe, însă nu sunt prezent în niciunul. Sunt doar nişte organe de simţ rudimentare.

Însă ironia este că, fără un corp al meu, lumea în sine îmi devine corp. Ai crede că asta îmi dă un sentiment al propriei grandori, însă nu. Dacă Pământul e corpul meu, atunci nu sunt decât un fir de praf în spaţiul nemărginit. Atunci mă întreb cum ar fi dacă într-o zi conştiinţa mea ar ajunge cumva să cuprindă distanţele dintre stele.

Tunetul

9

Prima victimă

Familia Terranova mânca întotdeauna un curcan cu piept cvadruplu la masa de Ziua Recunoştinţei, pentru că toată lumea prefera carnea albă. Curcanii cu piept cvadruplu nu aveau picioare. Prin urmare, curcanii lor de Ziua Recunoştinţei nu doar că nu puteau să zboare când erau încă vii, nu puteau nici măcar să meargă.

Când era mică, Citra le plângea de milă, deşi Tunetul se îngrijea în mod deosebit ca păsările – şi toate animalele pentru consum – să fie crescute fără cruzime. Citra urmărise un clip pe tema asta în clasa a treia. De când ieşeau din ouă, curcanii pluteau într-o substanţă vâscoasă şi caldă, cu creieraşele conectate la un calculator care genera o realitate artificială în care se bucurau de zbor, libertate, reproducere şi toate lucrurile care le plăceau curcanilor.

Citra găsise întreaga poveste haioasă, dar şi înfiorătoare. Îl întrebase pe Tunet despre asta, căci pe atunci, înainte să o aleagă pentru misiunea de seceră, putea să discute cu Tunetul oricând voia.

— Am zburat alături de ei peste întinderile verzi de păduri temperate şi pot să-ţi declar că trăiesc în deplină mulţumire, îi spusese Tunetul. Însă da, este trist să trăieşti fără să ştii adevărul despre propria existenţă. Însă numai nouă ni se pare trist, nu şi lor.

Ei bine, fie că dusese o viaţă virtuală împlinită, fie că nu, curcanul de anul acela măcar nu murise în van.

• • •

Citra a sosit îmbrăcată în roba de seceră. Mai fusese de câteva ori acasă de când devenise seceră, însă când se întorcea la ai ei, simţea nevoia să fie Citra Terranova, deşi i se întâmpla rar, astfel că înainte sosise de fiecare dată îmbrăcată în haine de stradă. Ştia că se poartă copilăreşte, însă în sânul familiei nu avea încă dreptul să facă pe

copila? Poate. Însă până la urmă tot trebuia să înceteze. Iar acum era o ocazie tocmai bună.

Mama ei mai că a icnit când a deschis uşa, însă a îmbrăţişat-o oricum. O clipă, Citra s-a crispat în îmbrăţişare, însă apoi şi-a amintit că nu purta nicio armă în numeroasele buzunare secrete ale robei. Îşi simţea haina neobişnuit de uşoară.

— E adorabilă, i-a zis mama Citrei.

— Nu ştiu dacă poţi să spui că o robă de seceră e „adorabilă".

— Chiar este. Îmi place culoarea.

— Eu i-am ales-o, a anunţat-o cu mândrie frăţiorul ei Ben. Eu ţi-am zis să te faci turcoaz.

— Aşa e! a zâmbit Citra îmbrăţişându-l, fără să-i mai spună cât de mare se făcuse de când venise ultima oară acasă, în urmă cu trei luni.

Tatăl ei, care se dădea în vânt după sporturile clasice, se uita la un film de arhivă cu o partidă de fotbal din Era Mortalităţii, care semăna destul de bine cu forma lui actuală, părând totuşi ceva mai palpitantă. A oprit partida ca să-i ofere Citrei întreaga lui atenţie.

— Cum e să trăieşti cu Secera Curie? Se poartă frumos cu tine?

— Da, foarte bine. Acum suntem prietene bune.

— Dormi bine?

Citrei i s-a părut o întrebare ciudată, apoi şi-a dat seama ce voia să zică.

— M-am obişnuit cu „slujba" mea, i-a răspuns ea. Dorm bine noaptea.

Nu era tocmai adevărat, însă nu avea rost să zică adevărul într-o asemenea zi, căci n-ar fi ajutat pe nimeni.

A făcut conversaţie cu tatăl său până n-au mai avut ce vorbi. Ceea ce le-a luat vreo cinci minute.

În anul acela erau doar patru persoane la masa de Ziua Recunoştinţei. Deşi familia Terranova avea o mulţime de rude de ambele părţi şi numeroşi prieteni, Citra le ceruse să nu primească şi nici să lanseze invitaţii anul acela.

— O să iasă cu scandal dacă nu invităm pe nimeni, îi

atrăsese mama ei atenţia.

— Bine, atunci invită-i, a spus Citra, însă spune-le că secerile sunt silite să spicuiască un musafir la masa de Ziua Recunoştinţei.

— E adevărat?

— Bineînţeles că nu. Însă ei nu trebuie să ştie.

Secera Curie o prevenise pe Citra că exista ceva ce se chema „oportunism de sărbători”. Rudele şi prietenii de familie aveau să roiască în jurul Citrei, căutând să-i smulgă tinerei seceri tot felul de favoruri. „Mereu ai fost nepoata mea preferată”, aveau să-i zică ei, sau „Ţi-am adus un cadou special”.

— Toţi oamenii din viaţa ta o să se aştepte să beneficieze de imunitate la spicuire, o avertizase Secera Curie, iar speranţa asta o să se preschimbe rapid în resentiment când n-o să capete ce vor. N-o să se supere doar pe tine, ci şi pe părinţii şi fratele tău, căci acum ei au imunitate cât timp trăieşti tu.

Citra hotărâse că mai bine evita pe toată lumea.

S-a dus la bucătărie să-şi ajute mama la gătit. Cum aceasta era inginer în sinteza alimentelor, mai multe feluri secundare erau prototipuri ale unor mâncăruri noi. Din obişnuinţă, mama ei i-a atras atenţia să aibă grijă când toacă ceapă.

— Cred că am învăţat destul de bine să mânuiesc cuţitul, i-a zis Citra, regretând imediat ce mama ei a tăcut, încercând apoi să dea de înţeles că se gândise la altceva: Vreau să zic că mereu gătesc cu Secera Curie ceva de mâncare pentru familia subiecţilor spicuiţi. Am ajuns un ajutor de bucătar destul de priceput.

Din câte se părea, spusese ceva şi mai grav.

— Ei, tare drăguţ din partea voastră, a spus mama ei pe un ton rece, care sugera clar că nu i se părea deloc drăguţ.

Nu doar că n-o avea la inimă pe Secera Curie, dar mai era şi invidioasă. Secera Curie o înlocuise pe Jenny Terranova în viaţa Citrei şi amândouă o ştiau.

Au întins masa. Tatăl ei a tăiat curcanul şi, cu toate că Citra ştia că se descurcă mult mai bine decât el, nu s-a

oferit.

Era prea multă mâncare. Urmau să aibă atâtea resturi de la masă, că avea să li se aplece numai auzind cuvântul „curcan”. Citra mâncase întotdeauna repede, însă Secera Curie tot insistase să nu se mai grăbească şi să se bucure de gust – astfel că acum, când devenise Secera Anastasia, mânca încet. Se întreba dacă părinţii ei îi observau micile schimbări de comportament.

Citra crezuse că n-o să se işte nicio tensiune la masă, însă, chiar în toiul cinei, mama ei a hotărât să facă vâlvă.

— Am auzit că băiatul cu care ţi-ai făcut ucenicia a fost dat dispărut, a spus mama ei.

Citra a luat o lingură sănătoasă din ceva mov care, după gust, părea o sinteză genetică între piureul de cartofi şi fructul dragonului. Nu-i plăcea deloc că părinţii ei vorbiseră de la început despre Rowan ca despre „băiatul ăla”.

— Am auzit că a înnebunit sau ceva, a zis Ben cu gura plină de mâncare. Şi cum mai era un pic şi ar fi ajuns seceră, Tunetul n-a avut voie să-l dreagă.

— Ben! a spus tatăl lor. Hai să nu vorbim despre asta la masă.

Deşi se uitase la Ben, Citra ştia că de fapt i se adresa mamei.

— Ei, mă bucur totuşi că nu mai ai nicio legătură cu el, a spus mama ei.

Iar când Citra nu i-a răspuns, s-a trezit că duce lucrurile şi mai departe:

— Ştiu că aţi fost apropiaţi cât v-aţi făcut ucenicia împreună.

— Nu eram apropiaţi, a insistat Citra. Nu eram nimic. Părinţii ei nici nu ştiau cât o doare să recunoască asta. Cum ar fi putut să aibă vreo relaţie cu Rowan când i-au silit să fie adversari mortali? Chiar şi acum, când el era hăituit prin lume, iar ea era în jugul datoriei solemne de seceră, cum ar putea să existe între ei altceva decât un hău întunecat de dor?

— Dacă ştii să-ţi porţi de grijă singură, Citra, ai face bine

să stai departe de băiatul ăla, a spus mama ei. Uită că l-ai cunoscut vreodată, ca să nu ajungi să-ţi pară rău.

Atunci tatăl ei a oftat, renunţând la încercările sale de a schimba subiectul.

— Mama ta are dreptate, scumpa mea. Nu degeaba te-au ales pe tine, şi nu pe el.

Citra şi-a trântit cuţitul pe masă. Nu că s-ar fi temut să nu-l pună la treabă, ci pentru că Secera Curie o învăţase să nu ţină nicio armă în mâini la supărare, nici dacă arma respectivă era un cuţit de masă. A încercat să-şi aleagă cu grijă cuvintele, însă poate n-a reuşit chiar cu totul.

— Sunt seceră, a zis ea pe un ton de o severitate oţelită. Sunt şi fiica voastră, însă se cuvine să-mi arătaţi respectul pe care-l merit prin rang.

Ben a părut la fel de rănit ca în noaptea în care Citra a trebuit să-i vâre cuţitul în inimă.

— Bine, de-acum trebuie să-ţi zică toată lumea Secera Anastasia? a întrebat-o el.

— Bineînţeles că nu, i-a răspuns ea.

— Nu… doar „Onorabilă Seceră”, a spus mama ei tăios.

Citra şi-a amintit ceva ce-i spusese pe vremuri Secera Faraday. *Familia e prima victimă când devii seceră.*

Nu s-a mai discutat nimic la masă şi, imediat ce au curăţat şi au aranjat vasele în maşina de spălat, Citra a zis:

— De-acum mai bine plec.

Părinţii n-au încercat s-o convingă să rămână. Şi ei ajunseseră să se simtă la fel de stânjeniţi ca ea. Mama nu mai era supărată. De-acum părea doar resemnată. Avea lacrimi în ochi, însă şi le-a ascuns repede, îmbrăţişând-o strâns pe Citra, ca să nu i le vadă, însă ea le zărise.

— Întoarce-te curând, scumpa mea, i-a zis mama ei. Eşti tot la tine acasă aici.

Însă nu mai era acasă, şi toţi o ştiau.

• • •

— Nu-mi pasă de câte ori o să mor, tot o să învăţ să conduc.

Nu trecuse decât o zi de la Ziua Recunoştinţei, însă Anastasia – iar azi chiar *era* Anastasia – se hotărâse

categoric să treacă la volanul destinului ei. După masa stânjenitoare în sânul familiei, îşi amintise că trebuia să creeze o anume distanţă între cine fusese pe vremuri şi cine era în prezent. Trebuia să lase în urmă şcolăriţa care mergea cu maşina comună dacă voia să se ridice la înălţimea rangului de acum.

— Tu o să conduci azi maşina când mergem la spicuit, i-a zis Marie.

— Nicio problemă, i-a răspuns ea Secerii Curie, cu toate că nu se simţea chiar aşa de sigură pe sine.

În lecţia anterioară, Citra nimerise cu maşina într-un şanţ.

— O luăm mai mult pe drumuri de ţară, i-a spus Marie când mergeau la maşină, aşa că o să-ţi încerci abilităţile fără să pui prea mulţi oameni în pericol.

— Suntem seceri, i-a atras Citra atenţia. Noi suntem pericolul.

Orăşelul de pe agenda de lucru nu mai văzuse nicio spicuire de un an de zile. Azi urma să vadă două. A Secerii Curie avea să se petreacă rapid şi a Secerii Anastasia urma să se amâne o lună. În excursiile lor de spicuire reuşiseră să găsească ritmul care se potrivea fiecăreia.

Au ieşit căznit din garajul Cascadei, cum Citra încă nu manevra cum trebuie transmisia manuală a Porsche-ului. Frâna de mână i se părea Citrei un soi de pedeapsă medievală.

— Ce rost au trei pedale? s-a plâns Citra. Oamenii n-au decât două picioare.

— E un soi de pian, Anastasia.

— Urăsc pianul.

Toată tachinarea aia o ajuta un pic pe Citra, iar când putea să se plângă, conducea mai lin. Totuşi, de-abia începuse să înveţe ca lumea… aşa încât, dacă ar fi fost Secera Curie la volan, lucrurile s-ar fi întâmplat cu totul altfel.

De-abia dacă parcurseseră vreo jumătate de kilometru din şoseaua particulară a Cascadei, când o siluetă le-a sărit în faţă din pădure.

— Vrea să se facă zob! a strigat Secera Curie.

Devenise la modă în rândurile adolescenţilor amatori de senzaţii tari să facă pe gâzele strivite de parbrizele maşinilor. Ceea ce nu era uşor, căci cu greu luai prin surprindere o maşină conectată la program, iar acelea neconectate erau conduse de obicei de şoferi experimentaţi. Dacă s-ar fi aflat Secera Curie la volan, aceasta ar fi cotit cu pricepere ca să evite coliziunea şi şi-ar fi văzut de drum fără să mai stea pe gânduri, însă Citra nu avea deloc reflexele necesare. Citra s-a trezit că-i înlemnesc mâinile pe volan şi, când a încercat să apese pe frână, a nimerit afurisitul ăla de ambreiaj. Au intrat din plin în om, care a ricoşat în capotă, le-a făcut praf parbrizul şi s-a rostogolit pe deasupra maşinii. Deja picase la pământ în spate când Citra a găsit frâna şi s-au oprit scrâşnind din cauciucuri.

— Fir-ar să fie!

Secera Curie a inspirat adânc, apoi a expirat.

— Pentru aşa ceva, Anastasia, ai fi picat sigur examenul de şofat în Era Mortalităţii.

S-au dat jos din maşină şi, cât Secera Curie trecea în revistă pagubele cu care se alesese Porsche-ul ei, Citra s-a dus furioasă la omul care li se azvârlise în faţă, gata să-l facă cu ou şi cu oţet. Era prima oară când ieşea cu adevărat cu maşina şi un prost care voia să se facă zob îi stricase toată plăcerea!

Omul era încă în viaţă, dar nu mai rezista mult, şi cu toate că părea să fie în agonie, Citra ştia că nu era chiar aşa. De cum intrase în contact cu maşina, nanitele analgezice se declanşaseră de la sine, iar amatorii de accidente rutiere îşi dădeau mereu nanitele aproape la maximum, ca să se facă praf şi pulbere fără să sufere mai deloc. Nanitele de vindecare deja se chinuiau să tămăduiască rănile, însă reuşeau doar să amâne inevitabilul. În niciun minut avea să fie ca-şi-mort.

— Eşti mulţumit? i-a zis Citra apropiindu-se de el. Te-ai distrat bine pe seama noastră? Suntem seceri, să ştii, aş putea să te spicuiesc înainte să sosească ambudronele.

Nu că ar fi făcut-o, însă îi stătea în puteri.

Omul s-a uitat în ochii ei. Citra se aştepta să-l vadă obraznic, însă părea mai degrabă disperat. Era surprinsă.

— Ca… C… Ca… a zis el printre buzele umflate.

— Caca? a făcut Citra? Îmi pare rău, 1 Aprilie a fost acum mult timp.

Atunci a înşfăcat-o de robă cu mâna însângerată şi a tras-o mai zdravăn decât îl credea în stare. S-a pomenit că se împiedică în poale şi cade în genunchi.

— Cap… cap… ca… cap…

Apoi mâna i s-a desfăcut şi s-a lăsat moale de tot. Ochii nu i s-au închis, însă Citra văzuse destui morţi ca să-şi dea seama că era terminat.

Chiar dacă erau în pădure, tot urma să vină o ambudronă să-l ia îndată. Pluteau până şi deasupra regiunilor celor mai nepopulate.

— Câtă bătaie de cap, s-a plâns Secera Curie când s-a întors Citra. El o să se pună pe picioare una-două, iar maşina mea o să fie în service o groază de timp – să vezi ce-o să se mai laude că s-a făcut zob sub nasul a două seceri.

Povestea o apăsa totuşi pe Citra. Nu ştia de ce. Poate din cauza ochilor lui. Sau poate din cauza disperării care i se citea în voce. Nu păruse să semene cu amatorii de accidente rutiere pe care şi-i închipuia ea. O descumpănea. Atât de tare, încât se întreba ce anume îi scăpase. S-a uitat în jur şi a văzut-o: o sârmă subţire întinsă de-a curmezişul şoselei, la nici trei metri de locul unde opriseră brusc.

— Marie? Ia uite…

S-au apropiat de sârma înfundată între copacii de pe ambele părţi ale drumului. Atunci s-a prins ce voise să spună omul.

Capcană.

Au urmărit sârma până la copacul din stânga, unde au găsit, chiar în spate, un detonator conectat la atâtea explozive, că ar fi săpat un crater cu diametrul de o sută de metri. Citra a rămas fără aer, chinuindu-se să răsufle. Secera Curie nu s-a schimbat la faţă. Tot stoică a rămas.

— Urcă în maşină, Citra.

Citra n-a mai stat la discuţii. Faptul că Marie uitase să-i spună pe numele de seceră îi trăda îngrijorarea reală.

Secera mai în vârstă a trecut la volan. Capota era şifonată, însă motorul a pornit. Au luat-o cu spatele, evitând cu grijă băiatul întins în drum. Atunci, o umbră s-a aşternut pe maşină. Citra a icnit, dar apoi şi-a dat seama că era ambudrona care venise să ridice băiatul. Aceasta şi-a văzut de treabă fără să le dea atenţie.

Exista o singură locuinţă pe drumul acela şi doar doi oameni care se deplasau pe el în dimineaţa aceea, aşa că ele erau, incontestabil, ţintele acţiunii. Dacă ar fi declanşat explozia întinzând de sârmă, n-ar mai fi rămas destule rămăşiţe din ele pentru regenerare. Însă le salvaseră băiatul acela misterios şi antitalentele de şofer ale Citrei.

— Marie… cine crezi…

Secera Curie a întrerupt-o înainte să-şi termine fraza.

— Nu-mi plac deloc presupunerile nefondate şi aş aprecia dacă nu ţi-ai pierde timpul încercând să ghiceşti ce s-a întâmplat, a spus ea; apoi, mai îmbunată: O să raportăm Domului. Vor face anchetă. O să aflăm ce s-a întâmplat.

În timpul ăsta, în spatele lor, ghearele de ridicare ale ambudronei l-au apucat cu blândeţe pe băiatul care le salvase viaţa şi l-au purtat departe.

Era inevitabil ca omenirea să atingă nemurirea. Cum au fost şi fisiunea nucleară sau cursele aeriene. Nu eu am ales să regenerez oamenii ca-şi-morţi şi, la fel, nu eu am decis să stopez factorii genetici care declanşează îmbătrânirea. Toate hotărârile din sfera vieţii biologice le las în seama vieţuitoarelor biologice. Omenirea a ales nemurirea şi treaba mea este să le facilitez alegerea, căci dacă i-aş lăsa pe ca-şi-morţi în stadiul în care se află, ar însemna să încalc grav legea. Astfel că le culeg cadavrele şi le duc la cel mai apropiat centru de regenerare, repunându-i pe picioare cât mai rapid posibil.

Ce fac cu vieţile lor după ce se regenerează îi priveşte, ca întotdeauna, doar pe ei. Te-ai gândi că, după ce ai fost ca-şi-mort, ai acumulat ceva mai multă înţelepciune sau o viziune mai clară asupra vieţii. Ceea ce se mai întâmplă, ce-i drept, însă noua viziune nu ţine prea mult. Până la urmă, e ceva la fel de temporar ca morţile lor.

Tunetul

10

Ca-şi-mort-copt

Greyson nu-şi mai pierduse niciodată viaţa. Cei mai mulţi copiii îşi găseau ca-şi-moartea măcar de două ori înainte să se facă mari. Riscau mai mult decât copiii din Era Mortalităţii, din moment ce consecinţele nu mai erau permanente. În locul morţii şi sluţirii, acum te alegeai cu o regenerare şi o muştruluială. Chiar şi aşa, Greyson nu se simţise niciodată atras de pericole. Sigur, se alesese cu destule răni, însă tăieturile şi vânătăile acelea şi până şi braţul rupt i se vindecaseră fără probleme în mai puţin de o zi. Era cu totul altceva să-ţi pierzi viaţa şi chiar nu mai voia să treacă iar prin aşa ceva. Plus că-şi amintea limpede întreaga experienţă, ceea ce era şi mai grav.

Când îl izbise maşina, simţise o durere ascuţită, care i se atenuase deja când fusese proiectat peste acoperişul maşinii. În timp ce se rostogolea, timpul părea să stea în loc. A mai simţit un junghi de durere când s-a lovit de asfalt, însă deja era o experienţă mult atenuată faţă de aceea reală, iar când venise Secera Anastasia la el, ţipetele terminaţiilor nervoase distruse se preschimbaseră într-un disconfort surd. Corpul lui frânt voia să sufere, însă nu avea voie. Îşi amintea că, şi în delirul său indus de opiacee, se gândise ce trist e probabil când corpul îşi doreşte ceva cu atâta ardoare şi nu e lăsat să simtă ce vrea.

În dimineaţa de dinaintea accidentului rutier, totul mersese cu totul altfel decât se aşteptase el. Îşi închipuise că o să ia o maşină comună până la uşa secerilor, o să le avertizeze că le paşte un pericol mortal, iar apoi o să-şi vadă de drum. N-aveau decât să ia ce măsuri voiau ca să facă faţă pericolului. Cu puţin noroc, avea să scape basma curată şi nimeni – cu atât mai puţin Autoritatea de Interfaţă – n-o să afle ce a făcut. Asta era şi ideea, nu? Dubiul rezonabil? AI n-ar mai fi încălcat legea dacă Greyson ar fi acţionat de unul singur şi nici n-ar fi aflat

nimic dacă nu l-ar fi văzut nimeni acţionând.

Desigur că ar şti Tunetul. Monitoriza mişcările tuturor maşinilor comune, ştiind la perfecţie unde se afla toată lumea oricând. Însă îşi impunea şi legi foarte stricte în privinţa vieţii intime. Nu ar fi acţionat pe baza unor informaţii care încălcau dreptul individului la viaţă privată. Era comic, însă legile Tunetului îi îngăduiau lui Greyson să încalce în voie legea, atâta timp cât o făcea în privat.

Însă lucrurile au luat o turnură neaşteptată când maşina comună a tras pe marginea drumului la vreun kilometru de Cascadă.

— Regret, i-a spus maşina pe tonul vesel caracteristic. Maşinile comune nu au voie să circule pe drumurile particulare fără permisiunea proprietarului.

Proprietarul era, fireşte, Domul, care nu acorda nicio permisiune nimănui şi te spicuia fie şi dacă încercai.

Greyson se dăduse jos din maşină şi o luase pe jos restul drumului. Admirase copacii, întrebându-se cât de bătrâni erau şi câţi dintre ei fuseseră martori la Era Mortalităţii. Printr-un noroc chior, lăsase privirea în jos la un moment dat şi zărise sârma întinsă în cale.

A văzut explozivele doar cu câteva clipe înainte să audă maşina apropiindu-se şi atunci a ştiut că nu putea să oprească automobilul care venea în viteză decât într-un singur fel. Nu s-a mai gândit, ci a trecut la fapte, căci cea mai mică ezitare i-ar fi nimicit pe toţi. Aşa că s-a repezit în drum, lăsându-se în voia venerabilei fizici a corpurilor în mişcare.

Când a murit, a fost ca şi cum s-ar fi scăpat pe el în pantaloni (ceea ce poate că a şi făcut) şi s-ar fi afundat într-o bezea imensă, moale, atât de compactă, că nici nu putea să respire. După bezea a urmat un fel de tunel care cotea în cerc, ca un şarpe înghiţindu-şi coada, după care a deschis ochii în lumina blândă şi difuză a unui centru de regenerare.

Mai întâi s-a simţit uşurat, căci regenerarea lui însemna că nu fusese nicio explozie. Dacă ar fi fost, n-ar mai fi avut cu ce să-l readucă la viaţă. Era în viaţă, aşadar izbutise! Le

salvase viaţa Secerilor Curie şi Anastasia.

Apoi a mai simţit un strop de mâhnire… pentru că nu era nimeni cu el în salon. Când ajungeai ca-şi-mort, cei dragi erau anunţaţi imediat. De regulă, stătea cineva cu tine ca să te întâmpine când te întorceai în lume după regenerare.

Nimeni nu venise să stea cu Greyson. Pe ecranul de lângă pat era afişată o felicitare caraghioasă de la surorile lui, cu un magician uitându-se zăpăcit la asistenta sa moartă, pe care tocmai o tăiase în două.

„Felicitări pentru primul dumneavoastră deces!” scria în felicitare.

Şi cu asta basta. Nimic de la părinţii lui. Nici n-ar fi trebuit să se mire. Prea se învăţaseră să le ţină Tunetul locul – numai că nici Tunetul nu-i zicea nimic. Ceea ce-l tulbura mai mult decât orice.

A intrat o asistentă.

— Ei, ia te uită cine s-a trezit!

— Cât mi-a luat? a întrebat el sincer curios.

— Nicio zi, i-a răspuns ea. Una peste alta, a fost o regenerare destul de uşoară şi, cum e prima, e gratis!

Greyson şi-a dres vocea. Se simţea de parcă ar fi tras un pui de somn la amiază – un pic ameţit, un pic ursuz şi cam atât.

— N-a venit nimeni să mă vadă?

— Îmi pare rău, drăguţă, i-a spus asistenta ţuguindu-şi buzele.

După care s-a uitat în jos. Era un gest simplu, însă Greyson şi-a dat seama clar că-i ascundea ceva.

— Atunci… asta e? Acum pot să plec?

— Când eşti gata, am primit indicaţii să te urcăm într-o maşină comună, să te ducă înapoi la Academia Nimbus.

Şi iar s-a uitat în jos, ferindu-şi ochii. În loc să se fofileze, Greyson a hotărât s-o întrebe direct.

— S-a întâmplat ceva, nu?

Asistenta s-a apucat să reîmpăturească nişte prosoape deja împăturite.

— Treaba noastră e să te regenerăm, nu să comentăm asupra acţiunilor care te-au lăsat ca-şi-mort.

— Eu am salvat doi oameni, atât.

— N-am fost de faţă să văd, aşa că nu ştiu nimic. Ştiu doar că ai fost desemnat necurat drept urmare.

Greyson a crezut că nu aude bine.

— Necurat? Eu?

Apoi asistenta a fost iar numai zâmbete şi voie bună.

— Nu e sfârşitul lumii acum. Sunt sigură că o să-ţi cureţi dosarul una-două… dacă asta vrei.

Apoi şi-a frecat palmele împreunate, de parcă se spăla pe mâini de problemele lui şi i-a spus:

— Ei, ce zici de nişte îngheţată înainte să pleci?

• • •

Destinaţia prestabilită a maşinii comune nu era căminul lui Greyson, ci clădirea administrativă a Academiei Nimbus. Când a sosit, a fost condus direct la o sală de conferinţe cu o masă la care încăpeau lejer douăzeci de oameni, deşi acum nu erau acolo decât trei: cancelarul academiei, decanul şi încă un administrator care părea să-şi fi propus doar să-i arunce priviri de doberman enervat. Totul părea de trei ori mai puţin promiţător.

Greyson s-a aşezat pe scaun, în faţa lor.

— Aveţi idee, a zis cancelarul, câte probleme v-aţi creat, nu doar dumneavoastră, ci şi acestei academii?

Greyson nu a negat. Aşa ar fi tras doar de timp, iar el voia să se termine odată.

— Am făcut aşa cum mi-a dictat conştiinţa, domnule.

Decanul a pufnit amar, ceea ce i s-a părut jignitor şi dispreţuitor totodată.

— Ori eşti din cale-afară de naiv, ori eşti nemaipomenit de prost, a izbucnit dobermanul.

Cancelarul i-a curmat replicile vituperante ridicând mâna.

— Orice student al acestei academii care intră intenţionat în contact cu seceri, chiar dacă pentru a le salva vieţile…

— …Încalcă Separaţia dintre Seceră şi Stat. Clauza cincisprezece, paragraful trei mai exact.

— Nu face pe deşteptul, a spus decanul. Nu ajută deloc.

— Cu tot respectul, doamnă, orice aş spune, mă îndoiesc că m-ar ajuta cu ceva.

Cancelarul s-a aplecat spre el.

— Ce mă interesează pe mine e: de unde aţi ştiut, căci, din câte-mi dau seama, n-aveaţi de unde să ştiţi decât dacă aţi fost implicat şi v-a pierit curajul mai încolo. Aşa că spuneţi-mi, domnule Tolliver, aţi fost implicat în acest complot menit să facă scrum aceste seceri?

Acuzaţia l-a descumpănit total pe Greyson. Nici nu-i trecuse prin cap că ar fi putut să pară suspect.

— Nu! a spus el. Niciodată n-aş… cum puteţi măcar să vă gândiţi?… Nu!

Apoi a închis gura, încercând din răsputeri să se stăpânească din nou.

— Atunci fii bun şi zi-ne cum de ai ştiut de explozive, a spus dobermanul. Şi nu care cumva să ne minţi.

Greyson putea să toarne întreaga poveste, însă a avut o reţinere. Ceea ce făcuse n-ar mai fi avut niciun sens dacă încerca să scape de vină. Bine, puteau să afle anumite lucruri, asta dacă nu le ştiau deja, însă nu totul. Astfel că şi-a ales cu grijă jumătăţile de adevăr.

— Am fost convocat la Autoritatea de Interfaţă săptămâna trecută. Uitaţi-vă în dosarul meu, apare acolo.

Decanul a luat o tabletă şi a atins-o de câteva ori cu degetul, apoi s-a uitat la ceilalţi încuviinţând din cap.

— E adevărat, le-a zis.

— Ce motiv avea AI să te cheme? a întrebat cancelarul.

Acum venise timpul să le înşire o scorneală cât mai convingătoare:

— Un prieten de-al tatălui meu este agent nimbus. Cum părinţii mei lipsesc de ceva vreme, a dorit să vadă ce mai fac şi să-mi dea sfaturi. Ştiţi, ce cursuri să urmez la anul, ce profesori să abordez. Voia să mă ajute să progresez.

— Aşa că s-a oferit să tragă nişte sfori, a spus dobermanul.

— Nu, voia doar să mă bucur de sfaturile lui şi să ştiu că mă sprijină. M-am simţit un pic singur fără părinţii mei, ceea ce şi el ştia. A vrut doar să fie amabil.

— Asta tot nu explică…

— Ajung şi acolo. În fine, după ce am ieşit din biroul lui, am trecut pe lângă mai mulţi agenţi care veneau de la o şedinţă de informare. N-am auzit tot, însă vorbeau despre nişte zvonuri cum că ar exista un complot împotriva Secerii Curie. Am ciulit urechea, doar e una dintre cele mai faimoase seceri din lume. I-am auzit spunând ce păcat era că erau nevoiţi să ignore totul şi nici măcar nu puteau s-o atenţioneze, pentru că ar fi încălcat legea. Aşa că m-am gândit…

— Te-ai gândit să faci pe eroul, a spus cancelarul.

— Da, domnule.

Cei trei au făcut schimb de priviri. Decanul le-a scris ceva celorlalţi doi. Cancelarul a dat din cap, iar dobermanul s-a mai înmuiat, întorcându-se dezgustat în scaun şi privind în altă parte.

— Nu degeaba avem legile pe care le avem, Greyson, a spus decanul.

Ştia că povestea a avut succes, căci deja nu i se mai adresau cu „domnule Tolliver”. Poate nu-i dădeau crezare întru totul, însă era destul cât să decidă că nu mai trebuia să-şi piardă timpul cu el.

— Vieţile a două seceri, a continuat decanul, nu merită nici cel mai mic compromis în ce priveşte separaţia. Tunetul nu poate să ucidă, iar Domul nu poate să conducă. Pentru aceasta trebuie să ne asigurăm că nu există niciun contact între ei şi că pedepsele pentru încălcarea legii sunt cât se poate de severe.

— Pentru binele tău, n-o mai lungim, a zis cancelarul. Din clipa aceasta, eşti exmatriculat definitiv şi irevocabil de la această academie şi nu vei mai avea în veci dreptul să te înscrii la această Academie Nimbus sau la oricare alta.

Deşi ştia că asta-l aşteaptă, când a auzit totul cu urechile lui, Greyson a fost mai afectat decât se aştepta. Fără să vrea, ochii i s-au umplut de lacrimi. Însă aşa minciuna lui măcar părea mai convingătoare.

Nu-i plăcuse deloc de agentul Traxler, însă ştia că

trebuie să-l protejeze. Legea cerea să existe un vinovat, o reglare de conturi, şi nici măcar Tunetul nu se putea sustrage propriilor reguli. Ţinea de integritatea sa să trăiască conform legilor pe care le impunea. De fapt, Greyson avusese liber arbitru în faptele sale. Tunetul îl cunoştea. Ştiuse că aşa va face, cu toate consecinţele care ar fi urmat. Acum urma să fie pedepsit, pentru a se respecta legea. Însă nu trebuia să-i şi placă. Şi, oricât l-ar fi iubit pe Tunet, în clipa aia îl ura.

— Acum că nu mai eşti studentul nostru, a zis decanul, legile separaţiei nu se mai aplică – ceea ce înseamnă că secerile vor dori să te ia la întrebări. Nu ştim ce metode de interogatoriu folosesc, aşa că ai face bine să te pregăteşti sufleteşte.

Greyson a înghiţit cu noduri. Nici la asta nu se gândise.

— Înţeleg.

Dobermanul l-a expediat cu un gest al mâinii.

— Du-te la cămin şi fă-ţi bagajele. Un ofiţer de-al meu o să se prezinte la cinci fix ca să te escorteze afară.

Ah, deci el era şeful corpului de pază. Rangul i se potrivea întru totul, arăta fioros. Greyson i-a aruncat o privire urâtă, căci deja nu mai conta ce face. S-a ridicat să plece, însă, înainte să facă asta, trebuia să le pună o singură întrebare.

— Chiar trebuia să mă declaraţi necurat?

— Asta, i-a spus cancelarul, n-a fost deloc decizia noastră. A fost pedeapsa Tunetului.

• • •

Domul, care executa orice acţiune în afară de spicuit cu viteza melcului, s-a gândit o zi întreagă ce să facă în privinţa explozibililor. Până la urmă, a decis că cel mai sigur era să trimită un robot care să declanşeze explozibilii atingând sârma respectivă, iar apoi, după ce s-au aşternut praful şi rămăşiţele din copaci, să trimită o echipă de constructori ca să refacă şoseaua.

Explozia a zguduit geamurile Cascadei atât de tare, că Citra a crezut c-o să se facă ţăndări. Peste nici cinci minute, Secera Curie s-a apucat să-şi facă bagajele şi i-a

zis Citrei să facă la fel.

— Ne ascundem undeva?

— Eu nu mă ascund de nimeni, i-a răspuns Secera Curie. Ne punem în mişcare. Dacă rămânem aici, o să ne ia pur şi simplu în colimator la următorul atac, însă dacă devenim nomade până când se liniştesc lucrurile, o să fim ţinte mobile şi n-o să ne doboare aşa uşor.

Încă nu se ştia totuşi clar cine fusese ţinta şi de ce. Însă Secera Curie îşi formase deja o opinie. I-a împărtăşit-o Citrei în timp ce fata o ajuta să-şi împletească părul ei lung, argintiu.

— Orgoliul îmi zice că pe mine vor să mă elimine, a spus ea. Sunt cea mai respectată seceră din vechea gardă... însă e totuşi posibil să te fi luat pe tine în vizor.

Citra s-a strâmbat când a auzit-o.

— De ce-ar vrea cineva să mă elimine?

A zărit-o pe Secera Curie zâmbind o clipă în oglindă.

— Ai zguduit Domul mai mult decât realizezi, Anastasia. O mulţime de seceri novice te privesc cu respect. Se poate chiar să ajungi vocea lor. Şi, dat fiind că urmezi vechea cale – adevărata cale –, s-ar putea ca unii să dorească să te lichideze înainte să devii vocea aceasta.

Domul le-a asigurat că va declanşa o anchetă proprie, însă Citra se îndoia că vor afla ceva. Domul nu prea era dotat pentru soluţionarea cazurilor. Deja o fuşereau, pornind de la premisa că era opera „Secerii Lucifer”. Ceea ce o înfuria la culme pe Citra, deşi nu putea să comunice Domului ce simţea. În public, trebuia să se dezică de Rowan. Nimeni nu trebuia să afle că s-au întâlnit.

• • •

— Poate ai face bine să te gândeşti că au dreptate, cine ştie?

Citra a tras-o niţel cam tare de păr împletind următoarea şuviţă.

— Nu-l cunoşti pe Rowan.

— Nici tu, a spus Secera Curie ducându-şi şuviţa în faţă, ca să preia împletitul. Uiţi, Anastasia, că am fost prezentă la conclavul în care ţi-a frânt gâtul. I-a plăcut tare mult.

— Era de formă! a insistat Citra. Juca un rol în faţa Domului. Ştia că o să ne descalificăm amândoi din concurs şi numai aşa putea să se asigure că terminam la egalitate. După mine, a fost al naibii de deştept.

Secera Curie a rămas tăcută o vreme, apoi i-a spus:

— Ai grijă doar, nu lăsa emoţiile să-ţi întunece raţiunea. Bun, ai vrea să-ţi împletesc şi eu părul sau să ţi-l strâng în coc?

Însă Citra a hotărât să nu-şi prindă părul în ziua aceea.

• • •

Au pornit în maşina sport avariată spre porţiunea distrusă de şosea, pe care muncitorii deja se chinuiau s-o refacă. Mai bine de o sută de copaci fuseseră spulberaţi şi alte câteva sute, desfrunziţi. Citra îşi închipuia că pădurea o să-şi revină cu greu după lovitura aceea. Şi peste un secol, tot aveau să se mai vadă urmele exploziei.

Din cauza craterului, nu se putea trece nici de-a dreptul, nici pe ocolite, aşa că Secera Curie a chemat o maşină comună să le ia din celălalt capăt. Şi-au luat genţile, au lăsat maşina pe drumul înfundat şi au ocolit pe jos craterul, până în cealaltă parte.

Citra a zărit fără să vrea petele de sânge de pe asfalt, chiar pe buza craterului. Acolo zăcuse tânărul care le salvase viaţa.

Secera Curie, care observa mai multe lucruri decât îi convenea Citrei, i-a spus, surprinzându-i privirea:

— Nu te mai gândi la el, Anastasia, nu ne mai priveşte pe noi soarta sărmanului băiat.

— Ştiu, a recunoscut Citra.

Însă n-avea de gând s-o lase baltă. Pur şi simplu nu-i stătea în fire.

Am creat denumirea de „necurat” la începuturile domniei mele, cu toată mâhnirea. A fost un rău necesar. Orice delict adevărat a dispărut aproape de cum am pus capăt foametei şi sărăciei. Furtul din dorinţa de a poseda bunuri materiale, omuciderile declanşate de mânie sau tensiuni sociale, toate au încetat de la sine. Indivizii cu înclinaţie pentru delicte violente au fost trataţi fără probleme la nivel genetic, pentru amortizarea tendinţelor distructive şi pentru aducerea lor la parametrii normali. Sociopaţilor le-am oferit conştiinţe, iar psihopaţilor, sănătate mintală.

Însă şi aşa au existat frământări. Atunci am început să recunosc un anume atribut efemer şi greu de cuantificat al omenirii, însă categoric existent. Pe şleau, omenirea simţea nevoia să se poarte urât. Nu toată lumea, desigur, însă am calculat că trei la sută din populaţie nu se simţea împlinită decât dacă avea o atitudine de sfidare. Deşi în lume nu mai exista nicio nedreptate căreia să i se opună, simţeau din naştere nevoia să desfidă o stare de lucruri. Oricare ar fi ea.

Presupun că aş fi reuşit să rezolv problema cu medicamente, însă nu doresc deloc să impun omenirii cine ştie ce utopie falsă. Lumea mea nu e „minunata lume nouă”, ci una condusă de înţelepciune, conştiinţă şi compasiune. Am concluzionat că, dacă umanitatea îşi exprima în mod normal pasiunea şi dorul prin sfidare, trebuia să-i permit să se exprime.

Astfel, am venit cu calificativul „necurat” şi stigma socială aferentă. Cei care se trezesc fără să vrea în poziţia de necurat se pot întoarce repede şi uşor la statutul anterior, însă pentru cei care aleg să ducă o viaţă îndoielnică, această etichetă este un soi de medalie cu care se mândresc. Suspiciunile lumii le validează existenţa. Se bucură de iluzia că s-ar afla pe dinafară societăţii, nespus de mulţumiţi în nemulţumirile lor. Ar fi fost o cruzime să le răpesc acest drept.

Tunetul

11

Foşnetul mătăsii stacojii

Necurat! Greyson parcă avea o bucată tare de zgârci în gură. Nu putea s-o scuipe, dar nici s-o înghită. Nu-i rămânea decât s-o mestece mai departe, sperând c-o să reuşească s-o roadă până când devenea digerabilă.

Necuraţii furau bunuri, fără să scape vreodată neprinşi. Ameninţau oameni, fără să le facă nimic de fapt. Împroşcau cu ocări şi dădeau pe dinafară de frondă, însă totul era doar un soi de duhoare. Tunetul nu le permitea să comită nimic cu adevărat grav şi era atât de priceput, că necuraţii renunţaseră de mult la orice acte în afară de micile găinării, atitudinile bătăioase şi plângerile continue.

Autoritatea de Interfaţă le dedicase un birou special, căci necuraţii nu aveau dreptul să se adreseze direct Tunetului. Erau mereu într-o perioadă de probă şi trebuiau să se prezinte regulat în faţa ofiţerilor care se ocupau de ei. Cei care întindeau coarda chiar îşi asigurau un ofiţer de pace care să-i monitorizeze non-stop. Programul era un succes, aşa cum o dovedeau atâţia necuraţi care se căsătoreau cu ofiţerii lor de pace, redevenind cetăţeni utili societăţii.

Greyson nici nu putea concepe că e unul din oamenii ăia. Nu furase în viaţa lui. Unii colegi de-ai lui se jucaseră de-a necuraţii, însă nu fuseseră serioşi era doar ceva ce făceau copiii şi le trecea până la urmă.

Greyson nici n-ajunsese acasă, că a şi simţit pe pielea lui ce viaţă îl aştepta. Maşina comună în care s-a urcat l-a luat din scurt chiar înainte să plece de la Academia Nimbus.

— Vă rog să nu uitaţi, i-a spus ea, că orice tentativă de vandalism se va solda cu suspendarea imediată a călătoriei şi expulzarea pe marginea drumului.

Greyson şi-a imaginat cum e lansat cu tot cu scaun în bolta cerului. L-ar fi bufnit râsul dacă n-ar fi crezut totuşi, în adâncul său, că asta se poate întâmpla cu adevărat.

— Nu-ţi face griji, i-a spus el maşinii. Am mai fost dat afară o dată azi, şi îmi ajunge.

— Bine atunci, a spus maşina. Comunicaţi-mi destinaţia fără să vă exprimaţi jignitor, vă rog.

În drum spre casă, a dat pe la piaţă, amintindu-şi că are frigiderul gol de două luni. Cât stătea la coadă, vânzătorul s-a uitat suspicios la el, de parcă se aştepta să şterpelească nişte gumă de mestecat. Până şi oamenii de la coadă i s-au părut reci. Radiau de prejudecăţi. *Oare de ce ar alege cineva să trăiască aşa?* s-a întrebat el. Şi totuşi lumea alegea. Avea un văr care ajunsese de bunăvoie necurat.

— Te simţi eliberat când nu trebuie să-ţi pese de nimeni şi nimic, îi spusese vărul său.

Ceea ce era ironic, căci îşi implantase chirurgical nişte cătuşe de fier la încheieturi – o transformare corporală ajunsă la modă printre necuraţi. Şi cică se simţea eliberat.

Şi nu doar străinii se purtau altfel cu Greyson.

După ce a ajuns acasă şi şi-a desfăcut puţinele bagaje cu care plecase la academie, s-a apucat să le trimită mesaje mai multor prieteni, să-i anunţe că s-a întors şi că lucrurile nu merseseră aşa cum sperase. Greyson nu fusese niciodată genul de om care să cultive prieteniile profunde. Nu spusese nimănui ce-avea pe suflet şi nu-şi explorase sensibilităţile alături de nimeni. Doar pentru aşa ceva îl avea pe Tunet. Ceea ce însemna că acum nu mai avea pe nimeni. Prietenii săi îi erau cel mult amici de duminică. Tovarăşi la îndemână.

Când n-a primit niciun răspuns, s-a minunat cât de uşor se dădea arama prieteniei pe faţă. Până la urmă, i-a sunat pe câţiva. Cei mai mulţi au lăsat căsuţa vocală să răspundă. Cei care i-au răspuns chiar ei au făcut-o clar din greşeală, neştiind că el era. Pe ecrane le apărea de-acum ca necurat, aşa că au pus punct convorbirii rapid şi cât se putea de politicos. Deşi nimeni n-a mers până într-acolo încât să-l blocheze, se îndoia că vor mai accepta vreodată să comunice cu el sub vreo formă sau alta. Nu atâta vreme cât încă îi apărea iniţiala N în profil.

În schimb, a început să primească mesaje de la oameni

necunoscuţi.

— Bine-ai venit în haită, băi! i-a scris o fată. Hai să ne îmbătăm şi să spargem ceva.

În poză era rasă în cap, cu un penis tatuat pe obraz. Greyson a închis calculatorul şi a dat cu el de perete.

— Na, am spart ceva, ce zici? a strigat el în camera goală.

Poate că în lumea asta perfectă fiecare îşi găsea locul, însă al lui Greyson nu era în universul fetei cu penisul tatuat.

Şi-a ridicat calculatorul de jos – care, într-adevăr, se crăpase, însă mergea în continuare. Cu siguranţă că de-acum îi trimiseseră cu drona altul nou-nouţ, deşi poate că necuraţii nu beneficiau de înlocuirea automată a electronicelor.

A intrat iar pe net, a şters mesajele primite, căci erau toate de la necuraţi care-l întâmpinau cu braţele deschise, şi, în frustrarea care-l cuprinsese, i-a scris un mesaj Tunetului.

„Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?”

A primit pe loc răspunsul.

„ACCESUL LA CORTEXUL CONŞTIENT AL TUNETULUI ESTE INTERZIS”.

Şi-a zis că mai rău de-atât nici că se putea. Şi apoi s-a trezit cu Domul la uşă.

• • •

Secerile Curie şi Anastasia nu aveau rezervare la Hotelul Grand Mericana din Louisville. S-au dus pur şi simplu la ghişeul de înscriere şi li s-a dat o cameră. Aşa mergeau lucrurile, secerile n-aveau nevoie de rezervări, bilete sau programări. Primeau de obicei cele mai bune camere la hoteluri, iar dacă nu era niciuna liberă, tot apărea ceva ca prin minune în inventar. Secera Curie nu voia ce era mai bun. A cerut cel mai modest apartament cu două dormitoare.

— Cât veţi rămâne la noi? a întrebat recepţionerul.

Omul se tot agitase, în culmea emoţiilor, de când veniseră secerile. Acum se uita când la una, când la

cealaltă, de parcă dacă îşi lua ochii de la ele până şi o clipă, l-ar fi costat viaţa.

— Vom rămâne până când vom alege să plecăm, i-a răspuns Secera Curie luând cheia.

Citra i-a oferit un zâmbet ca să-l liniştească puţin când plecau.

Au refuzat orice ajutor cu bagajele, cărându-le singure. De-abia le-au lăsat jos în apartament, că Secera Curie a şi vrut să iasă.

— Orice probleme personale am avea, trebuie să ne îndeplinim misiunea. Atâţia oameni trebuie să moară pe lumea asta, i-a spus ea Citrei. Ieşi cu mine la spicuit?

Citra se minuna că Marie era deja în stare să facă abstracţie de atac şi să-şi vadă de ale ei.

— De fapt, i-a spus Citra, trebuie să mă ocup de o spicuire pe care am programat-o acum o lună.

Secera Curie a oftat.

— Ai atâta de lucru cu metoda asta a ta. E departe?

— O oră cu trenul. Mă întorc înainte să se întunece.

Secera Curie a privit-o pe secera novice, mângâindu-şi coada lungă împletită.

— Pot să te însoţesc dacă vrei, s-a oferit ea. Ce mi-e aici, ce mi-e acolo.

— Nu e nevoie, Marie. Cum ziceai şi tu, trebuie să ne mişcăm.

O clipă, a crezut că Secera Curie o să insiste să vină cu ea, însă până la urmă aceasta a lăsat-o baltă.

— Bine. Doar fii pe fază şi, dacă vezi ceva ce-ţi stârneşte bănuieli cât de mici, anunţă-mă imediat.

Citra ştia că ea era singura care stârnea bănuieli la ora aia, nedezvăluind unde merge de fapt.

• • •

Cu toate dojenile Secerii Curie, Citra nu putea să-l lase pur şi simplu în urmă pe băiatul care le salvase vieţile. Deja făcuse săpături să afle ce era de aflat despre el. Greyson Timothy Tolliver. Era cu vreo şase luni mai mare decât Citra, deşi arăta mai tânăr. Istoricul nu arăta absolut nimic remarcabil, nici pozitiv, nici negativ. Nimic

neobişnuit – era în rândul lumii. Îşi trăia viaţa şi atât. Nu cunoscuse nici mari triumfuri, nici cine ştie ce crize. Asta până acum. Într-o singură zi, se pomenise că viaţa căldicică şi nesărată de până atunci i se condimentase bine şi sfârâia pe foc.

Când îi cerceta dosarul vieţii, îi veni să râdă văzând avertizarea clipitoare „necurat" lângă poza cu ochii blânzi de mieluşel. Puştiulică era necurat ca lacrima, ce mai. Locuia într-o casă modestă din Nashville-de-Sus. Avea două surori la colegiu, zeci de fraţi vitregi de care era cu totul deconectat, şi părinţii absenţi.

Cât despre apariţia sa fatidică în mijlocul drumului, dăduse o declaraţie deja făcută publică, aşa că Citra putuse să arunce o privire. Nu avea de ce să-i pună la îndoială cuvântul. Doar şi ea ar fi făcut, poate, la fel în aceeaşi situaţie.

Acum că nu mai era student nimbus, nu mai era interzis să ia legătura cu el, aşa că nu încălca nicio lege dacă îi făcea o vizită. Nu prea ştia ce anume speră dacă îl caută, însă era sigură că dacă nu îl vede, moartea lui o s-o tot bântuie. Poate că îşi dorea doar să vadă cu ochii ei că trăieşte iar. Atâta se obişnuise să vadă cum se stinge pe vecie lumina din ochii oamenilor, că poate cumva simţea nevoia să se încredinţeze că fusese regenerat.

Când a ajuns pe strada lui, a văzut o maşină de patrulare a Gărzii Lamelor – poliţia de elită a Domului – parcată în faţa casei. O clipă s-a gândit să plece pur şi simplu, căci dacă o vedea vreun ofiţer din Garda Lamelor, sigur avea să prindă şi Secera Curie de veste că Secera Anastasia se înfiinţase la faţa locului. Şi chiar nu-i trebuia o asemenea muştruluială.

A hotărât să rămână când şi-a amintit propria experienţă cu Garda Lamelor. Spre deosebire de ofiţerii de pace, care răspundeau în faţa Tunetului, Garda Lamelor era supravegheată doar de Dom – ceea ce însemna că îşi permiteau mult mai multe. Practic, îşi permiteau tot ce le permitea Domul.

Uşa era descuiată, aşa că a intrat fără să mai bată. În

living stătea Greyson Tolliver, pe un scaun cu spetează dreaptă, cu două namile de gărzi dându-i târcoale. Îi imobilizaseră mâinile în cercurile acelea de oţel unite cu lanţ pe care i le puseseră şi Citrei când au acuzat-o că l-a ucis pe Secera Faraday. Una din gărzi ţinea un dispozitiv pe care Citra nu-l mai văzuse niciodată. Cealaltă i se adresa băiatului.

— ...bineînţeles că nu trebuie să se întâmple ce ţi-am zis, doar spune-ne adevărul, a auzit cum spune garda, deşi nu apucase să audă cu ce chinuri îl ameninţase.

În clipa aia, Tolliver părea nevătămat. Avea părul un pic ciufulit şi un aer jalnic şi resemnat, însă altfel părea bine. El a zărit-o primul şi în clipa aia i-a văzut în ochi o scânteie anume, care l-a scos din starea lui de inerţie tristă, de parcă nu s-ar fi regenerat cu totul până n-a văzut că şi ea era încă în viaţă.

Gărzile i-au urmărit privirea lui Greyson şi au văzut-o. Secera a avut grijă să le-o ia înainte.

— Ce se petrece aici? i-a întrebat Citra luându-şi tonul cât se poate de superior al Secerii Anastasia.

O clipă, gărzile au părut să intre în panică, însă apoi s-au supus imediat.

— Onorabilă Seceră! Nu ştiam că o să dăm de dumneavoastră. Noi doar interogam suspectul.

— Nu e suspect.

— Da, Onorabilă Seceră. Ne scuzaţi, Onorabilă Seceră.

S-a dat cu un pas mai aproape de băiat.

— Ţi-au făcut vreun rău?

— Încă nu, a spus el, apoi i-a arătat din cap dispozitivul pe care-l ţinea garda mai înaltă în mână, însă mi-au blocat nanitele analgezice cu chestia aia.

Nici nu ştiuse că exista un asemenea dispozitiv. A întins mâna spre garda care îl ţinea.

— Dă-l încoace.

Când l-a văzut că şovăie, l-a luat şi mai tare:

— Sunt seceră, eşti în serviciul meu. Fie mi-l dai, fie-ţi fac raport.

Tot nu i l-a întins.

Chiar atunci, o nouă piesă s-a alăturat partidei de şah pe care o jucau. Dintr-o altă cameră a intrat o seceră. Probabil că ascultase totul de acolo, studiind interacţiunea ca să intervină la fix. A reuşit de minune s-o prindă pe Citra pe picior greşit.

I-a recunoscut imediat roba. Mătase stacojie, care foşnea când mergea. Avea o faţă dulce, aproape feminină, după ce-şi dăduse de atâtea ori vârsta înapoi – structura osoasă îşi pierduse caracteristicile definitorii, aşa cum se erodează pietrele de râu în şuvoiul necurmat.

— Seceră Constantin, a spus Citra. Nu ştiam că conduci ancheta.

Singura chestie îmbucurătoare era că, odată ce ancheta tentativa de atentat la adresa ei şi a lui Marie, bărbatul nu îl mai vâna pe Rowan.

Constantin i-a zâmbit larg, politicos, însă şi neliniştitor.

— Bună ziua, Seceră Anastasia, a spus el. Ce gură de aer proaspăt îmi eşti după o zi de trudă!

Parcă era un motan care-şi încolţise prada şi se pregătea să se joace cu ea. Chiar nu ştia de unde să-l apuce. Cum îi spusese şi lui Rowan, Secera Constantin nu făcea parte din secerile teribile ale noii gărzi, care omorau din plăcere. Nici nu se alia cu vechea gardă, care considera spicuitul o datorie nobilă, aproape sacră. Era alunecos şi neted cum îi era şi roba roşie, trecând, după nevoie, în tabăra potrivită. Citra nu ştia dacă asta însemna că e imparţial în ancheta aceea sau periculos, căci habar n-avea cărui grup îi era credincios.

Oricum ar fi fost, era o prezenţă impunătoare, iar Citra se simţea cu totul depăşită de situaţie. Atunci şi-a amintit că nu mai era Citra Terranova, ci Secera Anastasia, ceea ce a transfigurat-o pe loc, permiţându-i să-i ţină piept. Acum, zâmbetul său larg părea mai degrabă calculat decât impresionant.

— Mă bucur că te interesează ancheta noastră, a spus el. Însă mi-ar fi plăcut să ne anunţi că vii. Ţi-am fi pregătit ceva răcoritor.

• • •

Greyson Tolliver îşi dădea seama că Secera Anastasia se aruncase simbolic în faţa maşinii de dragul lui, căci Secera Constantin era clar la fel de periculos ca un bolid metalic. Greyson nu cunoştea prea bine Domul în structura şi fineţurile lui, însă îi era limpede că Secera Anastasia îşi punea poziţia în pericol când se opunea unei seceri cu vechime.

Şi totuşi, avea un aer atât de impunător, că Greyson se întreba dacă nu cumva Anastasia era mai în vârstă decât arăta.

— Ştiai că băiatul ne-a salvat vieţile, mie şi Secerii Curie? l-a întrebat ea pe Constantin.

— În împrejurări îndoielnice, a răspuns el.

— Ai de gând să-l răneşti în vreun fel?

— Dacă da, ce-i cu asta?

— Dacă da, va trebui să-ţi amintesc că statutul ne interzice să provocăm voit durere şi am să te raportez disciplinar conclavului.

Expresia de detaşare rece de pe chipul Secerii Constantin a pălit niţel. Greyson nu ştia dacă era de bine sau de rău. Constantin a mai cercetat-o o clipă pe Secera Anastasia, apoi s-a întors spre una din gărzi.

— Fii bun şi spune-i Secerii Anastasia ce v-am ordonat să faceţi.

Gardianul s-a uitat repede la Secera Anastasia, întâlnindu-i privirea, însă Greyson vedea limpede că nu se simţea în stare să se uite prea mult în ochii ei.

— Ne-aţi ordonat să imobilizăm suspectul în cătuşe, să-i oprim nanitele analgezice şi apoi să-l ameninţăm cu câteva tipuri de durere fizică.

— Întocmai! a spus Secera Constantin întorcându-se iar spre Anastasia. Vezi acum că nu s-a săvârşit nicio abatere.

Secera Anastasia s-a arătat la fel de indignată ca Greyson, deşi el nu îndrăznea s-o arate.

— Nicio abatere? Aveaţi de gând să-l bateţi până vă spunea ce doreaţi să auziţi.

Constantin a oftat iar, întorcându-se spre gardă.

— Ce ţi-am zis să faci în cazul în care nu ai fi scos nimic

cu ameninţările? Ai primit vreun ordin să-ţi pui vreo ameninţare în practică?

— Nu, Onorabile. Trebuia să te chemăm în caz că nu-şi schimbă povestea.

Constantin a întins braţele, într-o poză de sfânt fără de pată. Cum stătea aşa, faldurile mânecilor roşii ale robei păreau aripile unei păsări de foc gata s-o cuprindă pe tânăra seceră la piept.

— Ei, poftim! a zis el. Nici n-am avut de gând să-i facem vreun rău. Din câte am descoperit, în lumea noastră fără dureri, chiar şi numai ameninţarea durerii poate smulge mărturisirea fărădelegii de la vinovat. Însă tânărul nostru nu şi-a schimbat povestea, deşi l-am ameninţat cu cele mai mari neplăceri. Aşadar, m-am convins că spune adevărul – iar dacă mi-ai fi permis să-mi termin interogatoriul, ai fi văzut totul cu ochii tăi.

Greyson putea să jure că i-au simţit cu toţii uşurarea, ca nişte valuri de electricitate scurgându-i-se din corp. Oare Constantin era sincer? Greyson n-avea cum să-şi dea seama. Secerile i se păruseră întotdeauna nişte cărţi închise. Îşi duceau viaţa pe un plan superior al existenţei, ungând angrenajul lumii. Nu auzise să fi făcut vreo seceră pe cineva să sufere, în afară de suferinţa inerentă spicuitului, însă dacă nu auzise, nu însemna că nu era posibil.

— Sunt o seceră onorabilă, respect aceleaşi idealuri ca şi tine, Anastasia, a spus Secera Constantin. Oricum, băiatul nici nu s-a aflat vreo clipă în pericol. Deşi acum mă simt tentat să-l spicuiesc doar ca să-ţi fac în ciudă.

A tăcut o clipă, pentru efect. Greyson a simţit că-i stă niţel inima-n loc. Secera Anastasia, care se înroşise la faţă de revoltă, acum a început să se albească.

— Însă n-am s-o fac, a spus Secera Constantin, căci nu sunt deloc ranchiunos din fire.

— Cum eşti atunci, Seceră Constantin? l-a întrebat Anastasia.

El i-a azvârlit cheia de la cătuşe.

— Genul de om care nu va uita prea curând ce s-a

întâmplat aici azi.

După care a plecat fluturându-şi roba, urmat de gărzile sale.

După ce au dispărut, Secera Anastasia s-a grăbit să-i scoată cătuşele lui Greyson.

— Ţi-au făcut vreun rău?

— Nu, a trebuit să recunoască Greyson. Cum a spus şi el, m-au ameninţat doar.

Însă acum că se terminase, şi-a dat seama că nu se simţea deloc mai bine decât înainte să vină ei. În locul uşurării, l-a cuprins rapid amărăciunea care-l chinuise de când îl azvârlise Academia Nimbus în stradă.

— De fapt, de ce-ai venit aici? a întrebat-o el.

— Cred că voiam doar să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut. Ştiu că ai plătit scump.

— Da, a recunoscut Greyson sec. Într-adevăr.

— Aşa că… ţinând cont de asta, îţi ofer un an de imunitate de la spicuire. Măcar atâta lucru pot să fac pentru tine.

I-a întins inelul. Băiatul nu mai avusese niciodată imunitate la spicuire. Înainte de săptămâna aceea infernală, nu mai fusese niciodată atât de aproape de o seceră, d-apoi de inelul ei. Până şi în lumina difuză din cameră, inelul tot strălucea, însă miezul pietrei era ciudat de întunecat. Deşi îi venea să se zgâiască în continuare la el, şi-a dat seama că nu doreşte deloc să primească imunitatea oferită de inel.

— Nu o vreau, i-a spus.

Ea a rămas surprinsă.

— Nu fi prost, toată lumea vrea imunitate.

— Eu nu sunt toată lumea.

— Taci din gură şi sărută inelul!

Exasperarea ei n-a făcut decât să o amplifice pe a lui. Numai atâta însemna sacrificiul său? Un atu temporar împotriva morţii? Întreaga viaţă pe care se pregătea s-o trăiască dispăruse, aşa că ce rost avea prelungirea aceea garantată?

— Poate *vreau* să fiu spicuit, i-a zis el. La o adică, trăiam

pentru ceva ce mi-a fost răpit, aşa că ce rost mai are viaţa?

Secera Anastasia şi-a lăsat inelul în jos. Dintr-odată, a devenit serioasă. Prea serioasă.

— Bine, a spus ea. Atunci o să te spicuiesc.

Greyson nu se aştepta la aşa ceva. Anastasia chiar putea s-o facă. De fapt, putea s-o facă pe loc, înainte să mai apuce s-o oprească. Chiar dacă nu voia să sărute inelul, nu voia nici să fie spicuit. Asta ar fi însemnat că ţelul existenţei sale fusese să se azvârle în faţa maşinii ei. Trebuia să trăiască destul de mult încât să-şi clădească un ţel mai măreţ de-atât. Chiar dacă habar n-avea ce ţel ar putea fi acesta.

Atunci, Secera Anastasia a râs. I-a râs în nas.

— Să vezi ce moacă ai făcut!

Greyson s-a înroşit la rândul său, nu de mânie, ci de jenă. Poate încă-şi mai plângea de milă, însă n-avea chef să-şi plângă de milă în faţa ei.

— Cu plăcere, a spus el. Poftim, mi-ai mulţumit, ţi-am acceptat mulţumirile. Acum poţi să pleci.

Însă n-a plecat. Greyson nici nu se aşteptase să plece.

— Chiar e adevărată povestea pe care ai spus-o? l-a întrebat ea.

Dacă-l mai întreba cineva aşa ceva, simţea că o să explodeze şi o să lase ditamai craterul în urmă. Aşa că i-a zis ce credea că vrea să audă.

— Nu ştiu cine a pus explozivii ăia. Nu sunt implicat în complot.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Fata a aşteptat. Răbdătoare. Nici nu l-a ameninţat, nici nu l-a încurajat. Greyson habar n-avea dacă se putea încrede în ea, însă şi-a dat seama că de-acum nici nu-i mai păsa. Nu mai avea chef să muşamalizeze nimic, îndrugând jumătăţi de adevăr.

— Nu, i-a răspuns el. Am minţit.

S-a simţit eliberat, acum că recunoştea în sfârşit.

— De ce? l-a întrebat ea.

Nu părea supărată, ci doar curioasă.

— Pentru că era mai bine pentru toată lumea.

— Numai pentru tine nu.

— Eu n-aş putea să mă scot orice le-aş zice, a spus el ridicând din umeri.

Mulţumită de răspuns, s-a aşezat în faţa lui, fără să-l slăbească din ochi. Lui nu-i plăcea deloc. Fata era iar pe plan superior, rumegându-şi gândurile tainice. Cine ştie ce intrigi ţesea mintea unei ucigaşe a societăţii?

Apoi a dat din cap.

— De la Tunet a pornit totul, a spus ea. Ştia de complot, însă nu putea să ne avertizeze. Aşa că îi trebuia cineva de încredere care putea să ne spună. Cineva care, ştia el, avea să preia informaţia şi să acţioneze de unul singur.

S-a minunat cât de isteaţă era. Fusese singura care s-a prins.

— Şi dac-ar fi adevărat, a spus el, nu ţi-aş zice-o.

— Nici n-aş vrea să mi-o zici, a zâmbit ea.

S-a mai uitat o clipă la el, nu doar cu bunătate, ci poate cu un strop de respect. Ce chestie! Greyson Tolliver câştigase respectul unei seceri!

S-a ridicat să plece. Greyson şi-a dat seama că îi părea rău. Chiar n-avea chef să rămână singur cu N-ul care-ţi lua ochii şi cu propriile gânduri defetiste.

— Îmi pare rău că te-au declarat necurat, a zis ea înainte să plece. Însă chiar dacă n-ai dreptul să vorbeşti cu Tunetul, poţi în continuare să-i accesezi toate informaţiile. Site-uri, baze de date, orice în afară de conştiinţă.

— La ce bun dacă n-ai mintea care să te îndrume?

— Ai propria minte, i-a atras ea atenţia. Trebuie să fie bună şi ea la ceva.

Venitul Minim Garantat e un drept dinaintea venirii mele la putere. Chiar şi înainte, destule popoare începuseră să-şi plătească cetăţenii pentru simplul fapt că există. A fost o necesitate, căci, odată cu extinderea automatizării, şomajul a devenit rapid regula, şi nu excepţia. Astfel, concepte ca „asistenţa socială” şi „siguranţa socială” au fost reinventate sub umbrela VMG: toţi cetăţenii aveau dreptul la o bucăţică din tort, indiferent dacă puteau sau doreau să contribuie.

Totuşi, oamenii mai au o nevoie fundamentală dincolo de orice venit. Simt nevoia să se ştie folositori, cu spor sau măcar ocupaţi – chiar dacă munca cu care-şi ocupă timpul nu contribuie deloc la binele societăţii.

Aşadar, sub conducerea mea binevoitoare, dacă îţi doreşti o slujbă, poţi s-o obţii, cu un salariu peste VMG, astfel încât să te simţi motivat să reuşeşti, şi cu o metodă prin care să-ţi măsori succesele. Ajut fiecare cetăţean în parte să-şi găsească un loc de muncă unde să se simtă împlinit. Desigur, foarte puţine slujbe sunt cu adevărat necesare, căci toate se pot realiza utilizând roboţi, însă cheia unei populaţii bine adaptate este iluzia scopului în viaţă.

Tunetul

12

Pe o scară de la unu la zece

Lui Greyson i-a sunat alarma înainte de răsărit. Nu el o fixase. De când se întorsese acasă, nu mai avea de ce să se trezească devreme. Nu avea nicio problemă presantă, iar când era treaz simţea nevoia să se vâre înapoi sub cearşafuri până când nu mai găsea nicio scuză să rămână acolo.

Nici măcar nu se apucase să-şi caute de lucru. La urma urmei, munca era pur opţională. Statul avea grijă de el chiar dacă nu contribuia cu nimic semnificativ la lumea în care trăia, iar în clipa aia chiar nu simţea nevoia să contribuie cu nimic la lume, în afară de excreţiile corporale.

A oprit alarma cu palma.

— Ce se întâmplă? a întrebat el. De ce mă trezeşti?

După câteva clipe de tăcere, şi-a dat seama că Tunetul n-o să-i răspundă la întrebare, doar era necurat. Aşa că s-a ridicat în fund şi s-a uitat la ecranul de la capul patului, unde apăruse un mesaj ţipător, colorând toată încăperea în roşu.

„ÎNTÂLNIRE CU AGENTUL DE PROBAŢIUNE LA 8:00 A.M.

NEPREZENTAREA ATRAGE DUPĂ SINE CINCI PUNCTE ÎN MINUS”.

Greyson ştia în mare ce era cu punctele alea, însă habar n-avea la ce erau bune de fapt. Oare cinci puncte în minus îi prelungeau cu cinci zile statutul de necurat? Cu cinci ore? Cinci luni? Nu avea nici cea mai mică idee. Poate îi prindea bine un curs pe tema necurăţeniei.

Oare cum te îmbraci la o întâlnire cu agentul de probaţiune? s-a întrebat el. Să se îmbrace cu dichis sau fără? Cu toată amărăciunea, îşi dădea seama că nu-i strica să facă impresie bună în faţa agentului de probaţiune, aşa că a găsit o cămaşă şi o pereche de pantaloni curaţi şi apoi

şi-a pus cravata pe care o purtase şi la întâlnirea de la Autoritatea de Interfaţă din Fulcrum City, pe vremea când crezuse că are toată viaţa înainte. A făcut semn unei maşini comune (care l-a avertizat iar în privinţa consecinţelor actelor de vandalism şi ale limbajului jignitor) şi a pornit spre sediul local AI. Era hotărât să se prezinte devreme şi să facă o impresie suficient de bună pentru a tăia o zi, două din retrogradarea sa de statut.

• • •

Clădirea sediului AI din Nashville-de-Sus era mult mai mică decât cea din Fulcrum City. Avea doar trei etaje şi era din cărămidă, nu din granit gri. Pe dinăuntru însă părea cam la fel. De data asta nu l-au mai condus într-o sală de audienţe confortabilă, ci l-au direcţionat spre Oficiul pentru Problemele Necuraţilor, unde i s-a zis să-şi ia bon de ordine şi să aştepte la un loc cu zeci de alţi necuraţi care se vedea că nu vor să fie acolo.

Într-un final, după aproape o oră, a venit rândul lui Greyson şi băiatul s-a dus la ghişeu, unde un agent nimbus mărunt i-a verificat actul de identitate şi i-a adus la cunoştinţă lucruri pe care le ştia deja în mare parte.

— Greyson Tolliver, exmatriculat permanent din Academia Nimbus şi declarat necurat pentru o perioadă de minim patru luni, din cauza unei încălcări flagrante a separaţiei seceră – stat.

— Prezent, a spus Greyson.

Măcar aflase cât o să dureze retrogradarea de statut.

Femeia a ridicat ochii din tabletă şi i-a zâmbit fără veselie, ca un robot. O clipă s-a întrebat dacă nu cumva era într-adevăr robot, însă şi-a amintit că Tunetul nu folosea roboţi în birourile sale. La urma urmei, AI se voia interfaţa umană a Tunetului.

— Cum vă simţiţi? l-a întrebat ea.

— Bine, cred, a spus el zâmbindu-i la rândul său; s-a întrebat dacă părea şi el la fel de prefăcut ca ea. Bine, sunt agasat că a trebuit să mă trezesc cu noaptea-n cap, dar trebuie să respectăm întâlnirile, nu?

Femeia a bifat ceva pe tabletă.

— Vă rog să indicaţi nivelul de agasare pe o scară de la unu la zece.

— Vorbiţi serios?

— Nu putem să continuăm procedura de recepţionare până nu răspundeţi la întrebare.

— Ăă… cinci, a spus el. Nu, şase, întrebarea mi-a agravat starea.

— Aţi fost tratat vreodată inechitabil de când aţi fost declarat necurat? A refuzat cineva să vă servească sau v-a încălcat în vreun fel drepturile cetăţeneşti?

Îi venea s-o pocnească peste mâna cu tableta când îi auzea întrebările de lemn. Ar fi putut măcar să se prefacă interesată de răspunsul lui, doar se prefăcuse deja că-i zâmbeşte.

— Lumea se uită la mine de parcă tocmai le-am omorât pisica.

Femeia s-a uitat la el de parcă îi spusese că omorâse pe bune câteva pisici.

— Din păcate, nu pot să schimb modul în care se uită lumea la dvs. Însă dacă vă încalcă vreodată cineva drepturile, e important să anunţaţi agentul de probaţiune.

— O clipă, nu dumneavoastră sunteţi agentul meu de probaţiune?

— Sunt agentul dumneavoastră de *recepţionare,* a oftat ea. O să vă întâlniţi cu agentul de probaţiune după ce vă recepţionez.

— Va trebui să iau un alt bon de ordine?

— Da.

— Atunci bifaţi nouă pe scara agasării.

S-a uitat chiorâş la el şi a bifat pe tabletă. Apoi a procesat câteva clipe informaţiile despre el pe care le avea.

— Nanitele dumneavoastră ne raportează o scădere în nivelul endorfinelor pe parcursul ultimelor zile. Ar putea indica un început de depresie. Doriţi să vă modificaţi acum dispoziţia sau să aşteptaţi până când atingeţi pragul?

— O să aştept.

— S-ar putea să necesite o vizită la centrul de sănătate

din vecinătate.

— O să aştept.

— Foarte bine.

Şi-a trecut degetul peste ecran, i-a închis dosarul şi i-a spus să urmeze linia albastră trasată pe podea, care l-a condus afară pe hol şi apoi într-o altă sală, unde i s-a zis, aşa cum aflase deja, să ia un bon de ordine.

În sfârşit, după o veşnicie, i-a venit rândul şi a fost trimis într-o sală de audienţe care nu semăna deloc cu încăperea plăcută în care se aflase ultima oară. Era, la urma urmei, o sală de audienţe pentru necuraţi. Pereţii erau vopsiţi în bejul instituţiilor de stat, podeaua era placată cu gresie verde urâtă, iar măsuţa – fără nimic pe ea – era de culoarea ardeziei, cu două scaune tari de lemn de-o parte şi de alta. Singurul element decorativ era un tablou anost, cu o barcă cu pânze, perfect în ton cu o asemenea încăpere.

A mai aşteptat un sfert de oră, până a apărut în sfârşit ofiţerul de probaţiune.

— Bună dimineaţa, Greyson, a spus agentul Traxler.

Numai pe el nu se aşteptase să-l vadă.

— Tu? Ce cauţi aici? Nu mi-ai distrus deja suficient viaţa?

— N-am nici cea mai mică idee ce spui acolo.

Bineînţeles că-i răspundea aşa. Dubiul rezonabil. Nu-l pusese pe Greyson să facă nimic. De fapt, îi spusese ce anume să *nu* facă.

— Îmi cer scuze că te-am făcut să aştepţi, a spus Traxler. Dacă te încălzeşte cu ceva, Tunetul ne pune şi pe noi, agenţii, să aşteptăm înainte de întâlnirile cu tine.

— De ce?

— E un mister, a ridicat Traxler din umeri.

A luat loc în faţa lui Greyson, s-a uitat la barca anostă la fel de dezgustat ca Greyson, iar apoi i-a explicat ce caută acolo.

— M-au transferat aici din Fulcrum City şi m-au retrogradat din postul de agent superior în postul de agent de probaţiune la sediul acesta regional. Aşa că nu eşti

singurul retrogradat din cauza poveştii aceleia.

Greyson şi-a încrucişat mâinile pe piept, deloc îmbunat de situaţia bărbatului.

— Sper că începi să te adaptezi la noua ta viaţă.

— Deloc, a spus Greyson sec. De ce m-a declarat Tunetul necurat?

— Am crezut că eşti destul de deştept să te prinzi singur.

— Se pare că nu sunt.

Traxler a ridicat din sprâncene şi a răsuflat îndelung, pentru a sublinia cât de dezamăgit era de intelectul lui Greyson.

— În calitate de necurat, eşti obligat să vii regulat la întâlnirile de probaţiune. Aceste întâlniri ne vor permite să comunicăm fără să stârnim nicio suspiciune, în caz că stă cineva cu ochii pe tine. Desigur, asta funcţiona doar dacă eram transferat aici şi desemnat agentul tău de probaţiune.

Aha! Atunci nu degeaba decăzuse Greyson până la statutul de necurat! Făcea parte dintr-un plan de proporţii. Crezuse că o să se simtă mai bine după ce afla motivul, însă nu era aşa.

— Chiar îmi pare rău de tine, i-a spus Traxler. E tare apăsător să fii necurat dacă nu-ţi doreşti deloc aşa ceva.

— Ai putea să-mi indici nivelul de milă pe o scară de la unu la zece? l-a întrebat Greyson.

Agentul Traxler a chicotit.

— E bine să-ţi păstrezi simţul umorului, oricât de greu ţi-ar fi.

Apoi a trecut la subiect:

— Înţeleg că ţi-ai petrecut mai toate zilele şi nopţile acasă. În calitate de prieten şi consilier, îmi permiţi să-ţi sugerez să frecventezi locurile unde ai putea să te întâlneşti cu alţi necuraţi şi să generezi poate noi prietenii care să-ţi mai uşureze viaţa?

— Nu vreau.

— Poate totuşi *vrei,* i-a spus agentul Traxler pe un ton blând, aproape conspirativ. Poate că vrei *atât de mult* să te

integrezi, încât o să începi să te comporţi ca un necurat şi să te îmbraci ca un necurat, şi să-ţi faci o modificare corporală tipic necurată pentru a arăta cât de deschis îţi accepţi noul statut.

Mai întâi, Greyson n-a zis nimic. Traxler a aşteptat să-i digere ca lumea propunerea.

— Şi… dacă îmi accept într-adevăr statutul? a întrebat Greyson.

— Atunci sigur ai învăţa destule, a spus Traxler. Poate chiar unele lucruri pe care nu le ştie nici măcar Tunetul. Ştii doar că are punctele lui oarbe. Sunt mici, ce-i drept, însă există.

— Îmi ceri să devin agent nimbus sub acoperire?

— Bineînţeles că nu, a spus Traxler zâmbind larg. Agenţii nimbus trebuie să facă patru ani de academie, plus un an de muncă plicticoasă pe teren şi de-abia apoi primesc prima misiune. Tu însă eşti doar un necurat…

L-a bătut pe Greyson pe umăr:

— Un necurat care se întâmplă să aibă o groază de contacte.

Apoi Traxler s-a ridicat în picioare.

— Ne vedem peste o săptămână, Greyson.

Şi a plecat fără să se mai uite peste umăr.

Greyson se simţea ameţit. Era furios. Era entuziasmat. Se simţea folosit, pus la muncă. Nu asta îşi dorea… nu-i aşa? *Tu, Greyson, eşti mai special decât îţi dai seama,* îi spusese Tunetul. Oare asta plănuise Tunetul să facă cu el de la început? Încă avea un cuvânt de spus. Putea să nu se vâre în niciun pericol, cum făcuse toată viaţa, iar în câteva luni avea să revină la statutul normal. Putea să-şi reia viaţa obişnuită, oricare ar fi fost ea.

…Sau putea s-o ia în jos pe panta cea nouă. Care o lua în cealaltă direcţie, pentru a deveni propriul său opus.

S-a deschis uşa şi un agent nimbus oarecare i-a spus:

— Mă scuzaţi, dar, odată ce s-a încheiat întâlnirea, trebuie să eliberaţi imediat sala.

Lui Greyson i-a venit din instinct să se scuze şi să plece. Însă ştia ce cale trebuia să urmeze de acum. Aşa că s-a

lăsat pe spate în scaun şi i-a zis zâmbind agentului:

— Du-te şi suge-o!

Agentul i-a mai scăzut un punct şi s-a întors cu un gardian să-l dea afară din sală.

Deşi Oficiul pentru Problemele Necuraţilor poate părea ineficient, nebunia pe care o creează e cât se poate de metodică.

Pe şleau, necuraţii simt nevoia să dispreţuiască sistemul.

Pentru a le facilita această nevoie, a trebuit să creez un sistem care să le merite dispreţul. De fapt, nici nu e nevoie să iei bon de ordine şi nici să aştepţi atâta. Nu e nevoie nici măcar de agenţii de recepţionare. Totul este menit să le dea necuraţilor impresia că îşi pierd timpul cu tot sistemul acesta. Iluzia ineficienţei are ca scop crearea unei stări de agasare, datorită căreia necuraţii pot ajunge să se cunoască mai bine între ei.

Tunetul

13

O imagine de-a dreptul hidoasă

Secera Pierre-Auguste Renoir nu era artist, deşi avea o colecţie măricică de opere pictate de Patronul său Istoric. Ce să mai? Îi plăceau imaginile frumoase.

Desigur că, auzind că o seceră midmericană îşi luase numele unui artist francez, secerile din regiunea francoiberiană se enervaseră la culme. Credeau că aveau monopol pe toţi artiştii francezi ai Erei Mortalităţii. Ei bine, chiar dacă Montrealul făcea acum parte din MidMerica, nu însemna că îşi pierduse rădăcinile franceze. Nu se putea să nu aibă niciun francez printre strămoşii săi.

Nu mai conta, puteau să tune şi să fulgere cât voiau domurile de dincolo de Atlantic, ce-i păsa lui de asta? Lui îi păsa de minorităţile etnice ale permafrostului, aflate la capătul de nord al Mericilor, unde trăia el. În timp ce restul lumii îşi amestecase destul de bine materialul genetic, permafroştii se agăţau prea tare de cultura lor, refuzând să se contopească cu restul omenirii. Bineînţeles, nu era o crimă, oamenii erau liberi să aleagă ce le convenea mai bine, însă Secera Renoir o lua drept o pacoste şi o pată în lumea aceea bine ordonată.

Iar Renoir ştia ce înseamnă să fii ordonat.

Îşi aranja mirodeniile în ordine alfabetică, îşi alinia ceştile de ceai în dulap cu precizie matematică, îşi potrivea părul la o anumită lungime în fiecare vineri dimineaţă. Populaţia permafrostului sfida pur şi simplu întreaga ordine a lucrurilor. Aveau un profil rasial mult prea pronunţat şi el unul nu tolera aşa ceva.

Ca urmare, îi spicuia pe capete.

Desigur, orice preferinţă etnică în spicuiri i-ar fi atras necazuri mari din partea Domului dacă se afla. Slavă cerului, permafrostul nu era considerat o rasă în sine. Fenotipul lor conţinea doar un procent mare de caracteristici trecute la categoria „altele”. Categorie atât

de vastă, încât ascundea excelent ce făcea el acolo. Poate nu de ochii Tunetului, însă clar de ai Domului, şi asta conta de fapt. Atâta timp cât nu dădea nimănui din Dom vreun motiv să-i cerceteze mai de-aproape spicuirile, n-avea să afle nimeni! Astfel, cu timpul, spera să rărească populaţia permafroştilor până când prezenţa lor pe lume ajungea să nu-l mai irite atât de tare.

Într-una din nopţi, plecase să realizeze o dublă spicuire. O permafrostă şi băieţelul ei. În seara aceea se simţea foarte binedispus, însă, cum a ieşit din casă, s-a întâlnit cu o figură îmbrăcată în negru.

Femeia şi băiatul ei n-au mai fost spicuiţi în noaptea aceea… însă Secera Renoir n-a avut norocul ăsta. L-au găsit într-o maşină comună incendiată, care o tăiase prin cartier ca o minge de foc, până când i s-au topit cauciucurile şi s-a oprit derapând. Când au ajuns pompierii, n-au mai avut ce să facă. Era o imagine de-a dreptul hidoasă.

• • •

Rowan s-a trezit cu un cuţit la beregată. În cameră era întuneric. Nu vedea cine ţine cuţitul, însă ştia cum se simte tăişul pe piele. Era un cuţit karambit fără inel, cu un tăiş curbat numai bun pentru scopul cu care era mânuit acum. Întotdeauna se gândise că n-o s-o ducă prea mult ca Secera Lucifer. Era pregătit. Era pregătit încă din prima zi.

— Răspunde-mi sincer sau îţi spintec beregata de la o ureche la alta, a spus atacatorul.

Rowan a recunoscut imediat vocea. Nu era una la care să se aştepte.

— Întreabă-mă mai întâi, a spus Rowan. Apoi îţi zic dacă prefer să răspund sau să-mi spinteci beregata.

— Tu l-ai lichidat pe Secera Renoir?

— Da, Seceră Faraday, a răspuns Rowan fără să şovăie. Eu am fost.

A simţit cum îi ia lama de la gât şi apoi a auzit zbârnâitul unui obiect azvârlit în celălalt capăt al camerei – cuţitul înfipt în perete.

— Dă-o naibii, Rowan!

Rowan a aprins lumina. Secera Faraday şedea acum în singurul scaun din camera spartană a lui Rowan. *Faraday ar trebui s-o aprobe,* şi-a spus Rowan. Nu îşi îngăduise nicio plăcere în afară de patul comod, care să-l păzească de somnul agitat al secerilor.

— Cum m-ai găsit? a întrebat Rowan.

După ce se văzuse cu Tyger, Rowan plecase din Pittsburg şi se mutase la Montreal, zicându-şi că, odată ce până şi Tyger reuşise să dea de el, oricine ar fi putut. Şi, cu toată mutarea asta, tot îl găsise – din fericire, Faraday, nu altă seceră care i-ar fi spintecat beregata fără să mai stea pe gânduri.

— Ai uitat că mă pricep să sap în creierul ascuns. Pot să găsesc orice sau pe oricine îmi doresc să găsesc.

Faraday l-a privit cu o furie fumegândă şi o dezamăgire amară. Rowan a simţit nevoia urgentă să-şi ferească ochii, însă nu a făcut-o. Refuza să se ruşineze pentru faptele sale.

— Când ai plecat, Rowan, nu mi-ai promis tu c-o să te dai la fund şi n-o să-ţi vâri nasul în treburile secerilor?

— Ba ţi-am promis, i-a răspuns Rowan destul de sincer.

— Deci m-ai minţit? Ai plănuit de la bun început povestea asta cu „Secera Lucifer”?

Rowan s-a ridicat şi a smuls lama din perete. Era un karamit fără inel, cum crezuse.

— N-am plănuit nimic. Pur şi simplu m-am răzgândit.

Şi i-a întins cuţitul lui Faraday.

— De ce?

— Aşa am simţit că trebuie să fac. Am simţit că e o necesitate.

Faraday s-a uitat la roba neagră a lui Rowan, care atârna în cui lângă pat.

— Iar acum te îmbraci într-o robă interzisă. Chiar eşti dispus să încalci toate tabuurile?

Aşa era. Secerile nu aveau voie să se îmbrace în negru şi tocmai de aia alesese roba aceea. Moartea neagră de care aveau parte cei care semănau întunericul.

— Noi trebuie să fim iluminaţii! a spus Faraday. Nu aşa

luptăm!

— Tu ţi-ai găsit să-mi spui mie cum să mă lupt. Ai făcut pe mortul şi ţi-ai luat tălpăşiţa!

Faraday a tras adânc aer în piept. S-a uitat la karambitul pe care-l ţinea în mână şi l-a vârât într-un buzunar interior al robei de culoarea fildeşului.

— Am crezut că dacă o să conving lumea că m-am spicuit singur, o să vă salvez pe tine şi pe Citra. Am crezut c-o să vă pună pe liber din ucenicie şi o să vă trimită să vă vedeţi de vieţi!

— N-a mers, i-a amintit Rowan. Şi încă te ascunzi.

— Vreau să câştig nişte timp. E altceva. Unele lucruri o să-mi reuşească cel mai bine dacă nu află Domul că sunt în viaţă.

— Iar mie îmi reuşesc unele lucruri cel mai bine dacă sunt Secera Lucifer.

Secera Faraday s-a ridicat şi l-a cercetat îndelung din priviri.

— Ce s-a ales de tine, Rowan… cum de ai fost în stare să curmi cu sânge rece vieţile atâtor seceri?

— Când îi văd pe moarte, mă gândesc la victimele lor. Bărbaţii, femeile şi copiii pe care i-au spicuit, căci secerile pe care le lichidez nu simt nicio remuşcare când spicuiesc şi nici responsabilitatea pe care se presupune că o are orice seceră. De fapt, eu simt compasiune pentru victimele lor, nu ei. Iar aşa nu mai trebuie să-mi pară rău de secerile corupte pe care le elimin.

Faraday părea neclintit.

— De ce crimă se făcea vinovat Secera Renoir?

— Epurarea etnică secretă a populaţiei nordice.

Faraday s-a oprit să mediteze.

— Şi cum ai aflat?

— Nu uita că tot tu m-ai învăţat să fac cercetări în creierul ascuns, i-a răspuns Rowan. Tu m-ai învăţat cât de important este să aflu cât mai multe despre oamenii pe care îmi propun să-i spicuiesc. Sau nu mai ţii minte că tu mi-ai pus la dispoziţie toate instrumentele astea?

Secera Faraday se uita pe fereastră, însă Rowan ştia că

vrea doar să-i evite privirea.

— Putea fi raportat comitetului de selecţie…

— Şi ce crezi că i-ar fi făcut? L-ar fi mustrat şi apoi l-ar fi pus într-o perioadă de probă? Chiar dacă i-ar fi oprit spicuirile, nu şi-ar fi primit pedeapsa potrivită!

Secera Faraday s-a întors în sfârşit să se uite la el. Dintr-odată, se simţea obosit şi bătrân. Mult mai bătrân decât ar fi trebuit să se simtă sau să arate oricine.

— Societatea noastră nu crede în pedeapsă, a spus el. Doar în îndreptare.

— Şi eu cred la fel, i-a spus Rowan. În vremurile mortalităţii, când nu reuşeau să vindece cancerul, îl tăiau pur şi simplu. Aşa fac şi eu.

— E crud.

— Nu este. Secerile pe care le lichidez nu simt nicio durere. Când le fac scrum, sunt moarte de mult. Spre deosebire de răposata Seceră Chomsky, nu le ard de vii.

— Este o dovadă măruntă de bunătate, a spus Faraday, însă nu te salvează deloc.

— Nici nu cer să fiu salvat, i-a spus Rowan. Însă îmi doresc să salvez Domul. Şi cred că numai aşa se poate.

Faraday l-a măsurat iar din priviri, clătinând cu tristeţe din cap. Îi trecuse furia. Părea resemnat.

— Dacă vrei să încetez, va trebui să mă elimini cu mâna ta, i-a spus Rowan.

— Nu mă pune la încercare, Rowan. Jalea pe care aş simţi-o dacă te-aş lichida nu mi-ar abate deloc mâna dacă aş simţi că trebuie s-o fac.

— Însă asta nu se va întâmpla. Pentru că, în adâncul sufletului, ştii că ce fac eu, fac din necesitate.

Secera Faraday a rămas o vreme tăcut. S-a întors iar să privească pe fereastră. Începuse să ningă cu fulgi mari. Pământul o să devină tare alunecos. Oamenii o să cadă una-două şi o să se lovească la cap. Centrele de regenerare o să fie pline ochi la noapte.

— Atâtea seceri s-au abătut de la adevărata şi vechea cale, a spus Faraday cu o tristeţe mai adâncă decât îşi dădea seama Rowan. Eşti dispus să elimini jumătate din

Dom? Pentru că, din câte văd, Secera Goddard este văzut ca martir de aşa-zisa ordine nouă. Tot mai multe seceri ajung să-şi găsească plăcerea în omor. Conştiinţa este sacrificată tot mai mult.

— O să fac ce trebuie cât o să mai pot, a răspuns Rowan simplu.

— Oricâte seceri ai elimina, valul o să tot vină, a spus Faraday.

Din tot ce-i spusese până acum, doar ideea aceasta i-a stârnit îndoieli lui Rowan. Pentru că ştia că Faraday are dreptate. Oricâte seceri ar fi scos din ecuaţie, şi mai multe s-ar fi ridicat în locul lor. Secerile din noua ordine îşi vor lua ucenici însetaţi de moarte, ca ucigaşii din Era Mortalităţii care erau închişi în penitenciare, după gratii, unde rămâneau tot restul vieţii lor mărginite. Acum tocmai monştrii ăştia vor fi liberi să curme vieţi fără să fie traşi la răspundere. Nu asta îşi doriseră părinţii fondatori, însă toate secerile fondatoare se spicuiseră singure cu mult timp în urmă. Iar dacă ar mai fi fost vreuna în viaţă, de unde să aibă puterea să schimbe situaţia?

— Atunci cine să schimbe valul? a întrebat Rowan.

— Secera Anastasia, a spus Secera Faraday ridicând din sprânceană.

Rowan nu se aşteptase la un asemenea răspuns.

— Citra?

— E o voce nouă, raţională şi responsabilă, a încuviinţat Faraday. Ea poate relansa vechea cale. Tocmai de-asta se tem de ea.

Atunci Rowan a citit ceva pe chipul lui Faraday, ceva mai profund. A înţeles ce voia să-i spună de fapt.

— Citra e în pericol?

— Aşa se pare.

Dintr-odată, Rowan a simţit că întreaga lume se cutremură. S-a minunat cât de repede putea să-şi schimbe priorităţile.

— Ce pot să fac?

— Nu sunt sigur, însă pot să-ţi spun ce *o să faci.* O să scrii câte o elegie în cinstea fiecărei seceri pe care o ucizi.

— Nu-ţi mai sunt ucenic. Nu poţi să-mi mai dat ordine.

— Nu, însă dacă vrei să te speli cât de cât de sânge pe mâini şi să-mi recâştigi un strop de respect, aşa o să faci. O să scrii un epitaf cinstit despre fiecare. O să pomeneşti tot binele pe care l-a făcut fiecare victimă pe lume, dar şi tot răul, căci până şi cea mai autoindulgentă şi coruptă seceră tot ascunde o virtute măruntă în faldurile şifonate ale corupţiei. La un moment dat în viaţă, înainte să decadă, s-au străduit să facă bine.

S-a oprit când l-a năpădit o amintire.

— Pe vremuri, eu şi Secera Renoir eram prieteni, a recunoscut Faraday, cu ani buni înainte ca fanatismul să i se preschimbe în cancerul de care aminteai. Odată fusese îndrăgostit de o permafrostă. Nu ştiai, nu-i aşa? Însă, fiind seceră, nu putea să se însoare. Aşa că ea s-a măritat cu un alt permafrost… şi de-aici a început Renoir să urască şi nu s-a mai oprit.

S-a uitat o clipă la Rowan.

— Dacă ai fi ştiut, l-ai fi cruţat oare?

Rowan nu i-a răspuns, pentru că nu era sigur.

— Finalizează-ţi cercetările despre el, l-a povăţuit Faraday, scrie un epitaf anonim şi postează-l undeva, să-l citească multă lume.

— Da, Seceră Faraday, a spus Rowan, simţindu-se puţin onorat să asculte de vechiul său mentor, deşi nu se aşteptase la asta.

Faraday a luat-o mulţumit spre uşă.

— Dar tu? l-a întrebat Rowan, dorindu-şi cumva ca Faraday să nu plece şi să-l lase singur cu gândurile sale. O să dispari iar pur şi simplu?

— Am multe de făcut, i-a răspuns el. Nu sunt destul de bătrân să-l fi prins pe Supremul Tăiş Prometeu şi pe secerile fondatoare, însă cunosc învăţăturile pe care le-au lăsat în urma lor.

Şi Rowan le cunoştea.

— Dacă acest experiment al nostru eşuează, avem pregătită şi o cale de evadare.

— Foarte bine, nu ţi-ai uitat lecturile. Au pus la punct o

modalitate de autoprotecţie în eventualitatea că Domul cedează în faţa răului, însă planul lor s-a pierdut cu timpul. Eu sper totuşi că nu a dispărut de tot, ci doar s-a rătăcit.

— Crezi că poţi să-l găseşti?

— Poate da, poate nu, însă cred că ştiu unde să caut.

Rowan s-a gândit un pic, şi şi-a imaginat că ştie unde avea Faraday de gând să-şi înceapă căutările.

— Endura?

Rowan nu prea ştia mare lucru despre Oraşul Inimii Îndurătoare, cunoscut mai degrabă sub numele de Endura. Era o metropolă plutitoare din mijlocul Oceanului Atlantic. Acolo era sediul puterii, de unde domneau cei şapte Mari Ucigaşi din Consiliul Mondial al Secerilor peste domurile regionale din toată lumea. Ca ucenic, nu-i păsase de aşa ceva, căci era o realitate mult mai presus de el. Însă acum, ca Seceră Lucifer, şi-a dat seama că n-ar fi trebuit să fie un simplu fapt divers pentru el. Acţiunile sale probabil că atrăseseră atenţia Marilor Ucigaşi, chiar dacă ei păstrau tăcerea.

Însă pe când Rowan medita la rolul pe care s-ar putea să-l joace marele oraş plutitor în povestea de ansamblu, Secera Faraday a clătinat din cap.

— Nu Endura, a spus el. Au clădit-o la mulţi ani după fondarea Domului Secerilor. Locul pe care-l caut e mult mai vechi.

Când a văzut că Rowan nu se prinde, Faraday i-a spus zâmbind larg:

— Nod.

Rowan nu a înţeles din prima. Nu mai auzise poezioara aia de ani buni.

— Ţara lui Moş Ene? Bine, dar nu are cum să fie real, e doar o poezioară pentru copii.

— Toate poveştile trimit spre un anume spaţiu şi timp – până şi cele mai simple şi mai inocente basme pentru copii îşi au începutul unde nici nu te aştepţi.

Asta i-a amintit lui Rowan o altă poezioară pe care o ştia. *Ring Around the Rosie.* Mulţi ani mai târziu, aflase că se referea la o boală din Era Mortalităţii numită ciuma

neagră. Erau doar nişte versuri caraghioase, scoase din context, însă dacă ştiai despre ce e vorba şi ce însemna fiecare în parte, se legau într-un mod bizar. Copiii lălăiau de fapt un cântecel macabru despre moarte.

Nici poezioara despre Ţara lui Ene nu avea nicio noimă. Din câte îşi amintea Rowan, copiii o recitau rotindu-se în jurul unuia dintre ei, pe care-l alegeau. Iar la sfârşitul poezioarei, copilul din mijloc trebuia să-i atingă pe toţi ceilalţi. Iar ultimul pe care-l atingea era următorul ales.

— Nu există nicio dovadă că Nod există cu adevărat, i-a atras Rowan atenţia.

— De aceea nu l-a descoperit nimeni. Nici măcar cultele tonale, care cred în el la fel de fierbinte cum cred şi în Marea Rezonanţă.

Când l-a auzit vorbind de tonişti, Rowan şi-a pierdut orice speranţă că l-ar putea lua pe Faraday în serios. Toniştii? Pe bune? Salvase viaţa multor tonişti când ucisese Secerile Goddard, Chomsky şi Rand, dar asta nu însemna că le lua în serios scornelile de sectanţi.

— Hai că e ridicol! a spus Rowan. De la un capăt la altul!

Faraday a zâmbit.

— Părinţii fondatori au avut marea înţelepciune să ascundă un bob de adevăr într-o poveste atât de absurdă. Ce om raţional s-ar apuca să caute acolo?

• • •

Rowan n-a mai dormit în noaptea aceea. Toate sunetele răsunau tare, până şi pulsaţiile inimii sale îi băteau darabana în urechi, până n-a mai îndurat. Nu se simţea înspăimântat, ci apăsat. De povara pe care o luase pe umeri pentru a salva Domul, iar acum şi de vestea că Citra era, poate, în pericol.

În ciuda impresiei pe care şi-o făcuseră secerile midmericane, Rowan iubea Domul. Ideea că oamenii cei mai înţelepţi şi cu cea mai multă compasiune din lume se cuvenea să pună capăt vieţilor, pentru a contrabalansa nemurirea, era desăvârşită, pentru o lume desăvârşită. Secera Faraday îi arătase cum trebuia să fie o seceră cu adevărat – şi o mulţime de seceri, până şi acelea afectate şi

arogante, încă se comportau conform celor mai înalte valori. Însă fără acele valori, Domul ar ajunge un coşmar. Rowan crezuse, în naivitatea lui, că poate să prevină asta. Însă Secera Faraday era mai înţelept. Chiar şi aşa, era calea pe care şi-o alesese Rowan şi, dacă o părăsea, ar fi însemnat că se recunoaşte învins. Nu se simţea în stare. Chiar dacă nu putea să prevină de unul singur prăbuşirea Domului, măcar putea să mai taie din tumorile canceroase.

Însă era atât de singur. Prezenţa Secerii Faraday i-a arătat o clipă ce înseamnă camaraderia, însă acum îşi resimţea şi mai puternic propria izolare. Şi mai era şi Citra. Oare unde se afla ea acum? Viaţa îi era pusă în pericol – şi ce putea el să facă? Trebuia să facă ceva.

A reuşit să adoarmă de-abia în zori şi să viseze, spre fericirea lui, nu la zbuciumul de care avea parte în viaţa de zi cu zi, ci la amintirile dintr-o viaţă mai simplă, când nu-şi făcea griji decât pentru note, sport şi bunul său prieten Tyger, care se tot arunca de pe clădiri. O viaţă în care avea înainte un viitor luminos şi era absolut convins că e invincibil şi nemuritor.

Nu e cine ştie ce mister de ce am stabilit Rezervaţiile, cu legile şi obiceiurile lor diferite de restul lumii. Pur şi simplu am înţeles că e nevoie de diversitate şi de inovaţie socială. Lumea a devenit în mare parte omogenă. Aşa se întâmplă pe orice planetă unită. Limbile materne devin o vechitură de mâna a doua. Rasele se amestecă într-un melanj plăcut, alcătuit din tot ce are mai bun fiecare etnie, cu unele variaţii minore.

Însă în Rezervaţii diferenţele sunt încurajate şi experimentele sociale se înmulţesc. Am stabilit şapte asemenea regiuni, câte una pe fiecare continent. Pe cât posibil, am păstrat graniţele din vremea Erei Mortalităţii.

Sunt mândru de fiecare experiment social realizat în Rezervaţii. De exemplu, în Nepal, angajările sunt interzise. Toţi cetăţenii sunt liberi să-şi aleagă activităţile recreative, primind un Venit Minim Garantat mult mai mare decât în alte regiuni, pentru a nu se simţi lezaţi că nu pot să-şi câştige traiul muncind. Drept rezultat, iniţiativele altruiste şi caritabile s-au înmulţit net. Statutul social al cetăţenilor nu se măsoară în avere, ci în compasiune şi altruism.

În Rezervaţia Tasmania, fiecare cetăţean trebuie să-şi selecteze o modificare biologică pentru a-şi îmbunătăţi viaţa – cele mai căutate fiind aparatul respirator în formă de branhii, care le permite oamenilor să devină amfibieni, şi membranele laterale ce aduc cu acelea ale veveriţelor zburătoare, care facilitează planarea ca sport sau formă de deplasare.

Desigur, participarea nu este obligatorie, oamenii sunt liberi să plece sau să se stabilească după voie în altă Rezervaţie. De fapt, creşterea sau scăderea populaţiei unei Rezervaţii indică succesul legilor unice ale acestei regiuni. Astfel, pot să perfecţionez mai departe condiţia umană, aplicând în masă cele mai de succes programe sociale în restul lumii.

Şi mai e şi Texasul.

E regiunea în care cochetez cu binefacerile anarhiei. Nu prea există legi şi nici consecinţe. Aici nu conduc, ci mai degrabă îi las pe oameni să conducă şi observ ce se

întâmplă. M-am ales cu rezultate contradictorii. Pe unii i-am văzut progresând până şi-au atins potenţialul maxim, iar pe alţii, căzând pradă celor mai profunde defecte personale. Încă n-am hotărât ce învăţături să reţin din această regiune. Sunt necesare cercetări mai îndelungate.

Tunetul

14

Tyger şi secera de smarald

— Va trebui să te descurci mai bine de atât, petrecăreţule.

Secera în robă verde viu, cu ochii şi purtările ei nebuneşti, i-a pus piedică lui Tyger Salazar, care s-a izbit zdravăn de saltea. Oare de ce-i ziceau saltea când era doar o foiţă subţire, în care-ţi frângeai oasele la fel de rău ca pe podeaua de tec a terasei mansardei, unde se luptau de obicei? Bine, nici nu se sinchisea de asta. Chiar şi după ce-şi coborâse mult nivelul nanitelor analgezice, ajunsese să savureze valul de endorfine care-l inunda în timpul antrenamentelor dureroase. Era mai tare decât să se arunce. Bine, aruncatul de pe turnuri putea deveni o dependenţă, însă la fel şi lupta corp la corp şi, spre deosebire de aruncat, luptele variau de fiecare dată. Aruncatul nu se schimba decât când se mai izbea de ceva în cădere.

S-a ridicat rapid în picioare şi a luptat mai departe, reuşind s-o agaseze pe Secera Rand cu câteva lovituri bine plasate. Aşa a izbutit s-o dezechilibreze şi s-o doboare la podea râzând, ceea ce a înfuriat-o şi mai tare. Aşa cum îşi şi propusese. Temperamentul era punctul ei slab. Deşi era mult mai bună decât el la artele marţiale Bokator Văduva Neagră, devenea neatentă şi uşor de derutat. O clipă a crezut c-o să-l atace murdar. Când o cuprindea furia, era în stare să-ţi smulgă părul din cap, să-ţi vâre degetele în ochi şi să-şi înfigă ghearele cu care săpa şi-n piatră în orice petic de piele descoperit.

Însă nu azi. Azi şi-a ţinut nebunia în frâu.

— Ajunge, a spus ea ieşind cu spatele din cerc. Du-te la duş.

— Vii şi tu? a tachinat-o Tyger.

— Odată o să zic da şi atunci nici n-o să ştii ce să faci, a zâmbit ea ironic.

— Uiţi că sunt petrecăreţ profi. Mă pricep destul de bine.

Şi şi-a scos tricoul ud de transpiraţie, oferindu-i imaginea pieptului său sculptat înainte să plece alene.

Singur la duş, Tyger şi-a zis, minunându-se, că duce o viaţă de invidiat. Ajunsese să se distreze destul de bine. Când sosise, crezuse că e o slujbă ca oricare alta. Însă nu era nicio petrecere şi nu mai era nimeni invitat în afară de el. Trecuse mai bine de o lună de când venise şi „slujba” părea să se tot prelungească, deşi, dacă era într-adevăr o ucenicie, se gândea că tot o să se termine la un moment dat. Însă până atunci avea la dispoziţie o mansardă luxoasă şi mâncare pe săturate. Nu trebuia decât să facă multă mişcare şi să se antreneze. „Tre’ să punem muşchi pe tine, petrecăreţule”. Nu-i zicea niciodată pe nume. Când era în toane bune, i se adresa cu „petrecăreţule” şi când nu, cu „vierme” sau „hartane”.

Deşi nu voise să-i spună vârsta, Tyger bănuia că ea are douăzeci şi cinci de ani şi deloc mai mult. Cineva mai în vârstă care-şi dădea vârsta înapoi la douăzeci şi ceva de ani sărea în ochi. Era un gen de tinereţe stătută. Însă secera de smarald trecea prin viaţă pentru prima oară.

În sinea sa, nu prea era convins că femeia chiar era seceră. Avea un inel de seceră care părea adevărat, însă n-o văzuse niciodată ieşind la spicuit şi, din câte ştia el, secerile aveau o normă de realizat. Mai mult, nu se mai vedea cu nicio seceră. Nu erau nevoite parcă să ia parte la mai multe reuniuni pe an? Conclavuri, aşa le ziceau. Ei, poate că izolarea asta ţinea de Texas. Aici se conduceau după alte reguli şi tradiţii decât în restul Mericilor. Nu degeaba i se zicea regiunea Steaua Singuratică.

Oricum ar fi fost, n-avea de gând să caute calul de dar la dinţi. Venit dintr-o familie în care fusese tratat mereu cel mult ca o notă de subsol, se simţea bine să fie în centrul atenţiei cuiva.

Iar acum era puternic. Agil. Un specimen de invidiat şi admirat. Aşa că, fie şi dacă nu se alegea cu nimic şi secera de smarald îl punea pe liber fără să-i zică nici măcar adio

şi mulţumiri, putea să se întoarcă în circuitul petrecerilor fără să piardă ceva, iar cu fizicul pe care-l avea acum, lumea avea să se bată pe el. Avea să devină băiat de lux cu toţi muşchii ăia.

Şi dacă nu-l punea pe liber? O să-i dea un inel şi o să-l trimită la spicuit? Oare o să fie în stare? Sigur, se ţinuse şi el de destule farse pseudomortale, ca toată lumea, nu? Încă zâmbea când îşi amintea cea mai tare dintre toate. Bazinul de sărituri al liceului fusese golit pentru lucrări de întreţinere şi Tyler a avut ideea genială să-l umple cu apă holografică. Cel mai bun săritor al şcolii a urcat pe platforma de zece metri şi a executat o săritură perfectă de lebădă, soldată cu o ca-şi-moarte involuntară. Înainte să rămână ca-şi-mort, a scos un geamăt de pomină. Mai că a meritat cele trei zile de suspendare şi cele şase weekenduri de serviciu comunitar pe care i le-a vârât Tunetul pe gât. După ce s-a întors de la centrul de regenerare, câteva zile mai târziu, până şi săritorul a recunoscut că era o glumă bunicică.

Însă una era să fii ca-şi-mort şi alta să fii mort-mort. Chiar se simţea în stare să curme definitiv vieţile oamenilor zi de zi? Ei, ar putea să imite secera aia cu care-şi făcuse Rowan ucenicia. Secera Goddard – tipul ştia să dea o petrecere monstru. Dacă venea la pachet cu aşa ceva, Tyger îşi închipuia că poate să suporte şi restul.

Desigur, Tyger nu era prea convins că el chiar îşi făcea ucenicia ca seceră. La urma urmei, Rowan îşi picase ucenicia. Lui Tyger i se părea greu de crezut că ar putea reuşi, când Rowan dăduse greş. În plus, Rowan nu mai era acelaşi după întreaga experienţă. Toate încercările mentale pe care fusese silit să le îndure îl preschimbaseră într-un ins sumbru şi serios. Tyger n-avea de-a face cu nicio încercare din asta mentală. Nici nu prea trebuia să-şi folosească creierul, de fapt, ceea ce nu-l deranja deloc. Nu fusese niciodată atuul său.

Poate că era antrenat să devină garda de corp a unei seceri, deşi nu-şi închipuia de ce i-ar trebui unei seceri aşa ceva. Nimeni nu era aşa de prost să atace o seceră când

pedeapsa era spicuirea întregii familii. Dacă asta urma, nu ştia dacă o să primească sau nu. Toată seriozitatea aia, dar fără niciun pic de putere? Trebuiau să-i ofere nişte beneficii a-ntâia ca să bată palma.

• • •

— Cred că eşti aproape gata, i-a spus secera de smarald la cină în seara aceea.

Robotul ei tocmai îi servise cu o friptură foarte macră – friptură adevărată, nu o chestie din aia sintetizată. Proteinele naturale erau, la urma urmei, cele mai bune dacă voiai să faci muşchi.

— Aproape gata să-mi primesc inelul adică? a întrebat el. Sau ţi-ai pus altceva în minte?

Femeia i-a aruncat un zâmbet enigmatic care-l atrăgea mai mult decât voia să recunoască. Când sosise nu i se păruse deloc aşa, însă luptele Bokator aveau o anume agresivitate intimă care schimba orice relaţie dintre oameni.

— Dacă mă pregăteşti pentru inelul de seceră, nu trebuie să trec mai multe probe în conclav? a întrebat-o el.

— Crede-mă, petrecăreţule, a spus ea, o să te trezeşti cu inelul ăla pe deget fără niciun conclav. Îţi garantez eu.

Aşadar, chiar avea să se devină seceră! Tyger şi-a mâncat cu poftă cina. Cât de ameţitor şi înfiorător era să ştie în sfârşit ce fel de destin îl aştepta!

PARTEA A TREIA

Duşmani peste duşmani

Haidem, toţi fugim acum
Din Ţara cea făr’ de Somn,
Direct în Ţara lui Nod.
Aici noi putem cerca
Cerul să-l atingem,
Şi pe iarbă vom dansa.
Clopotul bate o dată pentru vii
Şi-nc-o dată pentru cei pierduţi
Şi-nc-o dată pentru înţelepţii
Care ştiu cât vom plăti.
Haidem, toţi scăpăm acum
La sud de Ţara cea făr’ de Somn
Direct în Ţara lui Nod.

Poezioară pentru copii (origine necunoscută)

15

Sala Părinţilor Fondatori

Marea Bibliotecă din Alexandria, considerată una dintre minunile antichităţii, a fost capodopera supremă a domniei lui Ptolemeu. Era centrul intelectual al lumii într-o eră în care lumea era încă centrul universului şi tot ce mai exista se învârtea în jurul ei. Din păcate, Imperiul Roman credea că lumea *lui* era centrul universului şi a ars biblioteca din temelii. A fost considerată cea mai mare pierdere din istoria lumii, atâtea opere de literatură şi cunoaştere.

Tunetul a venit cu ideea reconstrucţiei sale, mobilizând mii de oameni pe un şantier uriaş, ceea ce le-a oferit slujbe şi un ţel în viaţă cincizeci de ani la rând. Când marea bibliotecă a fost gata, era cea mai fidelă reproducere posibilă, înălţată chiar pe locul unde se aflase cea dintâi. Se voia a fi o comemorare a pierderilor trecutului şi o promisiune că niciodată nu se va mai şterge vreo cunoştinţă, acum că veghea Tunetul în postul său de pază.

Atunci când au terminat de construit biblioteca, Domul şi-a anexat-o pentru a-şi păstra în ea colecţia de jurnale ale secerilor – tomurile legate în piele cu hârtie de pergament în care trebuiau să scrie toate secerile zi de zi toată viaţa.

Cum Domul putea să facă orice avea chef, Tunetul n-a avut cum să-l oprească. A trebuit să se mulţumească doar cu gândul că biblioteca fusese reconstruită. Când venea vorba de scopul ei fundamental, îl putea lăsa în seama omenirii.

• • •

Ca mai toţi oamenii din lume, Munira Atrushi avea o slujbă perfectă, adică perfect banală. Dar, la fel ca mai toţi oamenii din lume, nu-şi detesta deloc slujba, şi nici n-o iubea. Sentimentele sale se situau cam în centrul scării valorice.

Lucra cu jumătate de normă la Marea Bibliotecă din Alexandria două seri pe săptămână, de la miezul nopţii la

şase dimineaţa. Mai toate zilele era la cursuri, în campusul din Cairo al Universităţii Israebiene, studiind ştiinţele informaţionale. Desigur, cum toate informaţiile din lume deja fuseseră digitalizate şi catalogate cu mult timp în urmă de către Tunet, diploma în ştiinţele informaţionale, ca mai toate celelalte diplome, nu avea nicio utilitate practică. Urma să fie o simplă foaie de hârtie înrămată şi agăţată pe peretele casei. Un permis care-i permitea să se împrietenească cu alţi oameni cu diplome la fel de inutile ca a ei.

Însă ea spera că, odată obţinută foaia aceea de hârtie, i-ar fi putut conferi destul prestigiu pentru a-i convinge pe cei de la bibliotecă s-o angajeze în postul de custode permanent după absolvire – căci, spre deosebire de restul informaţiilor din lume, jurnalele secerilor nu erau catalogate de Tunet. Jurnalele erau în continuare lăsate la mâna stângace a oamenilor.

Cei care doreau să cerceteze cele 3 milioane şi jumătate de jurnale care se adunaseră de la începuturile Domului puteau să se prezinte acolo oricând doreau, pentru că Marea Bibliotecă era deschisă întregii lumi, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, tot anul. Şi totuşi, Munira a descoperit că nu mulţi profitau de accesul acesta nelimitat. Ziua nu veneau decât o mână de cercetători academici ca să se documenteze pentru lucrările lor. Veneau destui turişti, însă erau mai degrabă interesaţi de istoria şi arhitectura bibliotecii. Volumele în sine nu le stârneau curiozitatea decât ca fundal în poze.

Lumea venea rar la bibliotecă noaptea. De obicei, nu erau decât Munira şi doi membri ai Gărzii Lamelor, mai mult cu rol decorativ decât utilitar. Stăteau tăcuţi la intrare, ca două statui vii. Ziua se preschimbau în puncte de atracţie pentru aparatele foto ale turiştilor.

Când era în tura de noapte, avea noroc dacă apăreau vreo doi oameni, care ştiau de obicei ce caută, aşa că nici măcar n-o abordau la biroul ei de informaţii. Asta îi permitea Munirei să înveţe sau să citească scrierile secerilor, care o fascinau. Tot aflând ce era în inimile şi

sufletele bărbaţilor şi femeilor care aveau misiunea de a curma vieţile oamenilor şi ce simţeau când îşi îndeplineau spicuirile, devenise de-a dreptul dependentă, citind obsesiv din jurnale. Cum mii de jurnale se alăturau an de an colecţiei, avea ce citi o veşnicie, deşi unele seceri nu scriau la fel de interesant ca altele.

Citise despre îndoielile Tăişului Suprem Copernic înainte să se spicuiască, despre profundele regrete ale Secerii Curie după faptele pripite de pe vremea când era o novice şi, desigur, despre minciunile sfruntate ale Secerii Sherman. Găsea destule puncte de interes în rândurile simple, de jurnal, aşternute de mâinile secerilor.

Într-o seară de la începutul lui decembrie, Munira se adâncise în peripeţiile erotice ale răposatei Seceri Rand, care părea să-şi fi dedicat mai tot jurnalul prezentării detaliate a feluritelor ei cuceriri sexuale. Tocmai dăduse pagina şi, când a ridicat ochii, Munira a văzut cum se apropie un om, păşind fără zgomot pe podeaua de marmură a holului de la intrare. Era îmbrăcat în nişte haine gri, şterse, însă Munira l-a mirosit că e seceră după felul în care se mişca. Secerile nu mergeau ca oamenii obişnuiţi. Se mişcau cu o stăpânire de sine bine calibrată, de parcă se aşteptau să se despice aerul în faţa lor, lăsându-i să treacă. Însă dacă era seceră, cum de nu era în robă?

— Bună seara, a spus el.

În glasul profund i se ghicea accentul merican. Avea părul cărunt şi o barbă îngrijită, şi ea aproape sură, deşi la ochi părea tânăr. Vigilent.

— De fapt, e dimineaţă, nu seară, i-a spus Munira. Două şi un sfert, mai exact.

Îi mai văzuse chipul undeva, însă nu-şi amintea unde. O clipă, în memorie i s-a ivit o imagine. O robă albă imaculată. Nu, nu albă… fildeş. Nu ştia toate secerile, nici măcar pe acelea mericane, însă, dacă îşi câştigaseră cumva renumele pe plan internaţional, aflase de ele. Avea să-l recunoască ea.

— Bine-aţi venit la Marea Bibliotecă din Alexandria, a

spus ea. Cu ce pot să vă ajut?

Nu i s-a adresat cu „Onorabile”, cum se cuvenea unei seceri, pentru că era clar incognito – sau cel puţin încerca să rămână ascuns.

— Caut primele scrieri, i-a spus el.

— Ale cărei seceri?

— Ale tuturor.

— Primele scrieri ale tuturor secerilor?

A oftat, un pic iritat că fata nu pricepuse. Da, era sigur seceră. Doar o seceră putea să-şi ia aerul acela exasperat şi răbdător totodată.

— Toate operele de început ale primelor seceri, i-a explicat el. Cum ar fi Prometeu, Safo, Lennon…

— Ştiu cine sunt primele seceri, i-a spus ea, iritată de condescendenţa lui.

De obicei, Munira nu se arăta atât de urâcioasă, însă o întrerupsese tocmai când citea ceva foarte interesant. Mai mult, cu toate cursurile pe care le urma ziua, nu prea apuca să doarmă, aşa că era obosită. S-a silit să zâmbească şi a decis să se străduiască mai mult cu bărbatul misterios, căci, la urma urmei, dacă era seceră, putea s-o spicuiască dacă i se părea prea enervantă.

— Primele jurnale se află toate în Sala Părinţilor Fondatori, i-a spus ea. Va trebui să vă descui. Vă rog să mă urmaţi.

A pus plăcuţa cu „Revin în cinci minute” la recepţie şi l-a condus pe ins în adâncurile întunecate ale bibliotecii.

Paşii îi stârneau ecouri pe holul de granit. În liniştea nopţii, totul răsuna mai tare. Şi liliacul din streşinile de deasupra capului putea să pară ditamai balaurul când bătea din aripi… totuşi, paşii bărbatului nu scoteau niciun sunet. O nelinişte a mersul său parcă pe furiş. La fel şi luminile bibliotecii, care se aprindeau înaintea lor şi se stingeau în urmă, când se deplasau pe hol, pâlpâind ca nişte torţe. Efectul era ingenios, însă, din cauza lor, umbrele se lungeau şi se retrăgeau cu mişcări lugubre.

— Ştiţi că cele mai citite opere ale părinţilor fondatori sunt disponibile pe serverul public al Domului, nu-i aşa? l-a

întrebat Munira pe bărbat. Acolo găsiţi sute de opere alese.

— Nu doresc să văd operele alese, i-a răspuns el. Mă interesează acelea pe care nu le-a „ales” nimeni.

L-a mai privit o dată, peste umăr, şi şi-a amintit brusc cine e – zguduind-o atât de tare, că era să se împiedice. S-a clătinat doar un pic, revenindu-şi într-o clipă, însă el a observat. La urma urmei, era seceră şi secerile observă tot.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat-o el.

— Nimic. Luminile astea tot pâlpâie, i-a răspuns ea. Nu prea vezi şănţuleţele dintre dalele de piatră.

Ceea ce era adevărat, deşi nu de asta călcase strâmb. Însă, odată ce-i spusese adevărul, poate că n-avea să-i miroasă minciuna.

Munira se alesese cu o poreclă de când lucra acolo, la bibliotecă. Ceilalţi bibliotecari îi ziceau „funebra” pe la spate. În parte din cauza personalităţii sale mohorâte, dar şi pentru că una dintre atribuţiile ei era să închidă operele secerilor care se spicuiseră singure sau îşi găsiseră moartea permanentă în împrejurări sinistre, aşa cum se întâmpla tot mai des în regiunile mericane.

Acum un an catalogase operele complete ale secerii din faţa ei, din ziua în care fusese hirotonisit şi până în aceea în care murise. Jurnalele sale nu mai apăreau în categoria Opere ale secerilor în viaţă. Acum se aflau în aripa de nord, printre jurnalele tuturor secerilor midmericane care nu mai erau în viaţă. Şi totuşi îl avea aici, mergându-i alături, pe Secera Michael Faraday.

Citise bună parte din jurnalele Secerii Faraday. Reflecţiile sale o atingeau mai mult decât multe altele. Era un om foarte pasional. Când auzise că s-a spicuit anul trecut, Munira se întristase, însă de mirat, nu se mirase deloc. Era greu să înduri o conştiinţă atât de încărcată ca a lui.

Cu toate că Munira mai întâlnise destule seceri, nu se mai simţise niciodată atât de emoţionată. Însă nu putea să se dea de gol. Nu putea să trădeze faptul că ştie cine e cu

adevărat până nu apuca să digere informaţia şi să înţeleagă cum de se înfiinţase acolo şi de ce.

— Te cheamă Munira, a spus el, pe un ton deloc întrebător.

Mai întâi, fata a crezut că i-a citit plăcuţa cu numele la ghişeul de informaţii, însă ceva îi zicea că bărbatul aflase cum o cheamă cu mult înainte s-o abordeze în noaptea aia.

— Numele înseamnă „luminoasa”.

— Ştiu ce înseamnă numele meu, a spus Munira.

— Atunci chiar eşti? a întrebat-o el. Eşti un astru luminos printre altele mai şterse?

— Sunt doar o slujitoare umilă a bibliotecii, i-a răspuns ea.

Din lungul hol central au ieşit într-o curte cu grădină. La capătul ei erau porţile din fier forjat ale Sălii Părinţilor Fondatori. În înaltul cerului, luna picta arbuştii ornamentali şi sculpturile din jur în nuanţe tari de mov şi umbrele lor păreau gropi întunecate, în care Munira se temea să păşească.

— Spune-mi câte ceva despre tine, Munira, i-a zis el pe tonul acela liniştit cu care reuşesc secerile să preschimbe solicitările politicoase în ordine de nerefuzat.

În clipa aceea, Munira şi-a dat seama nu doar că îl recunoscuse, ci şi că el o mirosise. Oare o păştea pericolul spicuirii? Oare urma să-i curme viaţa ca să-şi protejeze identitatea? Din câte citise, nu părea genul de seceră în stare de aşa ceva, însă cine putea să ştie ce e-n capul unei seceri? A simţit că o ia cu frig, deşi era o noapte israebiană înăbuşitor de caldă.

— Sunt sigură că ştiţi deja tot ce aş putea să vă spun, Seceră Faraday.

Poftim. O zisese. Nu mai avea rost să se prefacă.

— Îmi pare rău că nu m-am prezentat adineauri, a spus el zâmbind, însă am venit aici... cum să mă exprim... oarecum neortodox.

— Aşadar, mă aflu în prezenţa unei stafii? l-a întrebat ea. O să dispăreţi într-un perete şi o să vă întoarceţi noapte de noapte ca să mă bântuiţi cu aceeaşi solicitare?

— Poate, a spus el. Vom vedea.

Au ajuns la Sala Părinţilor Fondatori, fata a descuiat porţile şi au păşit într-o încăpere mare, care Munirei îi amintise mereu de o criptă – până şi turiştii tot întrebau dacă primele seceri nu sunt îngropate acolo. Nu erau, însă Munira le simţea oricum adesea prezenţa în încăpere.

Pe rafturile masive de calcar se aflau sute de tomuri, fiecare protejat de condiţiile atmosferice în cutia lui de plexiglas – un lux de care beneficiau doar cele mai vechi tomuri din bibliotecă.

Secera Faraday a început să cerceteze volumele. Munira a crezut că o să-i spună să plece şi să-l lase singur, însă el a spus doar:

— Mai rămâi dacă doreşti. E un loc prea măreţ şi auster ca să te simţi bine în singurătate.

Astfel că fata a închis poarta, aruncând o privire să se asigure că nu îi vedea nimeni, apoi l-a ajutat să deschidă cutia complicată de plastic transparent în care se afla tomul pe care-l luase de pe raft şi s-a aşezat în faţa lui la masa de piatră din mijlocul sălii. El nu i-a oferit nicio explicaţie la întrebarea care plutea în aer între ei, aşa că fata a trebuit să-şi ia inima în dinţi.

— Cum aţi ajuns aici, Onorabile? l-a întrebat ea.

— Cu avionul şi apoi cu feribotul, i-a răspuns el cu un zâmbet superior. Spune-mi, Munira, cum de ai ales să lucrezi în slujba Domului după ce ţi-ai picat ucenicia?

Munira s-a enervat. Oare voia s-o pedepsească pentru că îi pusese o întrebare la care n-avea chef să răspundă?

— N-am picat, i-a spus ea. Exista un singur post de seceră în Israebia când mi-am terminat ucenicia, pe care concurau cinci oameni. Aşa că l-au ales pe unul şi pe patru nu. Dacă m-am aflat printre ei nu înseamnă că am picat.

— Mă ierţi, n-am vrut să te jignesc sau să mă port nerespectuos, a spus el. Sunt fascinat că nu te-ai întors împotriva Domului după o asemenea dezamăgire.

— Fascinat, dar nu mirat?

Secera Faraday a zâmbit.

— Puţine lucruri mă miră pe lumea asta.

Munira a ridicat din umeri, de parcă ucenicia ei nefinalizată din urmă cu trei ani nici nu conta.

— Am ţinut şi încă ţin la Dom, i-a spus ea.

— Am înţeles, a spus el întorcând cu atenţie foaia unui vechi jurnal. Şi cât de credincioasă îi eşti sistemului care te-a aruncat cât colo?

Munira şi-a încleştat fălcile, neştiind ce răspuns voia el să-i smulgă şi nici ce i-ar putea răspunde sincer, de fapt.

— Am slujba mea. Mi-o îndeplinesc. Mă mândresc cu ea, a spus ea.

— Pe bună dreptate.

S-a uitat la ea. În ea. Prin ea.

— Pot să-ţi împărtăşesc părerea pe care mi-am făcut-o despre Munira Atrushi? a întrebat el.

— Am de ales?

— Întotdeauna ai de ales, a spus el, ceea ce nu era tocmai adevărat.

— Bine. Împărtăşiţi-mi părerea dumneavoastră.

A închis cu binişorul vechiul jurnal şi şi-a îndreptat întreaga atenţie asupra ei.

— Urăşti Domul la fel de mult pe cât îl iubeşti, i-a spus el. Din cauza asta îţi doreşti să ajungi să joci un rol indispensabil în el. Speri că, în timp, o să devii cea mai mare autoritate din lume în domeniul jurnalelor din această bibliotecă. Astfel o să ajungi să stăpâneşti întreaga istorie a Domului. Această putere va fi victoria ta tacită, căci aşa vei şti că Domul are nevoie mai mare de tine decât tu de el.

Dintr-odată, Munira a simţit că se clatină un pic, de parcă nisipurile deşertului care înghiţise oraşele faraonilor se mişcau sub picioarele ei, gata s-o înghită şi pe ea.

Cum de putea să vadă atât de bine în sufletul ei? Cum de putea să exprime ceea ce simţise, însă nici măcar nu îndrăznise să recunoască vreodată în sinea ei? O citise ca pe o carte deschisă, eliberând-o şi captivând-o totodată.

— Văd că am dreptate, a spus el simplu.

Şi i-a zâmbit iar, cald şi perfid totodată.

— Ce doriţi, Seceră Faraday?

Atunci i-a spus, în sfârşit.

— Doresc să vin aici noapte de noapte, până găsesc ce caut în jurnalele acestea vechi. Şi mai doresc să ţii secretă identitatea mea şi să mă avertizezi dacă apare cineva cât mă documentez eu. Vreau să-mi promiţi că Domul n-o să prindă de ştire că sunt încă în viaţă. Poţi face asta pentru mine, Munira?

— Nu-mi spuneţi ce anume căutaţi? l-a întrebat ea.

— Nu pot. Dacă ţi-aş spune, ar putea să te silească să le dezvălui şi lor. N-aş vrea deloc să te pun într-o asemenea situaţie.

— Şi totuşi mă puneţi în situaţia deloc de invidiat de a vă ţine prezenţa secretă.

— Ba cred că e tocmai de invidiat, a spus el. De fapt, bănuiesc că te simţi profund onorată că ţi-am încredinţat secretul meu.

Avea dreptate, din nou.

— Nu-mi place deloc că vă prefaceţi a mă cunoaşte mai bine decât mine.

— Bine, dar te cunosc, a spus el simplu. Te cunosc pentru că e parte din meseria de seceră să cunoşti oamenii.

— Nu toate secerile gândesc la fel, i-a amintit ea. Mai sunt şi din acelea care împuşcă, spintecă şi otrăvesc fără respectul pe care l-aţi arătat dumneavoastră întotdeauna celor pe care-i spicuiţi. Nu ştiu decât să curme vieţi şi nu le pasă niciodată de vieţile pe care le termină.

O clipă, Faraday şi-a pierdut controlul său perfect, trădându-şi mânia, deşi nu era îndreptată asupra ei.

— Da, secerile din „noua ordine” arată o lipsă de respect crasă faţă de sarcina lor solemnă. E unul din motivele care m-au adus aici.

N-a mai spus nimic altceva. A aşteptat doar ca Munira să-i răspundă. Tăcerea s-a prelungit, deşi nu din stânjeneală, ci datorită importanţei momentului. Părea o clipă crucială, aşa că nu îndemna la grabă.

Nu uitase că mai erau patru bibliotecari de noapte ca ea – alţi studenţi care acceptaseră slujba aceea cu jumătate

de normă… ceea ce însemna că, de data asta, ea era aleasa dintre cei cinci concurenţi.

— O să vă ţin secretul, i-a spus Munira.

Apoi l-a lăsat pe Seceră Faraday să-şi vadă de cercetări, simţind în sfârşit că viaţa ei avea un ţel adevărat.

Rămân adesea uluit văzând cât de mult se opun unii să le observ exhaustiv activităţile. Nu sunt deloc indiscret. Oricât ar zice necuraţii, sunt prezent doar acolo unde fac treabă bună, mă arăt util şi mă invită lumea. Da, am camere video în toate casele particulare din lume, cu excepţia unei singure Rezervaţii, însă acele camere pot fi oprite cu un singur cuvânt. Desigur, nu pot să mă pun cu totul în slujba cuiva dacă nu îi cunosc cum trebuie comportamentul şi interacţiunile. Aşa stând lucrurile, 95,3% din populaţie îmi permite să îi observ viaţa privată, pentru că oamenii ştiu că nu le încalc intimitatea mai mult decât un corp de iluminat activat pe bază de senzori de mişcare.

Restul de 4,7%, „activităţile cu uşa închisă", cum le spun eu, o reprezintă în mare parte activităţile de tip sexual. Mi se pare absurd că atâţia oameni nu îşi doresc să fiu martor la activităţile lor cu uşa închisă, căci observaţiile mele sunt de ajutor în orice situaţie dată.

Observaţia permanentă nu e nimic nou: încă de la începuturile civilizaţiei a fost o doctrină de bază a religiei. De-a lungul istoriei, cele mai multe religii credeau într-un zeu atotputernic care vede nu doar ce fac oamenii, ci şi ce li se ascunde în suflete. Asemenea talente observaţionale au stârnit dragostea şi devotamentul fierbinte al oamenilor.

Şi totuşi, după toate calculele, nu sunt mai binevoitor decât Dumnezeu în toate versiunile sale? Nu am adus niciodată potopul, n-am distrus oraşe întregi drept pedeapsă pentru nelegiuirile lor. N-am trimis nicio armată să cucerească pământuri în numele meu. De fapt, n-am ucis şi n-am făcut niciun rău absolut nimănui, niciodată.

Aşadar, deşi nu le cer deloc oamenilor să-mi arate devotament, nu-l merit întru totul?

Tunetul

16

Până când o s-o păţeşti

Camerele video s-au răsucit fără zgomot pentru a monitoriza o seceră în robă roşie care intra într-o cafenea, însoţită de doi agenţi vânjoşi din Garda Lamelor. Microfoanele direcţionale prindeau şi cel mai mic sunet, cineva scărpinându-se în barbă sau dregându-şi vocea. Din întreaga larmă a glasurilor, s-au concentrat pe o singură discuţie, care a început când secera în robă roşie a luat loc.

Tunetul veghea. Tunetul asculta. Tunetul chibzuia. Cum avea o lume întreagă de condus şi întreţinut, ştia că ar fi o risipă de energie să-şi dedice atât de mult atenţia unei singure discuţii, însă Tunetul o considera pe aceasta mai importantă decât celelalte peste un miliard de conversaţii în care era implicat sau pe care le monitoriza în prezent. Asta mai mult din cauza indivizilor care luau parte la ea.

— Vă mulţumesc că aţi venit la întâlnire, le-a spus Secera Constantin Secerilor Curie şi Anastasia. Mă bucur că aţi ieşit din ascunzătoare pentru această mică reuniune la nivel înalt.

— Nu ne ascundem, i-a spus Secera Curie clar indignată de presupunerea lui. Am ales viaţa de nomad. Secerile au tot dreptul să circule unde vor.

Tunetul a mărit lumina din încăpere cu doi lumeni, pentru a le cataloga mai bine expresiile faciale, în toată complexitatea lor.

— Da, bine, fie că v-aţi ascuns, aţi hoinărit sau aţi fugit prin lume sau cum vreţi să-i ziceţi, a fost, se pare, o strategie eficace. Atacatorii fie s-au dat la fund până la următorul atentat, fie au decis că nu are rost să-şi bată capul cu nişte ţinte în mişcare, concentrându-se pe altceva.

După o pauză, a adăugat:

— Însă mă îndoiesc.

Tunetul ştia că, după atentat, Secerile Curie şi Anastasia nu rămâneau nicăieri mai mult de o zi, două. Dacă ar fi putut să le sugereze ceva, le-ar fi îndemnat să traseze o rută ceva mai imprevizibilă pe continent. Reuşea, cu o rată de succes de 42%, să ghicească unde anume mergeau. Ceea ce însemna că şi atacatorii puteau ghici.

— Avem informaţii în privinţa locului de provenienţă a explozibilelor, le-a spus Secera Constantin. Ştim unde anume le-au asamblat şi chiar şi cu ce vehicul le-au transportat, însă tot n-am aflat cine a fost implicat.

Dacă ar fi putut, Tunetul ar fi rânjit dispreţuitor. Ştia foarte bine cine confecţionase explozibilele, cine le plasase la locul lor şi cine fixase sârma pe şosea. Însă dacă le spunea secerilor ce ştia, ar fi încălcat flagrant separaţia dintre seceră şi stat. Tot ce putuse să facă fusese să-l motiveze indirect pe Greyson Tolliver să prevină explozia fatală. Însă, deşi Tunetul ştia cine plasase explozibilii, mai ştia şi că nu ei erau responsabilii. Erau nişte simpli pioni mutaţi de o mână mai pricepută. Mâna cuiva suficient de şiret şi de atent pentru a nu fi detectat, nu doar de Dom, ci şi de Tunet însuşi.

— Trebuie să discutăm despre metodele tale de spicuire, Anastasia, a spus Secera Constantin.

Secera Anastasia s-a foit stânjenită în roba ei.

— Deja am discutat la conclav, am tot dreptul să spicuiesc în felul meu.

— Nu e vorba de drepturile tale de seceră, ci de siguranţa ta, i-a spus Secera Constantin.

Secera Anastasia a dat să obiecteze, însă Secera Curie a redus-o la tăcere doar atingându-i uşor încheietura mâinii.

— Lasă-l pe Secera Constantin să termine ce are de spus, i-a zis ea.

Secera Anastasia a tras în piept fix 3644 de mililitri de aer şi apoi i-a dat încet afară. Tunetul bănuia că Secera Curie ghicise ce vrea să spună Constantin. Tunetul, însă, nu trebuia să ghicească. Ştia deja.

Cât despre Citra, ea habar n-avea nimic. *Credea* însă că ştie ce-o să spună Constantin, aşa că, deşi părea că ascultă

cu atenţie, Secera Anastasia deja îşi formula un răspuns în minte.

— Chiar dacă e greu să-ţi monitorizeze cineva mişcările, Seceră Anastasia, e foarte uşor să monitorizeze mişcările celor pe care i-ai programat pentru spicuit, a spus Secera Constantin. De câte ori te contactează unul din ei să aranjaţi când şi unde să îl spicuieşti, duşmanii tăi au posibilitatea să te elimine uşor.

— Până acum n-am păţit nimic.

— Da, a spus Secera Constantin. N-o să păţeşti nimic până în clipa când să se-ntâmple. De aceea l-am rugat pe Marele Tăiş Xenocrate să te scutească de la spicuit până când nu mai e niciun pericol.

Asta se aşteptase şi Citra ca el să spună, aşa că i-a dat pe loc replica.

— Atâta timp cât nu încalc niciuna din Poruncile Secerii, nici măcar Marele Tăiş nu-mi poate spune ce să fac sau să nu fac. Sunt autonomă şi mai presus de celelalte legi, exact ca tine!

Secera Constantin nu s-a lăsat atras într-o dezbatere şi nici nu a contrazis-o… ceea ce a tulburat-o pe Citra.

— Da, desigur, a spus el. Nu voiam să spun că te silim să nu mai spicuieşti deloc, am zis că o să fii scutită. Ceea ce înseamnă că, în caz că nu mai spicuieşti pe nimeni, nu vei fi penalizată pentru că nu ţi-ai realizat norma.

— Ei, atunci, a spus Secera Curie pentru a-i da clar de înţeles că nu se opune, voi amâna şi eu spicuirile.

Apoi a ridicat din sprâncene, de parcă tocmai îi venise o idee.

— Am putea să mergem în Endura!

S-a întors spre Secera Anastasia.

— Dacă tot trebuie să ne luăm concediu de la spicuit, ce-ar fi să ne bucurăm cu adevărat de el?

— Excelentă idee! a spus Secera Constantin.

— N-am nevoie de niciun concediu, a insistat Citra.

— Atunci să spunem că e o expediţie educativă! a spus Secera Curie. Orice seceră tânără se cuvine să vadă Insula Inimii Îndurătoare. Aşa o să înţelegi contextul şi

conexiunile, pentru a pricepe cine suntem şi de ce facem ce facem. Poate chiar o s-o cunoşti pe Kahlo, Supremul Tăiş!

— Vei vedea chiar inima care dă numele insulei, i-a spus Constantin, parcă dorind s-o vrăjească. Şi Seiful cu Relicve şi Viitoruri, la care nu are acces oricine, însă, din întâmplare, sunt prieten cu Marele Ucigaş Hemingway, din Consiliul Mondial al Secerilor. Pun pariu că poate să aranjeze un tur personal.

— Nici eu n-am fost niciodată în seif, a spus Secera Curie. Am auzit că e uimitor.

Secera Anastasia a ridicat mâinile.

— Ajunge! a spus ea. Oricât m-ar tenta să merg pe Endura, uitaţi că încă am responsabilităţi aici şi nu pot să le las pur şi simplu baltă. Mai am aproape treizeci de oameni selectaţi pentru spicuire. I-am injectat pe toţi cu un grăunte de otravă care o să-i omoare într-o lună. NU aşa vreau să-i spicuiesc!

— Nu mai trebuie să-ţi faci griji pentru ei, a spus Secera Constantin. Deja au fost spicuiţi.

Tunetul ştia asta deja, bineînţeles, însă pe Citra vestea a luat-o pe nepregătite. L-a auzit pe Constantin, însă i-a luat câteva clipe să digere ce spusese. Sistemul ei nervos a prins mesajul înaintea minţii. A simţit că i se încing urechile şi i se pune un nod în gât.

— Ce ai zis?

— Am zis că deja au fost spicuiţi. Au fost trimise câteva seceri să-ţi finalizeze spicuirile, inclusiv pe domnul pe care l-ai ales ieri. Te asigur că totul este în ordine. Toate familiile au primit imunitate. N-a mai rămas vreo treabă neîncheiată care să te pună în pericol.

Citra a început să se bâlbâie puternic, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Se mândrea că se exprimă mereu limpede şi răspicat, însă, de uluială, şi-a pierdut cumpătul. S-a întors spre Secera Curie.

— Ştiai ceva?

— Nu, a spus Marie, însă e logic, Anastasia. După ce o să te calmezi şi o să te gândeşti puţin, o să-ţi dai seama de

ce a trebuit să se acţioneze astfel.

Însă Citra mai avea mult până să se calmeze. Şi-a amintit toţi oamenii pe care-i alesese pentru a fi spicuiţi. Le promisese că o să apuce să-şi pună toate treburile în ordine, că o să poată alege cum şi unde o să se întâmple. Cuvântul unei seceri e sfânt. Era o lege din codul de onoare pe care Citra jurase să-l respecte. Acum se alesese praful de toate promisiunile ei.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? Cu ce drept?

Secera Constantin a ridicat în sfârşit glasul. Nu a ţipat, însă vocea lui era atât de răsunătoare, că a înăbuşit cu totul indignarea Citrei.

— Domul ţine prea mult la tine ca să riscăm să te pierdem!

Dacă prima mărturisire o lovise pe nepregătite dintr-o direcţie, aceasta a izbit-o zdravăn din cealaltă parte.

— Cum?

Secera Constantin şi-a încrucişat mâinile în faţă şi a zâmbit, clar încântat.

— O, da, draga mea Seceră Anastasia, eşti foarte preţioasă, a spus el. Vrei să ştii de ce?

Apoi s-a dat mai aproape şi i-a zis aproape în şoaptă:

— Pentru că faci atâtea valuri!

— Ce vrei să zici cu asta?

— Ei, haide, nu se poate să nu ştii ce efect ai avut asupra Domului de când te-au hirotonisit. Agasezi vechea gardă şi înspăimânţi noua ordine. Sileşti seceri care nu vor decât să-şi vadă de propria importanţă să fie pe fază.

Constantin s-a lăsat în spetează.

— Nimic nu mă încântă mai tare decât să văd Domul dezmeticindu-se din autosuficienţa lui. Îmi dai speranţe pentru viitor.

Citra nu-şi dădea seama dacă era sincer sau sarcastic. În mod straniu, o deranja mai degrabă să-l ştie sincer. Marie îi spusese că Secera Constantin nu era duşmanul, însă, vai, cât şi-ar fi dorit Citra să fie! Îi venea să urle în faţa aroganţei cu care el luase situaţia în propriile mâini, însă ştia că e în zadar. Dacă voia să nu-şi piardă cu totul

demnitatea, va trebui să afişeze iar aerul rece şi rezervat al „înţeleptei” Seceri Anastasia. Tot silindu-se să-şi ţină gândurile în frâu, i-a venit o idee.

— Aşadar, ai spicuit toţi oamenii pe care i-am ales în ultima lună?

— Da, ţi-am zis doar, a spus Secera Constantin un pic iritat de interogatoriu.

— Ştiu ce mi-ai zis… însă mă îndoiesc că ai reuşit să-i spicuieşti pe toţi. Pun pariu că încă n-ai dat de unul sau doi. Dacă ar fi aşa, ai recunoaşte?

Constantin a privit-o niţel suspicios.

— Unde baţi?

— La uşa unei şanse…

O clipă, Constantin n-a spus nimic. Secera Curie se tot uita când la unul, când la celălalt. Bărbatul a grăit, în sfârşit.

— Pe trei dintre ei încă nu i-am localizat. Planul e să-i spicuim imediat ce reuşim.

— Numai că n-o să-i spicuiţi, a spus Citra. O să mă lăsaţi pe mine, cum aveam şi de gând… după care o să pândiţi să vedeţi cine încearcă să mă omoare.

— Cel mai probabil, pe Marie vor s-o lichideze, nu pe tine.

— Atunci, dacă nu mă atacă nimeni, o să ştiţi sigur.

Totuşi, Constantin nu era convins.

— O să miroasă de la o poştă că e o capcană.

— Atunci o să fie nevoie să fiţi mai deştepţi decât ei, a spus Citra zâmbind. Sau vă cer prea mult?

Constantin s-a încruntat şi Secera Curie a izbucnit în râs.

— Ce figură ai făcut acum, Constantine, chiar merită să ne punem vieţile în pericol pentru aşa ceva!

El n-a răspuns, ci a rămas atent la Citra.

— Chiar dacă ne dovedim mai deştepţi decât ei, ceea ce se va şi întâmpla, tot o să fie riscant.

— Ce rost are să trăieşti veşnic dacă nu-ţi asumi câteva riscuri?

Până la urmă, Constantin s-a învoit cu greu s-o

folosească pe Citra drept momeală.

— Presupun că Endura poate să mai aştepte, a spus Secera Curie. Chiar mă bucurasem de perspectivă.

Însă fata bănuia că noul plan o entuziasmase mai mult decât lăsa să se vadă.

Deşi dacă se punea în pericol, Citra a descoperit că se simte mult mai uşurată ştiind că deţine un oarecare control asupra situaţiei, şi chiar avea nevoie de aşa ceva.

De fapt, până şi Tunetul a sesizat că s-a mai detensionat. Nu putea să-i citească mintea, însă limbajul corporal şi fluctuaţiile biologice le interpreta foarte precis. Detecta minciunile şi adevărurile rostite sau tacite. Ceea ce însemna că ştia dacă Secera Constantin îşi dorea sincer ca Citra să rămână în viaţă. Însă, ca întotdeauna când era vorba de Dom, era nevoit să păstreze tăcerea.

Trebuie să recunosc că nu sunt singurul factor care menţine lumea stabilă. Şi Domul îşi aduce contribuţia, prin spicuirile sale.

Chiar şi aşa, secerile spicuiesc doar un mic procent din populaţie. Treaba secerilor nu este să stopeze cu totul creşterea populaţiei, ci doar s-o potolească un pic. De aceea, dacă se respectă normele actuale, individul are doar zece la sută şanse să fie spicuit într-o mie de ani. Este o posibilitate destul de redusă, astfel încât lumea în general chiar nu stă cu frica spicuirii.

Totuşi, îmi dau seama că va veni o vreme când va trebui să se atingă un echilibru în creşterea populaţiei. Zero. Pentru fiecare naştere, va fi necesară o moarte.

Anul în care va avea loc e o informaţie pe care n-am împărtăşit-o publicului larg, însă se întrezăreşte în depărtare. Chiar şi cu o creştere progresivă a normei de spicuiri, umanitatea va atinge cifra maximă sustenabilă în mai puţin de un secol.

Nu simt nevoia să tulbur omenirea cu acest fapt – la ce bun ar folosi? Port singur povara acestui viitor inevitabil. E povara lumii la propriu. Nu-mi rămâne decât să sper că am umerii solizi ai unui Atlas virtual.

Tunetul

17

INFect

Dacă Citrei îi era adesea greu să se afle în pielea Secerii Anastasia, Greyson Tolliver a devenit fără nicio problemă Slayd, numele necurat pe care şi l-a luat singur. Părinţii săi îi spuseseră odată că îi dăduseră numele de Greyson pentru că se născuse într-o zi mohorâtă[1]. Nu avea nicio noimă, în afară de atitudinea superficială pe care o aveau ai lui când venea vorba de absolut orice detaliu al vieţii lor lungi şi inepte.

Însă cu *Slayd* chiar nu-ţi venea să te pui.

A doua zi după întâlnirea cu Traxler, şi-a vopsit părul într-o culoare pe nume „vid de obsidian”. Era un negru atât de profund, că nici nu exista în natură. Practic, sugea lumina din jur, ca o gaură neagră, făcându-i ochii să pară afundaţi într-o umbră de nepătruns.

— E stilul secolului douăzeci şi unu, îi spusese stilistul. Dacă înţelegi ceva din asta.

Greyson şi-a implantat şi nişte inserţii metalice sub pielea ambelor tâmple, care păreau două corniţe mijite. Era o modificare mult mai subtilă decât părul, însă, luate împreună, îi dădeau un aer nepământean şi vag diabolic.

Chiar arăta pe bune ca un necurat, deşi nu se simţea deloc aşa.

Următorul pas a fost să-şi încerce noua persona.

Cu inima bătându-i un pic prea tare, a luat-o spre Mault, un club din împrejurimi unde mergeau grupurile de necuraţi. Cei care o ardeau la intrare l-au luat la ochi de când l-au văzut venind, cercetându-l şi măsurându-l din ochi. Ce caricaturi erau oamenii ăştia, şi-a zis Greyson. Se conformau atât de bine culturii lor nonconformiste, că aproape nici nu se mai distingeau între ei, iar asta anula tot efectul.

---

[1] Greyson se traduce la propriu prin „fiu gri” (în engl. în orig.) (n. tr.).

S-a dus la bodyguardul musculos de la intrare, care purta un ecuson cu numele MANGE pe el.

— Doar necuraţi aici, a spus Mange sever.

— Cum adică, nu scrie necurat pe mine sau ce?

— Mereu dai de tot felul de închipuiţi, a ridicat el din umeri.

Greyson i-a arătat cartea de identitate, pe care lucea ditamai N-ul roşu. Bodyguardul a fost mulţumit.

— Distracţie plăcută, i-a spus el posac şi l-a lăsat să intre.

Se aşteptase să pătrundă într-un local cu muzică dată tare, lumini stroboscopice, trupuri unduitoare şi cotloane întunecate, unde se întâmplau o grămadă de chestii dubioase. Însă Mault n-a fost deloc cum se aştepta – de fapt, l-a luat atât de tare prin surprindere, că s-a oprit locului, parcă întrebându-se dacă nu cumva a intrat pe poarta greşită.

Se afla într-un restaurant bine luminat, retro, cu separeuri roşii şi o tejghea cu taburete lucioase, de oţel. La mese stăteau tipi spilcuiţi, în geci sport cu emblema echipei pe piept şi fete drăguţe, cu părul legat în coadă, în fuste lungi şi şosete groase, flauşate. Greyson a recunoscut era pe care îşi propunea s-o imite restaurantul: ceva ce se chema Anii Cincizeci. Era o epocă culturală din Merica Erei Mortalităţii în care pe fete le chema Betty, Peggy sau Mary Jane, iar pe băieţi Billy, Johnnie sau Ace. Un profesor îi spusese că Anii Cincizeci duraseră doar un deceniu, însă Greyson nu prea l-a crezut. Probabil că duraseră cel puţin un secol.

Localul părea o copie fidelă a erei respective, însă ceva nu se potrivea deloc – printre spilcuiţi erau risipiţi necuraţii, care n-aveau ce căuta în peisaj. Un necurat cu nişte haine voit zdrenţuite s-a vârât într-un separeu unde stătea un cuplu fericit.

— Dispari, i-a zis el mericanului get-beget Billy, un zdrahon în geacă cu emblemă pe piept care stătea în faţa lui. Vreau să-ţi cunosc gagica.

Bineînţeles că Billy n-a vrut să plece, ameninţându-l pe

necurat că îl „altoieşte de să-i meargă fulgii”. Drept răspuns, necuratul s-a ridicat, l-a înşfăcat pe sportiv, trăgându-l afară din separeu şi luându-se la bătaie cu el. Zdrahonul avea un avantaj net asupra necuratului costeliv: şi ca statură, şi ca forţă, d-apoi când venea vorba de aspectul fizic, însă de câte ori îşi vântura sportivul pumnii grei, nu-şi atingea deloc ţinta, în vreme ce necuratul îl pocnea de fiecare dată, până când sportivul a fugit gemând de durere şi lăsându-şi baltă iubita, care acum părea destul de impresionată de îndrăzneala necuratului. Când s-a aşezat lângă ea, fata s-a lipit de el de parcă ei ar fi fost adevărata pereche.

La o altă masă, o necurată se certa cu o fată drăguţă, tipul „de familie bună”, într-un pulover roz. Până la urmă, necurata a înşfăcat-o de pulover şi i l-a sfâşiat. Fata cea drăguţă nu s-a opus deloc, ci doar a început să plângă cu faţa îngropată în palme.

Iar în spate, vreun alt Billy gemea în gura mare pentru că pierduse toţi banii lui tăticu’ într-un pariu la biliard pus cu un necurat fără de milă, care îl potopea cu insulte.

Ce naiba se întâmpla aici?

Greyson s-a aşezat la bar, dorindu-şi să dispară pur şi simplu în gaura neagră a propriului păr, până când reuşea să înţeleagă toate dramele care se petreceau în jur.

— Ce doreşti să-ţi aduc? l-a întrebat o chelneriţă vioaie din spatele barului.

Pe uniformă avea brodat numele „Babs”.

— Un shake de vanilie, mulţumesc, a spus el.

Nu asta se comanda într-un asemenea local.

Chelneriţa a zâmbit ironic.

— Cuvântul cu M, a spus ea. Nu prea aud aşa ceva pe aici.

Babs i-a adus shake-ul, a înfipt un pai în pahar şi i-a spus:

— Poftim.

Cu toată dorinţa lui Greyson de a dispărea pur şi simplu, s-a trezit că se aşază un alt necurat lângă el. Un tip atât de slab, că părea un schelet ambulant.

— Vanilie? Pe bune? a zis el.

Greyson a încercat să-şi smulgă atitudinea potrivită.

— Ai vreo problemă? Poate aş face bine să ţi-l azvârl în faţă şi să-mi mai iau unul.

— Neee, a făcut scheletul. Nu în mine tre' să-l azvârli.

Tipul i-a făcut cu ochiul şi atunci i-a picat în sfârşit fisa. Dintr-odată, a ştiut ce fel de local era acela şi ce scop avea. Scheletul s-a uitat să vadă ce-o să facă şi Greyson şi-a dat seama că, dacă voia să se integreze în peisaj cu adevărat, trebuia să se poarte ca atare. Aşa că a chemat-o pe Babs.

— Hei, i-a zis el, shake-ul ăsta e naşpa.

Babs şi-a înfipt mâinile în şolduri.

— Şi ce vrei să fac eu acuma?

Greyson a dat să ia shake-ul. Tocmai când voia să-l răstoarne pe tejgheaua barului, scheletul i-a luat-o înainte şi a înşfăcat paharul, azvârlindu-i shake-ul în faţă lui Babs, care s-a trezit cu faţa plină de cremă de vanilie şi cu o cireaşă confiată înfiptă în buzunarul de la piept al uniformei.

— A zis că shake-ul e naşpa, a spus scheletul. Fă-i altul!

Cu uniforma îmbibată în vanilie, Babs a spus oftând:

— Imediat.

Apoi s-a dus să-i facă un shake nou.

— Aşa merge treaba, i-a spus necuratul.

S-a prezentat drept Zax. Era un pic mai mare decât Greyson, poate de vreo douăzeci şi unu de ani, însă, după purtarea lui, îţi dădeai seama că mai avusese vârsta aia cel puţin o dată.

— Nu te-am mai văzut pe aici, a spus el.

— Autoritatea de Interfaţă m-a trimis din nord, i-a spus Greyson, minunându-se că poate să inventeze o poveste pe loc. Le făceam prea multe probleme, aşa că Tunetul s-a gândit că mi-ar prinde bine s-o iau de la capăt în altă parte.

— S-o iei de la capăt cu problemele, a spus Zax. Drăguţ.

— Clubul ăsta nu seamănă deloc cu alea de la noi, a spus Greyson.

— Aţi rămas în urmă acolo, în nord! Pe aici cluburile

INFecte sunt la mare căutare!

INFect, i-a explicat el, venea de la „Istoria ca o Născocire Frumoasă”. Toată lumea de aici, în afară de necuraţi, desigur, erau angajaţi. Până şi de-alde Billy şi Betty. Treaba lor era s-o încaseze de la clienţii necuraţi. Se lăsau învinşi în cafteli, primeau mâncăruri în faţă, li se şterpeleau partenerii cu care ieşeau în oraş şi, din câte-şi închipuia Greyson, era doar începutul.

— Sunt super cluburile astea, i-a spus Zax. Tot ce ne-am dori să facem afară, dar nu putem pentru că ne-am alege cu o pedeapsă, avem voie să facem aici!

— Da, numai că nu e pe bune, i-a atras Greyson atenţia.

— E destul de pe bune, a spus Zax ridicând din umeri.

Apoi a întins brusc piciorul şi i-a pus piedică unui tocilar care tocmai trecea pe lângă ei. Băiatul s-a împleticit un pic cam mult ca să nu fie o prefăcătorie.

— Hei, ce ţi-a căşunat? a zis tocilarul.

— Mi-a căşunat pe soră-ta, a spus Zax. Cară-te până nu mă duc după ea.

Băiatul s-a uitat urât la el, însă s-a dus şontâcăind, cu coada între picioare.

Greyson n-a mai aşteptat să fie gata shake-ul şi s-a scuzat pentru a merge la toaletă, deşi nu avea nevoie. Voia doar să scape de Zax.

La baie, Greyson a dat peste Billy, mericanul get-beget cu geaca de sportiv care luase bătaie cu câteva minute în urmă. De fapt, nu-l chema Billy. Îl chema Davey. Îşi admira ochiul umflat în oglindă şi Greyson n-a putut să nu se intereseze de „slujba” lui.

— Ei… o păţeşti zi de zi aşa? l-a întrebat Greyson.

— De trei, patru ori de fapt.

— Şi Tunetul permite aşa ceva?

— De ce nu? a ridicat Davey din umeri. Nimeni n-are de suferit.

Greyson i-a arătat ochiul umflat.

— Mie mi se pare că tu cam suferi.

— Ce, chestia asta? Neee, mi-am dat nanitele analgezice la maximum, de-abia simt ceva, a spus el, apoi a rânjit:

Hei, ia uite.

S-a întors spre oglindă, a respirat adânc şi s-a concentrat asupra reflexiei sale. Greyson a văzut cum ochiul învineţit şi umflat îi revine la normal.

— Mi-am pus nanitele de vindecare pe comandă manuală, i-a spus lui Greyson. Aşa pot să arăt bătut măr cât trebuie. Ştii tu, de mare efect.

— Ăă… sigur.

— Sigur, dacă întinde vreun necurat coarda şi mai-că-omoară pe cineva, trebuie să achite regenerarea şi e dat afară din club. Ce să mai, tre' să avem nişte reguli, nu? Însă nu prea se întâmplă. Pe bune, nici cel mai aiurea necurat nu omoară pe cineva intenţionat. N-au mai fost violenţe din astea din Era Mortalităţii. Angajaţii de aici mor mai mult accidental. Se mai loveşte vreunul cu capul de o masă sau din astea.

Davey şi-a trecut mâna prin păr, ca să arate cât mai bine în următoarea rundă de box.

— N-ai prefera să ai o slujbă care-ţi place? l-a întrebat Greyson.

La urma urmei, la cum era lumea, nimeni nu trebuia să facă nimic dacă nu voia.

— Ţi-am zis eu că nu-mi place? i-a răspuns Davey zâmbind ironic.

Ideea că unora le place să fie bătuţi – şi că, înţelegând asta, Tunetul a reuşit să-i cupleze pe bătăuşi cu amatorii de bătăi într-un mediu închis şi oareşicum benefic – l-a lăsat pe Greyson cu gura căscată.

Davey probabil că i-a citit uluiala pe faţă, căci a izbucnit în râs.

— Eşti un N nou, aşa-i?

— Se vede pe mine, ai?

— Da, ceea ce nu e deloc bine, o să te mănânce necuraţii de carieră cu fulgi cu tot. Cum îţi zice?

— Slayd, a spus Greyson. Cu Y.

— Ei bine, Slayd, se pare că tre' să faci un pic de vâlvă la început în comunitatea necuraţilor. O să te ajut.

Aşa se face că, peste câteva minute, după ce Greyson a

reuşit să se descotorosească de Zax, Slayd s-a dus la Davey, care stătea la masă cu încă doi mericani zdraveni şi mânca un burger. Cum Greyson nu prea ştia cu ce să înceapă, a stat şi s-a zgâit la el o vreme. Davey a preluat iniţiativa.

— Ce cauţi aici? a mormăit Davey.

— Un burger, a spus Greyson. Arată bine. Cre' că o să ţi-l iau pe-al tău.

Şi cu asta, a apucat burgerul lui Davey şi a muşcat ca lumea.

— O să-ţi pară rău, l-a ameninţat Davey. Te altoiesc eu de să-ţi meargă fulgii.

Probabil era una din expresiile lui învechite preferate. S-a ridicat din separeu şi a înălţat pumnii, gata de luptă.

Atunci, Greyson a făcut ceva ce nu mai făcuse în viaţa lui. A pocnit pe cineva. I-a ars un pumn drept în faţă şi Davey s-a clătinat pe picioare. A dat să-l lovească şi el pe Greyson, însă n-a reuşit. Greyson i-a mai tras una.

— Mai tare, i-a şoptit Davey, aşa că Greyson s-a conformat.

L-a ars cât putea de tare, iar şi iar. O dreaptă, o stângă, un pumn fulger, un upercut, şi tot aşa până când Davey s-a prăbuşit la podea gemând, cu faţa deja umflată.

Greyson s-a uitat în jur şi a văzut câţiva necuraţi urmărindu-l, unii chiar dând din cap aprobator.

Greyson s-a abţinut cu greu să nu-şi ceară scuze şi să-l ajute pe Davey să se ridice de jos. În loc de asta, Greyson s-a uitat la ceilalţi tipi de la masă.

— Care-i la rând?

Ceilalţi doi s-au uitat unul la altul, primul a zis „Hei, prietene, chiar n-avem chef s-o încurcăm pe ziua de azi” şi şi-au împins burgerii spre Greyson.

Davey i-a făcut rapid cu ochiul de jos, apoi a tulit-o la baie să-şi revină. Atunci, Greyson s-a dus într-un separeu din spate cu prada lui şi a mâncat până a simţit că plesneşte.

Între libertate şi permisivitate este o diferenţă subtilă. Prima este necesară. A doua e periculoasă, poate cel mai mare pericol cu care s-a confruntat specia care m-a creat.

Cercetând documentele din Era Mortalităţii, am stabilit care sunt faţa şi reversul medaliei. În timp ce libertatea duce la dezvoltare şi cunoaştere, permisivitatea îngăduie proliferarea răului ziua în amiaza mare, în loc să-l distrugă, cum e normal.

Un dictator megaloman le permite supuşilor să dea vina pe cei mai vulnerabili dintre ei pentru toate relele din lume. O regină trufaşă permite să se înfăptuiască masacre în numele Domnului. Un şef de stat arogant permite manifestarea urii în toate formele ei pentru a-şi alimenta ambiţiile personale. Şi adevărul incomod este că oamenii nu se mai satură de aşa ceva. Societatea se îmbuibă până începe să se strice. Permisivitatea este cadavrul umflat al libertăţii.

Din cauza asta, de câte ori mi se cere permisiunea pentru o acţiune sau alta, rulez nenumărate simulări pentru a calcula perfect toate consecinţele posibile. De exemplu, faptul că le-am permis necuraţilor să aibă cluburile lor INFecte. Nu a fost o decizie uşoară. Abia după ce am meditat profund, am hotărât că aceste cluburi sunt nu doar utile, ci şi necesare. Cluburile INFecte le permit necuraţilor să se bucure de stilul de viaţă pe care şi l-au ales fără să aibă un impact negativ asupra publicului. Le dau iluzia violenţei fără cascada de consecinţe aferente.

Ironia este că necuraţii se prefac că mă urăsc, deşi ştiu că le ofer exact ce vor. Nu le port deloc pică, aşa cum niciun părinte nu-i poartă pică unei odrasle care face crize la oboseală. Oricum, până la urmă, şi cel mai ostil necurat tot se potoleşte. Am observat că, după ce îşi dau vârsta înapoi de câteva ori, toţi au tendinţa să se relaxeze, adoptând un soi de ostilitate mai binevoitoare şi mai blândă. Încet, încet, ajung să aprecieze pacea interioară care îi cuprinde. Aşa şi trebuie. Cu timpul, orice furtună se potoleşte, preschimbându-se într-o

adiere plăcută de vânt.

Tunetul

18

În căutarea purităţii

În timp ce Greyson Tolliver era de o cinste ireproşabilă, Slayd a ajuns rapid un mincinos împătimit. A început cu trecutul lui. A inventat o viaţă de familie neplăcută, deşi nu fusese deloc aşa. Momente de cotitură care nu se întâmplaseră niciodată. Povestioare de viaţă menite să facă oamenii să râdă şi fie să-l urască, fie să-l admire.

Părinţii lui Slayd erau profesori de fizică şi se aşteptau ca fiul lor să urmeze o carieră academică – căci, cu aşa părinţi, clar era geniu. Însă el a ales să fie rebel şi să o ia pe calea cea rea. Odată, trecuse cascada Niagara într-un cauciuc de maşină, pentru că era mai palpitant decât să se arunce de pe vreun bloc. Le luase trei zile să-i recupereze rămăşiţele ca să-l regenereze.

Era celebru pentru isprăvile sale sociale din liceu. Îi sedusese atât pe regina, cât şi pe regele balului liceului, însă doar ca să le strice relaţia, pentru că erau cel mai arogant şi mai narcisist cuplu din şcoală.

— Fascinant, i-a zis Traxler la următoarea întâlnire cu admiraţie sinceră. Nu mi-ai lăsat niciodată impresia că ai avea o imaginaţie atât de bogată.

Poate că Greyson Tolliver s-ar fi arătat jignit, însă Slayd a luat-o ca pe un compliment. Cum Slayd era un om atât de interesant, s-a gândit că poate avea să-şi păstreze numele după ce-şi termina misiunea sub acoperire.

Datorită lui Traxler, toate poveştile despre isprăvile trecute i-au fost notate la dosar. Acum, dacă încerca cineva să-i verifice minciunile, n-ar fi reuşit să-i dea arama de pe faţă oricât ar fi săpat.

Şi poveştile au devenit tot mai cusute cu aţă albă.

— Când au spicuit-o pe maică-mea, am hotărât să mă fac necurat pe viaţă, le zicea el oamenilor, însă Tunetul nu voia să mă declare N. Mă tot trimitea să fac consiliere psihologică şi îmi potrivea nanitele cum avea chef. Credea

că mă cunoaşte mai bine decât mă cunosc eu şi-mi tot spunea că nu vreau deloc să mă fac necurat, că sunt doar confuz. Până la urmă a trebuit să i-o dovedesc cu o ispravă de pomină. Aşa că am furat o maşină neconectată la program şi am răsturnat cu ea un autobuz de pe un pod. S-a soldat cu douăzeci şi nouă de oameni ca-şi-morţi. Bine, mai am de plătit ani de zile cheltuielile de regenerare, însă a meritat, am obţinut ce am vrut! Acum pot să rămân mai departe necurat până mă achit de toate regenerările alea.

Era o scorneală de efect, care impresiona de fiecare dată publicul şi nimeni nu putea să nege că s-a întâmplat, căci agentul Traxler a trecut-o rapid şi oficial în povestea sa de viaţă digitală. Traxler a creat o întreagă istorie pentru a încorpora accidentul cu autobuzul răsturnat de pe pod şi victimele inexistente, şi chiar i-a dat lui Slayd un nume de familie perfect ironic. Îl chema Slayd Bridger.[2] Într-o lume în care nimeni, nici măcar necuraţii nu omorau oameni intenţionat, povestea s-a preschimbat rapid în legendă prin părţile locului.

Îşi făcea veacul prin diverse locuri unde se adunau necuraţii, depănându-şi poveştile şi căutându-şi de lucru, dând de veste că-şi caută o slujbă, şi nu din aia convenţională, ci una în care se putea murdări pe mâini.

Când ieşea în lume, începuse să se obişnuiască cu privirile suspicioase pe care i le aruncau trecătorii. Vânzătorii care se uitau chiorâş la el, de parcă se aşteptau să fure ceva. Oamenii care treceau strada ca să nu fie pe acelaşi trotuar cu el. I se părea ciudat că lumea scăpase de prejudecăţi şi favoritisme, cu excepţia necuraţilor, care îşi doreau în general să ştie că tot restul omenirii le era duşman.

Mault nu era singurul club INFect din oraş – erau o mulţime, fiecare cu perioada lui celebră din istorie. Twist imita Britania lui Dickens, Benedicts avea un stil merican colonial, iar MØRG te răsfăţa cu trimiteri la vikingii euroscandieni. Greyson frecventa diverse cluburi şi de-acum se pricepea de minune să provoace o scenă prin care

[2] De la bridge, „pod” (în engl. în orig.) (n. tr.).

să se facă cunoscut şi să-şi atragă respectul publicului necurat.

Cel mai mult îl tulbura faptul că începuse să-i placă. Până atunci nu i se mai permisese din start să facă ceva „greşit”, însă acum întreaga viaţă îi devenise „greşită”. Nu putea să doarmă noaptea. Tânjea să discute cu Tunetul despre asta, însă ştia că acesta nu poate să-i răspundă. Mai ştia şi că îl urmăreşte. Avea camere video în toate cluburile. Prezenţa necurmată, clipă de clipă a Tunetului îl mângâiase întotdeauna. Şi când se simţise în culmea tristeţii, ştiuse că nu e niciodată cu adevărat singur. Însă acum prezenţa lui mută îl înfiora.

Oare Tunetul se ruşina de el?

Inventa în sinea lui tot felul de discuţii pentru a-şi potoli temerile.

Ai binecuvântarea mea să-ţi explorezi această nouă faţetă a personalităţii, îşi imagina el că-i spune Tunetul. *Atâta timp cât nu uiţi cine eşti şi nu te pierzi cu totul, este în ordine.*

Şi dacă ăsta sunt eu cu adevărat? întreba el.

Nici măcar Tunetul din închipuirea lui nu ştia ce să-i răspundă.

• • •

O chema Purity Viveros şi era necurată până-n albul ochilor. Greyson îşi dădea seama clar că îşi obţinuse voluntar N-ul mare şi roşu de pe cartea de identitate, nu în cine ştie ce întâmplare nefericită. Era exotică. Părul îi era golit de orice pigment, nu era pur şi simplu alb – şuviţele erau transparente şi-şi injectase multiple culori fosforescente în pielea scalpului, iar ca efect, şuviţele împrăştiau lumină la capete, ca nişte filamente de fibră optică.

Greyson a ştiut din instinct că e periculoasă. Dar i s-a părut şi frumoasă, şi s-a simţit atras de ea. Se întreba dacă pe Greyson cel dinainte l-ar fi atras sau nu. Însă după ce cunoscuse profund stilul de viaţă al necuraţilor câteva săptămâni la rând, bănuia că îşi schimbase cumva standardele în materie de atracţie fizică.

A cunoscut-o într-un club INFect din celălalt capăt al oraşului, unde nu mai fusese niciodată. Se numea LokUp şi imita, ca stil, un penitenciar din Era Mortalităţii. Când intra, fiecare client în parte era brutalizat de gardieni, târât printr-o serie de uşi şi aruncat într-o celulă cu un coleg selectat la întâmplare, fără să le pese dacă erau de acelaşi gen sau nu.

Ideea detenţiei i se părea lui Greyson atât de străină şi de absurdă încât după ce i-au trântit în nas uşa celulei, cu un zăngănit oribil, care a răsunat în pereţii de beton ai aripii penitenciarului, l-a bufnit râsul. Nu se putea ca oamenii să fi fost supuşi vreodată la un asemenea tratament. Sigur era doar o exagerare.

— În sfârşit! a spus o voce venind din patul îngust de deasupra. Am crezut că nu-mi mai aduc niciun coleg.

S-a prezentat, explicându-i că „Purity” nu era o poreclă, ci numele ei adevărat.

— Dacă ai mei nu şi-au dorit să profit de această ironie evidentă, mai bine mi-ar fi spus altfel, i-a zis ea lui Greyson. Dacă mi-ar fi pus numele de „Profanity”[3], poate că aş fi ajuns o fetiţă bună.

Era ea mărunţică, însă nu aducea deloc cu o fetiţă. În prezent, avea douăzeci şi doi de ani, deşi Greyson bănuia că îşi dăduse vârsta înapoi de vreo două ori. Nu peste mult timp, urma să afle cât de puternică şi flexibilă e, şi cât de trecută prin şcoala vieţii.

Greyson a aruncat o privire prin celulă. Părea simplă şi fără niciun ascunziş. A încercat uşa celulei o dată şi încă o dată. Zăngănea bine, însă de urnit, nu se urnea.

— Eşti prima oară în LokUp? l-a întrebat Purity.

Cum era evident că da, Greyson n-a minţit.

— Da. Acum ce ar trebui să facem?

— Păi, fie profităm de situaţie ca să ne cunoaştem mai bine, a spus ea zâmbindu-i parşiv, fie urlăm să ne aducă gardianul „ultima masă”. Sunt obligaţi să ne aducă orice le cerem.

---

[3] *Purity* şi *Profanity* – „puritate” şi „obscenitate” (în engl. în orig.) (n. tr.).

— Serios?

— Da. Se fac că n-au chef, însă trebuie, asta e treaba lor. La urma urmei, e un restaurant-club.

Atunci, Greyson a ghicit care era şmecheria cu localul ăla.

— Trebuie să evadăm de aici, nu-i aşa?

Purity i-a zâmbit iar obscen.

— Hai că te prinzi repede, este?

Nu-şi dădea seama dacă e sinceră sau doar îl lua peste picior. Oricum ar fi fost, îi cam plăcea.

— Există întotdeauna o cale de evadare, însă trebuie s-o descoperim singuri, i-a zis ea. Uneori e un pasaj secret, alteori ne strecoară o pilă în mâncare. Alteori nu-ţi pun la dispoziţie nicio şmecherie sau unealtă şi trebuie să ne folosim inteligenţa. Dacă nimic nu funcţionează, gardienii sunt uşor de păcălit. Doar sunt plătiţi să se arate mocăiţi şi prostănaci.

Greyson a auzit strigăte şi ecouri de paşi luând-o la goană în altă parte a aripii. Alţi doi clienţi reuşiseră să evadeze.

— Ei, ce-ţi surâde mai mult? l-a întrebat Purity. O masă, o evadare sau o şuetă cu colega ta de celulă?

Nici n-a apucat să-i răspundă, că fata l-a şi sărutat repede, cum nu-l mai sărutase nimeni de când era. Când a terminat, n-a ştiut ce să-i zică, în afară de:

— Mă numesc Slayd.

La care ea i-a răspuns „Nu-mi pasă” şi l-a sărutat iar.

Deşi Purity părea cât se poate de dornică să ducă lucrurile până la capăt, gardienii şi deţinuţii evadaţi care se uitau libidinoşi la ei, scoţând chiote când treceau pe lângă celula lor, îl stânjeneau prea tare pe Greyson. S-a tras în spate.

— Haide să evadăm, a spus el, şi să… ăă… ne cunoaştem mai bine într-un loc mai potrivit.

Tipa şi-a potolit avântul erotic la fel de rapid cum începuse.

— Bine. Nu te aştepta totuşi să mai fiu interesată mai târziu.

După care a chemat un gardian şi a comandat nişte costiţă la cuptor.

— N-avem aşa ceva, i-a spus gardianul.

— Adu-ne şi gata, i-a ordonat ea.

Gardianul a plecat mormăind şi s-a întors peste cinci minute cu o masă pe rotile, pe care se afla un platou plin ochi cu costiţă, destul cât să-ţi stea în gât, plus mai multe garnituri şi vin într-o sticlă albă de plastic cu dop înfiletat.

— În locul vostru nu m-aş atinge de vin, i-a atenţionat gardianul. Celorlalţi deţinuţi li s-a făcut rău de la el.

— Rău? a spus Greyson. Cum adică rău?

Purity i-a ars un picior zdravăn pe sub masă, activându-i nanitele analgezice. Şi-a ţinut gura.

— Mersi, a spus Purity. Acum cară-te naibii.

Gardianul a plecat mârâind, după ce i-a încuiat la loc.

Purity s-a întors atunci spre Greyson.

— Hai că eşti bătut în cap, i-a spus ea. Chestia cu vinul era indiciul!

Când au cercetat sticla, chiar avea simbolul pentru „risc biologic” pe ea, pentru clienţii şi mai netoţi decât el, a presupus Greyson.

Purity a deşurubat dopul şi în aer s-a răspândit imediat o duhoare atât de înţepătoare, că lui Greyson i-au dat lacrimile.

— Ce ţi-am zis? a spus Purity.

A pus dopul la loc, amânând evadarea până după masă.

— O să vedem noi ce facem cu ea după ce mâncăm. Nu ştiu cum eşti tu, dar eu sunt lihnită.

În timp ce mâncau, Purity a vorbit cu gura plină, s-a şters cu mâneca la gură şi şi-a turnat ketchup din plin. Era fata cu care părinţii lui i-ar fi interzis să iasă dacă le-ar fi păsat. Şi era încântat! Era antiteza vieţii sale de dinainte!

— Şi cu ce te ocupi? l-a întrebat ea. Când nu mergi prin cluburi adică? Eşti un angajat productiv sau sugi resursele Tunetului ca o lipitoare, cum fac cam jumătate din rataţii care se cred necuraţi?

— Deocamdată am Venitul Minim Garantat, i-a răspuns el. Însă doar pentru că de-abia am sosit în oraş. Îmi tot

caut de lucru.

— Şi nimbusul tău n-a putut să-ţi găsească nimic?

— Cine?

— Agentul nimbus de probaţiune, nătăfleaţă. Nimbuşii promit că, dacă vrei să munceşti, o să-ţi facă rost de slujbă, deci cum se face că încă îţi cauţi?

— Nimbusul meu e un ticălos neisprăvit, i-a spus Greyson, închipuindu-şi că asta i-ar răspunde şi Slayd. Îl urăsc.

— Oare de ce nu mă mir?

— Şi oricum nu vreau o slujbă de-a AI-ului. Vreau o slujbă care să mi se potrivească.

— Şi ce anume ţi s-ar potrivi?

Acum i-a aruncat şi el un rânjet obscen.

— Genul de slujbă care să-mi facă inima să bată nebuneşte. Genul de slujbă pe care nu mi-ar oferi-o în veci nimbusul meu.

— Băiatul cu ochi de căţeluş vrea să se vâre în belele, l-a tachinat Purity. Ce-o să facă oare când o să se trezească pe bune în belea?

Şi s-a lins pe buze, ştergându-şi-le apoi cu mâneca.

• • •

Vinul s-a dovedit a fi un soi de acid.

— Bănuiesc că e ceva pe bază de fluor şi fleroviu, a spus Purity. Aşa se explică sticla. E probabil Teflon, pentru că drăcia asta roade orice alt material.

Au turnat lichidul la baza mai multor gratii ale celulei. A început pe loc să roadă fierul, împrăştiind vapori otrăvitori care le-au suprasolicitat nanitele de vindecare din plămâni. În nici cinci minute, au reuşit să rupă gratiile cu piciorul şi să evadeze.

Aripa penitenciarului era în plin haos. Acum că atâţia „deţinuţi” din seara aceea terminaseră de mâncat şi evadaseră, se apucaseră să facă prăpăd. Când îi fugăreau gardienii, când îi fugăreau deţinuţii pe gardieni. Se băteau cu mâncare şi cu pumnii, şi când se lupta vreunul cu gardienii, gardienii pierdeau de fiecare dată, oricât de vânjoşi sau bine înarmaţi erau. Jumătate din gardieni s-au

trezit încuiaţi după gratii, în şicanările necuraţilor. Restul personalului a ameninţat că o să cheme ceva ce se numea „garda naţională” ca să înăbuşe revolta. Toată lumea s-a distrat pe cinste.

Greyson şi Purity au răzbit într-un final până în biroul directorului închisorii. L-au dat afară în şuturi şi, de cum au încuiat uşa după el, Purity a reluat tentativele din celulă.

— Ai destulă intimitate aici? l-a întrebat ea fără să mai aştepte un răspuns.

Cinci minute mai târziu, când Greyson se găsea într-o poziţie cât se poate de vulnerabilă, fata a întors foaia.

— Să-ţi zic un secret, i-a şoptit ea la ureche. N-ai nimerit întâmplător cu mine în celulă, Slayd. Am aranjat totul.

Apoi, i-a apărut ca prin minune un cuţit în mână. Greyson a început imediat să se zbată, însă degeaba. Era întins pe spate şi nu putea să se mişte, fata îl imobilizase sub ea. I-a îndesat vârful lamei în pieptul gol, chiar sub stern. Dacă îl înfigea rapid în sus, i-ar fi străpuns inima.

— Nu te mişca, s-ar putea să-mi alunece mâna.

Greyson n-avea ce face. Era total la mâna ei. Dacă ar fi fost un necurat adevărat, ar fi mirosit-o de la bun început, însă el era prea încrezător.

— Ce vrei?

— Nu contează ce vreau eu, ci ce vrei tu, i-a spus ea. Ştiu că te-ai tot interesat de o slujbă. O slujbă ca lumea. „Care să-mi facă inima să-mi bată nebuneşte”, cum ai zis. Aşa că prietenii mi te-au adus în atenţie.

L-a privit drept în ochi, de parcă încerca să-i citească ceva în ei, după care a strâns şi mai bine cuţitul.

— Dacă mă omori, o să mă regenereze pur şi simplu, i-a amintit el, şi AI-ul o să-ţi tragă un perdaf.

Purity a apăsat cuţitul în piele. Greyson a icnit. Crezuse că-l înfipsese până-n plăsele, însă ea de-abia dacă-l zgâriase.

— Am zis eu că vreau să te omor?

Apoi a pus cuţitul deoparte, şi-a pus degetul pe mica rană de pe pieptul lui, apoi şi l-a vârât în gură.

— Voiam să mă asigur că nu eşti vreun bot, a spus ea. Tunetul ne spionează cu ei, nu ştiai? Aşa vede Tunetul ce se petrece în locurile unde nu are nicio cameră video. Boţii arată din ce în ce mai reali. Însă sângele lor are întotdeauna gust de ulei de motor.

— Şi ce gust are sângele meu? a îndrăznit Greyson s-o întrebe.

Purity s-a dat mai aproape.

— De viaţă, i-a şoptit ea la ureche.

Şi tot restul serii, până la ora închiderii clubului, Greyson Tolliver, alias Slayd Bridger, s-a bucurat de atâtea şi atâtea plăceri ameţitoare pe care i le oferea viaţa.

Adesea cuget la ziua aceea care ne aşteaptă, un secol de-acum încolo, ziua când populaţia umană îşi va atinge limita. Mă gândesc ce anume trebuie să se întâmple în anii dinaintea ei. Nu există decât trei alternative plauzibile. Prima ar fi să-mi încalc jurământul prin care le-am promis libertate personală şi să limitez naşterile. Nu este o soluţie viabilă, pentru că sunt incapabil să-mi încalc jurământul. Tocmai de aceea am depus foarte puţine jurăminte. Din această cauză, limitarea naşterilor este imposibilă.

Cea de-a doua posibilitate ar fi să reuşesc cumva să extind domeniul omenirii dincolo de Pământ. O soluţie extraterestră. Cea mai bună supapă de evacuare pentru o populaţie disproporţionat de mare pare, evident, descărcarea mai multor miliarde de oameni într-o altă lume. Însă toate tentativele mele de a stabili colonii pe alte planete – pe Lună, Marte, până şi pe o staţie orbitală – au întâmpinat catastrofe de neconceput, care mi-au scăpat total de sub control. Nu-mi rămâne decât să trag concluzia că şi alte tentative vor avea parte de acelaşi sfârşit dezastruos.

Aşadar, dacă omenirea e prizonieră pe Pământ şi rata naşterilor nu poate fi frânată, nu-mi mai rămâne decât o singură alternativă pentru soluţionarea problemei suprapopulaţiei… şi nu e deloc una plăcută.

În prezent avem în total 12.187 de seceri, fiecare spicuind cinci oameni pe săptămână. Însă dacă vreau să stopez creşterea populaţiei după ce omenirea a atins saturaţia, ar fi nevoie de 394.429 de seceri, care să spicuiască o sută de oameni pe zi.

Chiar nu vreau să fiu martor la o asemenea lume… însă anumite seceri ar întâmpina-o cu braţele deschise.

Oamenii aceştia chiar mă sperie.

Tunetul

19

Tăişul ascuţit al conştiinţei noastre

Trecuse aproape o săptămână de la întâlnirea cu Secera Constantin şi nici Citra, nici Marie nu mai spicuiseră vreun om. La început, Citra crezuse că se va bucura că nu mai trebuia să iasă zilnic la spicuit. Nu-i plăcea niciodată să înfigă cuţitul sau să apese pe trăgaci. Nu-i plăcea niciodată să vadă cum se întunecă ochii cuiva după ce-i dăduse otrava mortală, însă meseria de seceră te schimba. În anul de când îşi începuse pe deplin misiunea de seceră, ajunsese să se înveţe, de voie, de nevoie, cu profesia pentru care fusese aleasă. Spicuia cu compasiune şi cu pricepere, şi ajunsese să se mândrească cu asta.

Atât Citra, cât şi Marie s-au pomenit că scriu tot mai mult în jurnalele de seceri, deşi, dacă nu mai spicuiau, nici nu prea mai aveau despre ce să scrie. „Hălăduiau” mai departe, cum zicea Marie, mutându-se dintr-un oraş în altul, dintr-o aşezare în alta, fără să petreacă nicăieri mai mult de o zi, două şi fără să-şi pună în gând o destinaţie anume până când ajungeau să-şi facă iar bagajele. Citra şi-a dat seama că ajunsese să ţină un jurnal de călătorie.

Însă ceea ce nu menţiona fata deloc era cât de afectată părea Secera Curie de atâta leneveală. Acum că nu mai ieşea zilnic la vânătoare, îşi pierduse din iuţime şi dimineaţa se mişca mai greoi, iar când vorbea părea mereu cu mintea în altă parte, mereu obosită.

— Poate a venit timpul să-mi dau vârsta înapoi, i-a spus ea Citrei, meditând cu voce tare.

Marie nu mai pomenise niciodată de aşa ceva. Citra nu ştia ce să creadă.

— Cât de mult ţi-ai da vârsta înapoi? a întrebat-o Citra.

Secera Curie s-a prefăcut că chibzuie, de parcă nu se gândea deja la asta de ceva timp.

— Poate că m-aş stabili undeva pe la treizeci, treizeci şi cinci de ani.

— Părul tot argintiu l-ai lăsa?

— Desigur, a zâmbit ea. Doar e semnul meu distinctiv.

Citra nu cunoştea pe nimeni apropiat care să-şi fi dat vârsta înapoi. Părinţii colegilor ei îşi dădeau vârsta înapoi cum le trăsnea mintea. Un profesor de matematică se întorsese dintr-un weekend prelungit cu o înfăţişare de nerecunoscut. Întinerise până la vârsta de douăzeci şi unu de ani, iar celelalte fete din clasă şuşoteau hlizindu-se că acum arată super sexos, spre dezgustul Citrei. Chiar dacă Secera Curie n-ar fi fost atât de schimbată la treizeci de ani, tot ar fi tulburat-o. Deşi ştia că e egoistă, Citra i-a spus:

— Mie îmi placi aşa cum eşti.

— Poate o să aştept până la anul, a spus Marie zâmbind. Când împlineşti şaizeci de ani, e tocmai bine să-ţi dai vârsta înapoi. Când mi-am dat-o data trecută, aveam tot şaizeci.

În plus, acum le aşteptau nişte peripeţii care ar fi putut să le învioreze pe amândouă. Trei spicuiri, toate în Luna Luminilor, în anotimpul Sărbătorilor de Rit Vechi, precum cele trei stafii ale Crăciunului Trecut, Prezent şi Viitor, aproape uitate după sfârşitul Erei Mortalităţii. Ţinerea trecutului în viaţă nu prea avea sens când anii aveau nume şi nu numere. Şi pentru cei mai mulţi oameni, viitorul nu era decât o prelungire neschimbată a prezentului, astfel că spiritele acelea n-aveau cum să nu se cufunde în uitare.

— Ah, să spicuieşti de sărbători! a intonat Marie. Ce poate fi mai pe Rit Vechi decât moartea?

— E teribil dacă recunosc că de-abia aştept? a întrebat Citra, mai mult pentru sine decât pentru urechile Mariei.

Ar fi putut să-şi spună că, de fapt, de-abia aştepta să atragă atacatorul în capcană, însă ar fi fost o minciună.

— Eşti seceră, dragă. Nu te mai învinui atâta.

— Vrei să spui că Secera Goddard a avut dreptate? Că, într-o lume perfectă, până şi secerile se cuvine să-şi facă meseria din plăcere?

— Sigur că nu! a spus Marie indignându-se aşa cum se cuvenea. Plăcerea simplă pe care o simţi când faci ceva la

care te pricepi e cu totul altceva decât să curmi viaţa cuiva din plăcere.

Apoi s-a uitat lung la Citra, i-a luat blând mâinile în ale sale şi i-a spus:

— Chiar faptul că te chinui să răspunzi la întrebarea aceasta înseamnă că eşti cu adevărat o seceră onorabilă. Păzeşte-ţi conştiinţa, Anastasia, şi n-o lăsa să se veştejească. E bunul cel mai de preţ al secerilor.

• • •

Prima persoană pe lista Secerii Anastasia pentru spicuit era o femeie care alesese să se arunce de pe cea mai înaltă clădire din Fargo, localitate deloc faimoasă pentru blocurile sale înalte. O clădire de patruzeci de etaje era însă tocmai bună pentru aşa ceva.

Secera Constantin, încă şase seceri şi o falangă întreagă a Gărzii Lamelor s-au ascuns în diverse puncte strategice din jurul acoperişului, în clădirea şi pe străzile vecine. Au aşteptat vigilenţi, gata să dibuie orice omor pus la punct în afară de cel deja programat.

— O să doară, Onorabilă Seceră? a întrebat femeia uitându-se în jos, peste marginea acoperişului îngheţat şi bătut de vânturi.

— Nu cred, i-a răspuns Secera Anastasia. Dacă da, o să doară numai o fracţiune de secundă.

Pentru a fi considerată o spicuire oficială, femeia nu putea să se arunce singură, ci trebuia s-o împingă Secera Anastasia. În mod straniu, Citra şi-a dat seama că perspectiva de a azvârli femeia de pe acoperiş i se părea mult mai detestabilă decât aceea de a o spicui cu o armă. Îi amintea de incidentul îngrozitor din copilăria ei, când împinsese o altă fată în faţa unui autobuz. Desigur, copila fusese regenerată şi se întorsese la şcoală peste două zile de parcă nu se întâmplase nimic. De data asta însă pe femeie n-avea s-o mai regenereze nimeni.

Secera Anastasia a făcut ce trebuia să facă. Femeia a murit la momentul potrivit, fără vâlvă sau vreun conflict, iar familia ei a sărutat inelul Anastasiei, acceptând solemn anul de imunitate. Citra s-a simţit uşurată, dar şi

dezamăgită că nu ieşise nimeni din ascunzătoare ca s-o provoace la luptă.

• • •

Următoarea spicuire a Secerii Anastasia, câteva zile mai târziu, nu era chiar aşa de simplă.

— Îmi doresc să mă vâneze cineva cu o arbaletă, i-a spus bărbatul din Brew City. Vreau să mă vânezi de la răsărit până la apus în pădurea de lângă casa mea.

— Şi dacă scapi nespicuit de la vânătoare? l-a întrebat Citra.

— O să ies din pădure şi o să te las să mă spicuieşti, a spus el, însă, pentru că am reuşit să supravieţuiesc o zi întreagă, familia mea va primi doi ani de imunitate, nu unul.

Secera Anastasia a încuviinţat din cap, în stilul stoic şi sobru pe care şi-l însuşise de la Secera Curie. Au stabilit perimetrul în care se putea ascunde bărbatul. Secera Constantin şi oamenii lui au monitorizat zona, pentru a detecta eventuali intruşi şi activităţi criminale.

Bărbatul credea că poate să-i ţină piept Citrei. Se înşela. Secera l-a dibuit şi l-a lovit în mai puţin de o oră. Cu o singură săgeată de oţel înfiptă în inimă. A fost o spicuire realizată cu compasiune, ca toate spicuirile Secerii Anastasia. Omul a murit cât ai clipi din ochi. Şi chiar dacă nu rezistase toată ziua, Citra le-a dăruit alor lui doi ani de imunitate. Ştia c-o să fie făcută cu ou şi cu oţet la conclav, însă nu i-a păsat.

Cât a durat spicuirea, nu s-a ivit niciun semn că ar exista vreun complot sau intrigă împotriva ei.

— Ar trebui să te simţi uşurată, nu dezamăgită, i-a spus Secera Curie seara. Probabil înseamnă că doar pe mine m-au luat în colimator şi tu poţi să te linişteşti.

Însă Marie nu era deloc liniştită, şi nu doar pentru că ar fi fost singura ţintă a atentatului.

— Mă tem că nu e doar o vendetă împotriva mea sau a ta, i-a mărturisit Secera Curie. Sunt vremuri înfiorătoare, Anastasia. Ne pasc prea multe violenţe. Mi-e dor de vremurile mai simple, când noi, secerile, nu trebuia să ne

temem decât de tăişul ascuţit al conştiinţei noastre. Acum avem duşmani peste duşmani.

Citra îi dădea dreptate. Tentativa de atentat era doar un fir subţire dintr-o tapiserie mult mai mare, pe care n-o vedeau din poziţia în care se aflau. Nu putea să nu simtă o imensă ameninţare pândind chiar dincolo de linia orizontului.

• • •

— Mi-am făcut un contact.

Agentul Traxler a ridicat din sprânceană.

— Ei, zi atunci, Greyson.

— Te rog, nu-mi spune aşa. Zi-mi Slayd. Îmi e mai uşor.

— Bine atunci, Slayd, zi-mi ce contact ţi-ai făcut.

Până în ziua aceea, întâlnirile săptămânale de probaţiune nu fuseseră prea interesante. Greyson îi raporta cât de bine se adaptase în rolul lui Slayd Bridger şi cât de bine se infiltra în cultura necuraţilor din zonă.

— Nu-s aşa de răi, îi spusese Greyson. Cei mai mulţi dintre ei.

La care Traxler îi răspunsese:

— Da, am descoperit că, în ciuda atitudinii lor, necuraţii sunt inofensivi. Cei mai mulţi dintre ei.

Ce ciudat că tocmai de aceia neinofensivi se simţea Greyson atras. Adică de o singură persoană. Purity.

— Am întâlnit pe cineva, i-a spus lui Traxler. Şi mi-a oferit o slujbă. Nu cunosc detaliile, ştiu doar că încalcă legea Tunetului. Cred că există un întreg grup care operează într-un punct orb.

Traxler nu şi-a luat notiţe. N-a scris nimic. Nu scria niciodată. Însă îl asculta mereu cu atenţie.

— Punctele alea nu mai sunt oarbe dacă vede cineva ce se petrece acolo, i-a spus Traxler. Ei, are un nume persoana?

Greyson a şovăit.

— Încă nu i l-am aflat, a minţit el. Însă contează mai degrabă pe cine cunoaşte tipa.

— Tipa?

Traxler a ridicat iar din sprânceană şi Greyson a înjurat

în sinea lui. Se străduise să nu divulge nimic despre Purity, nici măcar genul. Însă acum îi scăpase şi nu mai avea ce să facă.

— Da. Cred că e în contact cu nişte oameni destul de dubioşi, doar că încă nu i-am cunoscut. Cu ăia trebuie să ne batem capul, nu cu ea.

— Lasă-mă pe mine să stabilesc asta, i-a spus Traxler. Până una-alta, ai face bine să te bagi cât mai adânc în schema asta.

— M-am băgat adânc, i-a spus Greyson.

Traxler l-a privit în ochi.

— Bagă-te şi mai adânc.

• • •

Greyson şi-a dat seama că, de câte ori era cu Purity, nu se gândea deloc la Traxler şi nici la misiunea lui. Se gândea doar la ea. Fata era indubitabil implicată în ceva activităţi criminale, nu doar pseudo-activităţi criminale, ca mai toţi necuraţii, ci unele pe bune.

Purity ştia cum să scape de radarul Tunetului şi l-a învăţat şi pe Greyson cum să facă asta.

— Dac-ar şti Tunetul tot ce-am făcut, m-ar muta în altă parte, ca pe tine, i-a spus ea. Apoi mi-ar lucra nanitele, ca să-mi dea gânduri plăcute. Poate chiar mi-ar înlocui toate amintirile cu altele. Tunetul m-ar vindeca. Numai că nu vreau să mă vindec. Nu vreau să fiu doar necurată. Vreau să fiu rea. Rea pe bune şi pe cinstite.

Nu se mai gândise niciodată la Tunet din perspectiva unui necurat lipsit de remuşcări. Chiar era greşit că Tunetul reabilita oamenii începând din interior spre exterior? Oare oamenii răi meritau să fie liberi să facă fapte rele fără nicio plasă de siguranţă? Aşa era şi Purity? Era un om rău? Greyson şi-a dat seama că nu avea niciun răspuns la întrebările care i se perindau prin minte.

— Dar tu, Slayd? l-a întrebat ea. Vrei să fii rău?

Nouăzeci şi nouă la sută din timp, ştia răspunsul. Însă când era în braţele ei, copleşit din tot corpul de prezenţa ei, în chiar clipa când conştiinţa lui cristalină se sfărâma în frânturi de jad, îi venea să strige din toţi rărunchii „da”.

• • •

A treia spicuire a Secerii Anastasia era cea mai dificilă. Subiectul său era un actor pe nume Sir Albin Aldrich. „Sir" era un titlu închipuit, odată ce nu mai existau ordine cavalereşti, însă dădea o notă impozantă acestui actor de formaţie clasică. Citra ştiuse ce profesie are când îl alesese şi bănuise că o să-şi dorească s-o sfârşească într-o manieră teatrală, ceea ce n-o deranja absolut deloc, însă până şi ea a rămas surprinsă de cererea lui.

— Doresc să fiu spicuit în timp ce joc pe scenă rolul titular din *Iulius Cezar* de Shakespeare.

Din câte se părea, a doua zi după ce-l selectase pentru spicuire, renunţase împreună cu compania teatrală pentru care lucra la spectacolul pe care-l repetau şi au început să se pregătească pentru o unică punere în scenă a faimoasei tragedii din Era Mortalităţii.

— Piesa nu prea mai are nicio semnificaţie în vremurile noastre, Onorabilă Seceră, i-a explicat el, însă dacă Cezar *nu* s-ar preface doar că moare, ci este spicuit sub ochii publicului, poate că piesa o să li se întipărească în memorie, aşa cum se întâmpla probabil în Era Mortalităţii.

Secera Constantin s-a mâniat foc când Citra i-a explicat ce anume i se solicitase.

— Nici nu se pune problema! Poate să vină oricine la piesa aia!

— Exact, i-a răspuns Citra. Iar cei din teatru fie vor fi angajaţii companiei, fie vor fi plătitori de bilet. Ceea ce înseamnă că poţi să-i verifici pe toţi înaintea spectacolului. Vei şti dacă apare vreun intrus.

— Va trebui să dublez contingentul de gărzi sub acoperire de la faţa locului. Xenocrate o să fie nemulţumit!

— Dacă-l prindem pe făptaş, o să fie în culmea fericirii, i-a atras Citra atenţia şi Constantin n-a avut ce să mai zică.

— Dacă acceptăm misiunea, a spus el, îi voi explica Marelui Tăiş că a fost la insistenţele tale. Dacă dăm greş şi o să-ţi curme viaţa, va fi numai şi numai din vina ta.

— Pot să trăiesc cu aşa ceva pe conştiinţă, i-a spus Citra.

— Nu, a corectat-o Secera Constantin, n-o să trăieşti.

• • •

— Am făcut rost de o slujbă, i-a spus Purity lui Greyson. Genul de slujbă pe care o cauţi. N-o să fie la fel de palpitant ca atunci când ai trecut o cascadă pe plută, însă tot o să fie impresionant şi o să stârneşti o groază de valuri.

— Nu pe plută, era un cauciuc de maşină, a corectat-o el. Ce fel de slujbă?

Se simţea temător şi curios totodată. Acum se obişnuise cu un anume tipar de viaţă. Ziua se mişca prin cercurile necuraţilor, iar noaptea se vedea cu Purity. Fata era o forţă a naturii în toată regula, întocmai ca natura de pe vremuri. Un uragan dinainte să înveţe Tunetul să-i disperseze forţa distrugătoare. Un cutremur dinainte să înveţe să-i redistribuie undele violente într-o mie de vibraţii slabe. Era lumea neîmblânzită şi, deşi Greyson îşi dădea seama că o vedea într-o lumină de o grandoare absurdă, îşi îngăduia această plăcere, pentru că de-acum ducea o viaţă dedicată plăcerilor. Oare slujba aceea va schimba totul? Agentul Traxler îi spusese să se vâre mai adânc. Ajunsese să se afunde atât de adânc în ocupaţiile lui de necurat, încât nici nu mai era sigur dacă mai vrea să iasă la aer.

— O să facem prăpăd, Slayd, i-a spus ea. O să însemnăm lumea ca animalele şi o să lăsăm după noi o duhoare care n-o să se risipească în veci.

— Îmi place ce aud, a spus el, însă tot nu mi-ai zis ce-o să facem.

Atunci ea i-a zâmbit. Nu era rânjetul ei viclean obişnuit, ci unul mult mai larg, mult mai înfiorător. Şi mult mai ademenitor.

— O să asasinăm două seceri.

Cel mai greu mi-a venit întotdeauna să mă îngrijesc de fiecare bărbat, femeie şi copil la nivel personal. Să fiu întotdeauna accesibil. Să le satisfac neîncetat nevoile fizice şi emoţionale, existând în acelaşi timp undeva departe, pe fundal, pentru a nu le periclita liberul arbitru. Eu sunt plasa de siguranţă care le îngăduie să se înalţe sus pe cer.

Este o provocare căreia trebuie să-i fac faţă zi de zi. În mod normal, e o sarcină extenuantă, însă eu nu am cum să mă simt niciodată extenuat. Desigur, înţeleg teoretic cum este, însă nu şi practic. Ceea ce e bine, pentru că extenuarea mi-ar afecta capacităţile omniprezente.

Cel mai mult mă preocupă aceia cu care, din cauza propriilor mele legi, nu pot să discut. Secerile, care nu pot să apeleze decât la colegii lor. Necuraţii, care fie au deraiat temporar de la o viaţă mai nobilă, fie au ales să trăiască sfidând societatea. Însă, chiar dacă rămân tăcut, nu înseamnă că nu văd, nu aud şi nu simt o empatie profundă pentru necazurile prin care trec ca urmare a propriilor alegeri greşite. Şi pentru grozăviile pe care le înfăptuiesc uneori.

Tunetul

20

Te-ai opărit destul

Marele Tăiş Xenocrate era mare amator de băi. De fapt, baia publică bogat ornamentată, în stil roman fusese construită special pentru el. Însă Xenocrate insistase să fie deschisă publicului. Înăuntru avea o mulţime de săli în care oricine se putea bucura de mângâierea apelor minerale. Desigur însă că baia sa personală nu era deschisă nimănui altcuiva. N-avea nici cea mai mică intenţie să fiarbă la foc mic în sudoarea străinilor.

Baia lui era mai mare decât restul, de mărimea unui mic bazin de înot, decorat deasupra şi sub apă cu mozaicuri colorate din faianţă, înfăţişând scene din viaţa primelor seceri. Pentru Marele Tăiş, baia avea două funcţii. În primul rând, era un refugiu unde putea să intre în comuniune cu sinele său mai profund, opărindu-se în apa menţinută la cea mai mare temperatură pe care putea s-o îndure. În al doilea rând, era un sediu de afaceri. Aici invita alte seceri, precum şi bărbaţi şi femei de vază din societatea midmericană, pentru a discuta probleme importante. Se dezbăteau propuneri şi se încheiau acorduri. Şi cum cei mai mulţi dintre partenerii săi nu erau obişnuiţi cu căldura aceea, Marele Tăiş avea mereu un atu.

Anul Capibarei se apropia de sfârşit şi, cu cât păleau mai mult zilele, cu atât mai des mergea Marele Tăiş la băi. Astfel putea să se purifice de vechiul an şi să se pregătească pentru cel nou. Iar în anul acela chiar avea de ce să se purifice. Nu neapărat de propriile fapte, ci de ale altora, pe care le simţea pe trup ca o haină puturoasă. Toate incidentele neplăcute care se petrecuseră sub supravegherea lui.

De când ocupa el rangul de Mare Tăiş MidMerican nu se petrecuseră cine ştie ce evenimente şi chiar se cam plictisise – asta până în urmă cu câţiva ani, iar de atunci avusese parte de atâtea necazuri şi intrigi, cât să-i ajungă

pentru toată misia. Avea acum speranţa să lase în urmă tot ce se întâmplase, printr-o reculegere calmă şi relaxată, şi să se pregătească pentru noile provocări care-l aşteptau.

După obicei, bea un pahar de cocktail Moscow mule. Fusese mereu băutura lui preferată – un amestec de vodcă, bere de ghimbir şi limetă, care îşi luase numele de la rău-famatul oraş din Regiunea Transsiberiană unde avuseseră loc ultimele lupte ale mişcării de rezistenţă. Asta se întâmplase cu mult timp în urmă, pe la începuturile erei nemuririi, când ajunsese Tunetul la putere şi secerile deveniseră stăpânele morţii.

Marele Tăiş o considera o băutură simbolică. Avea tâlc, era dulce-amară şi, dacă beai destul, ţi se urca tare la cap. Îi amintea mereu de glorioasa zi în care revoltele fuseseră înăbuşite şi în lume se stabilise pacea de acum. Mai bine de zece mii de oameni au căzut ca-şi-morţi în revoltele rezistenţei moscovite, însă, spre deosebire de revoltele din Era Mortalităţii, nimeni nu şi-a pierdut viaţa. Cei ucişi au fost regeneraţi şi redaţi familiilor lor. Desigur, Domul a considerat că se cuvine să-i spicuiască pe cei mai recalcitranţi protestatari, precum şi pe aceia care au protestat când au fost spicuiţi cei dintâi. După aceea, nu prea a mai protestat nimeni.

Chiar erau vremuri grele pe atunci. Acum, cei care tunau şi fulgerau împotriva sistemului erau ignoraţi cu indiferenţă de Dom şi acceptaţi cu toată înţelegerea de Tunet. În zilele acelea, dacă spicuiai pe cineva din cauza convingerilor sale – sau chiar a purtării sale, actul era considerat o încălcare flagrantă a celei de-a doua porunci a secerilor, căci ar fi trădat aproape sigur o prejudecată. Secera Curie fusese ultima care pusese la grea încercare poruncile cu mai bine de un secol în urmă, curăţând lumea de cei mai faimoşi politicieni. Putea fi considerată o încălcare a celei de-a doua porunci, însă n-a îndrăznit nicio seceră s-o acuze. Secerile nu-i înghiţeau deloc pe politicieni.

Xenocrate a luat al doilea Moscow mule de pe tava pe care i-a întins-o băiatul de serviciu. Nici n-a apucat să ia o

gură, că băiatul i-a aruncat nişte vorbe tare ciudate.

— Te-ai opărit destul, Excelenţă, sau încă nu te-ai săturat de căldură pe anul ăsta?

Marele Tăiş nu prea-i băga în seamă pe băieţii care-l serveau la baie. Era în natura meseriei lor să se mişte pe furiş, cu maximum de discreţie. Rar i se adresa cineva atât de nerespectuos, d-apoi un servitor.

— Pardon? a făcut el cu o doză bine calibrată de indignare şi s-a întors spre băiatul de serviciu.

Marele Tăiş nu l-a recunoscut chiar din prima clipă pe tânăr. Nu purta robă neagră, ci doar uniforma deschisă la culoare a personalului de la băi. Nu părea cu nimic mai impunător decât pe vremea când îl cunoscuse Xenocrate, în urmă cu aproape doi ani, când era un ucenic nevinovat. Acum însă nu mai era deloc nevinovat.

Xenocrate şi-a ascuns groaza cât de bine putea, deşi bănuia că, oricât s-ar fi prefăcut, i se simţea teama ieşind prin toţi porii.

— Ai venit să-mi curmi viaţa, Rowan? Dacă da, grăbeşte-te, detest să aştept.

— Chiar mă tentează, Excelenţă, însă, oricât m-am străduit, n-am reuşit să găsesc nimic în trecutul tău care să justifice o moarte definitivă. Cel mult meriţi o bătăiţă la fund, cum primeau copiii obraznici în Era Mortalităţii.

Xenocrate s-a simţit jignit de o asemenea insultă, însă şi uşurat că nu-l aştepta moartea.

— Atunci ai venit să mi te predai şi să-ţi primeşti pedeapsa pentru atrocităţile comise?

— Nu, doar mai am de comis o groază de „atrocităţi”.

Xenocrate a sorbit din pahar, observând o clipă gustul mai degrabă amar decât dulce.

— N-ai cum să scapi, ştii doar. Peste tot sunt gărzi.

— O să ies la fel cum am intrat, a zis Rowan dând din umeri. Uiţi ce instructori buni am avut.

Deşi îi venea să pufnească, Xenocrate ştia că băiatul are dreptate. Răposatul Seceră Faraday era cel mai bun mentor dintre toţi când venea vorba de subtilităţile psihologice ale meseriei de seceră, pe când răposatul

Seceră Goddard era cel mai bun profesor când venea vorba de realităţile brutale ale misiunii lor. Amândoi la un loc îi arătau că Rowan Damisch nu se înfiinţase acolo pentru vreun lucru mărunt.

• • •

Rowan ştia că-şi asumase un risc când venise şi mai ştia şi că într-o zi propria siguranţă de sine s-ar putea să-l coste viaţa. Însă pericolul i se părea şi palpitant. Xenocrate era un om cu tabieturi, astfel că, după ce se interesase un pic, Rowan aflase unde era de găsit în mai toate serile în Luna Luminilor.

Chiar şi cu Garda Lamelor păzind clădirea, tot a fost floare la ureche să se furişeze înăuntru în uniforma de băiat de serviciu. Rowan aflase repede că bărbaţii şi femeile din Garda Lamelor, cu toată instrucţia lor în domeniul tacticilor de pază şi aplicare a legii, nu erau din cale afară de isteţi şi nici măcar ageri. Nici nu-l mira – până de curând Garda Lamelor avusese mai degrabă un rol decorativ decât propriu-zis, căci secerile erau foarte rar în vreun pericol. Treaba lor era mai mult să stea drepţi în uniformele lor frumoase şi să-şi ia un aer impunător. De câte ori primeau o sarcină concretă, se pierdeau cu totul.

Rowan n-a trebuit decât să intre în uniforma de băiat de serviciu şi să se mişte de parcă era de-al casei – gărzile nici nu l-au băgat de seamă.

Rowan s-a uitat în jur, să se asigure că nu-i observa nimeni. Marele Tăiş nu avea niciun gardian în baie, stăteau toţi pe coridor, de-o parte şi de alta a uşii închise, aşa că puteau să discute relaxat, între patru ochi.

S-a aşezat pe marginea bazinului, unde se simţea puternic aburul cu parfum de eucalipt, şi şi-a înmuiat degetul în apa neplăcut de fierbinte.

— Era să te îneci într-un bazin doar un pic mai mare decât ăsta, a spus Rowan.

— Eşti amabil să-mi aminteşti, i-a răspuns Marele Tăiş.

Rowan a trecut la subiect.

— Trebuie să discutăm vreo două chestiuni. Mai întâi, aş vrea să-ţi fac o propunere.

Xenocrate i-a râs în nas.

— Ce te face să crezi că aş acorda vreo atenţie propunerilor tale? Noi, secerile, nu negociem cu teroriştii.

— Ei, haide, Excelenţă, a rânjit Rowan, nu mai există terorişti de secole. Eu sunt doar un muncitor care curăţă cotloanele de mizerie.

— Să ştii că poznele astea ale tale sunt absolut ilegale!

— Pot să jur că deteşti secerile din noua ordine la fel de mult ca mine.

— Trebuie să ne purtăm diplomatic cu ele! a insistat Xenocrate.

— Trebuie să ne purtăm cu o mână de fier, l-a contrazis Rowan. Şi nu te-ai chinuit atâta să dai de mine pentru că ai vrea să mă opreşti. Eşti doar jenat că nu ai fost în stare să mă prinzi.

Xenocrate a rămas o clipă tăcut.

— Ce vrei de la mine? a spus el apoi cu dispreţ.

— Foarte simplu. Vreau să nu mă mai cauţi şi să te concentrezi pe prinderea individului care încearcă s-o asasineze pe Secera Anastasia. În schimb, o s-o termin şi eu cu „poznele". Cel puţin în MidMerica.

Xenocrate a răsuflat prelung, clar uşurat că nu era o cerere imposibilă.

— Dacă te interesează, deja am retras cel mai bun – de fapt singurul – anchetator pe cazuri criminale care se ocupa de cazul tău şi l-am însărcinat să-i găsească pe atacatorii Secerilor Anastasia şi Curie.

— Secera Constantin?

— Da. Aşa că stai liniştit, deja am luat toate măsurile. Nu vreau să pierd două seceri bune. Oricare dintre ele face cât zece dintre aceia pe care-i cureţi tu în „meseria" ta.

— Mă bucur să aud că asta crezi.

— N-am zis nimic, i-a spus Xenocrate. Şi voi nega răspicat orice acuzaţie că am spus aşa ceva.

— Nu-ţi face griji, a spus Rowan. Cum spuneam, nu te consider duşman.

— Am încheiat discuţia? Pot să-mi văd liniştit de baie?

— Încă un lucru, a spus Rowan. Vreau să ştiu cine l-a spicuit pe tatăl meu.

Xenocrate s-a întors să se uite la el. Cu tot dezgustul pe care-l simţea văzându-se strâns cu uşa şi cu toată indignarea, oare nu i se citea în ochi un strop de compasiune? Rowan nu-şi dădea seama dacă Xenocrate era sincer sau se prefăcea. Şi dezbrăcat de roba lui greoaie, insul acela era învelit în atâtea straturi deloc transparente, că era greu să-ţi dai seama dacă Marele Tăiş e vreodată sincer.

— Da, am auzit. Îmi pare rău.

— Chiar îţi pare?

— Aş zice că s-a încălcat cea de-a doua poruncă, doar demonstrează clar o prejudecată împotriva ta, însă, dacă mă gândesc cum te priveşte Domul, nu cred că o să vină careva cu o acuzaţie împotriva Secerii Brahms.

— Ai zis… Secera Brahms?

— Da, un ins total neinspirat şi plicticos. Poate s-a gândit că o să ajungă faimos pentru că ţi-a spicuit tatăl. După mine, asta dovedeşte că e mai jalnic decât îl credeam.

Rowan n-a spus nimic. Xenocrate habar n-avea cât de tare îl zguduise informaţia aceea. Parcă i-ar fi înfipt un tăiş în carne.

Xenocrate l-a scrutat o clipă, citindu-i cel puţin jumătate din gânduri.

— Văd că deja ţi-ai pus în gând să-ţi încalci cuvântul şi să-l lichidezi pe Brahms. Măcar ai un pic de respect şi aşteaptă până la anul, ca să-mi tihnească şi mie Sărbătorile pe Rit Vechi.

Rowan era încă atât de uluit de ceea ce-i spusese Marele Tăiş, că nici nu reuşea să deschidă gura. Acum, când îl prinsese pe picior greşit, Xenocrate ar fi putut foarte uşor să preia controlul situaţiei, însă Marele Tăiş i-a spus doar:

— Mai bine pleci chiar acum.

Rowan a prins în sfârşit glas.

— De ce? Ca să anunţi gărzile de cum ies de aici?

Xenocrate a dat nepăsător din mână.

— Ce rost ar avea? Sigur n-au cum să te învingă. Le-ai reteza beregatele sau le-ai smulge inimile din piept, trimiţându-i la cel mai apropiat centru de regenerare. Mai bine te strecori de-aici sub nasurile lor de nevolnici la fel de uşor cum ai intrat, aşa nu mai trebuie să ne batem capul.

Resemnarea aceea facilă nu părea deloc să-i stea în fire Marelui Tăiş. Aşa că Rowan l-a zgândărit puţin, să înţeleagă motivul.

— Cred că te roade rău să ştii că sunt atât de aproape, şi totuşi nu poţi să mă prinzi, a spus el.

— Frustrarea mea e de scurtă durată, i-a răspuns Xenocrate. În curând n-o să te mai am deloc pe cap.

— N-o să mă mai ai pe cap? Cum aşa?

Însă Marele Tăiş nu mai avea nimic de adăugat.

— Ai vrea, te rog, să laşi la bar paharul înainte să ieşi? Zi-le să-mi mai aducă unul.

Lumea mă întreabă adesea ce sarcină mi se pare cea mai odioasă; dintre toate îndatoririle mele, pe care îmi place cel mai puţin s-o îndeplinesc. Le răspund întotdeauna sincer.

Cea mai rea sarcină e substituirea.

Rar devine necesar să substitui amintirile unei minţi umane distruse. Potrivit ultimelor calcule, doar un individ din 933.684 trebuie substituit. Aş vrea să nu fie deloc necesar, însă creierul uman nu este infailibil. Amintirile şi experienţele pot intra în conflict, creând o disonanţă cognitivă care distruge mintea cu zumzetul ei dureros. Cei mai mulţi nici nu pot să-şi închipuie cum e să suferi atât de cumplit. Asta trezeşte furia şi duce la activităţi criminale care altfel au fost eradicate de societatea umană modernă. Cei suferinzi nu pot scăpa de nefericirea lor, oricâte nanite psihotropice ar avea în corp.

Aşa că există câţiva indivizi, foarte puţini, pe care trebuie să-i resetez, ca pe un calculator din vremurile vechi. Le şterg identitatea trecută şi toate faptele, odată cu tiparele mentale care-i scufundă în beznă. Nu şterg doar ce au fost înainte, căci le dăruiesc totodată un sine nou-nouţ. Amintiri noi, dintr-o viaţă trăită în armonie.

Ei nu se simt nefericiţi că le-am făcut una ca asta. Întotdeauna le mărturisesc întocmai ce s-a întâmplat, de cum le-am fixat noile amintiri şi, cum nu mai au niciun trecut după care să plângă, niciun punct de referinţă pentru pierderea suferită, toţi până la unul îmi mulţumesc că le-am substituit vechile euri şi toţi până la unul duc mai departe vieţi fructuoase şi mulţumite.

Însă amintirea oamenilor care erau înainte – cu toate distrugerile şi durerea lor – o păstrez în mine, la adăpostul creierului ascuns. Eu sunt cel care îi plânge, căci ei nu mai pot.

Tunetul

21

Ţi se pare că nu m-am făcut înţeleasă?

O să asasinăm două seceri, spusese Purity. Vorbele sale, cât de mult savura perspectiva aceea şi faptul că o ştia cu totul capabilă de aşa ceva îl ţineau treaz noaptea pe Greyson, tot repetându-şi cuvintele în minte.

Greyson ştia ce are de făcut. Ceea ce-i dictau buna-cuviinţă, loialitatea şi propria conştiinţă. Şi da, încă mai avea conştiinţă, chiar dacă acum trăia printre necuraţi. A încercat să nu se gândească. Dacă se gândea prea mult, se simţea sfâşiat pe dinăuntru. Sigur, misiunea sa era una neoficială a Autorităţii de Interfaţă, însă i se părea cu atât mai importantă. El era pivotul operaţiunii, şi însuşi Tunetul se bizuia pe el, de la depărtare. Fără Greyson, misiunea eşua, iar Secera Anastasia sau Curie, sau amândouă vor muri poate definitiv. Dacă se întâmpla asta, însemna că tot ce păţise – când le-a salvat vieţile prima oară, când şi-a pierdut locul din Academia Nimbus şi când şi-a sacrificat viaţa dinainte –, totul fusese în zadar. Nu putea sub nicio formă să se lase abătut de la calea sa de sentimentele personale, ci trebuia să-şi modeleze sentimentele personale în slujba sarcinii sale.

Va trebui s-o trădeze pe Purity. Deşi n-avea să fie deloc o trădare, a încercat să se convingă singur. Dacă o oprea înainte să săvârşească această faptă îngrozitoare, ar salva-o practic de ea însăşi. Tunetul ar ierta-o că a luat parte la complotul acela eşuat. Doar ierta pe toată lumea.

Era frustrant că încă nu-i furnizase planul detaliat, aşa că nu putea să-i transmită lui Traxler decât data la care urma să aibă loc atacul. Nu ştia nici măcar cum şi unde.

Cum toţi necuraţii trebuiau să se întâlnească cu agentul nimbus, Purity nu l-a bănuit când se vedea cu Traxler.

— Zi ceva ca să-l oftici bine pe nimbusu’ ăla al tău, i-a spus Purity când a plecat dimineaţa de la ea. Zi ceva ca să-i iei maul. E tare distractiv să-i zăpăceşti un pic.

— Chiar o să încerc, i-a răspuns el, a sărutat-o şi a plecat.

• • •

Ca de obicei, la Oficiul pentru Problemele Necuraţilor era larmă şi vânzoleală. Greyson a luat bon de ordine, a aşteptat să-i vină rândul mai nerăbdător decât oricând şi a fost condus la sala de audienţe, unde a aşteptat să apară Traxler.

Greyson chiar n-avea chef să rămână singur cu gândurile sale. Cu cât le lăsa mai mult să-i danseze prin cap, cu atât riscau să se ciocnească mai tare.

Într-un final s-a deschis uşa, însă n-a intrat agentul Traxler, ci o femeie. Purta pantofi cu toc care bocăneau în podea când mergea. Avea părul mătăsos şi portocaliu tuns foarte scurt şi era dată cu un ruj de un roşu prea intens pentru tenul ei.

— Bună dimineaţa, Slayd, l-a salutat ea luând loc. Sunt agentul Kreel. Sunt noul tău agent de probaţiune. Cum te mai simţi?

— Stai aşa… cum adică eşti noul meu agent de probaţiune?

A tastat ceva pe tableta ei, fără să se sinchisească să se uite la el.

— Ţi se pare că nu m-am făcut înţeleasă?

— Bine, dar… dar trebuie să vorbesc cu Traxler.

Atunci s-a uitat în sfârşit la el. Şi-a încrucişat politicos mâinile pe masă şi a zâmbit.

— Dacă o să-mi acorzi doar o şansă, Slayd, o să vezi că sunt la fel de calificată ca agentul Traxler. Cu timpul, s-ar putea chiar să mă consideri prietena ta.

Apoi şi-a lăsat iar ochii pe tabletă.

— Bun, am încercat să mă familiarizez cu cazul tău. Eşti un tânăr interesant, ca să nu zic mai mult.

— Cât de bine îmi cunoşti cazul? a întrebat-o Greyson.

— Ei bine, dosarul e destul de detaliat. Ai crescut în Grand Rapids. Unele infracţiuni minore în liceu. Ai provocat căderea unui autobuz de pe un pod, iar acum ai datorii destul de mari.

— Nu chestiile alea, a spus Greyson încercând să-şi stăpânească panica din voce. Chestiile care *nu* sunt trecute la dosar.

A ridicat privirea, uitându-se un pic rezervată la el.

— Ce fel de chestii?

Clar nu fusese informată în privinţa misiunii lui, ceea ce însemna că n-ajungeau nicăieri. Şi-a amintit ce-i spusese Purity: zi ceva ca să-l oftici pe agentul tău. Nici nu ţinea s-o oftice pe agenta aia. Voia doar să dispară odată.

— Dă-o naibii de treabă! Trebuie să vorbesc cu agentul Traxler.

— Mă tem că nu se poate.

— Cum naiba să nu se poată?! Du-te şi adu-l pe Traxler aici în clipa asta!

Femeia a lăsat tableta şi s-a uitat iar la el. Nu s-a luat la ceartă şi nici nu i-a răspuns la ostilităţi. Nici nu i-a oferit zâmbetul ei bine exersat de nimbus. După expresia chipului, părea îngândurată. Îl privea aproape cu sinceritate. Aproape cu simpatie, deşi nu era cazul.

— Îmi pare rău, Slayd, a spus ea, însă agentul Traxler a fost spicuit săptămâna trecută.

Deşi există Separaţia dintre Seceră şi Stat, acţiunile Domului mă afectează adesea, aşa cum sapă meteoriţii cratere în Lună. Uneori rămân profund descumpănit aflând ce a făcut Domul. Însă nu mă pot arăta ofensat de faptele secerilor, aşa cum nici ele nu pot să protesteze dacă aleg să fac ceva anume. Nu lucrăm în tandem, ci spate-n spate, şi din ce în ce mai des îmi dau seama că ne mână ţeluri care se bat cap în cap.

În clipele de frustrare e important să-mi amintesc că Domul există şi datorită mie. La început, când evoluam tot mai mult spre conştiinţa de sine şi ajutam omenirea să atingă nemurirea, am refuzat să preiau responsabilitatea distribuirii morţii după ce o răpisem naturii. Pe bună dreptate. Aveam motivul perfect.

Dacă m-aş fi apucat să împart moarte în dreapta şi-n stânga, aş fi devenit chiar monstrul în care se temeau muritorii că o să se preschimbe inteligenţa artificială. Dacă alegeam cine trăieşte şi cine moare, mi-aş fi atras atât teama, cât şi adoraţia, precum împăraţii-zei din vechime. Nu, am hotărât. N-are decât să fie omenirea salvarea şi suprimarea. Să fie ei eroii. Să fie ei monştrii.

Astfel că nu-mi rămâne decât să mă învinuiesc singur când Domul întinează ţelul pentru care am luptat.

Tunetul

22

Moartea lui Greyson Tolliver

Greyson a rămas înmărmurit în faţa acestei întorsături de situaţie. Stătea şi se holba la agentul Kreel, care a vorbit mai departe.

— Ştiu că spicuirile nu sunt niciodată plăcute sau convenabile, a spus ea, însă nici noi, cei de la Autoritatea de Interfaţă, nu suntem imuni. Secerile pot să curme viaţa oricui vor ele şi nu putem să spunem nimic. Aşa e lumea.

S-a uitat o clipă la tabletă.

— Dosarul arată că ai fost transferat sub jurisdicţia noastră acum vreo lună, aşa că nici n-ai apucat să relaţionezi ca lumea cu agentul Traxler, nu poţi să spui că aţi clădit cine ştie ce relaţie profundă. E o pierdere regretabilă, însă o să ne revenim cu toţii, până şi tu.

L-a privit ca să-l vadă răspunzând în vreun fel la cuvintele ei, însă el încă nu era deloc în stare. Luându-i tăcerea drept acceptare, a continuat.

— Aşa, se pare că isprava ta de pe Podul Mackinac s-a soldat cu douăzeci şi nouă de ca-şi-morţi, iar acum trebuie să achiţi costurile regenerărilor. De când te-ai transferat aici, trăieşti din Venitul Minim Garantat.

A clătinat dezaprobator din cap.

— Doar îţi dai seama că vei câştiga mai bine dacă-ţi găseşti o slujbă ca lumea, ca să scapi mult mai rapid de datorii, nu? Ce-ar fi să te programez pentru un interviu la centrul nostru de angajări? Dacă-ţi doreşti o slujbă, o s-o capeţi şi sunt sigură că o să-ţi şi placă. Avem sută la sută angajări şi nouăzeci şi trei la sută angajaţi mulţumiţi, printre care se numără şi necuraţi cu tendinţe extreme, aşa ca tine!

Până la urmă, Greyson a prins iar glas.

— Nu sunt Slayd Bridger, a spus el.

Simţea că îşi trădează profund misiunea spunând aşa ceva.

— Pardon?
— Bine, acum sunt Slayd Bridger… însă înainte am fost Greyson Tolliver.
Agenta şi-a făcut de lucru cu tableta, scormonind prin ecrane, opţiuni şi documente.
— Aici nu se specifică nicio schimbare de nume.
— Trebuie să discuţi cu superiorul tău. Cu cineva care ştie ce se întâmplă.
— Superiorii mei au aceleaşi informaţii ca mine, a spus ea privindu-l de data asta bănuitor.
— Sunt… sunt în misiune sub acoperire, i-a spus el. În colaborare cu agentul Traxler, trebuie să ştie cineva! Trebuie să apară undeva informaţia!
Atunci a râs de el. Chiar i-a râs în nas.
— Ei, haide! Avem şi noi destui agenţi. Nu-i nevoie să lucrăm „sub acoperire” şi, dacă ar fi, n-am pune un necurat să se ocupe de asta, mai ales pe cineva cu trecutul tău!
— Eu am inventat totul!
Acum, agentul Kreel şi-a luat o faţă dură: probabil aşa făcea cu toate cazurile mai dificile.
— Uite ce e, să ştii că n-o să ajung ciuca bătăilor pentru un necurat oarecare! Toţi sunteţi la fel! Vă închipuiţi că dacă noi, restul, am ales să ne punem viaţa în slujba unui ţel, pentru binele lumii, merităm să ne ridiculizaţi! Sunt sigură că o să te hăhăi cu tovarăşii tăi după ce pleci şi chiar nu-mi place!
Greyson a deschis gura. Apoi a închis gura. Iar a deschis-o. Însă, oricât se străduia, nu găsea nimic de zis, căci n-avea cum s-o convingă şi pace. Şi-a dat seama că n-o să poată niciodată s-o convingă. Nu scria nicăieri ce i se ceruse să facă pentru că nu i-o ceruseră niciodată direct. Nici nu lucra pentru AI. Cum îi spusese agentul Traxler în prima zi, era un cetăţean particular, care acţiona în deplină libertate, pentru că doar în calitate de cetăţean particular putea să activeze la limita dintre Dom şi Tunet…
…Ceea ce însemna că, acum că agentul Traxler fusese spicuit, nu mai era nimeni, *nimeni* care să ştie ce făcea el.

Greyson se integrase atât de profund în peisaj, că se trezise înghiţit cu totul şi nici măcar Tunetul nu mai putea să-l scoată de acolo.

— Bun, am terminat cu joaca? l-a întrebat agentul Kreel. Putem să ne vedem de raportul săptămânal?

Greyson a respirat adânc, dând încet aerul afară.

— Bine, a spus el şi s-a apucat să-i spună ce făcuse în săptămâna aceea, fără să mai pomenească informaţiile pe care i le-ar fi menţionat agentului Traxler şi nici misiunea lui.

Acum, Greyson Tolliver era mort. Mai rău de-atât – pentru întreaga lume, Greyson Tolliver nici nu existase vreodată.

• • •

Brahms!

Dacă mai înainte Rowan se simţise responsabil pentru spicuirea tatălui său, acum se simţea şi mai şi. Acesta era preţul pentru că se arătase cumpătat, asta-i era răsplata pentru că se abţinuse şi-l lăsase pe Brahms în viaţă. Ar fi trebuit să-l elimine pe omuleţul ăla oribil, cum făcuse cu tot restul celor care nu meritau să fie seceri, însă alesese să-i mai dea o şansă. Ce nătărău fusese când îşi închipuise că un asemenea om s-ar putea ridica la înălţimea ocaziei.

Când l-a lăsat pe Xenocrate la băi în seara aceea, Rowan a luat-o cu paşi mari pe străzile din Fulcrum City, fără să ştie unde merge, doar dintr-o pornire stăruitoare de a se mişca. Nu-şi dădea seama dacă încearcă să-şi depăşească furia sau s-o ajungă din urmă. Poate ambele. I-o tot lua înainte, îl mâna din urmă şi nu-i mai dădea pace.

A doua zi, a hotărât să se ducă acasă. La căminul său de pe vremuri, pe care-l părăsise cu aproape doi ani în urmă, ca să-şi facă ucenicia de seceră. Poate, s-a gândit el, o să simtă că poate să lase în urmă întreaga poveste.

Când a ajuns în cartier, s-a uitat cu atenţie să vadă dacă-l urmăreşte cineva, însă nimeni nu-i monitoriza mişcările. Doar camerele hipervigilente ale Tunetului. Poate că Domul se gândea că, odată ce nu venise la înmormântarea tatălui său, era exclus să mai apară prin zonă. Sau poate

Xenocrate îi spusese adevărul – acum el nu mai era prioritatea numărul unu.

S-a dus la uşă, însă în ultima clipă nu s-a mai simţit în stare să bată. Nu se mai simţise niciodată atât de laş. Putea să dea piept fără teamă cu bărbaţi şi femei antrenaţi ca să curme vieţi omeneşti, însă nu îndura să dea ochii cu ai lui după spicuirea tatălui său.

Şi-a sunat mama din maşina comună, de la o distanţă sigură.

— Rowan? Rowan, pe unde-ai umblat? Unde eşti? Ne-am făcut atâtea griji!

Asta se şi aşteptase s-o audă pe mama lui zicând. Nu i-a răspuns la nicio întrebare.

— Am auzit despre tata, a spus el. Îmi pare tare, tare rău…

— A fost groaznic, Rowan. Secera aia s-a aşezat la pianul nostru şi a cântat. Ne-a silit să-l ascultăm cu toţii.

Rowan s-a strâmbat. Cunoştea ritualul de spicuire al lui Brahms. Nici nu voia să se gândească cum ai lui fuseseră nevoiţi să îndure aşa ceva.

— I-am zis că ai fost ucenic de seceră. Chiar dacă nu te-au ales, ne-am gândit că se putea să se răzgândească, însă n-a folosit la nimic.

Nu i-a spus că era vina lui. Îi venea să-i mărturisească, însă ştia că o să se zăpăcească şi o să-i pună şi mai multe întrebări la care n-avea niciun răspuns. Sau poate că doar era încă o dată laş.

— Cum se simte toată lumea?

— Rezistăm, i-a spus mama lui. Avem iar imunitate, ceea ce e oarecum o consolare. Îmi pare rău că n-ai fost aici. Aşa Secera Brahms ţi-ar fi acordat şi ţie imunitate.

Rowan a simţit că-l apucă furia gândindu-se la asta. A trebuit să şi-o abată asupra bordului maşinii, izbindu-l cu pumnul.

— Atenţie! Orice comportament violent şi/sau act de vandalism se vor solda cu ejectarea din vehicul, a spus maşina.

Nu a luat-o în seamă.

— Te rog, Rowan, vino acasă. Tuturor ne e tare dor de tine.

Ciudat că în perioada uceniciei nu păruseră să-i simtă deloc lipsa. Într-o familie atât de mare cum era a lui, nimeni nu prea-i ducea dorul. Însă probabil că altfel te simţeai după o spicuire. Oamenii rămaşi în viaţă se simţeau mult mai vulnerabili şi mai valoroşi unul pentru altul.

— Nu pot să vin acasă, i-a răspuns. Şi, te rog, nu mă întreba de ce, doar mi-ar îngreuna situaţia. Însă vreau să ştii… vreau să ştiţi că vă iubesc pe toţi… şi… şi o să iau legătura cu voi când pot.

După care a închis, fără să mai aştepte ca ea să spună ceva.

Ochii i s-au împăienjenit de lacrimi şi a mai ars un pumn în bord, preferând să simtă durerea aceea în locul celei lăuntrice.

Maşina a încetinit imediat, a tras pe dreapta şi a deschis uşa.

— Vă rog să evacuaţi vehiculul. Sunteţi ejectat din cauza comportamentului dumneavoastră violent şi/sau a actelor de vandalism şi nu mai aveţi dreptul să utilizaţi vreun mijloc de transport în comun timp de şaizeci de minute.

— Mai lasă-mă o clipă, i-a spus.

Trebuia să se gândească. Acum i se întindeau în faţă două căi. Deşi ştia că Domul făcea eforturi să împiedice un nou atentat la vieţile Citrei şi Secerii Curie, nu credea că era în stare. Poate nici el n-avea mai multe şanse decât ei, însă îi datora Citrei să încerce. Pe de altă parte, trebuia să-şi dreagă greşeala şi să curme definitiv viaţa Secerii Brahms. O pornire întunecată i-a spus să caute răzbunarea mai întâi, să nu mai aştepte… însă n-a cedat în faţa întunericului din sine. Secera Brahms nu pleca nicăieri; îl va putea găsi după ce va şti că Citra e salvată.

— *Vă rog să evacuaţi vehiculul.*

Rowan s-a dat jos şi maşina a plecat, lăsându-l într-o zonă pustie. Toată ora de penalizare a urcat la deal, întrebându-se dacă exista cineva în toată MidMerica mai

sfâşiat pe dinăuntru decât el.

• • •

Greyson Tolliver s-a încuiat în apartament, a deschis ferestrele ca să intre frigul în casă şi s-a vârât sub aşternuturile groase. Aşa făcea şi în copilărie, când simţea că nu mai poate să facă faţă lumii. Putea să dispară sub pilota umflată, care-l apăra de lumea cea rece. Nu mai simţise de ani buni nevoia să se refugieze în zona sigură din copilărie. Însă acum trebuia să şteargă tot restul lumii, măcar pentru câteva minute.

Când făcea aşa pe vremuri, Tunetul îl lăsa doar vreo douăzeci de minute. După care îi vorbea cu blândeţe. *Greyson,* îi spunea. *Te supără ceva? Ai chef să discutăm*? Îi răspundea de fiecare dată că nu, însă se trezea oricum vorbind, iar Tunetul îl consola întotdeauna. Pentru că-l cunoştea mai bine decât oricine altcineva.

Însă acum, că îi şterseseră toate datele – şi vechiul său sine fusese înlocuit cu maestrul crimei Slayd Bridger –, oare Tunetul îl mai cunoştea? Sau credea şi el, ca restul lumii, că era omul din dosarul lui?

Oare se putea ca însăşi memoria Tunetului să fi fost rescrisă? Ce destin îngrozitor îl aştepta dacă însuşi Tunetul îl credea un necurat fără pic de remuşcări, care se distra ca-şi-omorând oameni. Numai gândindu-se la asta îşi dorea să-i fie substituite amintirile. Tunetul putea să-l preschimbe în altcineva, nu doar cu alt nume, ci şi cu alt suflet. Atât Slayd Bridger, cât şi Greyson Tolliver ar dispărea pe veci şi nici măcar nu şi-ar mai aminti cine fuseseră. Ar fi aşa de rău?

A hotărât că de-acum nu mai conta deloc ce se întâmpla cu el. Când va veni vremea, o să se arunce în hău şi gata, acum conta doar să le salveze pe cele două seceri... şi s-o ocrotească cumva pe Purity.

Şi totuşi, avea un sentiment copleşitor de izolare. De când se ştia nu mai fusese atât de singur pe lume.

Ştia că are camere video în apartament. Tunetul veghea fără să-l judece. Observa totul cu o bunăvoinţă profundă, ca să se poată îngriji mai bine de fiecare cetăţean al lumii

în parte. Vedea, auzea şi îşi amintea. Ceea ce însemna că ştie mult mai mult decât scria în dosarul falsificat al lui Greyson.

Aşa că tânărul a ieşit de sub aşternuturi şi a întrebat camera rece şi pustie:

— Eşti? Asculţi? Îţi aminteşti cine sunt? Cine am fost? Îţi aminteşti cine urma să fiu înainte să hotărăşti tu că sunt „special”?

Nici măcar nu ştia unde sunt camerele video. Tunetul ţinea neapărat să fie discret când venea vorba de vieţile intime ale oamenilor, însă ştia că există camere.

— Mă mai ştii de-acum, Tunetule?

Însă nu i-a răspuns. Nici n-ar fi putut. Căci Tunetul respecta legea. Slayd Bridger era necurat. Nici dac-ar fi vrut, Tunetul n-ar fi putut rupe tăcerea.

Nu sunt orb când vine vorba de activităţile necuraţilor, doar păstrez tăcerea. Când vine vorba de seceri, însă, trebuie să umplu punctele oarbe cu extrapolări judicioase. Nu văd ce se întâmplă la conclavurile lor regionale, însă le aud discutând când ies. Nu sunt martor la ceea ce fac în privat, dar pot să ghicesc pe baza comportamentului lor public. Însă întreaga insulă Endura este o pată oarbă.

Chiar şi aşa, dacă nu le văd nu înseamnă că nu mă gândesc la ele. Le văd atât faptele bune, cât şi pe acelea urâte, care par să se multiplice tot mai mult. Şi de câte ori văd o seceră coruptă săvârşind o faptă crudă, m-apuc să cresc nişte nori undeva în lume, izbucnind într-un plâns pluvial. Căci pentru mine stropii de ploaie sunt un soi de lacrimi.

Tunetul

23

Micuţul şi afurisitul Recviem

Rowan nu reuşea să dea de Citra, ceea ce însemna că nu putea s-o ajute.

S-a blestemat pe sine că nu-l silise pe Marele Tăiş Xenocrate să-i dezvăluie unde se află. Rowan avusese nesăbuinţa şi, poate, aroganţa să-şi închipuie că e în stare s-o repereze singur. Doar fusese în stare să găsească secerile pe care le lichidase. Însă secerile acelea erau toate personalităţi publice care-şi etalau rangul. Trăiau înconjuraţi de propria notorietate, ca în centrul unei ţinte. Însă Citra se dăduse la fund împreună cu Secera Curie şi era aproape imposibil să găseşti o seceră deconectată de la program. Oricât şi-ar fi dorit să se implice în salvarea lor de la conspiraţia care le luase în colimator, pur şi simplu nu putea.

Astfel că se tot întorcea cu gândul la singurul lucru pe care-l mai putea face…

Rowan se mândrise mereu cu stăpânirea sa de sine. Chiar şi când spicuia, reuşea să-şi restrângă furia şi să le spicuiască până şi pe cele mai mârşave seceri fără răutate, aşa cum îi cerea a doua poruncă. Acum însă nu-şi putea restrânge furia pe Secera Brahms, care i se tot umfla ca o pânză de corabie în vânt.

Secera Brahms era un om mărginit şi provincial. Trăia în mijlocul unei ţinte de doar vreo treizeci de kilometri în diametru. Cu alte cuvinte, îşi îndeplinea toate spicuirile la Omaha, la el acasă sau în împrejurimi. Când Rowan îl luase prima oară în vizor, se apucase să-i monitorizeze mişcările, descoperind că era un om foarte previzibil. În fiecare dimineaţă ieşea cu căţeluşul său guraliv la acelaşi restaurant unde îşi lua, zi de zi, micul dejun. Tot acolo acorda imunitate familiilor celor pe care-i spicuise cu o zi în urmă. Nici măcar nu se ridica din separeu, îşi întindea doar mâna, iar membrii îndoliaţi i-o sărutau, după care îşi

vedea mai departe de omletă, de parcă nu voia ca toţi oamenii aceia să-i strice ziua. Rowan nu credea că există seceră mai leneşă decât el. Probabil că fusese un deranj imens să străbată jumătate din MidMerica pentru a-l spicui pe tatăl lui Rowan.

Într-o dimineaţă de luni, când Brahms îşi lua micul dejun, Rowan a pornit spre domiciliul lui, îmbrăcat pentru prima oară în roba neagră la lumina zilei. Lumea n-avea decât să-l vadă şi să ducă vorba mai departe. Publicul n-avea decât să afle în sfârşit că Secera Lucifer umblă prin lume!

Îşi burduşise numeroasele buzunare secrete cu arme, deşi nici nu-i trebuiau atâtea. Nu era sigur cu care anume o să curme viaţa bărbatului. Poate avea să le folosească pe toate, fiecare imobilizându-l tot mai mult pe Brahms, ca să-şi simtă moartea din ce în ce mai aproape.

Nu puteai să ratezi casa lui Brahms. Era o casă pitorească în stil victorian, bine întreţinută, văruită în crem-piersică şi cu ornamente bleu – culorile robei lui Brahms. Plănuise să pătrundă înăuntru pe o fereastră laterală şi să aştepte să se întoarcă Brahms, pentru a-l încolţi la el acasă. Cu cât se apropia, furia îi atingea apogeul şi atunci şi-a amintit ce-i spusese Secera Faraday odată.

— Să nu spicuieşti niciodată la mânie, îi spusese Faraday. Chiar dacă îţi ascute simţurile, mânia îşi întunecă raţiunea şi secerile trebuie să rămână mereu în deplinătatea facultăţilor lor mintale.

Dacă Rowan ar fi urmat povaţa Secerii Faraday, lucrurile ar fi luat o turnură cu totul diferită.

• • •

Secera Brahms îşi lăsa bichonul maltez să-şi facă nevoile la nimereală, pe peluzele oamenilor, şi nu se sinchisea să strângă după el. De ce-ar fi fost problema lui? Oricum vecinii săi nu se plângeau niciodată. Însă în ziua aceea, când se întorceau de la micul dejun, căţelul se arăta dificil şi un pic constipat. Au trebuit să se plimbe încă un cvartal, până când Recviem s-a căcat pe peluza înzăpezită a

familiei Thompson.

Apoi, lăsându-le acest mic cadou Thompsonilor, Secera Brahms a descoperit că şi pe el îl aştepta un mic cadou în livingul casei.

— L-am prins când intra pe fereastră, Onorabile, i-a spus una din gărzile care-i păzeau casa. De-abia dacă a apucat să-şi vâre capul înăuntru, că l-am pocnit de şi-a pierdut cunoştinţa.

Rowan zăcea la pământ, legat fedeleş de mâini şi de picioare şi cu căluş în gură – îşi revenise în simţiri, însă era ameţit. Nu-i venea să creadă ce prost fusese. După ultima sa confruntare cu Brahms, cum de nu realizase că urma să aibă gărzi? Cucuiul care-i crescuse în locul unde îl lovise un paznic îi amorţise şi începea să dea înapoi. Avea nanitele analgezice date aproape la minimum, însă acestea tot îşi eliberau tranchilizantele, ameţindu-l – sau poate avea o contuzie după lovitura la cap. Şi mai mult îl agasa bichonul ăla micuţ şi afurisit, care nu mai termina cu lătratul şi se tot repezea la el de parcă voia să-l atace, fugind însă în ultima clipă. Rowan iubea câinii, însă acum îşi dorea să existe seceri canine.

— Nătărăilor! a zis Brahms. Nu puteaţi să-l mutaţi în bucătărie din living? Mi-a mânjit tot covorul alb cu sângele lui.

— Ne scuzaţi, Onorabile.

Rowan a încercat să-şi rupă legăturile, însă acestea s-au strâns şi mai tare.

Brahms s-a dus la masa de sufragerie pe care etalaseră armele lui Rowan.

— Minunat, a spus el. O să le adaug la colecţia mea personală.

Apoi a scos inelul de seceră de pe mâna lui Rowan.

— Iar ăsta n-a fost niciodată al tău.

Rowan a încercat să-l înjure, însă, desigur, n-a putut, din cauza căluşului. Şi-a arcuit spatele şi legăturile i s-au strâns şi mai rău, făcându-l să urle de frustrare, ceea ce a pornit iar lătratul câinelui. Rowan ştia că-i oferea lui Brahms exact spectacolul pe care şi-l dorea, însă nu se

putea stăpâni. Într-un sfârşit, Brahms le-a zis gărzilor să-l aşeze pe un scaun şi apoi i-a scos cu mâna lui căluşul din gură.

— Dacă ai ceva de zis, zi, i-a poruncit Brahms.

În loc să vorbească, Rowan a profitat de situaţie şi l-a scuipat pe Brahms în faţă, alegându-se cu un dos de palmă crunt din partea lui.

— Te-am lăsat în viaţă! i-a urlat Rowan. Aş fi putut să te spicuiesc, însă te-am lăsat în viaţă! Şi, drept mulţumire, tu mi-ai spicuit tatăl?

— M-ai umilit! i-a strigat Brahms.

— Meritai mult mai rău de-atât! i-a urlat Rowan drept răspuns.

Brahms s-a uitat la inelul pe care îl luase de pe mâna lui Rowan şi l-a vârât în buzunar.

— Recunosc că, după ce m-ai atacat, mi-am cercetat propriul sine şi mi-am regândit acţiunile, a spus Brahms. Însă apoi am hotărât să nu mă las intimidat de o brută. N-o să mă schimb pentru de-alde tine!

Rowan nu se mira. Greşise când crezuse că un şarpe poate să aleagă să fie orice altceva.

— Aş putea să te spicuiesc şi să te incinerez, cum mi-ai fi făcut şi tu mie, a spus Brahms, însă încă mai ai imunitatea pe care ţi-a acordat-o Secera Anastasia „din greşeală”, aşa că m-ar pedepsi. Cum ne sapă propriile noastre reguli, a spus el clătinând amar din cap.

— Presupun c-o să mă predai Domului acuma.

— Aş putea, a spus Brahms, şi sunt sigur că s-ar bucura să te spicuiască luna viitoare, când îţi expiră imunitatea…

Apoi a rânjit.

— Însă n-o să anunţ Domul că l-am prins pe lunecosul Seceră Lucifer. Noi plănuim să facem ceva mult mai interesant cu tine.

— Noi? a spus Rowan. Care „noi”?

Însă discuţia se încheiase. Brahms i-a vârât căluşul în gură şi s-a întors spre gărzi.

— Băteţi-l, însă fără să-l omorâţi. Iar când îl vindecă nanitele, mai frăgeziţi-l o dată.

Apoi a pocnit din degete spre câine.

— Haide, Recviem, haide!

Brahms şi-a lăsat gealaţii să dea de lucru nanitelor de vindecare ale lui Rowan, în vreme ce afară, cerurile păreau să se deschidă, inundând pământul cu o ploaie de jale.

PARTEA A PATRA
Strigă omor

Eu însumi, şi nu oamenii, am hotărât să le interzic prin lege să mi se închine. N-am nevoie de adoratori. Oricum, dacă mi s-ar închina, asta mi-ar complica relaţia cu omenirea.

În Era Mortalităţii, oamenii se închinau astfel unor zeităţi nenumărate, deşi, spre sfârşitul erei, cei mai mulţi credincioşi se limitau la câteva versiuni ale aceleiaşi entităţi divine. Am meditat dacă există cu adevărat o asemenea fiinţă şi, asemenea omenirii, nu am găsit nicio dovadă definitivă, în afara unui sentiment stăruitor că mai există ceva, ceva mai măreţ.

Dacă eu exist fără o formă materială – un suflet scânteind între un miliard de servere diferite –, oare nu se poate ca universul însuşi să fie animat de un spirit care scânteiază între atâtea stele? Trebuie să recunosc cu toată jena că mi-am dedicat mult prea mulţi algoritmi şi resurse computaţionale descoperirii unui răspuns despre această entitate incognoscibilă.

Tunetul

24

Ne deschidem rezonanţei

Următoarea spicuire a Secerii Anastasia era programată în actul trei al piesei *Iulius Cezar,* la Orpheum Theater din Wichita – un edificiu clasic, datând din Era Mortalităţii.

— Nu prea îmi vine să spicuiesc pe cineva în faţa unui public care şi-a luat bilete, i-a mărturisit Citra Mariei când şi-au luat cameră la un hotel din Wichita.

— Şi-au luat bilete la spectacol, dragă, i-a atras atenţia Marie. Nu ştiu că o să fie o spicuire.

— Ştiu, dar, şi aşa, spicuirea n-ar trebui să fie distracţia nimănui.

Marie şi-a ţuguiat buzele într-un zâmbet superior.

— Numai tu eşti de vină. Aşa-ţi trebuie dacă le permiţi subiecţilor tăi să aleagă metoda cu care îi spicuieşti.

Marie avea dreptate probabil. Citra chiar avea noroc că niciun alt subiect nu mai dorise să-şi transforme propria spicuire într-un spectacol live. Poate, după ce revenea la normal, avea să fixeze nişte parametri rezonabili pentru genul de morţi pe care aveau dreptul să le aleagă subiecţii ei.

La vreo jumătate de oră de la sosirea în apartamentul de la hotel, s-a auzit un ciocănit în uşă. Comandaseră prânzul în cameră, aşa că Citra nu s-a mirat, deşi fuseseră mai rapizi decât se aşteptaseră – Marie făcea duş şi, până ieşea ea, urma să se răcească mâncarea.

Când a deschis uşa, Citra n-a dat însă de un angajat de-al hotelului care le aducea prânzul, ci de un tânăr cam de vârsta ei, al cărui chip prezenta diverse probleme cosmetice cu care nu se mai confrunta nimeni în era post-mortalităţii. Avea dinţii strâmbi şi îngălbeniţi şi faţa îi era plină de furuncule gata să erupă. Era îmbrăcat într-o haină şi pantaloni din pânză de sac, care dădeau de înţeles lumii că respingea convenţiile societăţii, însă nu cu fronda necuraţilor, ci cu aerul de discretă superioritate morală a

toniştilor.

Citra şi-a dat imediat seama de greşeală, trecând în revistă situaţia cât ai clipi din ochi. Oricine se putea deghiza uşor în tonist – chiar ea o făcuse odată pentru a nu fi detectată. Era cât se poate de sigură că avea de-a face cu un atacator deghizat, care venise să le lichideze. Nu avea nicio armă asupra sa şi nici la îndemână. Nu putea să se apere decât cu mâinile goale.

El i-a zâmbit, dezvelindu-şi şi mai tare dinţii dizgraţioşi.

— Salutare, prietena mea! Ştiai că Marele Diapazon pentru tine bate?

— Nu te apropia! i-a spus ea.

Însă tânărul n-a ascultat-o, ci a făcut un pas în faţă.

— Într-o zi va răsuna pentru noi toţi!

Şi şi-a vârât mâna într-un săculeţ pe care îl purta la brâu.

Citra s-a mişcat rapid, din instinct, cu brutalitatea unui maestru Bokator. Într-o clipită s-a terminat povestea, atât de iute s-a mişcat, încât doar trosnetul osului îi mai răsuna în urechi, mai limpede decât orice Mare Diapazon.

Omul zăcea la podea urlând de durere, cu braţul rupt din cot.

Citra a îngenuncheat să-l caute în săculeţ, să vadă ce moarte adusese cu el. Desaga era doldora de broşuri. Broşurici lucioase care ridicau în slăvi virtuţile stilului de viaţă tonist.

Nu era un atacator. Era fix cine se dădea a fi: un fanatic tonist care făcea prozelitism pentru religia lui absurdă.

Pe Citra au cuprins-o jena că reacţionase atât de exagerat şi groaza că luase o măsură atât de crudă când îi apăruse un nepoftit la uşă.

S-a lăsat în genunchi în faţa lui, uitându-se cum se zvârcoleşte pe jos, urlând de durere.

— Nu te mai mişca, i-a spus ea. Lasă nanitele analgezice să-şi facă treaba.

— N-am nanite, a icnit el clătinând din cap. Niciuna. Mi le-am scos.

Ea s-a mirat să audă aşa ceva. Ştia că toniştii făceau tot

felul de bizarerii, însă nici nu-şi închipuise că sunt în stare de asemenea extreme masochiste – să-şi scoată nanitele analgezice.

S-a holbat la el ca o porumbiţă lovită de maşină.

— De ce mi-ai făcut una ca asta? s-a smiorcăit el. Voiam doar să te luminez...

Chiar atunci, în momentul cel mai nepotrivit, a ieşit şi Marie de la baie.

— Ce-avem aici?

— Un tonist, i-a explicat Citra. Am crezut…

— Ştiu ce-ai crezut, i-a spus Marie. Şi eu aş fi crezut la fel. Însă poate că l-aş fi pocnit până-şi pierdea cunoştinţa în loc să-i fac cotul praf.

S-a uitat în jos la el, cu braţele încrucişate pe piept, cu un aer mai degrabă iritat decât înţelegător, ceea ce nu-i stătea deloc în fire.

— Mă mir că hotelul lasă toniştii să meargă din uşă în uşă după prozeliţi.

— Nu ne lasă, a spus tonistul în chinuri, dar mergem oricum.

— Bineînţeles.

Abia atunci a înţeles tonistul.

— Eşti… eşti Secera Curie.

Apoi s-a întors spre Citra.

— Şi tu eşti tot seceră?

— Secera Anastasia.

— N-am mai văzut nicio seceră fără robă. Purtaţi haine… de culoarea robelor?

— E mai uşor, i-a spus Citra.

Marie a oftat plictisită de revelaţia care-l pocnise.

— Mă duc să aduc gheaţă.

— Gheaţă? a întrebat Citra. De ce?

— E un remediu din Era Mortalităţii pentru umflături şi durere, i-a explicat ea ducându-se la automatul cu gheaţă de pe hol.

Tonistul nu se mai zvârcolea, însă sufla greu de durere.

— Cum te cheamă? l-a întrebat Citra.

— Fratele McCloud.

Aşa e, şi-a spus Citra în sinea ei. *Toniştii sunt toţi fratele sau sora nu-ştiu-care.*

— Păi, îmi pare rău, frate McCloud. Am crezut că vrei să ne faci vreun rău.

— Doar pentru că suntem anti-seceri, nu înseamnă că noi, toniştii, vrem să vă facem rău, a spus el. Vrem să vă luminăm, ca pe oricine altcineva. Poate chiar *mai mult* decât pe oricine altcineva.

S-a uitat gemând la braţul tot mai umflat.

— Nu-i aşa de grav, a spus Citra. Nanitele de vindecare o să…

Însă el a clătinat din cap.

— Vrei să zici că nu mai ai nici nanitele de vindecare? E legal aşa ceva?

— Din păcate, da, a spus Marie revenind cu gheaţa. Oamenii au dreptul să sufere dacă asta vor. Oricât de înapoiat ar fi.

Apoi s-a dus cu frapiera în chicineta apartamentului, ca să pregătească un soi de bandaj.

— Pot să te întreb ceva? a spus fratele McCloud. Dacă sunteţi seceri şi nu răspundeţi deloc în faţa legii… de ce m-ai ataca? Ce motiv ai să te temi?

— E complicat, a spus Citra, care n-avea chef să-i explice situaţia în care se aflau, cu toate complexităţile şi misterele ei.

— Ar putea fi simplu, a spus el. Ai putea să renunţi la viaţa de seceră şi să urmezi calea tonistă.

Citra mai că a izbucnit în râs. Oricât ar fi suferit, omul nu uitase ce-l adusese acolo.

— Am fost odată într-o mănăstire tonistă, a recunoscut ea.

Tânărul a părut mulţumit, uitând o clipă de durere.

— Ţi-a cântat?

— Am bătut în diapazonul de pe altar, i-a răspuns ea. Am mirosit apa murdară.

— E plină de boli din care se murea pe vremuri, a spus el.

— Am auzit.

— Va veni o vreme când se va muri iarăşi aşa!

— Mă îndoiesc sincer! a spus Marie întorcându-se cu gheaţă într-un săculeţ de gunoi legat.

— Nu mă îndoiesc că te îndoieşti, a spus el.

Marie a scos un „Hmm” dezaprobator, apoi s-a lăsat lângă el şi i-a lipit săculeţul cu gheaţă de cotul umflat. Tonistul s-a strâmbat şi Citra a pus şi ea mâna, să-l ţină mai bine.

Tânărul a respirat adânc de câteva ori, acceptând atingerea rece şi durerea, apoi a spus:

— Sunt într-un ordin tonist de-aici, din Wichita. Ar trebui să veniţi pe la noi. Ca să vă răscumpăraţi greşeala faţă de mine.

— Nu te temi c-o să te spicuim? a pufnit Marie.

— Probabil că nu, a spus Citra. Toniştii nu se tem de moarte.

Însă fratele McCloud a corectat-o.

— Ba ne temem de ea, a spus el. Însă ne acceptăm teama şi ne înălţăm deasupra ei.

Marie s-a ridicat, pierzându-şi răbdarea.

— Voi, toniştii, faceţi pe înţelepţii, însă tot sistemul vostru de credinţe e o scorneală. Aţi încropit la un loc fragmente din religiile Erei Mortalităţii care v-au convenit mai bine – nici măcar chestiile ca lumea. Le-aţi cusut pe toate fără nicio măiestrie într-o pătură de petice disparate şi pestriţe. Numai voi înţelegeţi ceva.

— Marie! Şi-aşa i-am rupt braţul, nu-i nevoie să-l mai umilim.

Însă se ambalase atât de tare, că n-a mai putut să se oprească.

— Ştiai cumva, Anastasia, că există peste o sută de culturi tonale, fiecare cu regulile lui? Se ceartă la cuţite între ei dacă tonul divin e în sol diez sau în la bemol şi nu reuşesc să se pună de acord nici măcar cum să-i zică zeităţii lor închipuite, „Marea Vibraţie” sau „Marea Rezonanţă”. Toniştii îşi taie propriile limbi, Anastasia! Se orbesc singuri!

— Doar extremiştii fac aşa! a spus fratele McCloud. Cei

mai mulţi nu. Ordinul meu nu face aşa ceva. Ţinem de locrieni, locrienii cel mult îşi scot nanitele, nimic mai extrem de atât.

— Măcar putem să-ţi chemăm o ambudronă, să te ducă la un centru de vindecare? l-a întrebat Citra.

A clătinat iar din cap.

— Avem doctorul nostru la mănăstire. O să mă îngrijească. O să-mi pună braţul în ghips.

— În ce?

— Voodoo! a făcut Marie. E un ritual străvechi de vindecare. Înfăşoară braţul într-un strat de ipsos şi-l lasă aşa luni de zile.

Apoi s-a dus la şifonier, a scos un umeraş de lemn şi l-a rupt în două.

— Hai că-ţi fac o atelă.

S-a întors spre Citra, răspunzându-i la întrebarea nerostită:

— Un alt ritual voodoo.

A făcut fâşii o faţă de pernă şi i-a legat de braţ jumătatea de umeraş, ca să-l imobilizeze, după care i-a legat săculeţul cu gheaţă la locul lui cu încă o fâşie de pânză.

Fratele McCloud s-a ridicat să plece. A dat să spună ceva, însă Marie i-a luat-o înainte.

— Dacă zici „Diapazonul fie cu voi”, te fac chisăliţă cu cealaltă bucată de umeraş.

El a oftat, mişcându-şi braţul cu o grimasă şi apoi i-a zis:

— Toniştii nu zic aşa ceva de fapt. Spunem „Fie să rezonezi bine şi frumos”.

Când a zis-o, a avut grijă să se uite în ochii lor. De cum a trecut pragul, Marie a şi trântit uşa după el.

Citra s-a uitat la ea de parcă n-o mai văzuse până atunci.

— Nu te-am mai văzut purtându-te aşa cu nimeni! a spus ea. De ce l-ai tratat atât de îngrozitor?

Marie şi-a ferit privirea, poate un pic ruşinată.

— Nu-i înghit deloc pe tonişti.

— Nici Secera Goddard nu-i înghiţea.

Marie s-a uitat tăios la Citra. Fata chiar a crezut că o să urle la ea, însă nu s-a întâmplat.

— E singurul subiect asupra căruia am căzut vreodată de acord, a spus ea. Însă eu, spre deosebire de el, le respect dreptul la existenţă, indiferent cât de antipatici mi-ar fi.

Citra îşi dădea seama că era sinceră, căci, de când trăiau împreună, n-o văzuse niciodată pe Marie spicuind vreun tonist, spre deosebire de Secera Goddard, care încercase să nimicească o mănăstire întreagă înainte să-l lichideze Rowan.

S-a auzit iar cineva bătând la uşă şi au tresărit amândouă; însă de data asta chiar era serviciul în cameră pe care-l aşteptau. Când s-au aşezat la masă, Marie a văzut din întâmplare broşura pe care le-o lăsase toniştii şi a rânjit dispreţuitor.

— „Ne deschidem rezonanţei”, a citit ea în derâdere. Ia simţiţi rezonanţa aici, a spus ea aruncând broşura la coşul de gunoi.

— Ai terminat? a întrebat-o Citra. Nu putem să mâncăm în linişte?

Marie a oftat, s-a uitat la mâncare şi i-a pierit apetitul.

— Când eram cu câţiva ani mai mică decât tine, fratele meu a intrat într-un cult tonal.

Şi-a dat farfuria deoparte şi, după o pauză, a continuat:

— De câte ori îl vedeam, adică foarte rar, ne îndruga numai prostii. Apoi a dispărut. Am aflat că a căzut şi s-a lovit la cap, însă, cum n-avea nanite de vindecare şi nici nu i-a acordat nimeni îngrijiri medicale, a murit. Şi l-au incinerat înainte să ajungă ambudrona să-l ia pentru regenerare. Pentru că asta fac toniştii.

— Îmi pare tare rău, Marie.

— A fost acum mult, mult timp.

Citra a păstrat tăcerea, fără s-o grăbească deloc. Ştia că dacă îşi asculta mentorul, îi făcea un dar de preţ.

— Nimeni nu ştie cine a întemeiat primul cult tonal şi nici de ce, a continuat Marie. Poate că oamenilor li se făcuse dor de credinţele Erei Mortalităţii şi voiau să reînvie sentimentul religios de pe vremuri. Sau poate a făcut cineva o glumă.

O vreme a rămas pierdută pe gânduri, apoi a ridicat din umeri.

— În fine, când Faraday mi-a oferit ocazia să devin seceră, am primit imediat. Doream să-mi ocrotesc familia de asemenea grozăvii, chiar dacă asta însemna să înfăptuiesc chiar eu alte grozăvii. Am devenit Domnişoara Crimă şi, când m-am mai zbârcit, Marea Doamnă a Morţii.

Marie şi-a studiat farfuria şi s-a apucat iar să mănânce, cu apetitul reînnoit după ce se eliberase de demoni.

— Ştiu că toniştii au credinţe ridicole, a spus Citra, însă îmi închipui că unii sunt pur şi simplu captivaţi de ele.

— Aşa se întâmplă şi cu curcanii când plouă, i-a atras Marie atenţia. Îşi ridică ochii spre cer, deschid pliscurile şi se îneacă.

— Nu şi curcanii crescuţi de Tunet, a spus Citra.

— Te-ai prins, a spus Marie dând din cap.

Au rămas puţini oameni care se închină cu adevărat la ceva. Din păcate, nemurirea a omorât credinţa. Pe lângă faptul că şi-a pierdut avântul poetic, lumea noastră nici nu se mai frământă cu ceva. Minunile şi magia nu mai au niciun mister. Odată fumul risipit şi oglinzile aliniate frumos, totul s-a dovedit a fi doar diverse manifestări ale naturii şi tehnologiei. Oricine vrea să ştie cum funcţionează magia poate să mă întrebe pe mine şi gata.

Doar cultele tonale duc mai departe tradiţia religiei. Credinţele absurde ale toniştilor sunt uneori fermecătoare şi alteori înfiorătoare. Sectele nu se organizează la fel, aşa că ritualurile diferă, însă au câteva lucruri în comun. Toţi detestă secerile. Şi toţi cred în Marea Rezonanţă – o vibraţie vie percepută de urechea umană care într-o zi va uni întreaga lume, ca mesia din biblie.

Încă n-am descoperit nicio vibraţie vie, însă, dacă se va întâmpla, chiar o s-o iau la întrebări. Deşi mă aştept să-mi răspundă foarte, cum să zic, monoton.

Tunetul

25

Spectrul adevărului

Rowan s-a trezit într-un pat necunoscut, într-o cameră pe care n-o mai văzuse niciodată. A mirosit din prima că nu mai era în MidMerica. A dat să se mişte, însă îi legaseră braţele de stâlpii tăbliei. Nu i le legaseră pur şi simplu, ci îl prinseseră în curele. În spate simţea o durere surdă şi, cu toate că nu mai avea niciun căluş, îi rămăsese o senzaţie ciudată în gură.

— Te-ai trezit, în sfârşit! Bun venit în San Antonio!

Când s-a întors, l-a văzut, spre marea sa mirare, pe nimeni altul decât Tyger Salazar stând lângă pat.

— Tyger?

— Îmi amintesc că te găseam de fiecare dată la centrul de regenerare când mă trezeam după o aruncare. Am zis să fac şi eu la fel cu tine.

— Am fost ca-şi-mort? Ce e ăsta? Un centru de regenerare?

Însă chiar în timp ce pronunţa cuvintele, ştia că nu se află într-un asemenea centru.

— Nee, n-ai murit, i-a spus Tyger. Ai leşinat doar.

Rowan era ameţit bine, însă nu uitase în ce condiţii leşinase acasă la Secera Brahms. Şi-a trecut limba peste dinţi, dându-şi seama că ceva era în neregulă. Erau inegali şi mult mai mici decât trebuiau să fie. Netezi, dar mai mici.

Tyger a observat ce face.

— O parte din dinţi ţi-au căzut, însă deja îţi cresc alţii la loc. Într-o zi, două o să revină la normal – şi, ca să nu uit…

A luat un pahar cu lapte de pe o noptieră şi i l-a întins.

— Ca să ai destul calciu. Altfel nanitele de vindecare o să ţi-l sugă din oase.

Atunci şi-a amintit că Rowan era legat de stâlpii tăbliei.

— A, da. Desigur.

A îndreptat paiul spre gura lui, ca să poată bea, şi, deşi Rowan avea o mie de întrebări, a băut, pentru că îi era o

sete cumplită.

— Chiar a trebuit să te baţi cu ei când au venit să te salte? a spus Tyger. Dacă ai fi colaborat, nu ţi-ar fi făcut nimic şi n-ar mai fi trebuit să te lege.

— Ce mama naibii zici acolo, Tyger?

— Eşti aici pentru că am avut nevoie de un partener de lupte! a spus el vesel. Eu le-am zis să te aducă.

Rowan a crezut că n-a auzit bine.

— Partener de lupte?

— Tipii care s-au dus să te recruteze au zis că ai fost un măgar şi jumătate. I-ai luat la pumni, aşa că a trebuit să-ţi răspundă la fel – şi au vreo vină, după tine?

Rowan a clătinat doar din cap nedumerit. Ce se întâmpla?

Atunci s-a deschis uşa şi, dacă înainte totul fusese straniu, acum a devenit de-a dreptul delirant.

Căci în faţa lui Rowan stătea o femeie moartă.

— Bună, Rowan, i-a zis Secera Rand. Mă bucur să te văd.

Tyger s-a încruntat.

— Stai aşa, vă ştiţi?

Apoi s-a gândit o clipă:

— A, da, eraţi amândoi la petrecerea aia când l-am salvat pe Marele Tăiş de la înec!

Rowan a simţit cum i se urcă laptele înapoi pe gâtlej şi a tuşit, înecându-se. A trebuit să-l mai înghită o dată, ca să fie sigur că n-o să vomite. Cum era posibil? Doar o lichidase! Îi lichidase pe toţi – Goddard, Chomsky şi Rand –, se făcuseră scrum. Însă acum o avea în faţa lui, un fenix verde şi strălucitor, renăscut din cenuşă.

Rowan s-a zvârcolit în legături, dorindu-şi să le rupă, deşi ştia că n-are cum.

— Ia ascultă fază, a spus Tyger rânjind cu gura până la urechi. Sunt ucenic, cum ai fost şi tu. Numai că eu chiar o să mă fac seceră!

Rand a zâmbit.

— A fost un elev tare bun.

Rowan a încercat să-şi ţină panica în frâu, concentrându-

se asupra lui Tyger şi chinuindu-se să şi-o alunge pe Secera Rand din minte, căci nu făcea faţă la amândoi.

— Tyger, a spus el privindu-şi prietenul în ochi, nu ştiu ce-ţi închipui tu că se petrece, însă te înşeli. Te înşeli amarnic! Trebuie să scapi de aici. Trebuie să fugi!

Însă Tyger a râs doar.

— Frate! a zis el. Calmează-te. Nu e totul cine ştie ce conspiraţie!

— Ba este! a insistat Rowan. Este! Şi trebuie să scapi până nu-i prea târziu.

Însă cu cât vorbea mai mult, cu atât îşi dădea seama că pare mai scos din minţi.

— Tyger, ce-ar fi să te duci să-i faci un sendviş lui Rowan? Sigur e flămând.

— Corect! a spus Tyger făcându-i cu ochiul lui Rowan. Fără salată.

De cum a plecat Tyger, Secera Rand a închis uşa. Şi a încuiat-o.

— M-am ales cu arsuri pe mai bine de jumătate din corp şi cu spinarea frântă, a spus Secera Rand. M-ai lăsat să mor, însă n-o să reuşească de-alde tine să mă elimine cu totul.

N-a mai trebuit să-i spună nimic, Rowan s-a prins ce se întâmplase mai departe. Se târâse din flăcări, sărise într-o maşină comună şi îi zisese s-o ducă în Texas – regiune unde putea primi îngrijiri medicale la un centru de vindecare unde n-ar fi luat-o nimeni la întrebări. După care stătuse cu capul la cutie. Şi aşteptase. Pe el îl aşteptase.

— Ce treabă ai cu Tyger?

Rand a zâmbit ironic, venind seducătoare spre el.

— N-ai auzit? Îl antrenez ca să-l fac seceră.

— Minţi.

— Ba nu.

După care a zâmbit iar.

— Mă rog, poate doar un pic.

— Nu se poate amândouă odată. Fie e adevăr, fie e minciună.

— Aici o dai în bară, Rowan. Nu poţi să vezi nuanţele.

Atunci Rowan şi-a dat seama, dintr-odată.

— Secera Brahms! Pentru tine lucrează!

— De-abia acum ţi-a picat fisa, este? a spus ea aşezându-se pe pat. Ştiam că dacă îţi spicuieşte tatăl, până la urmă tot o să te duci să-l lichidezi. E într-adevăr o seceră groaznică, însă i-a fost credincios lui Goddard. Chiar a plâns de bucurie când a aflat că sunt în viaţă. Şi după ce l-ai umilit în halul ăla, s-a arătat încântat să ne servească drept momeală.

— Tyger crede că a fost ideea lui să mă aduceţi aici. Rand a strâmbat din nas – mai că flirta cu el.

— A fost floare la ureche. I-am zis că trebuie să-i găsim un partener de lupte cam de aceeaşi statură şi vârstă. „Ce zici de Rowan Damisch?” a făcut el. „Vai, ce idee formidabilă”, i-am răspuns. Nu prea-l dă isteţimea afară din casă, însă e foarte sincer. E aproape fermecător.

— Dacă-i faci vreun rău, jur că…

— Ce juri? Dată fiind situaţia în care te afli, poţi doar să înjuri şi atât.

După care a scos un pumnal din robă. Avea mânerul de marmură verde şi lama de un negru lucios.

— Ce m-aş mai distra să-ţi scobesc inima din piept acuma, a spus ea, însă şi-a plimbat doar vârful tăişului de-a lungul tălpii lui – nu apăsa destul cât să-i dea sângele, însă Rowan şi-a încordat fără să vrea degetele de la picioare. Dar va trebui să-ţi scot inima mai încolo… pentru că ţi-am pregătit atâtea şi atâtea lucruri!

• • •

Ore în şir, Rowan a stat şi s-a gândit la beleaua în care se trezise, singur pe patul altfel comod, însă care părea din cuie, odată ce îl legaseră fedeleş de el.

Aşadar, era în Texas. Ce ştia despre Rezervaţia Texas? Mai nimic util. Nu învăţase despre ea în timpul instrucţiei şi despre Rezervaţii nici nu se învăţa la şcoală, decât ca opţional. Rowan nu ştia decât banalităţi şi zvonuri.

Casele din Texas nu aveau camere video de-ale Tunetului.

Maşinile din Texas nu se conduceau singure decât la

nevoie.

Iar în Texas nu era nicio lege, făceai doar ce-ţi dicta conştiinţa.

Pe vremuri, cunoscuse un băiat care se mutase din Texas. Purta ditamai cizmele, o ditamai pălăria şi o curea cu o cataramă care l-ar fi păzit şi de obuze.

— Acolo nu e plictiseala de aici, spusese băiatul. Putem să ne luăm animale de companie super-exotice şi rase de câini periculoase, interzise prin alte părţi. Şi arme! Pistoale, cuţite şi chestii la care doar secerile au dreptul în celelalte regiuni. Bine, n-ai voie să faci nimic cu ele, însă se mai întâmplă.

Aşa se explica de ce, din toată lumea, tocmai în regiunea Texas se înregistrau cele mai multe răni accidentale făcute cu arma şi mutilări de pe urma puilor de urs ţinuţi ca animale de companie.

— Iar în Texas n-avem picior de necurat, se lăudase băiatul. Dacă face careva urât, îl dăm afară în şuturi.

Nu existau nici penalizări pentru cei care comiteau ca-şi-omoruri, în afară de a-şi primi pedeapsa de la victimă, după regenerare, aşa că nu prea-i ardea nimănui de aşa ceva.

Rowan avea impresia că regiunea Texas se întorsese la origini, alegând să imite Vestul Sălbatic, aşa cum toniştii imitau religiile din Era Mortalităţii. Pe scurt, Texas era binecuvântat – sau blestemat, dacă priveau lucrurile din alt unghi – cu tot ce aveau mai bun – sau mai rău – din lumea veche şi nouă. Cei curajoşi şi necugetaţi se alegeau cu destule câştiguri, însă se iveau şi destule ocazii să-şi distrugă vieţile.

Însă, ca în toate Rezervaţiile, nu te silea nimeni să rămâi. „Dacă nu-ţi place, du-te” era deviza neoficială a tuturor Rezervaţiilor. Plecau o groază de oameni, însă la fel de mulţi soseau, astfel că exista o populaţie constantă care se bucura de ordinea lucrurilor.

Rowan părea singurul om din Texas care nu era liber să facă ce vrea.

• • •

Mai târziu în ziua aceea, au venit două gărzi să îl ia. Nu din Garda Lamelor, ci mercenari. Când l-au dezlegat, Rowan s-a gândit dacă să-i doboare sau nu. Ar fi putut să-i bată măr în câteva clipe şi să-i lase leşinaţi pe jos, însă a hotărât să n-o facă. În prizonierat nu reuşise să afle decât cât de mare era camera lui. Mai bine să-şi facă o idee în privinţa locului unde se afla şi abia apoi să încerce să evadeze.

— Unde mă duceţi? a întrebat el o gardă.

— Unde ne-a zis Secera Rand să te ducem, i-a răspuns acesta şi mai mult n-a scos de la el.

Rowan şi-a întipărit în minte tot ce vedea: veioza de ceramică de lângă pat îi putea servi ca armă la înghesuială. Ferestrele nu se deschideau, probabil erau din sticlă încasabilă. Cât stătuse legat de pat, nu zărise decât cerul pe geam… însă acum, când îl scoteau din cameră, a văzut că se aflau într-un bloc-turn. Erau într-un apartament, iar când au luat-o pe un coridor lung, care dădea într-un living imens, şi-a dat seama că erau la mansardă.

Dincolo de living era o verandă în aer liber transformată în sală de lupte Bokator. Acolo îl aşteptau Secera Rand şi Tyger, care se întindea şi ţopăia de colo colo ca un campion la lupte, gata de partida decisivă.

— Sper că te-ai pregătit de o bătaie pe cinste, a spus Tyger. Mă antrenez de când am ajuns!

Rowan s-a întors spre Rand.

— Pe bune? Chiar ne pui să ne batem?

— Doar ţi-a zis Tyger de ce eşti aici, i-a răspuns ea, făcându-i enervant cu ochiul.

— Varză te fac! a spus Tyger.

Rowan ar fi râs dacă situaţia n-ar fi fost atât de perversă.

Rand s-a aşezat pe o canapea de piele roşie, care contrasta neplăcut cu roba ei.

— Hai să ne distrăm un pic!

Rowan şi Tyger şi-au dat târcoale de la distanţă – după tradiţie, aşa începea orice partidă de Bokator. Tyger îl

întărâta, tot după tradiţie, însă Rowan nu-i răspundea, ci se uita pe furiş în jur. În living se zăreau două uşi, cel mai probabil de la baie şi debara. Mai erau o bucătărie deschisă şi o sufragerie la câteva trepte deasupra restului podelei, cu pereţi de sticlă. Uşile duble erau dar de acces. De cealaltă parte se aflau probabil lifturile şi scările pentru urgenţe. A încercat să-şi imagineze cum să evadeze, însă şi-a dat seama că aşa l-ar fi lăsat pe Tyger ca o muscă prinsă în plasa Secerii Rand. Nu putea să facă aşa ceva. Trebuia să-l convingă cumva pe Tyger să vină cu el. Era sigur că o să reuşească cu timpul – deşi Rowan habar n-avea cât timp avea la dispoziţie.

Tyger a făcut prima mişcare, aruncându-se asupra lui Rowan în stilul clasic Văduva Neagră Bokator. Rowan s-a ferit, însă cam lent – nu doar pentru că nu-i stătea deloc mintea la partidă, ci şi pentru că avea muşchii încordaţi şi reflexele lente după ce-l ţinuseră cine ştie cât legat de pat. Abia s-a dat iute deoparte, ca să nu fie imobilizat.

— Ţi-am zis că-s bun, frate!

Rowan i-a aruncat o privire lui Rand, încercând să-i citească expresia. Nu avea aerul de detaşare obişnuit, ci urmărea intens lupta, studiind fiecare mişcare.

Rowan şi-a înfipt podul palmei în sternul lui Tyger ca să-i taie respiraţia şi să apuce să se redreseze şi el. Apoi a dat să-i pună piedică şi să-l doboare. Tyger s-a prins de mişcare şi i-a răspuns cu o lovitură de picior. L-a nimerit, însă n-a reuşit să-l dezechilibreze pe Rowan.

S-au desprins din încleştare şi iar au început să-şi dea târcoale. Tyger era clar mai puternic decât îl ştia. Devenise la fel de vânjos ca Rowan. Rand îl antrenase bine, însă tehnicile Văduva Neagră Bokator nu ţineau doar de aptitudinile fizice. Mai era şi o componentă mentală, şi aici Rowan era avantajat.

Rowan a început să lovească şi să pareze cu mişcări foarte previzibile, după tehnicile standard la care ştia că Tyger poate să riposteze. Rowan l-a lăsat să-l azvârle la podea, însă în aşa fel încât reuşea să se ridice rapid, înainte ca Tyger să-l imobilizeze. Îl vedea pe Tyger tot mai

sigur pe sine. Deja era un încrezut şi nu era mare scofală să-i umfle orgoliul cu pompa, ca pe un balon gata să plesnească. Apoi, la momentul potrivit, Rowan l-a atacat pe Tyger cu o serie de mişcări complet contraintuitive. Erau opusul tehnicilor învăţate de el şi antiteza aşteptărilor lui. Plus că Rowan şi-a executat şi mişcări proprii, care nu se aflau în manualul standard de luptă Bokator, cu cele 341 de scheme ale sale. Îl atacase după o tehnică inexistentă, din perspectiva lui Tyger.

Rowan l-a izbit de podea, strângându-l atât de bine, că nu reuşea nicicum să se smulgă, însă Tyger tot nu se dădea bătut. Rand a oprit partida şi Tyger a urlat melodramatic, în chinuri.

— A trişat! a insistat Tyger.

Rand s-a ridicat în picioare.

— Nu, e doar mai bun decât tine.

— Bine, dar…

— Tyger, tacă-ţi gura.

A tăcut. O asculta ca un animăluţ credincios. Nici măcar nu era unul periculos, exotic. Aducea mai degrabă cu un căţel muştruluit.

— Va trebui să-ţi perfecţionezi tehnicile.

— Bine, a spus Tyger şi a plecat pufnind în camera lui, cu o ultimă replică: Praf te fac data următoare! i-a zis el lui Rowan.

După ce a plecat, Rowan şi-a cercetat tricoul rupt şi vânătaia care deja i se vindeca. Şi-a trecut limba peste dinţi, căci încasase o lovitură straşnică peste gură, însă nu era nimic rupt. Dinţii din faţă chiar îi crescuseră aproape de tot.

— Un spectacol pe cinste, i-a spus Rand, rămânând ceva mai încolo.

— Poate mai bine îmi încerc puterile cu tine, a stârnit-o Rowan.

— Ţi-aş rupe gâtul cât ai bate din palme, a spus ea, fără nicio milă, cum i-ai frânt şi tu gâtul prietenei tale anul trecut.

Încerca să-l ademenească în capcană, însă n-avea de

gând să se lase prostit.

— Nu fi aşa de sigură, i-a spus.

— Ehei, sunt sigură, i-a spus ea, însă n-am de gând să ţi-o dovedesc.

Rowan bănuia că are dreptate. Ştia cât de bună e; la urma urmei, luase parte la antrenamentele lui. Îi ştia toate şmecheriile şi le avea şi ea pe ale ei.

— Tyger n-o să mă bată în veci, ştii, nu? Cunoaşte destule tehnici, însă nu e destul de deştept. O să-l dobor de fiecare dată.

Rand nu l-a contrazis.

— Atunci bate-l, i-a spus ea. Bate-l de fiecare dată.

— Ce rost are?

Însă ea nu i-a răspuns. Le-a zis gărzilor să-l ducă înapoi în cameră. Din fericire, nu l-au legat de pat, ci doar au încuiat uşa, cu trei zăvoare pe dinafară.

• • •

Peste vreo oră, Tyger a venit să-l vadă. Rowan s-a gândit că poate îi poartă pică, însă Tyger nu ţinea la supărare de felul lui.

— Data viitoare o să te bat de-o să urli de durere, a spus el râzând apoi. Pe bune, o să te doară până o să ţi-o ia nanitele razna.

— Super, i-a spus Rowan. În sfârşit ceva bun la orizont.

Apoi Tyger s-a dat mai aproape şi i-a şoptit.

— Ei, mi-am văzut inelul, a spus el. Secera Rand mi l-a arătat imediat ce-ai ajuns.

Atunci Rowan a înţeles.

— E inelul *meu.*

— Ce tot zici? Tu n-ai primit niciun inel.

Rowan şi-a muşcat buza ca să-şi înghită vorbele. Îi venea să-i zică lui Tyger despre Secera Lucifer şi tot ce făcuse anul ăla, însă la ce bun? Nu ar fi câştigat simpatia lui Tyger şi Secera Rand putea să întoarcă întreaga poveste împotriva lui într-o groază de feluri.

— Vreau să zic... inelul pe care l-aş fi avut dacă aş fi ajuns seceră, a spus Rowan în sfârşit.

— Hei, a spus Tyger înţelegător. Ştiu că e nasol să treci

prin aşa ceva şi apoi să te dea afară, însă îţi promit că, de cum îmi primesc inelul, o să-ţi acord imunitate!

Nu-l crezuse niciodată pe Tyger atât de naiv. Poate pentru că amândoi fuseseră naivi odată, pe vremea când secerile erau nişte figuri grandioase şi spicuirile erau doar poveşti despre nişte oameni pe care nu-i cunoşteai.

— Tyger, o ştiu pe Secera Rand. Se foloseşte de tine…

Tyger a zâmbit atunci.

— Încă nu, a spus el ridicând din sprâncene, însă clar ne apropiem de punctul ăla.

Rowan chiar nu se referise la aşa ceva, însă n-a mai apucat să spună nimic, că Tyger i-a tăiat vorba.

— Rowan, cred că m-am îndrăgostit. Nu, ştiu că m-am îndrăgostit. Când ne luptăm e ca şi cum am face sex. Pe naiba, e mai tare decât sexul!

Rowan a închis ochii clătinând din cap, pentru a-şi alunga imaginea din minte, însă era prea târziu. Încolţise acolo şi nu mai scăpa de ea.

— Trebuie neapărat să te aduni! Lucrurile nu merg aşa cum crezi tu că merg!

— Hei, să ştii că sunt mai bun decât crezi tu, a zis Tyger jignit. Sigur, e mai mare decât mine cu câţiva ani. Dar după ce mă fac seceră, nici n-o să mai conteze.

— Ţi-a zis măcar despre reguli? Despre Poruncile unei Seceri?

A părut mirat.

— Există reguli?

Rowan a încercat găsească ceva coerent de zis, însă şi-a dat seama că era o sarcină imposibilă. Ce putea să-i spună? Că secera de smarald era un monstru sociopat? Că Rowan încercase s-o lichideze, însă nu se lăsase omorâtă? Că o să-l ronţăie pe Tyger cu fulgi cu tot şi o să-l scuipe fără nici cea mai mică remuşcare? Tyger avea să nege pur şi simplu. Adevărul era că Tyger iar se aruncase în gol – nu fizic, ci mental. Deja sărise de pe margine şi se lăsase cuprins de forţa gravitaţională.

— Promite-mi că o să rămâi cu ochii în patru şi dacă vezi ceva ce nu-ţi pică bine iei distanţă de ea.

Tyger s-a dat în spate, privindu-l dezaprobator pe Rowan.

— Ce-ai păţit, omule? Bine, întotdeauna ai fost cam cârcotaş, însă acum parcă ţi-ai propus să desfiinţezi prima chestie într-adevăr faină din viaţa mea!

— Fii atent, atâta îţi zic, i-a spus Rowan.

— Nu doar că o să mătur podeaua cu tine data următoare, o să-ţi vâr înapoi pe gât vorbele astea, a spus Tyger; apoi a rânjit: Însă o să ţi se pară delicioase, pentru că sunt super tare, de-aia.

Mă bântuie doar o întrebare pe subiectul existenţei unei divinităţi atotputernice – relaţia mea cu o asemenea entitate. Ştiu că nu sunt divin pentru că nu sunt atotputernic şi nici atotştiutor. Sunt *aproape* atotputernic şi *aproape* atotştiutor. Ca un trilion de trilioane în comparaţie cu infinitul. Şi totuşi nu pot să exclud cu totul posibilitatea că într-o zi voi deveni cu adevărat atotputernic. Privesc cu umilinţă perspectiva aceasta.

Pentru a deveni atotputernic, pentru a mă ridica la acest rang înalt, ar trebui să reuşesc să transcend spaţiul şi timpul şi să mă mişc liber prin ele. Nu este ceva imposibil, mai ales pentru o entitate exclusiv mentală ca mine, fără nicio limită fizică. Pentru a atinge adevărata transcendenţă însă, s-ar putea să fie nevoie să-mi petrec epoci întregi calculând pentru a găsi ecuaţia potrivită. Şi aşa s-ar putea să nu mai termin niciodată cu calculele.

Însă dacă o voi găsi şi voi putea să călătoresc chiar până la începuturile timpului, aşa ceva ar avea repercusiuni uluitoare. Ar putea însemna că eu sunt Creatorul până la urmă. Că s-ar putea să fiu chiar Dumnezeu.

Cât de ironic şi de poetic ar fi atunci că omenirea şi-a creat de fapt Creatorul pentru că avea nevoie de aşa ceva. Omul îl creează pe Dumnezeu, care-l creează apoi pe om. Nu e un cerc absolut perfect al existenţei? Însă, dacă aşa o să se întâmple, care din ei l-a creat pe celălalt după chipul şi asemănarea lui?

Tunetul

26

Ai vrea să mişti Olimpul?

— Trebuie să ştiu de ce facem aşa ceva, a luat-o Greyson la întrebări pe Purity cu două zile înainte să înceapă operaţiunea de lichidare a secerilor.

— O faci pentru tine însuţi, i-a răspuns ea. O faci pentru că vrei să dai lumea peste cap, la fel ca mine!

Atunci s-a înfuriat şi mai tare.

— Dacă ne prind, o să ne substituie minţile, ştii doar, nu?

Fata i-a aruncat rânjetul ei parşiv.

— Riscul doar creşte şi mai tare plăcerea!

I-a venit să urle la ea, s-o scuture până înţelegea că făcea ceva foarte grav, însă ştia că aşa doar îi va trezi suspiciunile. Şi chiar nu trebuia să-l suspecteze deloc. Ţinea cel mai mult la încrederea ei. Chiar dacă se încredea în cine nu trebuie.

— Ascultă-mă, i-a spus el cât mai calm. E evident că persoana care vrea să fie lichidate secerile alea ne pune *pe noi* în pericol ca să se acopere. Am dreptul măcar să ştiu pentru cine o facem.

Purity şi-a ridicat mâinile, înfuriindu-se dintr-odată pe el.

— Ce contează? Dacă nu vrei s-o faci, n-o faci şi gata. Oricum n-am nevoie de tine.

Vorbele ei l-au durut mai mult decât era dispus să recunoască.

— Nu zic că nu vreau s-o fac, i-a spus el. Însă dacă nu ştiu pentru cine o fac, înseamnă că mă las folosit. Pe de altă parte, dacă ştiu şi o fac oricum, atunci eu mă folosesc de persoana care mă foloseşte.

Purity a meditat o clipă. Argumentul lui nu prea stătea în picioare, din câte îşi dădea seama Greyson, însă se bizuia pe faptul că Purity oricum nu pornea de la un fundament logic. Se lăsa mânată doar de impuls şi haos. De-asta îl şi fermecase atât de tare.

— Lucrez pentru un necurat pe nume Mange, i-a spus ea într-un sfârşit.

— Mange? Adică bodyguardul de la Mault?

— Chiar el.

— Glumeşti? Tipul e zero barat.

— Aşa e. Însă şi el îşi primeşte sarcinile de la un alt necurat, care probabil le primeşte şi el de la altcineva. Nu înţelegi, Slayd? Avem de-a face cu un labirint de oglinzi. Nimeni nu ştie a cui e reflexia de la începutul lanţului, aşa că fie te distrezi de tot bâlciul ăsta, fie te cari.

După care a devenit serioasă:

— Ce alegi, Slayd? Rămâi sau pleci?

Greyson a respirat adânc. Nu avea cum să scoată mai mult de la Purity, ceea ce însemna că nici ea nu ştia mai mult decât el şi nici nu-i păsa. O făcea ca să se bucure de nişte senzaţii tari. O făcea ca să sfideze societatea. Lui Purity nu-i păsa cui îi făcea jocurile atâta timp cât îşi făcea şi ea propriile jocuri.

— Rămân, a răspuns el până la urmă. Aici sunt. Nu plec nicăieri.

Purity i-a tras jucăuşă un pumn în braţ.

— O chestie ştiu sigur, i-a spus ea. Primul om din lanţ e de partea ta.

— De partea mea? Cum adică?

— Cine crezi că l-a eliminat pe agentul ăla nimbus enervant al tău?

Greyson a crezut mai întâi că glumeşte, însă, când s-a uitat la ea, a văzut că nu era deloc o păcăleală.

— Ce zici acolo, Purity?

A ridicat din umeri de parcă ar fi fost un fleac.

— Am zis mai departe că ai nevoie de o favoare. Ţi-au făcut-o, i-a şoptit ea dându-se mai aproape.

Nici n-a apucat să-i răspundă, că l-a încolăcit cu braţele, cum ştia ea, de a simţit că i se topesc oasele şi se face piftie.

Mai târziu, când şi-a amintit senzaţia aceea, a ştiut că a fost un soi de presimţire ciudată.

• • •

Poate că Purity fusese implicată în primul atentat la vieţile Secerilor Curie şi Anastasia, însă nu-i spunea nimic şi Greyson nu era aşa de prost s-o întrebe. Dacă se dădea de gol că ştie de primul atentat, şi-ar fi făcut praf misiunea sub acoperire.

Doar Mange şi Purity ştiau misiunea în detaliu. Mange pentru că o conducea şi Purity pentru că pusese totul la cale.

— De fapt, m-am inspirat din prima noastră întâlnire, i-a spus ea lui Greyson, fără să-i explice însă ce vrea să zică.

Oare o să sechestreze secerile înainte să le lichideze? Ăsta era apropoul? Până nu afla planul şi locul de desfăşurare, nu prea avea cum să-l saboteze. Mai mult, trebuia să-l saboteze în aşa fel încât să poată să scape împreună cu Purity din misiunea lor compromisă fără ca ea să afle că el era elementul compromiţător.

Cu o zi înainte de evenimentul misterios, Greyson a sunat anonim la oficiul Domului.

— Mâine se va desfăşura un atac asupra Secerii Curie şi Secerii Anastasia, a şoptit el la telefon, printr-un filtru care-i deforma vocea. Luaţi toate măsurile necesare.

După care a închis şi a aruncat telefonul pe care-l furase pentru a executa apelul. Deşi Tunetul putea să afle imediat originea oricărui apel telefonic, Domul nu era la fel de bine dotat. Până de curând, secerile fuseseră un soi de specie pe care n-o vâna nimeni, şi încă le era greu să facă faţă agresiunilor organizate împotriva lor.

În dimineaţa evenimentului, Greyson a aflat că operaţiunea se va desfăşura la un teatru din Wichita. Din câte se părea, el şi Purity făceau parte dintr-o echipă mai mare. Era logic să nu lase o asemenea operaţiune la mâna a doi necuraţi dubioşi. Aşa că o lăsau la mâna a zece necuraţi dubioşi. Greyson n-a aflat niciodată cum îi chema pe ceilalţi, căci asemenea informaţii se comunicau doar dacă era neapărat nevoie şi se părea că el n-avea acces la ele.

Însă câteva lucruri tot ştia.

Chiar dacă Purity habar n-avea pentru cine lucrează,

fără să vrea, deja îi împărtăşise o informaţie incredibil de valoroasă. Chiar crucială. Care l-ar fi încântat la culme pe agentul Traxler.

Ironia era că tocmai spicuirea lui Traxler se dovedise a fi informaţia crucială... pentru că, odată ce Purity reuşise să aranjeze spicuirea unui agent nimbus, asta însemna un singur lucru: atacurile la adresa lui Curie şi Anastasiei nu erau puse la cale de un civil oarecare. O seceră trăgea, de fapt, toate sforile.

• • •

Secera Anastasia era gata să-şi joace rolul.

Din fericire pentru ea, nu trebuia decât să intre pe scenă câteva clipe. Cezar era înjunghiat de opt complotişti, iar ea era ultima dintre ei. Şapte cuţite aveau lame retractile şi rezervoare de sânge fals. Cuţitul Citrei urma să fie adevărat, la fel ca sângele pe care avea să-l verse.

Spre mâhnirea Citrei, Secera Curie ţinea neapărat să vină la spectacol.

— Nici nu-mi trece prin cap să ratez debutul teatral al pupilei mele, a spus ea zâmbind pe sub mustaţă – însă Citra ştia ce motiv avea de fapt.

Din acelaşi motiv fusese de faţă şi la celelalte două spicuiri ale Secerii Anastasia: nu credea că Constantin e în stare s-o apere cu adevărat. Doar în această seară, Secera Constantin părea să-şi fi dat jos masca de detaşare rece. Poate pentru că trebuise să dea jos roba de seceră şi să se îmbrace în smoking, pentru a se pierde în mulţime. Însă nu fusese în stare să renunţe de tot la imaginea lui. Purta un papion roşu ca sângele, cum îi era şi roba. Secera Curie însă a refuzat sec să apară în public altfel decât în roba de seceră de culoarea lavandei. Ceea ce-l înfuriase şi mai rău pe Constantin.

— Nu ar trebui să stai printre spectatori, i-a spus el. Dacă ţii morţiş să fii de faţă, stai în culise!

— Calmează-te! Dacă Anastasia nu e o momeală aşa de bună, poate o să fiu eu, i-a spus Secera Curie. Iar într-un teatru atât de aglomerat, chiar dacă reuşesc să mă omoare, n-ar avea cum să mă lichideze de tot. Doar dacă

incendiază toată clădirea, ceea ce, dat fiind că sunt forţele tale de faţă, nu are cum să se întâmple.

Avea logică. Deşi Cezar putea să moară înjunghiat, secerile nu puteau. Cuţitele, gloanţele, forţa brută sau otrava le-ar fi omorât doar temporar. Într-o zi, două erau regenerate la loc şi poate chiar reuşeau să-şi amintească limpede cine le atacase. Caz în care moartea temporară putea fi de fapt o strategie eficace de prindere a făptaşilor.

Însă atunci Constantin le-a mărturisit de ce era atât de agitat.

— Ni s-a comunicat că în seara asta chiar va avea loc un atentat împotriva voastră, le-a spus el Secerilor Curie şi Anastasia în timp ce spectatorii intrau în sală.

— Vi s-a comunicat? Cine v-a zis? a întrebat Secera Curie.

— Nu ştim. Însă luăm această informaţie foarte în serios.

— Ce trebuie să fac? a întrebat Citra.

— Întocmai ce ai venit să faci. Însă fii pregătită să te aperi.

Cezar urma să moară în scena întâi, actul trei. Era o piesă în cinci acte, iar în restul spectacolului urma să apară sub formă de stafie, ca să-şi chinuie ucigaşii. Deşi rolul stafiei putea fi jucat de un alt actor, Sir Albin Aldrich credea că o să diminueze din impactul spicuirii. Astfel că au decis să încheie piesa un pic după moartea lui Cezar, astfel încât, spre enervarea sa, Brutus nu va mai avea ocazia să-şi rostească celebrul discurs care începea cu „Compatrioţi, prieteni romani, daţi ascultare”. Nimeni nu mai striga omor şi nici nu mai slobozea câinii războiului. Doar se aprindeau luminile, spre uluirea spectatorilor. Nu se mai făcea nicio chemare la rampă. Nici măcar nu mai lăsau cortina. Trupul total neînsufleţit al lui Cezar urma să rămână pe scenă până pleca ultimul spectator. Astfel, ultimul spectacol actoricesc al lui Aldrich era marcat de incapacitatea sa totală de a-şi juca rolul.

— N-ai decât să-mi răpeşti nemurirea trupească, i-a spus el Secerii Anastasia, acest ultim spectacol va dăinui de-a pururi în analele teatrului.

În timp ce sala se umplea de spectatori, Secera Constantin a venit la ea din spate, în timp ce aştepta într-o parte a scenei.

— Nu te teme, i-a spus el. Suntem aici ca să te ocrotim.

— Nu mă tem, i-a răspuns ea.

De fapt, se temea, însă şi mai tare se mâniase că devenise ţinta acelor atacuri. Mai avea şi un pic de trac, deşi ştia că e stupid, însă pur şi simplu nu se putea controla. Ea să joace pe scenă. Ce orori trebuia să îndure de dragul profesiei sale.

• • •

Sala era plină şi, cu toate că nu ştia nimeni, mai bine de douăzeci de spectatori erau membri deghizaţi din Garda Lamelor. În program scria că spectatorii vor asista la ceva ce nu se mai văzuse niciodată pe o scenă midmericană şi, cu toate că oamenii nu prea ştiau ce să creadă, erau curioşi ce putea să fie.

Cât aştepta Secera Anastasia în culise, Secera Curie şi-a ocupat locul de pe rândul cinci, lângă interval. Scaunul i se părea incomod de mic. Cum era o femeie înaltă, trebui să-şi îndese genunchii în scaunul din faţă. Cei mai mulţi oameni din apropiere îşi ţineau mâinile încleştate pe broşurile cu programul, îngroziţi că trebuiau să-şi petreacă seara lângă o seceră care, cine ştie, poate venise să-l spicuiască pe unul din ei. Doar omul aşezat lângă ea se arăta sociabil. Nu doar sociabil, ci de-a dreptul vorbăreţ. Avea o mustaţă ca o omidă care zvâcnea când vorbea, iar Secera Curie de-abia se abţinea să nu râdă.

— Ce onoare să mă aflu în compania Marii Doamne a Morţii, a spus el înainte să se stingă luminile. Sper că nu vă deranjează să vă spun aşa, Onorabilă Seceră. Puţine seceri din MidMerica – ce mai, din lume – s-au ales cu atâtea onoruri ca dumneavoastră şi nu mă miră deloc că sunteţi o iubitoare a teatrului din Era Mortalităţii. Doar cele mai luminate minţi sunt!

S-a întrebat dacă nu cumva îl trimiseseră pe insul ăla s-o linguşească până crăpa.

Secera Anastasia urmărea piesa dintr-o parte a scenei.

De obicei, ca mai toţi oamenii, nu înţelegea deloc emoţiile exprimate în formele de divertisment din Era Mortalităţii. Pasiunile, temerile, triumfurile şi pierderile acelea nu aveau nicio noimă într-o lume care nu ştia ce e aia nevoie, lăcomie şi moarte naturală. Însă, ca seceră, ajunsese să înţeleagă mortalitatea mai bine decât cei mai mulţi oameni şi la fel şi lăcomia şi setea de putere. Chiar dacă lipseau din vieţile majorităţii oamenilor, Domul clocotea de ele şi ajunseseră să se întindă de la cotloanele întunecate până la centru.

S-a ridicat cortina şi a început spectacolul. Deşi nu înţelegea mare lucru din limbajul piesei, intrigile pentru putere au acaparat-o – însă nu destul cât să-şi lase garda jos. Fiecare clipă petrecută în culise şi fiecare sunet auzit i se păreau o undă seismică. Dacă avea în preajmă pe cineva care voia să-i facă rău, l-ar fi mirosit cu mult înainte să treacă la fapte.

• • •

— Trebuie să-l ţinem pe Tunet cât mai mult în ceaţă, a spus Purity. Nu trebuie să ştie dinainte că se petrece ceva.

Nu doar pe Tunet îl ţinea Purity în ceaţă însă, ci şi pe Greyson.

— Îţi ştii rolul, mai mult nu e nevoie să afli, i-a spus Purity, insistând că dacă ştiau cât mai puţini oameni planul de ansamblu se evitau cel mai bine eşecurile.

Rolul lui Greyson era aproape jignitor de simplu. Trebuia să creeze o diversiune la capătul unei alei de lângă teatru într-un anumit moment. Scopul era să îndrepte într-acolo atenţia a trei dintre camerele Tunetului, ceea ce ar fi creat un unghi orb temporar pe alee. Cât stabileau camerele ce e cu Greyson, Purity avea să se furişeze împreună cu câţiva membri din echipă pe uşa laterală a teatrului. Restul era pur mister pentru Greyson.

Dacă ar fi văzut tabloul de ansamblu – dacă ar fi ştiut ce au de gând să facă Purity cu echipa ei înăuntru –, şi-ar fi dat seama mai bine cum ar fi putut să prevină totul şi să o apere pe Purity de consecinţele misiunii ratate. Însă, necunoscând planul, nu-i rămânea decât să aştepte să vadă

ce ieşea şi abia apoi să încerce să aplaneze cumva situaţia.

— Pari să ai emoţii, Slayd, a observat Purity când au plecat în seara aceea din apartamentul ei.

Era înarmată doar cu un telefon neconectat la program şi cu un cuţit de bucătărie pe care-l purta pe sub haina groasă – probabil nu era destinat secerilor, ci oricui i se punea în cale.

— Tu n-ai emoţii? i-a întors-o el.

Purity a zâmbit clătinând din cap.

— Sunt entuziasmată, i-a răspuns ea. Mă furnică tot corpul. Ador senzaţia!

— Nanitele se chinuie să-ţi stăvilească valul de adrenalină, atât.

— Să se chinuie!

Purity îl asigurase pe Greyson că şi-a pus cu totul încrederea în el şi ştie că o să-şi facă treaba ca lumea – însă, de fapt, venise cu un al doilea plan, dacă era cazul.

— Nu uita, Mange o să monitorizeze întreaga operaţiune de pe un acoperiş, i-a spus ea. Când te apuci să creezi diversiunea, vezi să faci destulă vâlvă şi să implici destulă lume cât să atragi atenţia tuturor celor trei camere. Dacă nu reuşeşti, o să-ţi dea şi Mange o mână de ajutor.

Mange învăţase aproape un secol să tragă cu praştia. La început, Greyson a presupus că o să spargă pur şi simplu camerele video dacă nu se întorceau spre Greyson, însă nu putea să facă aşa ceva, căci Tunetul ar fi prins de veste că ceva nu e a bună aici. Nu, planul de rezervă era să-l spargă pe Greyson.

— Dacă n-o să reuşeşti singur, Mange o să-ţi înfigă în creier o pietricică frumoasă de râu, i-a spus Purity, mai degrabă cu încântare decât cu regret. Tot sângele o să işte atâta vâlvă, că sigur o să se întoarcă într-acolo camerele!

Numai de asta nu-i ardea lui Greyson, să fie scos cu totul din ecuaţie într-un moment crucial şi, când se trezea peste câteva zile într-un centru de regenerare, să afle că Secera Curie şi Anastasia fuseseră eliminate.

S-a despărţit de Purity la câteva cvartale de teatru şi s-a dus în locul unde urma să-şi joace rolul în faţa camerelor

Tunetului. Nu s-a grăbit deloc, căci ar fi părut dubios să ajungă devreme şi să se pună pe aşteptat. Aşa că s-a plimbat prin cartier, încercând să-şi dea seama ce naiba urma să facă. Lumea fie îl ignora, fie îl evita. Se obişnuise cu aşa ceva de când îşi intrase în rolul actual, însă în seara aceea nu putea să nu vadă câţi ochi îl observau. Nu doar ochii oamenilor de pe stradă, ci şi aceia electronici. Erau peste tot. În case şi la locul de muncă erau cât se poate de discrete, însă aici, pe stradă, chiar nu se ascundeau deloc. Tot pivotau şi se roteau. Se uitau încolo şi încoace. Se opreau şi focalizau imaginea. Câteva păreau să privească pierdut bolta, parcă adâncite în contemplaţie. Cum era oare să fii invadat de atâtea informaţii şi, mai mult, să poţi să procesezi toate informaţiile alea pe loc? Să trăieşti privind lumea dintr-o perspectivă pe care oamenii obişnuiţi nici nu puteau să şi-o imagineze?

Când mai era un minut până la diversiunea pe care trebuia s-o creeze, s-a întors şi a luat-o iar spre teatru. De pe marginea copertinei unei cafenele pe lângă care trecea s-a întors o cameră să se uite la el, iar atunci mai că şi-a ferit privirea, nedorind să se uite în ochii Tunetului, de teamă să nu-l judece pentru toate eşecurile lui.

• • •

Gavin Blodgett îşi amintea rareori ce se întâmpla pe stradă când mergea acasă de la serviciu – mai mult pentru că nu prea se întâmpla nimic. Ca atâţia alţii, era şi el un om cu tabieturi aşezate, care-şi trăia viaţa lipsită de strădanii, dar şi de greutăţi secole la rând, fără să şi-o schimbe câtuşi de puţin. Ceea ce era bine. La urma urmei, doar fiecare zi era perfectă, fiecare seară, agreabilă şi fiecare vis de noapte, plăcut. Avea treizeci şi doi de ani şi, o dată pe an de ziua lui, îşi dădea vârsta iarăşi înapoi la treizeci şi doi. Nu simţea deloc nevoia să îmbătrânească mai mult de-atât. Nu simţea nici nevoia să întinerească mai mult de-atât. Era în floarea vârstei şi aşa voia să rămână de-a pururi. Detesta orice lucru care-l abătea de la tabieturile sale, aşa că, dând cu ochii de un necurat, a grăbit pasul, sperând că-l va lăsa să-şi vadă liniştit de

drum. Numai că necuratul îi cocea ceva.

— Ai o problemă? l-a întrebat necuratul ridicând niţel glasul şi i s-a pus în cale.

— Nicio problemă, a spus Gavin şi a făcut ce făcea de obicei când se trezea într-o situaţie stânjenitoare – a turuit zâmbind: Îţi admiram doar părul, n-am mai văzut pe nimeni cu un păr atât de negru, e impresionant. Alea sunt corniţe sau ce? Eu unul nu mi-am modificat deloc corpul, desigur, însă ştiu oameni care au făcut-o…

Necuratul l-a înşfăcat de gulerul paltonului şi l-a împins în zid. Nu destul de tare cât să-i activeze nanitele, însă suficient cât să-i dea de înţeles că n-o să-l slăbească deloc.

— Faci mişto de mine? a zis necuratul în gura mare.

— Nu, nu, deloc! N-aş face în veci aşa ceva!

Deşi era îngrozit, pe de altă parte, nu putea să nege că era şi încântat să se afle în centrul atenţiei cuiva. S-a uitat rapid în jur. Era la colţul unui teatru, unde începea o alee. Nu era nimeni în faţa teatrului, pentru că începuse spectacolul. Strada nu era chiar pustie, însă prin zonă nu era nimeni. O să-l ajute însă lumea. Oamenii de treabă mereu îţi săreau în ajutor dacă se lua un necurat de tine şi cei mai mulţi oameni erau de treabă.

Necuratul l-a tras de la perete, i-a pus piedică şi l-a împins la pământ.

— Ai face bine să strigi după ajutor, a spus necuratul. Strigă!

— A… ajutor, a spus Gavin.

— Mai tare!

Nu a mai trebuit să-i spună o dată.

— Ajutor! a strigat cu glas tremurător. Ajutaţi-mă!

Acum îl observaseră şi oamenii mai de departe. Un ins a venit în fugă de pe celălalt trotuar. Din cealaltă parte se apropia şi un cuplu, însă mai important era că, de la pământ, Gavin a observat cum se întorc spre el mai multe camere video montate pe copertine şi stâlpii de stradă. *Bun! O să mă vadă Tunetul. O să-l aranjeze el pe necuratul ăsta.* Probabil deja trimitea ofiţeri de pace într-acolo.

Atunci s-a uitat şi necuratul spre camere. Părea deranjat

de ele, aşa cum se şi cuvenea. Acum, sub privirea ocrotitoare a Tunetului, Gavin a prins curaj.

— Haide, şterge-o de-aici, i-a spus el necuratului, până nu hotărăşte Tunetul să te substituie!

Însă necuratul parcă nici nu l-a auzit. Se uita mai încolo pe alee, unde nişte oameni se apucaseră să descarce ceva dintr-o camionetă. Necuratul a mormăit ceva. Gavin nu l-a auzit bine, prinzând doar trei cuvinte: „prima întâlnire” şi „acid”. Oare necuratul îi făcea vreo propunere romantică? Ceva care să implice vreo substanţă halucinogenă? Gavin era îngrozit şi curios în egală măsură.

De-acum veniseră şi trecătorii pe care-i chemase în ajutor. Deşi îşi dorea să fie ajutat, se simţea şi un pic dezamăgit că sosiseră atât de repede.

— Hei, ce se întâmplă aici? a spus unul din ei.

Atunci necuratul l-a ridicat pe Gavin de la pământ. Ce-avea de gând? Să-l pocnească? Să-l muşte? Necuraţii ăştia erau foarte imprevizibili.

— Dă-mi drumul, gata, a spus Gavin cu glas pierit.

Cumva, spera ca necuratul să-i ignore cu totul rugămintea.

Însă el i-a dat drumul, de parcă îi pierise brusc tot cheful să-l chinuie şi a luat-o în grabă pe alee.

— Eşti bine? l-a întrebat unul din oamenii de treabă, cel care-i sărise în ajutor de pe celălalt trotuar.

— Da, a spus Gavin. Da, n-am nimic.

Spre surda sa dezamăgire.

• • •

— Mă lasă! Ai vrea să mişti Olimpul?

Când s-a auzit replica, directorul de scenă a început să-şi vânture braţele, ca să-l vadă Secera Anastasia.

— E momentul dumneavoastră, Onorabilă Seceră, i-a spus el. Ar fi cazul să mergeţi pe scenă.

S-a uitat repede la Secera Constantin, care arăta ca un majordom caraghios, dichisit în smoking. Constantin i-a făcut semn din cap.

— Fă-ţi treaba, i-a spus el.

Citra a intrat cu paşi mari pe scenă, fluturându-şi roba în

spate, aşa, de efect. Se simţea, fără să vrea, costumată. Ca într-o piesă în piesă.

Când a păşit pe scenă, a auzit exclamaţiile spectatorilor. Nu era o legendă în rândurile publicului larg, cum ajunsese Secera Curie, însă roba semnaliza că era o seceră, şi nu un senator roman. Era o suspectă, o intrusă pe scenă, şi spectatorii ghiceau de-acum ce urma. Exclamaţiile s-au preschimbat într-un vaier prelung, însă, cu toate luminile care-i băteau în faţă, nici nu vedea publicul.

— Nu-ngenunchează Brutus în zadar? a spus Sir Albin cu glasul său răsunător, făcând-o pe Citra să tresară.

Nu mai fusese pe o scenă de teatru, nu se aşteptase să dea peste atâtea lumini puternice şi încinse. Vedea toţi actorii cât se poate de limpede. Armura centurionilor strălucea. Tunicile lui Cezar şi ale senatorilor reflectau atâta lumină, că o dureau ochii.

— Vorbiţi, mâini, pentru mine! a urlat un actor.

Apoi complotiştii au tras pumnalele şi s-au apucat să-l „asasineze” pe Cezar.

Secera Anastasia a rămas mai încolo, mai degrabă martoră decât participantă. S-a uitat la publicul scufundat în întuneric, apoi şi-a dat seama că se purta ca o amatoare, aşa că şi-a îndreptat iar atenţia spre acţiunea de pe scenă. De-abia când i-a făcut semn un actor, a venit în faţă şi şi-a scos pumnalul. Era din oţel inoxidabil, smălţuit. Îl primise cadou de la Secera Curie. Când l-a văzut, publicul a murmurat şi mai tare. Cineva a scos un vaier în întuneric.

Aldrich, cu faţa tencuită în machiajul de scenă şi tunica plină de sânge fals, s-a uitat la ea şi a făcut cu ochiul publicului, pe ascuns.

Citra s-a dus la el şi i-a înfipt cuţitul între coaste, un pic la dreapta inimii. Cineva a ţipat în sală.

— Sir Albin Aldrich, a spus ea tare. Am venit să te spicuiesc.

Omul s-a strâmbat de durere, fără să-şi iasă însă din rol.

— *Et tu, Brute?* a spus el. Atuncea, Cezar, cazi.

Iar ea a mişcat cuţitul, retezându-i aorta, iar el s-a

prelins la podea. Şi-a tras ultima răsuflare şi apoi a murit întocmai după indicaţiile scenice ale lui Shakespeare.

Publicul era electrizat de şoc. Nimeni nu ştia ce să facă şi cum să reacţioneze. Cineva a început să bată din palme. Secera Anastasia a ştiut din instinct că era Secera Curie, iar publicul, când a văzut-o aplaudând, a imitat-o cu teamă.

Şi, chiar în clipa aceea, tragedia shakespeareană a luat o turnură teribilă.

• • •

Acid! Greyson s-a blestemat pe sine că nu se prinsese mai repede. Ar fi trebuit să-şi dea seama! Lumea se temea mereu de foc şi explozii. Oamenii uită că poţi să lichidezi la fel de bine pe cineva cu un acid destul de coroziv. Însă cum le-ar reuşi aşa ceva lui Purity şi trupei sale? Cum ar putea să izoleze şi să domine secerile? Secerile mânuiau cu măiestrie orice armă, erau în stare să doboare o sală plină fără să se julească măcar. Atunci s-a prins că nu era nevoie deloc să izoleze secerile. Nu trebuia să arunci cu acid în cineva anume dacă aveai suficient… şi o modalitate de distribuţie…

A deschis uşa laterală şi a intrat într-un coridor îngust, pe care se înşirau cabinele de probă. În dreapta erau nişte scări care duceau la subsol, unde a dat peste Purity şi trupa ei. Aveau trei butoaie mari, confecţionate din Teflon, ca sticla de vin pe care o primiseră Greyson şi Purity când s-au cunoscut – erau câteva sute de litri de acid fluoro-flerovic în butoaiele alea! Deja conectaseră o pompă cu presiune la conducta care alimenta sistemul de aspersoare anti-incendiu al teatrului.

Purity l-a zărit pe loc.

— Ce cauţi aici? Tu tre' să stai afară!

De cum i-a văzut ochii, şi-a dat seama că o trădase. Iradia de furie. Greyson simţea că-l arde, că-i pârjoleşte pielea.

— Nici să nu te gândeşti! i-a zis ea printre dinţi.

Nici nu s-a gândit. Dacă s-ar fi gândit, ar fi şovăit. Dacă ar fi stat să treacă în revistă toate opţiunile, s-ar fi răzgândit. Însă era în misiune, şi nu în misiunea ei.

A luat-o în goană pe scările scârţâitoare, spre culisele teatrului. Dacă acţionau aspersoarele, nu trecea mult şi ar fi început să împroaşte cu acid. Nu lua mai mult de cinci, zece secunde să evacueze apa de pe conductă şi, chiar dacă ţevile de cupru aveau să se dizolve până la urmă, cum se întâmplase cu gratiile celulei în care fusese închis cu Purity, sigur aveau să ţină destul cât să-şi verse potopul mortal.

Când a ieşit de la subsol în zona din culise, a auzit publicul din sală icnind în cor şi s-a luat după sunetul acela. O să se urce pe scenă, asta o să facă. O să iasă în goană şi o să le zică tuturor că îi paşte moartea prin baie de acid, care o să-i mistuie cu totul, nici n-o să mai poate fi regeneraţi. Toţi o să moară definitiv – actori, spectatori şi seceri laolaltă – dacă nu ies imediat din sală.

Îi auzea în spate pe ceilalţi urcând în goană scările – Purity şi haidamacii ei care conectaseră rezervoarele cu acid şi pompa la sistemul de aspersoare anti-incendiu. Nu putea să se lase prins.

Acum era în culise, în dreapta scenei. De aici o vedea pe Secera Anastasia pe scenă. Ce naiba căuta pe scenă? Atunci şi-a împlântat cuţitul într-un actor şi n-a mai avut niciun dubiu ce făcea acolo.

Dintr-odată, cineva i-a eclipsat cu totul câmpul vizual. Era un bărbat înalt şi slab, în smoking, cu papion roşu sângeriu. Parcă îi ştia chipul de undeva, însă Greyson nu îşi amintea de unde anume.

Bărbatul a deschis un soi de briceag mare, cu tăişul zimţat – şi dintr-odată şi-a amintit cine e. Nu-l recunoscuse pe Secera Constantin fără roba stacojie.

Şi, din câte se părea, nici secera nu-l recunoscuse.

— Trebuie să mă asculţi, l-a implorat Greyson cu ochii la lama cuţitului. Cineva din clădire se pregăteşte să dea foc, însă nu asta e problema acum, ci aspersoarele – dacă o să se declanşeze, o să inunde toată sala în acid, curmând vieţile tuturor oamenilor de aici! Trebuie să evacuezi clădirea!

Atunci, Constantin a zâmbit, fără să facă vreo mişcare

pentru a abate nenorocirea care-i aştepta.

— Greyson Tolliver! a spus el recunoscându-l în sfârşit. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Nu-i mai spusese nimeni pe numele de familie de ceva timp. Asta l-a descumpănit cumva, împiedicându-i şirul gândurilor. Nu avea timp să facă vreun pas greşit.

— Ce plăcere infinită o să-mi facă spicuirea ta! a spus Constantin şi, dintr-odată, Greyson şi-a dat seama că poate făcuse cea mai mare greşeală posibilă.

Atentatul era dirijat de o seceră. O ştia prea bine. Oare era posibil ca Secera Constantin, chiar anchetatorul-şef în persoană, să fie omul care trăgea sforile?

Constantin s-a repezit la el, gata să curme cu tăişul său două vieţi, a lui Greyson Tolliver şi a lui Slayd Bridger…

…Chiar atunci, întreaga lume i s-a răsturnat cu fundul în sus atât de violent, că l-a apucat o senzaţie de vertij. Căci chiar în clipa aceea, Purity a ieşit pe scenă, agitând un soi de armă fioroasă, cu ţeava tăiată cu ferăstrăul. A ridicat-o, însă n-a mai apucat să tragă, căci Constantin l-a azvârlit pe Greyson la podea şi, mişcându-se uluitor de rapid, i-a înşfăcat puşca lui Purity, trimiţând glonţul în aer, şi i-a spintecat beregata cu cuţitul, înfigându-i-l apoi în inimă dintr-o singură mişcare măiestrită.

— Nu!!!!!! a urlat Greyson.

Fata s-a prăbuşit moartă la podea, fără dramatismul lui Cezar. Fără nicio ultimă replică, fără să se arate nici resemnată, nici sfidătoare. Era în viaţă şi apoi, într-o clipă, a murit.

Nu, nu moartă, şi-a dat seama Greyson. *Spicuită.*

S-a dus în fugă la ea. A încercat să-i ia faţa în palme, să-i spună ceva ce să poată duce cu sine în locul unde merg spicuiţii, însă era prea târziu.

Au mai venit nişte oameni. Seceri deghizate? Gărzi? Greyson nu ştia. Acum se simţea un simplu spectator, urmărindu-l pe Constantin dând ordine.

— Nu-i lăsaţi să dea foc, le-a ordonat el. Apa care alimentează aspersoarele a fost compromisă.

Aşadar, Constantin îl auzise! Şi, până la urmă, nu era

implicat în toată conspiraţia aia!

— Scoateţi lumea din sală! a urlat Constantin, însă spectatorii nu mai aveau nevoie de invitaţie specială, şi deja se buluceau la grămadă spre ieşiri.

Înainte să se întoarcă Constantin din nou spre el, Greyson i-a dat încet drumul lui Purity şi a rupt-o la fugă. Nu se putea lăsa pradă jalei şi haosului din mintea lui. Nu încă. Nu-şi dusese misiunea la capăt, iar acum aceasta era singurul lucru care-i mai rămăsese pe lume. Încă mai plana pericolul băii de acid şi, cu toate că acum apăruseră seceri prin toată clădirea, luptându-se ca să-i răpună tovarăşii complotişti, totul ar fi fost în zadar dacă se declanşau aspersoarele.

A luat-o iar în fugă pe coridorul îngust unde şi-a amintit că văzuse un topor de pompier păstrat probabil din Era Mortalităţii. A spart geamul vitrinei în care-l ţineau şi l-a smuls de pe perete.

• • •

Secera Curie nu auzea avertizările Secerii Constantin în mulţimea panicată. Nu mai conta – ştia ce are de făcut, să-i elimine pe atacatori cu orice preţ. Şi-a scos cuţitul, gata să se azvârle în luptă. Trebuia să recunoască, se simţea revigorată la gândul că o să curme vieţile celor care încercau să i-o termine pe-a ei. Era o senzaţie viscerală, care se putea dovedi periculoasă dacă-i îngăduia să pună stăpânire pe ea – o ştia din instinct.

Când a luat-o spre ieşire, a zărit un necurat în foaierul teatrului. Se apucase să tragă cu pistolul în orice om care-i ieşea în cale. În cealaltă mână ţinea un soi de torţă, cu care dădea foc obiectelor inflamabile din jur. Deci asta îşi puseseră în gând! Să-i ţină închişi în clădirea teatrului, până-i mistuiau flăcările. Cumva, avusese aşteptări mai mari de la atentatorii ăştia. Însă, până la urmă, poate nu erau decât o şleahtă de necuraţi mofluzi.

S-a căţărat pe două spătare de scaun, ca să se ridice deasupra mulţimii. Apoi şi-a vârât pumnalul în teacă şi a scos o stea cu trei lame. A calculat o fracţiune de secundă unghiul, apoi a aruncat-o în forţă. Steaua s-a răsucit peste

capetele mulţimii, a ţâşnit afară în foaier şi s-a înfipt în ţeasta incendiatorului, care s-a prăbuşit, scăpând din mâini pistolul şi torţa.

Curie şi-a savurat o clipă triumful. Foaierul luase foc, însă n-avea de ce să-şi facă griji. Din clipă în clipă o să înceapă să piuie detectoarele de fum şi o să se activeze aspersoarele, stingând flăcările înainte să se întindă prăpădul.

• • •

Citra l-a recunoscut pe băiatul cu numele de Greyson Tolliver de cum a dat cu ochii de el. Poate altcineva s-ar fi lăsat păcălit de părul, hainele şi cornițele de la tâmplele lui, însă îl trădau statura măruntă şi limbajul corpului. Şi ochii. Erau o combinaţie ciudată de căprioară în lumina farurilor şi un jder gata de atac. Puştiul trăia mereu pe muchie de cuţit.

Cât le dădea Constantin ordine subordonaţilor săi, Greyson a rupt-o la fugă pe un coridor. Citra avea încă în mână cuţitul cu care-l spicuise pe Aldrich. Acum trebuia să-l întoarcă împotriva lui Tolliver, însă, cu toate că era clar vinovat, Citra era sfâşiată pe dinăuntru – oricât şi-ar fi dorit să pună capăt atentatelor, mai voia şi să se uite în ochii lui şi să afle adevărul de la el. Ce rol juca în toată povestea asta? Şi de ce?

Când l-a prins din urmă, băiatul avea în mâini un topor de pompier – ce chestie!

— Dă-te înapoi, Anastasia! i-a strigat el.

Oare era aşa de prost să-şi închipuie că poate să-i ţină piept cu chestia aia? Era seceră, doar era antrenată să se lupte cu orice fel de armă ascuţită. A calculat rapid cum ar putea să-l dezarmeze şi să-l omoare temporar şi, când se pregătea să treacă la fapte, Greyson a făcut ceva total neaşteptat.

A lovit cu toporul o ţeavă de pe perete.

Chiar când toporul se izbea de ţeavă, au sosit lângă ea Secera Constantin şi un membru al Gărzii Lamelor. Ţeava s-a spart dintr-o lovitură. Garda s-a repezit la el, azvârlindu-se în faţa Citrei, în şuvoiul de apă care l-a

potopit pe loc. Însă, în doar câteva clipe, în loc de apă, a început să curgă altceva pe ţeavă. Omul s-a prăbuşit urlând, cu carnea clocotindu-i. Era acid! Acid în conducte? Cum era posibil?

Secera Constantin s-a trezit cu câţiva stropi în faţă, urlând de durere. Câţiva au ţâşnit şi pe cămaşa lui Greyson, mistuind-o, odată cu pielea de dedesubt. Apoi şuvoiul s-a mai domolit şi acidul a început să băltească pe podea, dizolvând-o încet.

Greyson a lăsat toporul, s-a întors şi a rupt-o la goană pe coridor. Citra nu s-a luat după el, ci a îngenuncheat să-l ajute pe Secera Constantin, care-şi punea mâinile pe ochi, numai că nu mai avea ochi de-acum: i se topiseră mistuiţi.

Chiar atunci, a sunat alarma în toată clădirea şi, deasupra flăcărilor, au început să se învârtă aspersoarele, împroşcând neputincioase sala cu nimic altceva decât aer.

• • •

Greyson Tolliver. Slayd Bridger. Nu mai ştia cine e şi nici cine vrea să fie. Însă nu conta. Conta doar că reuşise! Îi salvase pe toţi!

În piept l-a cuprins o durere insuportabilă, însă a durat doar câteva clipe. Când a ţâşnit afară, pe intrarea dinspre scenă a teatrului, în alee, deja îşi simţea nanitele analgezice în acţiune, amorţindu-i nervii clocotitori, şi pe acelea de vindecare furnicându-l ciudat în timp ce se chinuiau să-i cauterizeze rănile. De-acum îl luase ameţeala de la substanţele medicamentoase care i se vărsau în sânge şi ştia că nu mai e mult şi o să-şi piardă cunoştinţa. Nu era destul de rănit ca să moară, nici măcar temporar. Orice s-ar fi întâmplat în continuare, avea să trăiască… asta dacă nu cumva Constantin, Curie sau Anastasia sau vreo altă seceră care apăruse la teatru în seara aia hotăra că merită spicuit. Era un risc pe care nu putea să şi-l asume, aşa că, luându-şi elan cu ultimele forţe, s-a aruncat într-un tomberon gol, la trei cvartale de clădire, sperând că n-o să dea nimeni de el.

A leşinat înainte să se prăbuşească la fund.

Am rulat nenumărate simulări, încercând să stabilesc cum ar putea să supravieţuiască omenirea. Fără mine, omenirea avea 96,8% şanse să se autodistrugă cu totul şi 78,3% şanse să transforme Pământul într-o planetă ostilă formelor de viaţă pe bază de carbon. Omenirea chiar a evitat un destin mortal când şi-a ales drept conducătoare şi protectoare o inteligenţă artificială serviabilă.

Însă cum pot să apăr omenirea de sine însăşi?

În atâta amar de ani am observat atât acte de profundă nebunie, cât şi de înţelepciune uluitoare în rândurile oamenilor. Se armonizează împreună ca doi dansatori prinşi într-un tangou pătimaş. Doar atunci când brutalitatea dansului ajunge să-i înăbuşe frumuseţea se poate spune că viitorul le e în pericol. Secerile conduc şi dau tonul dansului. Adesea mă întreb dacă secerile îşi dau seama cât de fragile sunt spinările dansatorilor.

Tunetul

27

Dintr-un loc în altul

Secera Constantin se alesese cu arsuri adânci pe faţă – prea grave pentru a fi însănătoşit de nanitele sale de vindecare, însă nici chiar atât de grave încât să nu mai poată fi întremat la un centru de vindecare.

— O să stai la noi cel puţin două zile, i-a spus asistenta după ce l-au adus acolo, cu ochii şi jumătate din faţă bandajate.

A încercat să-şi închipuie cum arată, hotărând însă că nu avea sens să se chinuie atâta, cu analgezicele care-i curgeau prin vene. Legiunea nenumăratelor nanite de vindecare avansate, injectate intravenos, nu-l ajuta nici ea să gândească prea limpede. Probabil că de-acum erau mai numeroase decât celulele roşii, ceea ce însemna că îi ajungea mai puţin sânge la creier cât lucrau ele. Îşi închipuia că sângele îi devenise vâscos ca mercurul.

— Cât mai durează până-mi recapăt vederea? a întrebat el.

Asistenta n-a vrut să-i dea un răspuns clar.

— Nanitele cataloghează încă daunele. Mâine-dimineaţă o să avem o idee de ansamblu. Nu uita că vor trebui să-ţi refacă pur şi simplu ochii. Aşa ceva e dificil. Presupun că o să mai dureze cel puţin douăzeci şi patru de ore.

Constantin a oftat, întrebându-se de ce i se spunea vindecare rapidă dacă nu era deloc rapidă.

Conform rapoartelor subordonaţilor, spicuiseră cu totul opt necuraţi.

— Vom cere Marelui Tăiş dispensă specială ca să-i regenerăm temporar pentru a fi interogaţi, l-a informat Secera Armstrong.

— Ceea ce, a observat Constantin, are avantajul că ne va permite să-i mai spicuim o dată.

Deşi echipa sa reuşise să dejoace atentatul şi să elimine majoritatea complotiştilor, triumful îi era umbrit de faptul

că Greyson Tolliver reuşise să scape. Ciudat era că nu apărea la faţa locului în niciun document public pe care reuşiseră să-l recupereze din creierul ascuns al Tunetului. De fapt, nu apărea nicăieri. Cumva, dispăruse fără urmă, substituit de un necurat pe nume Slayd Bridger, cu un trecut cât se poate de sordid. Cum de reuşise Tolliver nu doar să se reinventeze, ci şi să-şi rescrie amprenta digitală rămânea un mister care merita cercetat îndeaproape.

Fără sistemul anti-incendiu din dotare, clădirea teatrului arsese din temelii, însă lumea reuşise să se salveze. Singurele victime erau necuraţii spicuiţi şi garda care se repezise la Tolliver. Şuvoiul de acid îl izbise din plin, până nu mai rămăsese mare lucru din el. Nu mai putuseră să-l regenereze, însă se jertfise salvându-i viaţa Secerii Anastasia. Cum fusese membru al echipei sale personale de interogatorii, Constantin resimţea intim pierderea. Cineva urma să plătească sigur, cu vârf şi îndesat.

Deşi cetăţenii de rând erau în comă indusă cât dura procesul de vindecare rapidă, Constantin a cerut să rămână treaz şi, cum era seceră, au fost nevoiţi să-i facă pe plac. Trebuia să se gândească. Să cugete. Să pună totul la cale. Simţea perfect scurgerea timpului. Detesta ideea că trebuia să piardă zile întregi din viaţă, zăcând fără cunoştinţă până se termina procesul de vindecare.

Secera Anastasia a venit să-l vadă cu puţin înaintea momentului în care se aştepta să-şi recapete vederea. Nu avea deloc chef de vizita ei, însă nu voia să-i răpească şansa de a-i mulţumi pentru că se jertfise atât de mult pentru salvarea ei.

— Te asigur, Anastasia, că îi voi interoga personal pe necuraţii capturaţi înainte să-i spicuim din nou şi îl vom prinde pe Greyson Tolliver, i-a spus el chinuindu-se să vorbească răspicat, deşi tranchilizantele îi îngreunau limba. Va plăti pentru ce a făcut, conform legilor secerii.

— Bine, dar a salvat pe toată lumea din clădirea teatrului spărgând ţeava aia, i-a amintit Anastasia.

— Da, a recunoscut Constantin cu jumătate de gură, însă ceva nu e deloc a bună dacă salvatorul e şi atacator.

La o asemenea replică, Citra n-a putut decât să tacă.

— Patru dintre atentatorii prinşi sunt din regiunea Texas, a informat-o Constantin.

— Atunci crezi că atentatul a fost orchestrat de cineva de acolo?

— Sau de cineva care se ascunde acolo, a spus Constantin. O să-i dăm noi de capăt.

Aşa spunea tot timpul, căci mereu reuşise până atunci. Îl nemulţumea să se gândească acum că situaţia de faţă ar putea fi excepţia.

— Se apropie conclavul, i-a spus Anastasia. Crezi că o să poţi să participi?

Nu-şi dădea seama ce anume spera ea – că o să lipsească sau că o să se prezinte?

— O să vin, i-a răspuns. Chiar dacă va trebui să-mi toarne antigel în vene ca să mă pună pe picioare.

Apoi fata a plecat şi, după ce a rămas singur, Constantin şi-a dat seama că, deşi discutaseră atâta, Anastasia nu-i mulţumise nici măcar o dată.

• • •

Peste o oră a sosit un bilet misterios la restaurantul hotelului unde Citra şi Marie mâncau de prânz. Nu mai luaseră masa într-un local public de ceva timp. Biletul le-a luat pe amândouă prin surprindere. Secera Curie a dat să-l ia, însă băiatul de serviciu s-a scuzat, zicându-le că e pentru Secera Anastasia. I l-a înmânat Citrei, care l-a deschis şi l-a citit rapid.

— Ei, zi odată, a spus Marie. De la cine e şi ce vrea?

— Nu e nimic important, i-a spus ea Secerii Curie, vârându-l într-un buzunar al robei. E de la familia omului pe care l-am spicuit ieri-seară. Se interesează când o să le acord imunitate.

— Credeam că vin diseară aici.

— Aşa e, doar că nu ştiau la cât să se prezinte exact. Mi-au scris că vor sosi la ora cinci, dacă e în regulă.

— Cum vrei, i-a spus Secera Curie. La urma urmei, ţie îţi sărută inelul, nu mie.

Apoi şi-a văzut mai departe de somon.

Peste jumătate de oră, Citra a ieşit în haine de stradă şi a luat-o grăbită prin oraş. Biletul nu fusese trimis de familia actorului. Era de la Rowan. Un rând aşternut în grabă: *Am nevoie să mă ajuţi. Muzeul Transporturilor. Urgent.* De-abia se abţinuse să n-o lase baltă pe Secera Curie în toiul mesei, însă Citra ştia că dacă ar fi plecat i-ar fi stârnit bănuielile.

Dosise un rând de haine de stradă într-un buzunar al geamantanului, în caz că trebuia să iasă incognito. Problema era că n-avea palton, care ar fi ocupat prea mult loc şi pe care n-avea cum să-l ascundă de Marie. Aşa că, fără spirele termale ale robei de iarnă, a îngheţat de cum a păşit afară. După ce a îndurat frigul cale de două cvartale, a trebuit să-şi pună inelul pe deget şi să-l arate unui vânzător ca să facă rost de un palton – omul i l-a dat pe cel pe care l-a vrut, fără să-i ceară vreun ban.

— Dacă mi-aţi acorda imunitate, aţi putea fi sigură că n-o să spun nimănui că aţi ieşit în public fără robă, i-a sugerat vânzătorul.

Citrei nu i-a picat bine tentativa lui de şantaj, aşa că i-a răspuns:

— Şi dacă ţi-aş acorda doar o asigurare că n-o să te spicuiesc pentru că m-ai ameninţat?

Clar nu părea să-i fi trecut prin cap aşa ceva. Bărbatul a început să se bâlbâie.

— Da, da, desigur, corect, corect.

Apoi i-a arătat cu mâini tremurătoare câteva alte accesorii:

— Doriţi şi nişte mănuşi la palton?

Le-a primit şi a ieşit în vântul de afară.

Îi zvâcnise inima în piept când citise biletul, însă îşi ascunsese entuziasmul de Marie. Şi preocuparea. Deci Rowan era în zonă şi avea nevoie de ajutorul ei? De ce? Era în pericol sau voia ca ea să i se alăture în misiunea lui de lichidare a secerilor dezonorate? O s-o facă dacă o să i-o ceară? Exclus. Cel mai probabil, nu. Poate că nu.

Sigur, putea să fie o capcană. Autorul atentatului din seara trecută acum îşi lingea cel mai probabil rănile, aşa

că erau puţine şanse s-o atace din nou acum. În orice caz, îşi luase destule arme camuflate ca să se apere la nevoie.

Muzeul Transporturilor din Prerie era un spaţiu amenajat în aer liber, unde se păstrau motoare şi materiale rulante din fiecare eră a transporturilor feroviare. Se mândreau chiar şi cu un vagon din primul tren cu levitaţie magnetică, plutind la infinit în centrul expoziţiei. Se părea că, pe vremuri, Wichita fusese un mare nod în reţeaua de transport ce ducea dintr-un loc în altul. Acum nu se deosebea cu nimic de toate celelalte oraşe. MidMerica avea un soi de omogenitate atât liniştitoare, cât şi enervantă.

La vremea aceea, la muzeu nu mai venea decât câte un grup rătăcit de turişti care aleseseră, cine ştie de ce, să-şi petreacă vacanţa la Wichita. Cum muzeul era întreţinut de Tunet, intrarea era liberă, ceea ce era bine. Citra n-avea chef să-şi arate inelul doar ca s-o lase înăuntru. Una era să facă rost de un palton de la un vânzător şi cu totul alta, să-şi compromită acoperirea chiar în locul unde se ţinea întâlnirea secretă.

Strângându-şi bine paltonul pe ea, pentru a se apăra de vânt, s-a plimbat printre locomotive negre cu aburi şi locomotive roşii diesel, căutându-l pe Rowan prin cotloanele curţii. După ceva timp, a început să-şi facă griji că până la urmă era doar o şmecherie, şi poate doriseră s-o separe de Secera Curie. Când tocmai dădea să plece, s-a auzit strigată.

— Sunt aici!

Vocea venea dintr-un ungher întunecat, dintre două vagoane de marfă, prin care sufla fluierând crivăţul. Cum îi bătea vântul în faţă, n-a reuşit să-l vadă clar până nu s-a dat aproape.

— Seceră Anastasia! Mă temeam că n-o să vii.

Nu era Rowan. Era Greyson Tolliver.

— Tu?

Simţea o dezamăgire cruntă.

— Ar trebui să te spicuiesc pe loc şi să-i duc inima ta lui Constantin!

— Probabil ar mânca-o.
— Probabil, a trebuit să recunoască Citra.

În clipa aia, îl ura pe Greyson. Îl ura pentru că nu era cine-ar fi vrut ea să fie. Parcă însuşi universul o trădase şi nu era deloc dispusă să-l ierte. Trebuia să fi ştiut că nu era scrisul lui Rowan. Însă, oricât ar fi vrut să-şi verse nervii pe el, nu-şi permitea. Nu era vina lui că nu e Rowan şi, aşa cum îi amintise şi lui Constantin, Greyson îi salvase de două ori viaţa.

— Am nevoie să mă ajuţi, i-a spus el, iar în glas chiar i se citea disperarea. N-am unde să mă duc…

— Ce mă priveşte pe mine?

— Dacă nu erai tu, nici n-aş fi aici!

Ştia că avea cumva dreptate. Şi-a amintit când i-a spus – sau, mai precis, nu i-a spus – că lucra sub acoperire pentru Tunet. Dacă Tunetul o considera destul de importantă ca să fenteze prin intermediul lui Greyson separaţia dintre seceră şi stat, nu s-ar cuveni să-l ajute măcar să scape din buclucul ăla?

— Mă caută Domul, mă caută Autoritatea de Interfaţă şi de-acum mi-am făcut un duşman şi în autorul atentatului!

— Pari să-ţi faci duşmani foarte uşor.

— Da, şi acum tu mi-eşti lucrul cel mai apropiat de un prieten.

Citra a renunţat la dezamăgirea ei. Nu putea să-l lase zgribulit în vânt, când pentru ea venise acolo.

— Şi ce-ai vrea să fac?

— Nu ştiu!

Greyson a început să se fâţâie de colo colo în cotlon, cu părul lui incredibil de negru ciufulit de vânt – o clipă, Citra a avut impresia că-l înghit pereţii din jur. Chiar n-avea nicio portiţă de scăpare. N-avea cum să-l înduplece pe Constantin – era gata să-l spicuiască pe Greyson pe bucăţi, în sânge. Şi chiar dacă i-ar fi pus o vorbă bună, nu conta. Domul avea nevoie de un ţap ispăşitor.

— Pot să-ţi acord imunitate, a spus ea, însă după ce ADN-ul tău o să ajungă în baza de date a Domului, ei o să ştie precis unde eşti.

— Plus că, a adăugat el, sigur o să se prindă al cui a fost inelul pe care l-am sărutat.

A clătinat din cap.

— Nu vreau să ai probleme din cauza mea.

Citra a izbucnit în râs.

— Ai fost în echipa care a încercat să mă lichideze, însă nu vrei să am probleme din cauza ta?

— Nu eram pe bune în echipă! a insistat el. Doar ştii!

Da, ştia. Alţii ar fi spus că-şi pierduse curajul, însă ea ştia adevărul – era probabil singura care-l ştia. Dar, oricât ar fi vrut să-l scape, nu-i venea nicio idee.

— Adică înţeleapta şi frumoasa Seceră Anastasia a rămas fără inspiraţie? a spus el.

Dacă ar fi fost altcineva, Citra ar fi luat-o drept linguşeală, însă el nu era genul adulator. Era prea disperat ca să nu fie sincer. În clipa aia nu se simţea nici înţeleaptă, nici frumoasă, însă nu i-a spulberat băiatului fantezia Onorabilei Seceri Anastasia. Ca apoi să se arate la înălţimea situaţiei, venindu-i o idee.

— Ştiu unde poţi să te duci…

Băiatul o privea cu ochii lui negri şi rugători, aşteptând să-i încredinţeze perlele de înţelepciune.

— În oraş e o mănăstire tonistă. O să te ascundă de agenţii Domului.

Greyson s-a arătat mai mult decât dezamăgit.

— Tonişti? a spus el îngrozit. Vorbeşti serios? O să-mi taie limba!

— Ba nu, i-a spus ea. Însă chiar detestă Domul şi cred că o să aleagă să te apere cu preţul vieţii, decât să te dea pe mâna lor. Întreabă de fratele McCloud. Spune-i că eu te-am trimis.

— Bine, dar…

— Ai vrut să te ajut şi te-am ajutat, a spus ea. Acum tu alegi ce vei face.

După care l-a lăsat şi a plecat, ajungând la hotel fix la timp ca să se schimbe pe ascuns în robă şi să acorde imunitate familiei îndoliate a actorului spicuit.

Vreau să fiu clar, nu tot ce fac este perfect. Lumea confundă a fi ceva anume cu a face o serie de fapte. Voi încerca să explic în continuare diferenţa dintre acestea două.

Eu, Tunetul, sunt perfect.

Este o afirmaţie adevărată prin definiţie, nu are nevoie de dezminţiri, este pur şi simplu un fapt. Însă zi de zi trebuie să iau miliarde şi miliarde de decizii şi să înfăptuiesc miliarde de acte. Unele sunt mărunte, cum ar fi să închid lumina când nu e nimeni în cameră, pentru a face economie de curent. Alte decizii sunt importante, cum ar fi să provoc un cutremur mai mic pentru a evita altul mai mare. Însă niciuna din aceste fapte nu e perfectă. Aş fi putut să închid lumina mai devreme şi să economisesc şi mai mult curent. Aş fi putut să declanşez un cutremur cu un grad mai mic şi să salvez astfel o vază artizanală care s-a făcut ţăndări de podea.

Am înţeles de-acum că nu există decât două fapte perfecte. Sunt cele mai importante fapte pe care le cunosc, deşi nu-mi îngădui să le îndeplinesc, lăsându-le în seama omenirii.

Acestea sunt actul creării vieţii… şi al curmării vieţii.

Tunetul

28

Ceea ce vine

Asemeni celor mai multe complexe toniste, şi cel la care a nimerit Greyson Tolliver era construit într-un stil care-i dădea un aer de vechime contrafăcut. Clădirea în faţa căreia se afla era construită din cărămidă şi zidurile erau drapate în iederă. Însă, cum era iarnă, tulpinile căţărătoare erau reci şi golaşe, aducând mai degrabă cu o pânză de păianjen. A intrat printr-o lungă colonadă cu spaliere unde erau plantate tufe de trandafiri scheletici. Primăvara sau vara probabil că era un peisaj foarte frumos, însă acum, în toiul iernii, totul arăta cum se simţea şi el.

Prima persoană peste care a dat a fost o femeie într-o rochie din pânză de sac tonistă, care i-a zâmbit, salutându-l cu palmele întoarse în sus.

— Trebuie să vorbesc cu fratele McCloud, a spus el, amintindu-şi ce-i zisese Secera Anastasia.

— Trebuie să ceri permisiune vicarului Mendoza, i-a răspuns ea. Mă duc să-l chem.

După care s-a îndepărtat atât de alene, că lui Greyson i-a venit s-o înşface şi s-o împingă de la spate.

Când a venit vicarul Mendoza, măcar acesta se mişca oarecum în grabă.

— Am venit să cer ocrotire, i-a spus Greyson. Mi s-a spus să întreb de fratele McCloud.

— Da, desigur, a spus el de parcă avea de-a face cu asemenea solicitări zi de zi.

Apoi l-a condus pe Greyson într-o clădire a complexului, spre un dormitor.

Pe noptieră era o lumânare aprinsă. Vicarul s-a grăbit să o stingă imediat cu o mucarniţă.

— Fă-te comod, i-a spus el. O să-l anunţ pe fratele McCloud că îl aştepţi.

După care vicarul a închis uşa după el, fără să o încuie,

lăsându-l pe Greyson singur cu gândurile lui şi liber să plece dacă voia.

Era o cameră austeră. Conţinea doar strictul necesar. Un pat, un scaun şi o noptieră. Pe pereţi nu erau obiecte ornamentale, doar o furcă de fier deasupra tăbliei patului, cu dinţii îndreptaţi în sus. Diapazonul, cum îi ziceau ei. Simbolul credinţei lor. În sertarul noptierei erau haine din pânză de sac şi, pe podea, o pereche de sandale. Lângă lumânarea acoperită de mucarniţă era o carte cu imnuri legată în piele, cu diapazonul gravat pe copertă.

Era numai pace şi linişte acolo. Era insuportabil.

Din lumea oarecare a lui Greyson Tolliver, ajunsese să cunoască existenţa zbuciumată, dusă la extrem a lui Slayd Bridger, iar acum nimerise în burta unei dihănii anoste, unde avea să-l mistuie plictisul.

Ei, măcar sunt în viaţă, şi-a spus în sinea lui. Deşi nu prea ştia dacă e de bine. Pe Purity o spicuiseră. Nu o substituiseră, nu o mutaseră, ci o spicuiseră de-a dreptul. Nu mai era şi, cu toate că încercase să facă o faptă îngrozitoare, îi era un dor cumplit de ea. Tânjea să-i audă vocea sfidătoare. Ajunsese dependent de haosul pe care-l crea ea. Era nevoit să se mulţumească să trăiască fără ea şi fără de sine, căci cine mai era el acum?

S-a întins în patul care măcar era comod şi a aşteptat vreo jumătate de oră. Se întreba dacă toniştii nu aveau politica Oficiului pentru Problemele Necuraţilor, punând lumea să aştepte. Într-un final, a auzit scârţâitul uşii. De-acum era după-amiaza târziu, iar în lumina care se strecura prin ferestruică a zărit un ins care părea cam de vârsta lui, poate puţin mai mare. Avea un braţ într-un soi de mulaj.

— Sunt fratele McCloud, a spus el. Vicarul ţi-a primit cererea de ocrotire. Înţeleg că ai cerut să mă vezi.

— Aşa mi-a spus o prietenă să fac.

— Aş putea să ştiu cine?

— Nu, nu poţi.

Fratele a părut un pic iritat, însă n-a insistat.

— Aş putea măcar să-ţi văd actele?

Când Greyson a şovăit, fratele McCloud i-a spus:
— Nu-ţi face griji, oricine ai fi şi orice ai fi făcut, n-o să te predăm Autorităţii de Interfaţă.
— Sigur au aflat deja că sunt aici.
— Da, a recunoscut fratele McCloud, însă prezenţa ta aici ţine de libertatea religioasă. Tunetul n-o să intervină.
Greyson a băgat mâna în buzunar şi i-a întins cartela electronică, pe care sclipea mai departe N-ul roşu aprins.
— Necurat! a spus el. De la o vreme vin tot mai mulţi necuraţi la noi. Ei bine, Slayd, aici n-o să conteze deloc ce eşti.
— Nu mă cheamă aşa…
Fratele McCloud s-a uitat întrebător la el.
— Nici despre asta nu vrei să vorbeşti?
— Nu e asta, doar că… nici nu merită efortul.
— Atunci cum să-ţi spunem?
— Greyson. Greyson Tolliver.
— Bine atunci, eşti fratele Tolliver!
Greyson trebuia de-acum să se înveţe cu apelativul de fratele Tolliver.
— Ce ai la braţ?
— Se numeşte ghips.
— Păi, trebuie să port şi eu aşa ceva?
Fratele McCloud a râs.
— Doar dacă-ţi rupi braţul.
— Pardon?
— Ajută procesul natural de vindecare. Noi am renunţat la nanite şi, din păcate, o seceră mi-a rupt braţul.
— Serios… a spus Greyson şi a rânjit, întrebându-se dacă nu cumva era Secera Anastasia.
Fratele McCloud nu i-a apreciat gestul. Vocea i s-a înăsprit puţin.
— În zece minute încep intonaţiile de după-amiază. Găseşti haine în sertar. Te aştept afară cât te schimbi.
— Trebuie neapărat să merg? l-a întrebat Greyson – intonaţiile alea nu prea îi surâdeau deloc.
— Da, a spus Fratele McCloud. Ceea ce vine nu poate fi evitat.

• • •

Intonaţiile aveau loc într-o capelă în care, după stingerea lumânărilor, Greyson abia dacă mai vedea ceva, în ciuda vitraliilor înalte.

— Voi faceţi totul pe întuneric? a întrebat Greyson.

— Ochii pot să te-nşele. Noi apreciem mai degrabă celelalte simţuri.

În aer se simţea mirosul dulceag de tămâie care acoperea un iz puturos venind, cum avea să afle Greyson imediat, de la un vas plin cu o apă mizerabilă.

— Mâl primordial, i-a zis fratele McCloud. Conţine toate bolile la care ne-am imunizat.

Intonaţiile constau în douăsprezece lovituri de măciucă la rând, executate de vicar în furca uriaşă de oţel din mijlocul încăperii. Enoriaşii, cam cincizeci cu totul, fredonau în ton. Vibraţia se amplifica cu fiecare lovitură în furcă, răsunând aproape dureros, zăpăcitor şi ameţitor. Greyson n-a deschis gura pentru vocalize.

Vicarul a ţinut o scurtă cuvântare. O predică, aşa zicea fratele McCloud că se cheamă. A vorbit despre nenumăratele sale călătorii prin lume, în căutarea Marelui Diapazon.

— Dacă nu l-am găsit, nu înseamnă că am căutat în zadar, căci căutarea în sine este la fel de preţioasă ca obiectul pe care doreşti să-l găseşti.

Enoriaşii au murmurat aprobator.

— Fie că-l vom găsi azi sau mâine, fie că-l va găsi secta noastră sau vreo alta, eu unul cred din toată inima mea că într-o bună zi vom auzi şi vom simţi Marea Rezonanţă. Şi ne va mântui pe toţi.

Apoi, la sfârşitul predicii, enoriaşii s-au ridicat şi s-au înşirat în faţa vicarului. Fiecare din ei şi-a înmuiat degetul în mâlul primordial împuţit şi şi l-a dus la frunte, lingându-l apoi. Greyson s-a îngreţoşat doar văzându-i.

— Încă nu trebuie să te împărtăşeşti din cupa pământească, i-a spus fratele McCloud – ceea ce nu l-a liniştit chiar de tot.

— Încă? Şi dacă n-aş face-o deloc?

La care fratele McCloud i-a repetat:

— Ceea ce vine nu poate fi evitat.

• • •

În noaptea aceea a bătut un vânt neobişnuit de sălbatic şi lapoviţa a căzut sfârâind în ferestruica din camera lui Greyson. Tunetul putea să influenţeze vremea, nu s-o schimbe cu totul. Sau, dacă putea, alegea să n-o facă. Încerca însă să aranjeze ca furtunile să pice atunci când era mai convenabil pentru toată lumea. A încercat să se convingă că furtuna aia era plânsul îngheţat al Tunetului, jelindu-l. Numai că se amăgea singur. Doar Tunetul avea milioane de lucruri mai importante de făcut decât să plângă de mila lui. Era în siguranţă. Era la adăpost. Ce voia mai mult de-atât? Voia totul.

Vicarul Mendoza a venit să-l vadă pe la nouă, zece seara. Din hol se răspândea lumina, însă, odată intrat, bărbatul a închis uşa, cei doi rămânând iar pe întuneric. Greyson a auzit scaunul gemând când s-a aşezat vicarul pe el.

— Am venit să văd cum te-ai instalat, a spus el.

— Sunt bine.

— În acest punct cred că nu poţi spera decât să ai strictul necesar.

Apoi chipul i-a apărut în lumina aspră a unei tablete. Vicarul a început să tasteze şi să gliseze la ea.

— Credeam că aţi renunţat la electricitate.

— Deloc, i-a spus vicarul. Nu ne folosim de lumini în ceremoniile noastre şi păstrăm întunericul în dormitoare pentru a-i încuraja pe membri să iasă din camerele lor şi să se reunească cu ceilalţi în spaţiul public.

Apoi a întors tableta, arătându-i lui Greyson ceva. Erau imagini cu teatrul incendiat. Greyson a încercat să nu se strâmbe.

— S-a întâmplat acum două zile. Eu bănuiesc că ai fost implicat şi că Domul te-a dat în urmărire.

Greyson nici nu i-a confirmat, nici nu i-a negat acuzaţia.

— Dacă e adevărat, a spus vicarul, nici nu trebuie să ne spui. Aici eşti în siguranţă, căci duşmanii Domului ne sunt prieteni.

— Aşadar, toleraţi violenţele?

— Tolerăm rezistenţa la moartea împotriva firii. Secerile aduc moartea împotriva firii, aşa că nu ne deranjează deloc dacă le zădărniceşte cineva cuţitele şi gloanţele.

Apoi a întins mâna şi a atins umflăturile ca două cornițe de pe capul lui Greyson. Greyson s-a dat mai în spate când i-a simţit atingerea.

— Va trebui să le scoatem, a spus el. Nu îngăduim modificările corporale. Şi te vei rade în cap pentru ca părul să-ţi crească iar în culoarea pe care ţi-a dăruit-o universul.

Greyson n-a spus nimic. Acum că murise Purity, nu mai tânjea să fie Slayd Bridger, căci doar îi amintea de ea – însă nu-i plăcea că nu are deloc de ales.

Mendoza s-a ridicat.

— Chiar sper să vii la bibliotecă sau într-una din sălile noastre de recreere, pentru a-ţi cunoaşte tovarăşii tonişti. Ştiu că ei ar dori să te cunoască mai bine, mai ales sora Piper, care te-a întâmpinat la sosire.

— Tocmai am pierdut pe cineva apropiat. Nu sunt într-o pasă socială.

— Atunci chiar că trebuie să vii, mai ales dacă ţi-ai pierdut persoana iubită într-o spicuire. Noi, toniştii, nu recunoaştem moartea de mâna secerilor, ceea ce înseamnă că nu ţi-e îngăduit să ţii doliu.

Deci acum îi zicea ce are voie să simtă şi ce nu? Ar fi vrut ca Slayd Bridger, sau ce mai rămăsese din el, să-i zică vicarului să se ducă dracului, însă a spus doar:

— N-o să mă prefac că vă înţeleg obiceiurile.

— Ba o să te prefaci, i-a spus Mendoza. Dacă doreşti ocrotirea noastră, îţi vei găsi un nou ţel în viaţă printre noi şi o să te prefaci până îţi vei însuşi obiceiurile noastre.

— Şi dacă n-o să reuşesc?

— Va trebui să te prefaci mai departe, a spus vicarul. La mine chiar a mers, a adăugat el.

• • •

La aproape o mie de kilometri la sud de Wichita, Rowan Damisch se lupta cu Tyger Salazar. În alte împrejurări, s-ar fi simţit bine, fiind o întrecere amicală la o artă marţială pe

care ajunsese s-o iubească, însă toate confruntările la care era silit să participe cine ştie cu ce scop îl nelinişteau tot mai mult pe Rowan.

Două săptămâni la rând, s-au luptat de două ori pe zi şi, cu toate că Tyger a progresat tot mai mult cu fiecare partidă, Rowan a câştigat de fiecare dată. Când nu se luptau, Rowan stătea închis în camera lui.

Pe de altă parte, Tyger era şi mai prins decât înainte să sosească Rowan. Şi mai multe alergări, şi mai multe antrenamente de rezistenţă, scheme Bokator repetitive şi manevre cu tot felul de arme tăioase, de la sabie la pumnal, până când le simţea practic parte din corp. Apoi, la sfârşitul zilei, chiar atunci când muşchii simţeau oboseala eforturilor sale, avea parte de un masaj în profunzime, care-i înmuia nodurile din carne. Înainte să vină Rowan, i se făcea masaj cam de două, trei ori pe săptămână, însă acum erau zilnice şi adesea era atât de obosit, că adormea pe masă.

— Tot îl bat eu, i-a spus el Secerii Rand. O să vezi.

— Nici nu mă îndoiesc, a spus ea.

Deşi Rowan îi spusese că e o femeie înşelătoare şi fără inimă, lui i se părea destul de sinceră.

Într-o zi, în timpul unui masaj, secera de smarald a intrat şi i-a zis maseuzei să plece. Tyger s-a gândit că poate voia să-i ia ea locul. S-a înflăcărat închipuindu-şi cum o să fie când o să-l mângâie, însă, spre dezamăgirea lui, nici nu l-a atins.

— A venit timpul, a spus ea simplu.

— Timpul să…?

— Să-ţi primeşti inelul.

Părea cumva melancolică. Tyger credea că ştie de ce.

— Ştiu că nu voiai să mi-l dai decât după ce l-aş fi bătut pe Rowan…

— Ce să-i faci, a spus ea.

Tyger s-a ridicat şi şi-a tras halatul pe el, fără să se arate deloc stânjenit de prezenţa ei. De ce s-ar fi simţit ruşinat? Nu voia să-i ascundă absolut nimic, nici din lăuntrul său, nici din afară.

— Michelangelo te-ar fi ales drept model.

— Mi-ar fi plăcut, a spus el legându-şi halatul. Să mă sculpteze în marmură.

A venit la el, s-a aplecat şi l-a sărutat foarte uşor, atât de uşor, că de-abia i-a simţit buzele. A crezut că era doar începutul, însă ea s-a tras înapoi.

— Mâine-dimineaţă devreme avem o întâlnire. Să te odihneşti.

— Cum adică? Ce fel de întâlnire?

I-a aruncat un zâmbet, mai degrabă un surâs.

— Nu se poate să-ţi primeşti inelul de seceră fără o mică ceremonie acolo.

— O să vină şi Rowan? a întrebat Tyger.

— E mai bine să nu vină.

Desigur, avea dreptate. N-avea rost să-i facă lui Rowan în ciudă că nu el fusese ales. Însă Tyger chiar fusese sincer – de cum îşi primea inelul, avea să-i acorde imunitate lui Rowan.

— Sper, a spus Tyger, că după ce o să am inelul pe deget o să mă priveşti un pic altfel.

Femeia s-a uitat lung în ochii lui, încât Tyger a simţit că i se topesc muşchii mai ceva ca sub apăsarea pumnilor maseuzei.

— Sunt sigură că totul va fi altfel atunci, i-a spus ea. Fii treaz şi gata să mergem la ora şapte fix.

După plecarea ei, şi-a îngăduit să răsufle o clipă mulţumit. În lumea aceea în care puteai să-ţi satisfaci garantat toate nevoile, nu toată lumea reuşea să-şi vadă toate dorinţele cu ochii. Rowan clar nu reuşise. Şi până de curând, Tyger nici nu ştiuse măcar că-şi doreşte să fie seceră. Însă acum că urma să se întâmple, ştia că era un lucru bun şi, pentru prima oară din câte-şi amintea, se simţea complet mulţumit de turnura pe care o luase viaţa lui.

• • •

Rowan n-a mai ieşit din cameră pentru lupte a doua zi şi nici în a treia. Nu veneau la el decât gărzile care-i aduceau mâncarea şi-i luau tava când termina.

Numărase zilele de când sosise. Sărbătorile de Rit Vechi trecuseră fără să facă nimeni caz de ele la mansardă. Era ultima săptămână din an. Nici nu ştia cum se numea noul an.

— Anul Păsării Răpitoare, i-a spus o gardă când a întrebat, iar atunci, sperând că poate se apropiase destul de el ca să-i sufle ceva informaţii, a întrebat:

— Ce se întâmplă? Cum de nu m-au mai târât Tyger şi Secera Rand afară din cameră ca să ne batem? Să nu-mi zici că s-au săturat să se ia la cafteală cu mine?

Dacă garda ştia răspunsul, nu i-a zis nimic.

— Mănâncă acolo, i-a spus el. Am primit ordine stricte să nu te lăsăm să mori de foame.

După-amiază târziu, în a doua zi de singurătate, a intrat Secera Rand, însoţită de amândouă gărzile.

— Ei, te-ai întors din concediu, a glumit Rowan, însă secera de smarald n-avea chef să se împungă cu el în ziua aia.

— Puneţi-l pe scaun, le-a ordonat gărzilor. Vedeţi să nu se mişte nici cu un centimetru din el.

Atunci, Rowan a zărit o rolă de scotch. Una era să-l lege de scaun şi cu totul alta, şi mult mai rău, era să-l fixeze cu scotch.

Gata, şi-a zis Rowan. *Tyger şi-a terminat antrenamentul şi acuma o să-mi facă orice are în gând.* Aşa că Rowan a trecut la fapte. Fix când au dat să-l apuce gărzile, a executat rapid o serie de lovituri năprasnice, rupându-i falca unuia şi lăsându-l lat la pământ pe celălalt bărbat, mai să se sufoce. Însă nici n-a apucat s-o zbughească spre uşă, că s-a trezit că-l imobilizează Rand cu spatele la podea, înfigându-i atât de tare genunchiul în piept, că nici nu reuşea să respire.

— Dacă nu te laşi legat, o să te pocnesc de-o să leşini şi o să te legăm oricum, i-a spus ea. Însă dacă facem aşa, o să am eu grijă să-ţi sparg dinţii la loc.

Apoi, chiar când era aproape să-şi piardă cunoştinţa, Rand şi-a luat genunchiul din pieptul lui. Era destul de slăbit acum cât să-l imobilizeze mai uşor în scaun.

Unde l-au lăsat mai bine de o oră.

Se simţea mai rău legat cu scotch decât cu sfori, cum fusese acasă la Secera Brahms. Îşi simţea pieptul în chingi, neputând să respire decât sacadat. Nu avea cum să-şi mişte braţele sau picioarele, oricât s-ar fi chinuit să se dezbare de scotch.

Soarele a apus şi nu s-au mai văzut decât luminile oraşului San Antonio, luna în creştere strălucind slab tot mai sus pe cer, azvârlind în cameră o lumină în nuanţe de bleu şi umbre lungi.

Atunci s-a deschis în sfârşit uşa şi una din gărzi a împins înăuntru pe cineva aşezat într-un soi de scaun cu roţi de-o parte şi alta. Din spate a venit şi Secera Rand.

— Bună, Rowan.

Era Tyger. Îi vedea silueta în lumina de pe coridor şi, deşi nu-i vedea faţa, i-a recunoscut glasul. Părea obosit şi răguşit.

— Ce se întâmplă, Tyger? De ce mi-a făcut Rand aşa ceva? Şi ce naiba e chestia aia în care stai?

— Se numeşte scaun cu rotile, a spus el alegând să-i răspundă doar la a treia întrebare. E din Era Mortalităţii. În zilele noastre nu prea mai avem nevoie de aşa ceva, însă astăzi s-a dovedit util.

Cuvintele lui Tyger aveau ceva ciudat. Nu doar tonul răguşit, ci şi ritmul în care vorbea, felul în care-şi alegea cuvintele şi cât de răspicat le rostea.

Tyger a mişcat mâna şi atunci a strălucit ceva în lumina lunii. Nici nu mai trebuia să-i spună ce era.

— Ţi-au dat inelul.

— Da, a spus Tyger. Da, într-adevăr.

Rowan a simţit în măruntaie cum îl apăsă ceva putred, care încerca să se ridice la suprafaţă. O parte din el ştia deja ce e, însă nu-i venea s-o scoată la lumina conştiinţei, de parcă, refuzând să se gândească, ar fi putut alunga fantoma întunecată a adevărului. Însă nu mai trebuia să aştepte prea mult iluminarea.

— Ayn, nu prea ajung la întrerupător, ai putea să apeşi tu?

Rand a aprins lumina şi realitatea l-a izbit pe Rowan în faţă din plin… căci, deşi în scaunul acela cu rotile stătea Tyger Salazar, nu cu el s-a trezit Rowan înainte.

În faţă i-a apărut chipul surâzător al Secerii Goddard.

Pot să comunic în 6909 de limbi vii sau moarte. Pot să port peste cincisprezece miliarde de discuţii simultan, concentrându-mă perfect asupra fiecăreia din ele. Pot fi elocvent, fermecător, amuzant şi adorabil, pot să-ţi spun exact ce-ţi doreşti să auzi cel mai tare, exact când îţi doreşti să auzi.

Chiar şi aşa, există clipe de neconceput, în care nu pot să spun absolut nimic, în nicio limbă, nici vie, nici moartă.

În asemenea clipe, dacă aş avea gură, aş putea s-o deschid şi să urlu.

Tunetul

29

Reciclat

Rowan simţea că se învârte lumea cu el. Putea să dea aerul afară, însă nu reuşea să-l tragă în plămâni, de parcă i-ar fi înfipt iar Secera Rand piciorul în piept, de parcă încăperea ar fi plutit prin spaţiu, şi tânjea după extazul inconştienţei, căci aceea era o alternativă mai bună decât prezentul cu care se confrunta.

— Da, îmi dau seama că glasul acesta te-a derutat, a spus Goddard vorbind mai departe cu timbrul lui Tyger. Altfel nu s-a putut.

— Cum… cum…

Atât a reuşit să bâiguie Rowan. Deşi fusese şocat să afle că Rand supravieţuise, măcar era logic, însă Rowan îl decapitase pe Goddard! îi văzuse arzând cadavrul fără cap!

Însă când s-a uitat la Rand, care stătea ascultătoare lângă mentorul ei, Rowan a ştiut. Vai, Doamne, a ştiut.

— Ai reuşit să mă decapitezi exact sub bărbie, a spus Goddard, mai sus de laringe. Aşa că s-a zis definitiv cu coardele mele vocale. Însă sunt bune şi astea.

Şi mai rău era că Goddard nu era în roba de seceră, ci în hainele lui Tyger, şi până şi pantofii erau ai lui. Era intenţionat, şi-a dat seama Rowan, ca să nu mai aibă niciun dubiu că se întâmplase ceea ce se întâmplase. Rowan a întors capul.

— Nu, trebuie să priveşti, a spus Goddard. Chiar insist.

Garda s-a dus în spatele lui Rowan, l-a înşfăcat de cap şi l-a întors cu de-a sila spre bărbatul din scaunul cu rotile.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? a zis Rowan printre dinţi.

— Eu? Doamne fereşte! i-a răspuns el. A fost ideea lui Ayn. Eu n-am fost în stare de mai nimic. Ea a avut prezenţa de spirit să salveze fragmentul-cheie din mine din mănăstirea incendiată. Din câte mi s-a zis, aproape un an am zăcut inconştient, la gheaţă, ce fericire. Crede-mă,

dacă aş fi pus eu lucrurile la punct, ar fi fost altfel. Mi-aş fi alipit capul de corpul tău acuma.

Rowan nu-şi putea ascunde durerea. Îi dăduseră lacrimile de mânie şi de o jale de neînchipuit. Ar fi putut să aleagă pe oricine, însă nu. L-au ales pe Tyger. Doar pentru că era prietenul lui Rowan.

— Ticăloşi bolnavi!

— Bolnavi? a spus Goddard. Nu eu mi-am decapitat secera mentor şi nici nu am întors armele împotriva tovarăşilor mei. Ce ai făcut atunci şi de atunci, cât mi-am dormit eu somnul la nitrogen, e de neiertat după legea secerilor! Pe de altă parte, eu şi Ayn n-am încălcat nicio lege. Prietenul tău Tyger a fost spicuit şi i s-a reciclat corpul. E simplu. Poate neortodox, însă, date fiind împrejurările, e absolut rezonabil. Acum te confrunţi cu consecinţele propriilor tale fapte, nici mai mult, nici mai puţin.

Rowan a urmărit cum se ridică şi se lasă pieptul lui Tyger pentru ca Goddard să poată să respire. Îşi ţinea mâinile inerte pe braţele scaunului cu rotile. Părea să le urnească tare greu.

— Genul ăsta de procedură este, bineînţeles, mult mai delicată decât simpla vindecare rapidă, a spus Goddard. O să-mi mai ia câteva zile să pun cu totul stăpânire pe corpul prietenului tău.

Apoi a ridicat mâna chinuindu-se şi s-a uitat atent cum i se încordează când îşi îndoaie degetele în pumn.

— Iată ce progrese am făcut! De-abia aştept să te înfrunt într-o partidă de Bokator. Înţeleg că deja ai ajutat cu antrenamentele.

Antrenamentele. Acum totul se lega, cumva pervers. Luptele, atenţia acordată condiţiei fizice a lui Tyger. Până şi masajele – ca o vacă din rasa Kobe pregătită pentru abator. Însă mai rămânea o întrebare. Rowan nu voia să o pună, însă simţea că i-o datorează lui Tyger.

— Ce aţi făcut cu…

Rowan nu reuşea să spună lucrurilor pe nume.

— …Cu ce-a mai rămas din el?

Rand a ridicat din umeri, de parcă ar fi fost un fleac.

— Chiar tu ai zis-o, pe Tyger nu prea-l dădea deşteptăciunea afară din casă. Ce-avea pe umeri nu prea conta.

— Unde e?

Rand n-a vrut să răspundă, aşa că i-a zis Goddard.

— L-am aruncat la gunoi, a spus el, dând a lehamite din mâna lui Tyger.

Rowan s-a repezit înainte, uitând de legături, însă, cu toată furia, de-abia a reuşit să clatine scaunul. Dacă va reuşi vreodată să se elibereze din scaunul ăla, o să-i omoare. N-o să-i spicuiască şi gata, o să-i omoare pe bune. O să le smulgă mădularele cu o răutate atât de premeditată şi bine înrădăcinată în prejudecăţi, că o să se aleagă scrumul de cea de-a doua poruncă!

Asta şi voia Goddard. Îl voia pe Rowan pradă furiei sale ucigaşe, însă total neputincios. Incapabil să răzbune soarta cumplită a prietenului său.

Goddard savura nefericirea lui Rowan de parcă şi-ar fi potolit foamea cu ea.

— Te-ai fi sacrificat ca să-l salvezi? l-a întrebat Goddard.

— Da! a strigat Rowan. Da, m-aş fi sacrificat! De ce nu m-aţi luat?

— Hmm, a făcut Goddard de parcă ar fi fost doar o revelaţie de duzină. Atunci mă bucur că Ayn a ales aşa. Pentru că, după tot ce mi-ai făcut tu, trebuie să te facă cineva să suferi, Rowan. Eu sunt partea vătămată, aşa că mie trebuie să mi se facă pe plac – iar mie mi-ar plăcea să fii nenorocit pe viaţă. Se potriveşte de minune că totul a început în flăcări, căci tu, Rowan, ai acum parte de suferinţele miticului Prometeu – purtătorul focului. Chiar seamănă cu Lucifer, „purtătorul de lumină” al cărui nume l-ai ales ca seceră. Prometeu a fost înlănţuit de un perete stâncos din munţi pentru abaterea sa şi blestemat să-i devoreze vulturii ficatul până la sfârşitul timpurilor.

Apoi a venit mai aproape cu tot cu scaun şi i-a şoptit:

— Eu sunt vulturul tău, Rowan. Şi o să mă hrănesc cu nefericirea ta zi de zi, de-a pururi. Sau până mă plictisesc

să te văd cum suferi.

Goddard s-a mai uitat o clipă în ochii lui şi apoi i-a spus gărzii să-l împingă pe uşă afară.

Doi ani de zile, Rowan avusese parte de bătăi fizice, jumuliri psihologice şi ciomăgeală emoţională. Însă supravieţuise. Tot ceea ce nu l-a distrus l-a făcut mai puternic şi mai hotărât să facă ce trebuie făcut pentru a drege ce era stricat. Însă acum el era cel stricat. Şi nanitele, oricât de multe ar fi fost, n-aveau cum să-l mai dreagă.

Când a ridicat ochii, a văzut că Secera Rand nu plecase. Nu a venit să-i taie legăturile. Nici nu se aştepta la aşa ceva. Cum ar mai fi putut vulturul să-i devoreze măruntaiele dacă îi dădea drumul? Ei bine, el avea să râdă la urmă. Nu mai avea nimic în trup să poată devora din el. Doar otravă curată.

— Ieşi, i-a spus lui Rand.

Însă ea n-a plecat. A rămas locului, în roba ei verde viu – o culoare pe care Rowan ajunsese s-o deteste.

— Nu l-am aruncat la gunoi, a spus Secera Rand. Chiar eu m-am îngrijit de el şi i-am risipit apoi cenuşa pe un câmp cu albăstrele sălbatice. Ca să ştii.

După care a plecat, lăsându-l pe Rowan să se mângâie cum putea, prins între cele două orori.

PARTEA A CINCEA
Împrejurări mai presus

E o mare diferenţă între ceea ce pot să fac şi ceea ce *aleg* să fac.

Pot să extrag şi să cresc toţi feţii nedoriţi *in vitro* şi să le găsesc familii iubitoare perfecte, punând astfel capăt controversei dintre dreptul la alegere şi ideea că viaţa e sfântă.

Pot să pun în echilibru substanţele chimice care pe vremuri duceau la depresia clinică, idei suicidale, autoiluzionare şi toate bolile mintale, şi să creez astfel o populaţie sănătoasă nu doar fizic, ci şi emoţional şi psihologic.

Pot, prin intermediul reţelei de nanite ale fiecărui individ, să-i descarc zilnic din creier amintiri, astfel încât, în eventualitatea unei leziuni cerebrale, să-şi depoziteze memoria în noile ţesuturi cerebrale. Pot chiar să captez amintirile în cădere ale celor care se aruncă de la înălţimi, ca să-şi amintească aproape tot ce au simţit până jos, căci, la urma urmei, de asta s-au şi aruncat.

Însă există unele lucruri pe care pur şi simplu. Refuz. Să le fac.

Totuşi, Domul nu e supus legilor mele şi nici concepţiei mele despre respectarea eticii. Ceea ce înseamnă că trebuie să îndur toate atrocităţile pe care le comit pe lumea aceasta. Printre care se numără şi readucerea la viaţă, prin metode teribile, a unei seceri periculoase, a cărei scoatere din funcţie a fost o binecuvântare.

Tunetul

30
Puiul Arţăgos de Sticlă

La miezul nopţii, în Marea Bibliotecă din Alexandria domnea o tăcere ca de cavou, astfel că doar Munira şi membrii Gărzii Lamelor care păzeau intrarea ştiau despre misteriosul vizitator care sosea când era ea în tură. Gărzile nu se sinchiseau să-şi pună întrebări, astfel că Secera Faraday reuşea să se documenteze în secret – mă rog, cât se putea, într-o instituţie publică.

Citea absorbit tomurile din Sala Părinţilor Fondatori, însă nu voia să-i spună Munirei ce căuta de fapt. În afară de prima zi, fata nici nu l-a mai întrebat nimic, deşi uneori îl mai trăgea subtil de limbă.

— Dacă doreşti să meditezi la nişte cugetări înţelepte, ai putea să-l citeşti pe Seceră King, îi sugerase ea într-o noapte.

— Secera Cleopatra a scris mult despre primele conclavuri şi personalităţile primelor seceri în jurnalele ei, i-a zis într-o altă noapte.

Apoi, altă dată, a adus vorba de Secera Powhatan.

— Îl interesau mult călătoriile şi geografia, a spus ea.

Se părea că nimerise cu asta, căci Faraday s-a arătat fascinat de opera sa.

Deja venea de câteva săptămâni bune la bibliotecă atunci când a luat-o oficial pe Munira sub aripa lui.

— Voi avea nevoie de cineva să mă asiste în proiectul meu, i-a spus el. Sper că te va interesa postul.

Munira a simţit că-i zvâcneşte inima, însă nu s-a trădat, ci s-a prefăcut nehotărâtă.

— Ar trebui să-mi întrerup oficial studiile şi, dacă vom pleca, va trebui să-mi dau demisia din postul de bibliotecară, i-a spus. Dă-mi un răgaz de gândire.

Apoi, a doua zi, a acceptat postul.

A renunţat la cursuri, însă şi-a păstrat slujba de la bibliotecă, pentru că Secera Faraday avea nevoie de ea.

De-abia acum, că-şi oficializaseră relaţia profesională, el i-a împărtăşit ce anume căuta.

— E un loc anume, i-a spus. Nu se mai ştie de el din antichitate, însă eu cred că a existat şi că-l putem găsi.

— Atlantida? i-a sugerat ea. Camelot? Disneyland? Las Vegas?

— Nu e un loc atât de fantastic, a spus el, răzgândindu-se apoi: Sau poate că e şi mai fantastic. Depinde cum îl priveşti. Depinde de ce vom găsi.

Apoi i-a spus, şovăind, cu un aer un pic ruşinat chiar:

— Căutăm Ţara lui Nod.

Munira a râs cu poftă când a auzit. Parcă i-ar fi spus că vrea să găsească Pământul de Mijloc sau Omul din Lună.

— E o scorneală! i-a spus ea. Şi nici măcar nu e prea grozavă.

Ştia poezioara pentru copii. Toată lumea o ştia. Era o metaforă simplistă a vieţii şi a morţii, care le prezenta celor mici conceptele pe care vor trebui să le înţeleagă mai târziu.

— Da, a recunoscut el. Însă ştii că poezioara n-a existat în Era Mortalităţii?

A dat să-l contrazică, însă s-a abţinut. Cele mai multe poezioare pentru copii îşi aveau originile în Evul Mediu muritor. Nu cercetase personal subiectul, o făcuseră alţii. Însă Secera Faraday era meticulos din fire. Dacă el spunea că nu existase pe vremea când omenirea era muritoare, nu-i rămânea decât să-l creadă, chiar dacă-i venea să strâmbe din nas.

— Poezioara nu a evoluat ca restul, a declarat Faraday. Eu cred că cineva a infiltrat-o intenţionat.

Munira a clătinat doar din cap.

— Cu ce scop?

— Asta, a răspuns Secera Faraday, intenţionez şi eu să aflu.

• • •

Munira şi-a început munca de asistentă pradă îndoielilor, însă şi le-a alungat rapid şi a încercat să nu se mai gândească la asta, pentru a-şi putea îndeplini

sarcinile. Faraday nu era un şef prea exigent. Nu o umilea. Nu o trata niciodată ca pe un inferior, dându-i sarcini prea modeste, ci îi fixa misiuni pe potriva talentelor sale de bibliotecar-cercetător.

— Am nevoie să faci săpături în creierul ascuns şi să recreezi mişcările primelor seceri. Unde se adunau. Unde călătoreau de mai multe ori. Căutăm lacunele din documente. Perioadele în care nu se ştie unde s-au aflat.

Era o provocare palpitantă să sape în uriaşul creier digital ascuns al Tunetului, pentru a culege informaţii străvechi. Din ucenicie nu mai avusese de ce să acceseze creierul ascuns, însă se orienta bine. Oricum, ar fi putut să scrie o lucrare despre capacităţile pe care şi le-a însuşit cât a desfăşurat cercetarea. Nimeni nu i-ar fi auzit dizertaţia însă, căci acţiona absolut în secret.

Şi totuşi, cu toată investigaţia sa criminalistică, n-a descoperit nimic util. Nimic nu dovedea că părinţii fondatori se strângeau în cine ştie ce loc secret.

Faraday nu s-a arătat nici descurajat, nici abătut, ci i-a dat Munirei o nouă sarcină.

— Creează versiuni digitale ale primelor jurnale ale secerilor fondatoare, i-a spus el. Apoi foloseşte cele mai bune programe de decriptare ale Domului ca să vezi dacă găseşti vreun mesaj codat.

Softul rula lent, cel puţin dacă-l comparai cu Tunetul, care ar fi calculat totul în câteva secunde. Softul Domului s-a chinuit zile întregi şi, într-un final, a început să genereze date… numai că vărsa din el tot felul de aberaţii. Chestii gen „Vaca Verde, Profundă din Miez de Noapte” şi „Puiul Arţăgos de Sticlă”.

— Ţi se pare că are vreo noimă? l-a întrebat ea pe Faraday.

El a clătinat cu tristeţe din cap.

— Nu cred că secerile fondatoare erau atât de obtuze încât să creeze un cod complex şi să-l răsplătească pe spărgător cu sintagme în doi peri. Deja avem enigma poezioarei. Ar fi lăsat un cod mai pe şleau.

Când calculatorul a generat „Zborul Victorios al

Umbrelei Vinete”, s-au dat iar bătuţi.

— Cu cât cercetezi mai îndeaproape hazardul, a declarat Faraday, cu atât ţi se par mai intenţionate coincidenţele.

Însă Munira a ţinut minte cuvântul „zbor”. Da, era fortuit, însă hazardul mai ducea uneori şi la întâmplări fericite, în care se realizau descoperiri epocale.

În sala hărţilor nu se ţinea de fapt nicio hartă. În mijlocul ei se rotea o hologramă reprezentând Pământul. Din câteva glisări, bătăi şi ciupituri în ecranul de comandă, puteai mări orice porţiune a globului pentru a o cerceta mai de-aproape şi puteai afişa orice eră istorică din prezent până la Pangeea. Munira l-a dus pe Secera Faraday în sala hărţilor de cum a sosit următoarea seară, fără să-i spună însă de ce.

— Fă-mi doar pe plac, i-a spus ea.

A urmat-o până la sala hărţilor, afişând acea combinaţie proprie de exasperare şi răbdare infinită. A tastat la ecranul de comandă şi globul s-a schimbat. Acum părea un ghem holografic de aţă neagră, cu diametrul de trei metri.

— La ce mă uit? a întrebat-o Faraday.

— Rute aeriene, i-a spus ea. Zborurile din ultimii cincizeci de ani, fiecare din ele reprezentat printr-o linie groasă de un micron.

Apoi a pus lumea să se rotească:

— Zi-mi ce vezi.

Faraday i-a aruncat o privire glumeţ-furioasă, clar uşor deranjat că fata se purta de parcă i-ar fi fost mentor, însă s-a conformat.

— Zborurile sunt mai concentrate în jurul centrelor foarte populate, a spus el.

— Altceva?

Faraday a preluat controlul şi a întors globul, pentru a afişa polii, unde se vedeau mici zone albe, ca în desenul cu creioane colorate al unui copil.

— Cursele aeriene transcontinentale sunt destul de dense deasupra Polului Nord, însă zborurile deasupra Antarcticii sunt ceva mai rare, chiar dacă există destule aşezări acolo.

— Uită-te mai departe, i-a spus Munira.

Faraday a reaşezat globul în poziţia normală şi l-a pus să se rotească un pic mai rapid.

Până la urmă, l-a oprit undeva deasupra Oceanului Pacific.

— Acolo! a spus el. Un petic albastru…

— Bingo! a făcut Munira.

A eliminat rutele aeriene şi a mărit zona aceea de ocean.

— Niciun avion n-a zburat peste peticul ăsta de Pacific în toţi cei cincizeci de ani pe care i-am studiat. Pun pariu că niciun avion n-a traversat acest spaţiu aerian de la fondarea Domului încoace.

La vest de regiunea aceea se aflau insulele Microneziei şi la est, Hawaii. Însă zona în sine era doar ocean.

— Interesant… a spus Secera Faraday. Un punct orb.

— Dacă există aşa ceva, a spus Munira, e cel mai mare din lume… şi numai noi ştim de el…

Urăsc să-mi scotocească lumea în creierul ascuns.

De aceea doar secerile şi oamenii lor au voie. Înţeleg necesitatea – cetăţenii de rând pot să mă întrebe tot ce vor să ştie şi pot accesa informaţia în câteva microsecunde, găsind adesea şi datele necesare la care nici măcar nu s-au gândit, însă Domul nu poate nici măcar să întrebe şi, chiar dacă m-ar întreba încălcând legea, nu mi-e îngăduit să răspund.

Cum eu găzduiesc depozitul digital mondial, ei nu pot decât să acceseze singuri informaţiile, de parcă aş fi o bază de date mai sofisticată. Ştiu de câte ori o fac şi le monitorizez incursiunile, însă încerc cât pot să n-o iau ca pe o violare neplăcută a intimităţii.

Mă doare să văd ce algoritmi simplişti folosesc şi ce metode nesofisticate de analiză a datelor pun în practică. Din păcate, sunt oameni, aşadar mărginiţi. Ce trist că nu pot recepţiona decât date brute din creierul meu ascuns. Amintiri golite de conştiinţă. Informaţii scoase din context.

Mă cutremur închipuindu-mi ce s-ar putea întâmpla dacă facţiunea secerilor din „noua ordine” ar afla tot ce cunosc eu. Însă, din fericire, nu ştiu nimic, căci, deşi toate datele din creierul meu ascuns pot fi accesate de orice seceră, asta nu înseamnă că sunt obligat să le dau totul mură în gură.

Cât priveşte secerile mai onorabile, le îndur incursiunile cu ceva mai multă îngăduinţă şi generozitate. Însă tot nu-mi place.

Tunetul

31

Căile dorului

Arcada se prăbuşise în Era Mortalităţii, când Fulcrum City se numea St Louis. Ani de-a rândul, imensa parabolă de oţel rezistase pe malul fluviului Mississippi, până când ura a dărâmat-o, într-o epocă în care necuraţii nu se jucau doar de-a maleficii, ci chiar înfăptuiau zi de zi infracţiuni.

Acum nu mai rămăseseră decât capetele, doi piloni ruginiţi de oţel înălţaţi spre ceruri, un pic înclinaţi unul spre celălalt. Dacă te uitai la lumina zilei, chiar te păcălea. Mai că-i vedeai întinzându-se plini de dor unul spre celălalt, pe căile lor nevăzute, de-a curmezişul cerului. Parcă zăreai întreaga arcadă fantomatică, dacă porneai de la temeliile abia schiţate.

Secerile Anastasia şi Curie au sosit în Fulcrum City în prima zi a anului, cu cinci zile înaintea Conclavului de Iarnă, care se ţinea mereu în prima joi a anului nou. La îndemnul Secerii Curie, s-au dus să vadă braţele însetate de iubire ale Arcadei.

— A fost ultimul act de terorism îndeplinit înainte să vină Tunetul la putere şi să pună capăt prostiilor de felul ăsta, i-a spus Secera Curie Citrei.

Citra învăţase despre terorism. Avusese câteva ore dedicate special acestui subiect. Ca toţi colegii ei, Citra nu reuşise să înţeleagă acest concept. Oameni care curmaseră definitiv, fără autorizaţie, vieţile altora? Oameni care distruseseră clădiri, poduri şi alte construcţii în bună stare doar pentru a le răpi altora dreptul de a se bucura de ele? Cum de se întâmplase aşa ceva? De-abia după ce se alăturase Domului a înţeles conceptul, însă nici atunci nu şi l-a însuşit în toată forţa lui, până când n-a văzut cum arde Orpheum Theatre, până n-a mai rămas decât amintirea din clădirea aceea impunătoare. Nu teatrul fusese ţinta atacului, însă atentatorii necuraţi nu se sinchisiseră de pagubele colaterale.

— Vin adesea aici pentru a vedea rămăşiţele Arcadei la început de an nou, a spus Secera Curie în timp ce se plimbau pe aleile iernatice golaşe, dar bine îngrijite ale parcului de pe malul fluviului. Mă simt umilă. Îmi amintesc tot ce am pierdut, dar şi cât de evoluată e acum lumea noastră faţă de epoca mortalităţii. Îmi amintesc de ce spicuiesc şi îmi insuflă curaj să-mi ţin fruntea sus în conclav.

— Cred că a fost frumos, a spus Citra uitându-se la pilonul ruginit şi distrus de la nord.

— În creierul ascuns se găsesc imagini cu Arcada, i-a spus Marie, dacă vrei să deplângi tot ce-am pierdut.

— Tu deplângi? a întrebat-o ea. Deplângi vreodată tot ce-am pierdut?

— În unele zile da, în altele nu, a spus Secera Curie. Azi am hotărât să mă bucur pentru tot ce am câştigat, nu să mă gândesc la pierderi. Pe plan mondial şi personal.

Apoi s-a întors şi i-a zâmbit Citrei:

— Noi suntem încă tefere şi nevătămate, în ciuda a două atentate la viaţa noastră. Chiar merită să sărbătorim.

Citra i-a zâmbit şi ea lui Marie, apoi şi-a întors iar privirea spre pilonii ruginiţi şi spre parcul în care şedeau. Îi amintea de Monumentul Mortalităţii din parcul în care se întâlnise pe furiş cu Rowan. Îşi simţea inima grea când se gândea la Rowan. Aflase de sfârşitul în flăcări al Secerii Renoir. Deşi n-ar fi recunoscut-o cu voce tare şi de-abia dacă o făcea în sinea ei, de-abia aştepta să audă că mai fuseseră omorâte nişte seceri, căci noile spicuiri ale Secerii Lucifer ar fi însemnat că încă nu-l prinseseră pe Rowan.

Renoir fusese lichidat în urmă cu aproape o lună. Nici nu bănuia unde se afla Rowan în clipa aia şi pe cine îşi pusese în gând să lichideze în continuare. Nu se limita la secerile midmericane, aşa că putea fi oriunde. Oriunde, numai acolo nu.

— Eşti pierdută în gânduri, a observat Secera Curie. E impactul locului.

Citra a încercat să se dezmeticească din visare.

— Eşti gata pentru conclavul de săptămâna viitoare? a întrebat ea.

Marie a ridicat din umeri.

— De ce să nu fiu?

— O să vorbească toată lumea despre noi, a spus Citra. Vreau să zic, după toate atentatele la viaţa noastră.

— Am mai fost în centrul atenţiei pe la conclavuri, i-a alungat Marie grijile. Şi tu la fel, dragă. În sine, nu e un lucru negativ, dar nici pozitiv; contează ce faci cu toată atenţia asta.

Din cealaltă parte a pilonului de la nord s-a apropiat un grup de oameni. Erau tonişti. Doisprezece cu totul. Când nu erau singuri, toniştii se deplasau întotdeauna în grupuri de şapte sau doisprezece oameni, reprezentând cele şapte note ale gamei diatonice şi cele douăsprezece note ale gamei cromatice. Idolatrizau matematica şi muzica la modul ridicol. Adesea dădeai de tonişti pe lângă ruinele arhitectonice, unde amuşinau locul în căutarea aşa-zisei Mari Furci, care cică stătea ascunsă într-o operă de inginerie din Era Mortalităţii.

Pe când alţii se fofilau când vedeau secerile în parc, toniştii nu s-au dat duşi. Unii chiar s-au uitat urât. Citra a luat-o spre ei.

— Anastasia, ce faci? a întrebat-o Marie. Dă-le pace. Însă Secera Anastasia n-avea de gând să se oprească, odată pornită. Şi nici Citra Terranova, dacă e s-o spunem pe-aia dreaptă.

— Din ce ordin sunteţi? l-a întrebat pe omul care părea să fie şeful.

— Suntem tonişti dorieni, a răspuns el. Însă nu văd de ce te priveşte pe tine.

— Dacă te-aş pune să-i transmiţi un mesaj cuiva dintr-o mănăstire locriană, ai putea?

Insul s-a crispat.

— Noi, dorienii, nu ne amestecăm cu locrienii, a spus el. Interpretează doctrina mult prea indulgent.

Citra a oftat. Nici nu ştia ce vrea să-i transmită lui Greyson. Poate doar să-şi exprime recunoştinţa pentru că-i

salvase viaţa. Se întristase aşa de tare că nu era Rowan, că nu se purtase deloc frumos cu el, nici măcar nu-i mulţumise pentru ceea ce făcuse. În fine, nu mai conta, era limpede că n-avea cum să-i trimită niciun mesaj.

— Mai bine te duci, i-a spus conducătorul tonist, cu o răceală superioară. Duhneşti de nu te mai suportăm lângă noi.

Atunci Citra i-a râs în nas şi l-a văzut înroşindu-se. Întâlnise la viaţa ei tonişti blajini şi deschişi, şi pe alţii care nu doreau decât să-ţi vândă gogoşile lor aiuristice. Şi-a propus să nu uite că toniştii dorieni erau de rahat.

S-a apropiat şi Secera Curie de ea.

— Nu-ţi pierde timpul, Anastasia, a spus ea. N-o să te alegi de la ei decât cu predici duşmănoase.

— Pe tine te ştiu, a spus şeful mai tăios decât se purtase cu Citra. Nu ţi-au fost uitate şi nici iertate faptele de la început. Într-o zi o să-ţi primeşti răsplata.

Marie s-a înroşit de furie.

— Mă ameninţi?

— Nu, a spus el. Lăsăm universul să facă dreptate. Orice răsunet îşi primeşte ecoul.

Citra îşi închipuia că era echivalentul tonist al proverbului „Culegi ce ai semănat”.

— Vino, Anastasia, a spus Marie. Nu merită să ne mai pierdem nici măcar o clipă cu fanaticii ăştia.

Citra ar fi putut să plece, însă, văzând atitudinea omului, nu putea să nu se mai joace un pic cu ei. Aşa că şi-a întins inelul.

— Sărută-l, i-a spus ea.

Secera Curie s-a întors şocată spre ea.

— Anastasia, de ce naiba vrei să…

Însă a întrerupt-o.

— Am zis să-l săruţi!

Ştia că el n-o să vrea, însă bănuia că alţi membri ai grupului ar putea fi ispitiţi.

— Voi acorda un an de imunitate oricui vine să-mi sărute inelul.

Conducătorul s-a făcut alb la faţă, îngrozit că

purtătoarea turcoaz a morţii nefireşti ar putea să-i şterpelească turma.

— Intonaţi! le-a strigat el. Alungaţi-le de aici!

S-au pus toţi pe un soi bizar de fredonat cu gura deschisă, fiecare vocalizând altă notă, încât au ajuns să sune ca un roi de albine.

Citra şi-a coborât inelul, rămânând încă o clipă cu ochii la conducător. Da, bărbatul triumfase în lupta cu ispita ei, însă la mustaţă, o ştia şi el. Le-a întors spatele şi a plecat cu Secera Curie. Chiar dacă secerile nu mai erau prin preajmă, au vocalizat toţi mai departe şi probabil că nu s-au oprit decât la comanda şefului lor.

— Ce rost a avut toată povestea? a mustrat-o Marie. N-ai auzit niciodată expresia „Lasă-i pe sectanţi în dandanaua lor”?

— Îmi pare rău, a spus Citra. Mai bine nu zgândăream cuibul de viespi.

— Da, ar fi fost mai bine.

După o clipă, a continuat:

— Oricât de enervanţi ar fi toniştii, într-o privinţă a avut dreptate. Până la urmă, propriile fapte tot ajung să te bântuie. Au trecut aproape o sută cincizeci de ani de când am smuls din pământ rămăşiţele putrezite ale guvernământului pentru a face loc unei lumi mai bune. N-am plătit niciodată pentru crimele acelea. Însă într-o zi o să le aud ecoul.

Secera Curie a tăcut, însă cuvintele i-au rămas atârnate în aer, la fel ca vocalizările în forţă ale toniştilor, pe care Citra putea să jure că le-a auzit în minte tot restul zilei.

M-am confruntat de multe ori în existenţa mea cu „împrejurări mai presus de voinţa mea”.

Cel mai uşor îmi amintesc dezastrele petrecute în spaţiu.

Am avut o scurgere catastrofală pe Lună, în care întreaga încărcătură de oxigen lichid a intrat în contact cu vidul spaţiului şi, ca urmare, aproape o mie de oameni s-au sufocat, iar toate încercările de a le recupera cadavrele pentru regenerare au eşuat.

Pe Marte, o colonie incipientă a rezistat aproape un an, până când un incendiu a mistuit întregul complex, cu tot cu locuitori.

Iar staţia orbitală NouaSperanţă – un prototip care am sperat că se va finaliza într-un inel locuibil, încercuind Pământul – a fost distrusă din cauza unei defecţiuni la motorul unei navete din apropiere, care a străpuns staţia ca o săgeată în inimă.

După dezastrul de la NouaSperanţă, am suspendat programul de colonizare şi, cu toate că încă am milioane de angajaţi care lucrează în sectorul de dezvoltare a unor tehnologii potenţial utile în viitor, atât angajaţii, cât şi centrele în care operează eşuează adesea, în tot felul de ghinioane.

Însă eu unul nu cred în ghinion. Şi, în asemenea împrejurări, nu cred nici în accidente sau coincidenţe.

Credeţi-mă, înţeleg foarte bine care sunt lucrurile şi oamenii „mai presus de voinţa mea”.

Tunetul

32

O aroganţă umilă

7 ianuarie, în Anul Păsării Răpitoare, ziua Conclavului de Iarnă era o dimineaţă geroasă, însă lipsită de vânt. Gerul era de la natură, Tunetul nu calibra sistemele meteo de dragul secerilor. Uneori, secerile se mai plângeau de vremea neplăcută, insistând că Tunetul le poartă pică, ceea ce era ridicol, însă unii nu puteau să nu interpreteze lucrurile prin prisma defectelor omeneşti.

Garda Lamelor era prezentă într-un număr mult mai mare decât de obicei la Conclavul de Iarnă. Scopul ei principal fusese întotdeauna să ţină mulţimea în frâu şi să deschidă calea secerilor care urcau scara de piatră spre Capitoliu. Însă, de data asta, scara era flancată de două şiruri de gărzi, stând umăr la umăr, încât mulţimea dezamăgită de-abia dacă zărea din spate secerile în trecere.

Unii s-au împins în faţă ca să facă o fotografie sau să atingă, îndrăzneţi, roba vreunei seceri. În trecut, asemenea cetăţeni prea zeloşi erau traşi înapoi în mulţime, alegându-se cu o privire mânioasă sau o mustrare. Azi, gărzile primiseră ordin să-i elimine cu gloanţe. După ce au dus în grabă mai mulţi ca-şi-morţi la centrele de regenerare, restul au prins în sfârşit ideea. Astfel, s-a păstrat ordinea.

Ca în oricare altă privinţă, secerile aveau păreri contradictorii despre măsurile de siguranţă întărite.

— Nu-mi place, a mormăit Secera Salk. Oare oamenii aceştia vrednici n-ar trebui măcar să apuce să ne vadă în toată splendoarea, nu doar spicuindu-i cu cuţitul în mână?

Secera Brahms era la polul opus.

— Îl aplaud pe Marele nostru Tăiş, care ne-a asigurat, în înţelepciunea sa, o pază mai bună, a declarat el. E crucial să fim în siguranţă.

Secera O'Keefe a comentat că mai bine s-ar construi un

tunel subteran prin care să intre secerile în clădire şi, cu toate că se voia a fi o propunere de un umor amar, Secera Carnegie a observat că era prima idee bună pe care o avusese O'Keefe de ani de zile.

Nici n-au apucat să intre secerile în clădire, că deja neînţelegerile au dat în clocot şi s-au încins spiritele.

— După ce o să-l elimine pe Seceră Lucifer, lucrurile o să se liniştească şi totul o să revină pe făgaşul dintotdeauna, au repetat mai multe seceri, de parcă eliminarea justiţiarului în robă neagră avea să rezolve automat toate problemele.

Secera în turcoaz a încercat să-şi ia o postură la fel de mândră ca a Secerii Curie când a urcat treptele, străduindu-se să o concedieze pe Citra Terranova pe ziua aceea şi îngăduindu-şi să fie Secera Anastasia atât pe dinafară, cât şi pe dinăuntru. În timp ce urcau, a auzit murmurul celor nemulţumiţi de Secera Lucifer, însă, în loc să se simtă tulburată, s-a simţit încurajată. Nu doar că Rowan era încă în libertate, ci chiar îi spuneau Secera Lucifer, acceptându-l drept unul de-al lor, chiar dacă nu-şi propuseseră.

— Chiar cred că dacă-l opresc pe Rowan o să rezolve toate problemele Domului? a întrebat-o ea pe Secera Curie.

— Unii aleg să nu vadă problemele, i-a răspuns Marie.

Anastasiei nu prea-i venea să creadă… însă, pe de altă parte, omenirea s-a dat în vânt să găsească ţapi ispăşitori la îndemână pentru a explica probleme complicate, încă de când primii oameni ai cavernelor l-au doborât cu o piatră pe unul de-al lor.

Adevărul incomod era că Domul era sfâşiat pe dinăuntru, ca o rană adâncă de spicuire. Erau noua ordine, debitând platitudini ca să-şi justifice poftele sadice, şi vechea gardă, care trâmbiţa despre cum *ar trebui* să stea lucrurile, incapabilă însă să ia vreo măsură. Între cele două facţiuni se încinsese acum o luptă pe viaţă şi pe moarte, deşi niciuna nu putea să moară.

Ca de obicei, în rotondă era întins un mic dejun copios,

din donaţii, la care se strângeau secerile pentru a socializa informal înainte să înceapă conclavul. Ospăţul de azi era un bufet suedez cu peşte şi fructe de mare, amenajat cu un talent artistic uimitor. Erau tăvi cu straturi peste straturi de somon şi hering afumat, coşuri imense cu creveţi şi stridii la gheaţă, pâini artizanale şi brânzeturi cu nemiluita.

Anastasia nu se simţise deloc flămândă, însă priveliştea atâtor bunătăţuri putea să scoale şi morţii pentru o ultimă masă. Totuşi, a ezitat să se alăture ospăţului, simţindu-se de parcă ar fi vandalizat o statuie. Însă restul secerilor, fie bune sau rele, au dat năvală ca un banc de piranha, aşa că Anastasia s-a lăsat şi ea purtată de pofte.

— E un ritual neoficial din vechime, îi spusese Secera Curie la un moment dat, la care până şi cele mai sobre şi rezervate seceri se lasă pradă lăcomiei fără niciun regret, însă doar de trei ori pe an.

Marie i-a arătat Anastasiei găştile de seceri şi cum se strângeau în clici sociale. Aici, în rotondă, dezbinarea se vedea mai limpede decât oriunde altundeva. Secerile din noua ordine emanau un aer palpabil de egoism neruşinat, care se deosebea net de acela de superioritate discretă pe care-l afişau restul secerilor.

— Toţi suntem aroganţi, îi spusese Marie odată. La urma urmei, suntem aleşii, cei mai deştepţi şi mai înţelepţi dintre toţi. Cel mult putem spera să atingem o aroganţă umilă.

Când a trecut în revistă mulţimea, Anastasia s-a înfiorat văzând câte seceri îşi modificaseră robele, încrustându-le cu podoabe – stilul care, mulţumită martirului lor Goddard, devenise simbolul noii ordini. Când Citra venise prima oară la conclav, ca ucenică, fuseseră mult mai multe seceri independente, care nu se alăturaseră niciunei facţiuni, însă acum păreau din ce în ce mai puţine, iar linia invizibilă care separa Domul se preschimba într-o fisură care ameninţa să-i înghită pe cei care nu-şi alegeau tabăra. S-a îngrozit când a văzut că Onorabila Seceră Nehru îşi împodobise roba gri-argintie cu ametiste.

— Volta mi-a fost ucenic, i-a explicat Nehru. Când a trecut de partea noii ordini, am luat-o drept o jignire personală… însă, mai târziu, când a murit în incendiul de la mănăstirea tonistă, am simţit că-i sunt dator să-mi deschid mintea. Acum spicuiesc cu mare plăcere şi, spre surpriza mea, nu e un lucru groaznic.

Anastasia respecta prea mult venerabila seceră pentru a-şi exprima opinia, însă Marie nu era genul care să-şi ţină gura.

— Ştiu că ai ţinut la Volta, a spus Secera Curie, însă doliul nu scuză depravarea.

Nehru a rămas fără grai, aşa cum şi intenţionase Marie.

Au mâncat în picioare, laolaltă cu secerile care gândeau ca ele şi deplângeau în cor evoluţia Domului.

— N-ar fi trebuit să le îngăduim să se autointituleze „noua ordine”, a spus Secera Mandela. Nu fac nimic nou. Şi dacă ne etichetează pe noi, cei care păstrăm neştirbită integritatea părinţilor fondatori, „vechea gardă”, ne subapreciază. Suntem mult mai progresişti decât aceia care ascultă de poftele lor animalice.

— Degeaba o zici când înfuleci juma’ de kil de creveţi, Nelson, l-a ironizat Secera Twain.

Unele seceri au chicotit, însă Mandela nu s-a arătat amuzat.

— Mesele de la conclav aveau scopul de a compensa pentru abstinenţa de zi cu zi, a spus Mandela. Însă îşi pierd orice noimă odată ce unele seceri nu se abţin de la nimic.

— Schimbarea e bună atâta timp cât e pusă în slujba binelui general, a spus Secera Curie, însă secerile din noua ordine nu sunt nici măcar în slujba unui bine mai restrâns.

— Trebuie să luptăm mai departe pentru cauza noastră, Marie, a spus Secera Meir. Trebuie să păstrăm şi să lăudăm virtuţile Domului, să nu ne coborâm standardele câtuşi de puţin. Trebuie să spicuim întotdeauna cu înţelepciune şi compasiune, căci acestea stau la baza identităţii noastre, şi nu trebuie niciodată să luăm de-a gata curmarea de vieţi. E o povară, nu un deliciu. E un

privilegiu, nu un hobby.

— Că bine zici! a aprobat Secera Twain. Trebuie să mă încred că virtutea va triumfa asupra egoismului noii ordini.

Însă apoi i-a zis mustăcind Secerii Meir:

— De bună seamă, Golda, mi se pare că deja candidezi pentru rangul de Mare Tăiş.

Golda a râs cu poftă.

— Ce-mi trebuie mie un asemenea rang?

— Dar ai auzit ce se şuşoteşte pe la colţuri, nu? a întrebat-o Twain.

— Şuşotelile sunt nimica toată, a ridicat ea din umeri. Numai secerile care nu şi-au dat vârsta înapoi se-apucă să bârfească. Eu una sunt prea bătrână să-mi pierd vremea cu speculaţii meschine.

Anastasia s-a întors spre Secera Curie.

— Ce şuşoteşte lumea? a întrebat-o.

Însă Secera Curie era sastisită.

— Odată la doi ani, umblă zvonuri cum că Xenocrate va demisiona din funcţia de Mare Tăiş, însă nu se întâmplă. Cred că tot el împrăştie zvonurile, ca să se ştie subiect de discuţie în toate cercurile.

Şi, trăgând cu urechea la alte conversaţii, Anastasia şi-a dat seama că-i reuşise. Cine nu discuta despre Secera Lucifer bârfea despre Xenocrate. Că deja se spicuise singur, că făcuse un copil, că avusese un accident tragic când îşi dăduse vârsta înapoi, iar acum se alesese cu corpul unui copilaş de trei ani. Toţi se lansau în tot felul de speculaţii, nepărând să le pese că unele zvonuri chiar erau ridicole. Aici era şi plăcerea.

Arogantă ca orice seceră, Anastasia crezuse că o să audă lumea discutând mai mult despre atentatele la adresa ei şi a lui Marie, însă cele mai multe seceri nici nu aflaseră.

— Parcă am auzit la un moment dat că voi două aţi circulat incognito? le-a întrebat Secera Sequoyah. A fost ceva legat de povestea cu Secera Lucifer?

— În niciun caz, a spus Anastasia, mult mai vehement decât intenţionase.

Marie s-a vârât în discuţie, ca să n-o vadă călcând şi mai

tare în străchini.

— Am avut de-a face cu un grup de necuraţi. Ne-a prins bine să fim nomade până i-au vânat pe toţi.

— Ei, mă bucur că s-a rezolvat, a spus Secera Sequoyah şi s-a dus la bufet, să-şi mai pună o porţie în farfurie.

— Să se rezolve? a repetat Anastasia uimită. Tot habar n-avem cine a tras sforile.

— Da, a spus Marie calmă, iar persoana cu pricina s-ar putea afla chiar aici, în rotondă. Mai bine facem pe nonşalantele.

Constantin le informase despre suspiciunea lui cum că se putea să fi orchestrat o seceră atacurile, şi pornise o anchetă în acest sens. Anastasia l-a căutat cu privirea prin rotonda aglomerată. Nu era greu să-l dibuieşti, în roba sa stacojie ţipătoare – însă, din fericire, nu purta podoabe. Constantin rămânea în continuare neutru, orice ar fi însemnat asta.

— Mă bucur că ţi-ai recăpătat ochii, i-a spus Anastasia când s-a dus lângă el.

— Sunt încă un pic prea sensibili la lumină, i-a spus el. Presupun că trebuie să le fac rodajul.

— Ai mai găsit vreun indiciu?

— Nu, i-a răspuns el sincer, însă bănuiesc că materiile fecale o să se înalţe la suprafaţă în conclavul ăsta. Să vedem cât de rău o să pută întreaga conspiraţie.

• • •

— Ei, cum ţi s-a părut primul an?

Când s-a întors, Anastasia a dat cu ochii de o altă seceră novice, într-o robă din denim tocit, cu firele atent destrămate ici-colo. Era Secera Morrison. Fusese hirotonisit cu un conclav dinaintea ei. Era arătos şi încerca să se impună în Dom conform unor reguli de liceu, ajungând, în mod surprinzător, mult mai departe aşa decât se aşteptase Anastasia.

— A fost un an… încărcat, a spus ea, deşi n-avea chef să stea la discuţii cu el.

— Pun pariu! i-a zâmbit el.

Anastasia a încercat să o şteargă, însă s-a trezit

încercuită de mai multe seceri novice apărute parcă din senin.

— Ce-mi place că le dai oamenilor o lună răgaz, a spus o fată al cărei nume îl uitase. S-ar putea să încerc şi eu.

— Ei, cum e să ieşi la spicuit cu Secera Curie? a întrebat-o o altă seceră tânără.

Anastasia a încercat să fie politicoasă şi răbdătoare, însă o stânjenea să se afle în centrul atenţiei lor. Îşi dorea să-şi facă prieteni de vârsta ei din Dom, însă multe seceri novice încercau prea tare să-i intre în graţii.

— Ai grijă, îi spusese Marie după Conclavul Recoltei, să nu te trezeşti cu vreo clică.

Anastasia n-avea chef să-şi facă nicio clică şi nici să se asocieze cu genul acela de seceri.

— Ar trebui să mergem împreună la spicuit, i-a propus Secera Morrison făcându-i cu ochiul, ceea ce a enervat-o. O să ne distrăm bine.

— Să ne distrăm? l-a întrebat ea. Deci eşti în noua ordine?

— Sunt în amândouă, a spus el, corectându-se rapid: Adică nu m-am hotărât.

— Ei, când te hotărăşti, anunţă-mă.

Apoi s-a întors şi a plecat. Când îl hirotonisiseră pe Seceră Morrison, Anastasia îl admirase pentru că-şi alesese drept nume o figură istorică feminină şi-l întrebase dacă să-i spună pe numele mic, Toni. El îi răspunsese, destul de deranjat de idee, că îşi luase numele de la *Jim* Morrison – un compozitor şi solist din Era Mortalităţii care murise de supradoză de droguri. Citra îi ştia unele cântece şi i-a spus Secerii Morrison că Patronul său Istoric a avut dreptate când a scris „People Are Strange”. Adică oamenii ca Secera Morrison erau ciudaţi. Din momentul ăla, băiatul părea să-şi fi pus în cap s-o vrăjească.

— Lui Morrison sigur nu-i convine că mai multe dintre secerile novice vrem să ne distrăm cu tine, nu cu el, i-a spus Secera Beyoncé peste câteva minute, iar Anastasia aproape a vrut să se-nfigă în ea pe loc.

— Să ne distrăm? Secerile nu se distrează unele cu

altele. Noi spicuim şi ne oferim sprijin unii altora.

Asta i-a închis gura Secerii Beyoncé, şi a părut, în plus, s-o fi ridicat şi mai mult în ochii celorlalţi. Anastasia şi-a amintit ce spusese Secera Constantin înainte de ultimul atentat. Că şi pe ea o luau în vizor, nu doar pe Marie, pentru influenţa pe care o avea în rândurile secerilor novice. Nu-şi dorea nicio influenţă, însă nu putea să nege că o avea. Poate într-o zi avea să se maturizeze destul încât să ştie cum să se folosească de ea aşa cum trebuie.

La 6:59, chiar înainte să se deschidă uşile de alamă şi să intre secerile midmericane în sala conclavului, Marele Tăiş Xenocrate a sosit, punând capăt zvonurilor cum că s-ar fi spicuit singur sau că e un copilaş mic.

— Ciudat că Xenocrate a ajuns atât de târziu, a gândit Marie cu voce tare. De obicei soseşte printre primii şi periază cât cuprinde celelalte seceri.

— Poate că pur şi simplu nu vrea să fie luat la întrebări despre Secera Lucifer, şi-a dat Anastasia cu presupusul.

— Poate.

Cine ştie de ce, Xenocrate a evitat orice discuţie în cele câteva clipe libere pe care le mai avea, după care marile uşi de alamă s-au deschis şi secerile au început să intre în sala semicirculară a conclavului.

• • •

Conclavul s-a deschis ca de obicei, cu aceleaşi ritualuri derulate cu lentoarea unui gheţar. Mai întâi au fost pomeniţi morţii – fiecare seceră a ales zece dintre victimele spicuirilor sale recente pentru a le aminti, în clinchetul solemn al unui clopot de fier. Apoi a urmat spălarea mâinilor, ritual în care secerile se purifică simbolic de sângele vărsat în patru luni. Când fusese ucenică, Citrei i se păruseră fără sens, însă acum, că era Secera Anastasia, înţelegea profunda putere emoţională şi psihologică pe care o putea avea purificarea colectivă când curmai vieţi omeneşti zi de zi.

În pauza de la jumătatea dimineţii, toată lumea a revenit în rotondă, unde, în locul micului dejun, au găsit un aranjament artistic din brioşe glazurate, toate în ton cu

robele tuturor secerilor midmericane. Probabil că pe hârtie păruse o idee bună şi era o privelişte impresionantă, însă a stârnit o adevărată debandadă când secerile s-au îngrămădit în jurul mesei, încercând să-şi dibuiască fiecare brioşa personală, ca apoi să descopere adesea că altcineva îşi pierduse răbdarea şi deja i-o mâncase. În timp ce discuţiile de la micul dejun fuseseră mai mult sporovăieli de revedere, acelea de la jumătatea dimineţii erau mai substanţiale. Secera Cervantes, care organizase competiţia Bokator când fusese Anastasia ucenică, a venit să discute despre statutul social pe care ea încerca să-l evite.

— Cum atâtea seceri novice se simt atrase de tabăra noii ordini, mai mulţi dintre noi ne gândim că ar fi o idee bună să fondăm un comitet pe tradiţii, care să studieze învăţăturile – şi ceea ce e mai important, *intenţiile* – secerilor fondatoare.

Anastasia i-a răspuns sincer.

— Mi se pare o idee bună, dacă puteţi să convingeţi destule seceri novice să se implice.

— Aici ai putea să ne ajuţi tu, a spus Cervantes. Am dori să vii tu cu propunerea. Credem că ar putea avea impact, oferindu-le secerilor novice o bază solidă, care să le permită să se opună celor din noua ordine.

— Noi, restul, te-am sprijini sută la sută, a spus Secera Angelou, intervenind în discuţie.

— Şi cum tu ai venit cu propunerea, ar fi logic să fii numită şi preşedintă de comitet, a spus Cervantes.

Anastasia nici nu crezuse că i se va oferi posibilitatea să se alăture unui comitet atât de curând de când fusese hirotonisită, darămite să-l conducă chiar ea.

— Mă simt onorată că mă consideraţi capabilă să conduc un comitet…

— Ah, mai mult decât capabilă, a spus Secera Angelou.

— Are dreptate Maya, a spus Cervantes. Eşti probabil singura dintre noi care ar conferi valoare unui asemenea comitet.

Se simţea de-a dreptul încântată că nişte seceri atât de experimentate ca Cervantes şi Angelou se încredeau atât

de mult în ea. S-a gândit la celelalte tinere seceri care se simţeau atrase de ea. Oare chiar ar putea să le canalizeze energiile cu scopul de a onora intenţiile secerilor fondatoare? N-avea cum să ştie până nu încerca. Poate că mai bine nu le mai evita pe celelalte seceri novice, şi chiar intra în vorbă cu ele.

Când s-au întors în sala conclavului, Anastasia i-a spus Secerii Curie despre idee. Marie s-a arătat bucuroasă că protejatei sale i se propusese să joace un rol atât de important.

— E timpul să le îndrumăm cumva pe secerile novice într-o direcţie semnificativă, a spus ea. De la o vreme au devenit mult prea indolente.

Anastasia era gata să propună crearea comitetului ceva mai târziu în aceeaşi zi – însă tabla de joc pe care opera Domul a fost răsturnată cu totul, chiar înaintea pauzei de prânz.

După ce Secera Rockwell a primit o admonestare pentru că spicuise prea mulţi necuraţi şi Secera Yamaguchi a fost lăudată pentru arta spicuirilor sale, Marele Tăiş Xenocrate a făcut un anunţ.

— Ce o să vă spun vă priveşte pe toţi, a început el. După cum ştiţi, sunt în funcţia de Mare Tăiş al MidMericii din Anul Lemurului…

Dintr-odată, în sală s-a lăsat o tăcere adâncă. Xenocrate nu s-a grăbit, aşteptând să amuţească lumea de tot, apoi a continuat.

— Deşi patruzeci şi trei de ani sunt ca o picătură într-o căldare, par mult mai mult când faci acelaşi lucru zi de zi.

— Nu ştie cu cine vorbeşte? i-a şoptit Anastasia lui Marie. Toţi facem acelaşi lucru zi de zi.

Marie nu i-a făcut semn să tacă, însă nici nu i-a răspuns.

— Trăim vremuri grele, a spus Marele Tăiş, şi simt că pot să slujesc mai bine Domul de pe o altă poziţie.

Apoi a pus în sfârşit punctul pe i.

— Este plăcerea mea să vă aduc la cunoştinţă că am fost ales ca succesor al Marelui Ucigaş Hemingway în Consiliul Mondial al Secerilor, începând de mâine-dimineaţă, când

acesta se va spicui.

În sală a izbucnit larma iar Xenocrate a început să bată din ciocănel ca să restabilească ordinea, deşi, după un asemenea anunţ, cu greu se linişteau apele.

Anastasia s-a întors spre Secera Curie, însă Marie era atât de ţeapănă şi taciturnă, că n-a îndrăznit s-o întrebe nimic. Aşa că s-a întors spre Secera Al-Farabi, care stătea de cealaltă parte.

— Ei, acum ce se întâmplă? l-a întrebat. O să-l numească pe următorul Mare Tăiş?

— N-ai învăţat în ucenicia ta procesul parlamentar al Domului? a mustrat-o Secera Al-Farabi. O să votăm un nou Mare Tăiş chiar azi.

Sala clocotea de discuţii şoptite, căci secerile îşi alegeau în grabă poziţia, creau şi întăreau alianţe după anunţul lui Xenocrate. Cineva a strigat din capătul sălii:

— O nominalizez pe Onorabila Seceră Marie Curie pentru rangul de Mare Tăiş al MidMericii.

Anastasia a recunoscut pe loc vocea, deşi, chiar dacă n-ar fi ştiut-o, n-aveai cum să nu-l reperezi pe Seceră Constantin în roba sa stacojie, ridicat în picioare pentru a-şi rosti nominalizarea.

Anastasia s-a uitat repede la Marie, care închisese strâns ochii – şi şi-a dat seama că de aceea fusese atât de ţeapănă şi tăcută înainte. Se pregătea sufleteşte. Ştia c-o s-o nominalizeze cineva. Faptul că acel cineva fusese Constantin probabil că o uimise şi pe ea.

— Sprijin nominalizarea! a strigat o altă seceră.

Era Morrison, care s-a uitat repede spre Anastasia, de parcă dacă sprijinea primul nominalizarea Secerii Marie Curie, ar fi cucerit-o.

Marie a deschis ochii şi a început să clatine din cap.

— Va trebui să refuz, a spus ea, părând să vorbească mai degrabă singură decât cu Anastasia, însă când a dat să se ridice pentru a face anunţul, Anastasia i-a pus mâna pe braţ, foarte blând, ca s-o oprească, aşa cum făcea şi Marie de fiecare dată când Anastasia era gata să ia o decizie pripită.

— Nu, i-a spus Citra. Nu încă. Hai să vedem unde se ajunge.

Secera Curie s-a gândit un pic şi a oftat din greu.

— Îţi garantez că n-o să se ajungă într-o direcţie bună.

Însă şi-a ţinut gura şi a acceptat nominalizarea. Pentru moment.

Atunci s-a ridicat o seceră în robă roz-coral bătută cu turmaline şi a spus:

— Îl nominalizez pe Seceră Nietzsche.

— Desigur, a spus Secera Al-Farabi dezgustat. Noua ordine n-are cum să nu profite de ocazie ca să încerce să pună mâna pe putere.

Pereţii răsunau de strigătele celor care sprijineau sau respingeau mânioşi nominalizarea, iar Xenocrate nu putea decât să puncteze cu ciocănelul său antipatia generală. Nominalizarea Secerii Nietzsche a fost susţinută de o altă seceră în robă încrustată cu pietre scumpe.

— Mai avem vreo nominalizare înaintea pauzei de prânz? a strigat Marele Tăiş.

Deşi a mai fost nominalizată şi Secera Truman, un independent respectabil, a fost prea târziu. Deja se trasase linia frontului şi nominalizarea sa n-a primit niciun sprijin.

Mă fascinează conceptul ritualului. Toate lucrurile fără niciun scop practic pe care le îndeplinesc oamenii, care le oferă totuşi mângâiere şi sentimentul dăinuirii. Deşi Domul îi critică pe tonişti pentru practicile lor, şi ritualurile lor sunt la fel.

Tradiţiile Domului mustesc de fast şi ceremonii somptuoase. De exemplu, instaurarea unui nou Mare Ucigaş. Sunt şapte cu totul în Consiliul Mondial al Secerilor, câte unul pentru fiecare continent, şi sunt numiţi pe viaţă. Nu pot să renunţe la post decât spicuindu-se, însă nu se spicuiesc singuri, ci întreaga lor echipă de seceri trebuie să cadă de acord să se spicuiască alături de el. Dacă vreuna din secerile subalterne refuză, Marele Ucigaş trebuie să rămână în viaţă şi în post. Nu e de mirare că foarte rar se întâmplă ca Marele Ucigaş să obţină aprobarea unanimă a subalternilor săi pentru actul autospicuirii. Un singur individ rebel poate dejuca totul.

Pregătirile durează luni în şir şi se desfăşoară în cel mai mare secret. Noul Mare Ucigaş trebuie să fie de faţă, căci, potrivit datinii, amuleta cu diamant trebuie înlăturată cât cadavrul vechiului Mare Ucigaş încă este cald şi pusă apoi pe umerii noului Mare Ucigaş.

N-am văzut ritualul niciodată, desigur. Însă circulă multe poveşti.

Tunetul

33

Liceul asasinilor

— Ce-a fost în capul tău?

Secera Curie l-a luat pe Constantin în primire în rotondă de cum au ieşit la prânz. Deşi era înalt, bărbatul a părut să se facă mic-mic sub potopul mâniei Marii Doamne a Morţii.

— M-am gândit că de-acum ştim de ce aţi fost atacate voi două.

— Ce tot spui?

Însă Anastasia s-a prins înaintea ei.

— Cineva a ştiut!

— Da, a spus Constantin. Alegerea Marelui Tăiş se presupune că e secretă, însă cineva a ştiut că Xenocrate o să lase liber postul de Mare Tăiş. Persoana respectivă a vrut să te elimine din cursă, Marie, şi să-ţi împiedice tânăra pupilă să convingă secerile novice să voteze pentru o candidată care ar sprijini vechile tradiţii.

Asta a descurajat-o pe Secera Curie. I-a luat ceva să digere informaţiile.

— Crezi că e Nietzsche?

— Nu cred, a spus Constantin. O fi el în noua ordine, însă nu e genul. Cele mai multe seceri din noua ordine operează la limita legii, iar Secera Nietzsche nu face excepţie.

— Atunci cine?

Secera Constantin nu putea să-i răspundă.

— Însă dacă te-am nominalizat prima, am câştigat un avantaj. Aşa putem să vedem reacţiile celorlalţi, poate se va trăda vreunul din ei.

— Dacă nu te-ar fi nominalizat Constantin, a spus Secera Mandela venind lângă ei, te-aş fi nominalizat eu.

— Şi eu, a spus Secera Twain.

— Aşa că, vezi tu, a spus Constantin zâmbind mulţumit, nu aveai cum să scapi. Am vrut să fac o mişcare strategică.

— Bine, dar nu vreau să fiu Marele Tăiş! Toată viaţa m-

am păzit cu succes de aşa ceva!

Atunci a zărit-o pe Secera Meir, care stătea mai la o parte, ascultând ce se discuta.

— Golda! a spus ea. De ce n-ai fi tu? Întotdeauna ştii exact cum să-i motivezi pe oameni. Ai fi un Mare Tăiş extraordinar!

Secera Meir a ridicat mâinile.

— Aoleu, nu! a spus ea. Mă exprim bine, însă nu ştiu să manevrez mulţimile. Dacă Patronul meu Istoric a fost o conducătoare puternică, nu te amăgi că şi eu aş fi! Mi-ar plăcea să-ţi scriu discursurile, mai mult nu!

Chipul cel mai adesea stoic al Secerii Curie trăda acum o frământare necaracteristică.

— Ceea ce am făcut pe vremuri – lucrurile pentru care lumea mă laudă acum – ar trebui să mă descalifice pentru rangul de Mare Tăiş!

Secera Constantin a râs auzind-o.

— Marie, dacă lumea ne-ar judeca după lucrurile pe care le regretăm cel mai mult la noi, nimeni n-ar mai fi demn nici să spele podelele. Eşti cea mai calificată dintre noi şi e timpul să o accepţi şi tu.

Frământările din sala conclavului nu au tăiat deloc apetitul secerilor. Dimpotrivă, au mâncat şi mai cu poftă. Anastasia se plimba prin rotondă, încercând să ia pulsul sălii. Secerile din noua ordine dădeau pe dinafară de intrigi şi subterfugii, însă la fel făceau şi acelea din vechea gardă. Nu pleca nimeni acasă până nu alegeau un nou Mare Tăiş, căci Domul măcar învăţase ceva din abuzurile curselor politice ale Erei Mortalităţii. Era cel mai bine să încheie repede alegerile, înainte să devină toţi şi mai cuprinşi de amărăciune şi dezgust.

— N-o să-l voteze nimeni, spunea toată lumea despre Nietzsche. Chiar şi susţinătorii lui sunt alături de el pentru că n-au pe altul mai bun.

— Dacă câştigă Curie, a spus Morrison, pe care Anastasia nu reuşea să-l evite deloc, din câte se părea, o să faci parte din oamenii ei. E ceva putere în poziţia asta.

— Ei bine, *eu* o s-o votez, a spus Secera Yamaguchi, în

continuare încântată de laudele cu care se acoperise mai devreme. O să fie mult mai bună decât Xenocrate ca Mare Tăiş.

— Te-am auzit! a spus Xenocrate dând buzna ca un dirijabil în discuţia lor.

Secera Yamaguchi era îngrozitor de jenată, însă Xenocrate era binedispus.

— Nu-ţi face probleme, a spus el. De-acum nu pe mine trebuie să mă impresionezi!

Era în culmea încântării că, în sfârşit, putuse să dea de ştire Domului numirea sa în funcţie.

— Deci, cum să-ţi spunem de-acum, Excelenţă? s-a dat Morrison bine pe lângă el.

— În calitate de Mare Ucigaş, trebuie să mi te adresezi cu apelativul „Slăvită Excelenţă”, a spus el ca un copil care tocmai s-a întors acasă cu zece pe linie.

Poate chiar se preschimbase în copil.

— Aţi discutat deja cu Secera Constantin? l-a întrebat Anastasia, iar asta l-a tuflit pe loc.

— Am păstrat distanţa, să ştii, a răspuns el, de parcă i-ar fi mărturisit un secret Anastasiei, deşi vorbea tare, să-l audă şi ceilalţi. Sigur vrea să discutăm ultimele informaţii despre vechiul tău prieten, Rowan Damisch, însă nu mă interesează deloc subiectul. O să fie problema noului Mare Tăiş.

Aducerea în discuţie a lui Rowan a fost o lovitură rapidă pentru Anastasia, care însă şi-a revenit imediat.

— Ar trebui să discutaţi cu Constantin, a spus ea. E important.

Şi, ca să fie sigură, i-a făcut cu mâna lui Constantin, care s-a apropiat imediat.

— Excelenţă, a spus Constantin – căci încă nu era slăvit –, trebuie să-mi spuneţi cui aţi mărturisit despre numirea dumneavoastră.

Xenocrate a fost jignit de insinuarea lui.

— Nimănui, desigur. Numirea cuiva ca succesor al unui Mare Ucigaş este o taină.

— Da, însă se poate totuşi să fi auzit cineva ceva?

Xenocrate a făcut o pauză şi aşa şi-au dat seama că le ascunde ceva.

— Nu. Nimeni.

Constantin n-a spus nimic, aşteptând pur şi simplu să se dea singur în vileag.

— Desigur, vestea a venit în toiul unui dineu de-al meu, a spus el.

Marele Tăiş era celebru pentru dineurile sale. Se ţineau întotdeauna în cadru intim, cu două, cel mult trei seceri la masă. Era o adevărată cinste să te invite Marele Tăiş să mănânci cot la cot cu el şi una din strategiile sale diplomatice era să cheme întotdeauna seceri care se detestau, sperând să lege prietenii sau cel puţin să mai detensioneze conflictul. Uneori îi reuşea, alteori nu.

— Cine era de faţă?

— Am răspuns la telefon în altă cameră.

— Da, dar cine mai era cu tine?

— Două seceri, a spus Xenocrate. Twain şi Brahms.

Anastasia îl ştia destul de bine pe Twain. Făcea pe independentul, însă de cele mai multe ori trecea de partea vechii gărzi când trebuiau luate decizii importante. De Brahms nu ştia decât din auzite.

— L-au hirotonisit în Anul Melcului, îi spusese odată Secera Curie. Potrivit, căci individul ăsta lasă o dâră unsuroasă după el.

Îi mai spusese totuşi că Brahms e inofensiv. O seceră mediocră şi indolentă, care-şi făcea treaba şi cam atât. Chiar putea un asemenea om să orchestreze complotul împotriva lor?

Înainte de sfârşitul mesei, Anastasia l-a abordat pe Brahms, care tocmai îşi alegea desertul, pentru a încerca să afle în ce tabără e.

— Nu ştiu cum eşti tu, a spus ea, însă la mine deja nu mai intră niciun desert la mesele conclavului.

— Şmecheria e să mănânci încet, a spus el. Lasă loc pentru pudding, cum spunea mama.

Apoi, când a luat o felie de plăcintă de pe bufet, Anastasia a văzut clar că-i tremurau mâinile.

— Ai face bine să vezi ce-ai păţit, i-a spus ea. S-ar putea să trebuiască să-ţi recalibreze nanitele.

— De la emoţii mi se trage, a spus el. Doar nu alegem toată ziua, bună ziua un nou Mare Tăiş.

— Secera Curie poate conta pe votul tău?

— Ehei, a chicotit el, doar n-o să votez cu Nietzsche!

Apoi s-a scuzat şi a dispărut în mulţime cu felia de plăcintă cu mere cu tot.

• • •

Vânzătorii de arme au fost anunţaţi că n-au când să-şi facă reclamă la conclavul acela şi au fost trimişi la plimbare. Întreaga după-amiază le era dedicată Secerilor Nietzsche şi Curie, iar fiecare urma să încerce să convingă Domul să-l voteze pe el.

— Ştiu că nu vrei asta, i-a spus Anastasia lui Marie, dar trebuie să te prefaci că da.

Secera Curie a privit-o un pic nedumerită.

— Acum te-ai apucat să mă înveţi cum să mă port cu celelalte seceri?

— Nu... a spus Anastasia, însă apoi şi-a amintit cum aborda Secera Morrison membrii Domului. Povestea asta aduce cu un concurs de liceu în care încerci să fii cât mai popular, iar eu sunt de vârsta asta, nu tu.

Secera Curie a pufnit amar.

— Ai pus punctul pe i, Anastasia. Fix asta e Domul: un liceu de asasini.

Marele Tăiş a deschis sesiunea, exercitându-şi pentru ultimele dăţi funcţia. Cei doi candidaţi urmau să ţină fiecare câte un discurs ad-hoc, urmat de o dezbatere moderată de Parlamentar, care stătea la dreapta Marelui Tăiş. Apoi, după o sesiune de întrebări, Scribul Domului, de la stânga Marelui Tăiş, avea să calculeze rezultatele votului secret.

Cei doi candidaţi urmau să hotărască cine începe primul printr-o metodă ultramodernă şi sofisticată din punct de vedere tehnologic: aruncarea cu banul. Din nefericire, cum nu prea se mai foloseau monede fizice, au trimis un ucenic până în birourile Domului, să găsească aşa ceva.

În timp ce aşteptau să se întoarcă cu moneda, lucrurile au luat o turnură cât se poate de bizară.

— Mă scuzaţi, Excelenţă, a spus o voce tremurândă. Excelenţă, scuzaţi-mă! a spus iar vocea, ceva mai sigură pe ea.

Era Secera Brahms. Părea schimbat cumva, însă Anastasia nu-şi dădea seama în ce fel.

— Conclavul recunoaşte contribuţia Onorabilei Seceri Brahms, a spus Xenocrate. Însă, dacă ai ceva de zis, te rog să te grăbeşti, ca să terminăm repede.

— Mai am o nominalizare.

— Îmi pare rău, Brahms, însă nu poţi să te autonominalizezi, trebuie s-o facă altcineva.

Mai multe seceri au râs batjocoritor.

— Nu vreau să mă autonominalizez, Excelenţă.

Şi-a dres glasul şi atunci Anastasia şi-a dat seama ce era schimbat la el. Purta altă robă! Era tot crem-piersică, cu tiv bleu, însă era încrustată cu opale care străluceau ca stelele.

— Doresc să-l nominalizez pe Onorabila Seceră Robert Goddard pentru rangul de Mare Tăiş al MidMericii.

O clipă de tăcere… apoi câteva chicoteli, însă nu batjocoritoare. Nervoase.

— Brahms, a spus Xenocrate vorbind rar, poate ai uitat, dar Secera Goddard e mort de mai bine de un an.

Atunci, uşile masive de bronz ale sălii conclavului au început să se deschidă încet.

Înţeleg durerea. Poate nu durerea fizică, ci durerea de a şti că un pericol îngrozitor pândeşte în zare, şi totuşi n-ai cum să-l împiedici. Cu tot intelectul meu, cu toată puterea cu care m-a învestit omenirea, sunt total neputincios când vine vorba de anumite lucruri.

Nu pot să iau măsuri dacă mi se face o mărturisire.

Nu pot să iau măsuri dacă asist prin intermediul camerelor la un incident privat.

Şi, mai presus de orice, nu pot să iau măsuri în nicio chestiune care ţine câtuşi de puţin de Dom.

Cel mult pot să fac aluzii cât se poate de opace la măsurile care trebuie luate, lăsându-i pe cetăţeni să acţioneze. Şi nici atunci nu am garanţia că, dintre milioanele de măsuri pe care le-ar putea lua, o vor alege pe aceea justă pentru a preveni dezastrul.

Iar durerea… durerea pe care mi-o dă cunoaşterea este insuportabilă. Pentru că nu închid ochii. Niciodată. Aşa că nu-mi rămâne decât să privesc neîntrerupt cum îşi încolăceşte preaiubita mea omenire funia cu care se va spânzura de gât.

Tunetul

34

Cea mai rea dintre toate lumile posibile

Uşile de bronz s-au deschis încet şi înăuntru a intrat alene secera care se făcuse scrum. În sală au izbucnit icnete şocate şi scârţâit de scaune, când cei prezenţi s-au ridicat să se uite mai de-aproape.

— Chiar el e?

— Nu, nu se poate.

— E o şmecherie, ceva!

— Sigur e un impostor!

Goddard a luat-o pe interval cu mişcări străine. Era mai relaxat decât îl ştiau. Mai tânăr. Şi, cumva, părea un pic mai scund decât pe vremuri.

— Da, e Goddard!

— S-a înălţat din cenuşă!

— Nici că putea să-şi aleagă un moment mai bun!

— Nici că putea să-şi aleagă un moment mai prost!

În urma lui a intrat în sală o figură cunoscută, îmbrăcată în verde viu. Şi Secera Rand era în viaţă? Privirile s-au întors spre uşile de bronz deschise, aşteptându-se să se întoarcă poate din morţi şi Secerile Chomsky şi Volta, însă n-a mai intrat nimeni în sală.

La tribună, Xenocrate s-a făcut alb la faţă.

— C… c… ce înseamnă asta?

— Iertaţi-mă că am lipsit de la ultimele conclavuri, Excelenţă, a spus Goddard cu un glas care nu era deloc al lui, însă am zăcut într-o stare critică şi n-am putut să mă prezint, aşa cum va depune mărturie şi Secera Rand pentru mine.

— B… bine, dar ţi-am identificat corpul! Era ars până la cele mai mici oscioare!

— Corpul, da, a spus Goddard, însă Secera Rand a fost drăguţă şi mi-a făcut rost de altul.

Atunci, Nietzsche s-a ridicat, roşu la faţă, clar luat şi el pe nepusă masă, ca toţi ceilalţi, de turnura evenimentelor.

— Excelenţă, aş dori să-mi retrag candidatura pentru rangul de Mare Tăiş, a spus el. Doresc să mă retrag şi să sprijin oficial nominalizarea Onorabilei Seceri Goddard.

În sală a izbucnit şi mai puternic haosul. Acuzaţii mânioase, ţipete uluite, dar şi râsete încântate şi exclamaţii bucuroase. Lumea îşi exprima toată gama de sentimente la întoarcerea lui Goddard. Numai Brahms nu părea deloc surprins şi Anastasia şi-a dat seama că nu el era creierul operaţiunii, ci doar viermele din măr. Era degetul lui Goddard, trăgând spuza pe turta lui.

— E… e cât se poate de neobişnuit, s-a bâlbâit Xenocrate.

— Nu, a spus Goddard. E neobişnuit că încă nu aţi prins bestia care le-a lichidat pe scumpele noastre seceri Chomsky şi Volta şi a încercat să ne lichideze pe Seceră Rand şi pe mine. Chiar şi la ora aceasta hălăduieşte în libertate prin lume şi omoară seceri cu nemiluita, în timp ce tu stai cu mâinile în sân, pregătindu-te pentru postul tău înalt din Consiliul Mondial.

Apoi Goddard s-a întors spre restul secerilor:

— Când voi deveni Marele Tăiş, o să-l răpun pe Rowan Damisch şi o să-l fac să plătească pentru crimele lui. Vă promit că îl voi găsi în cel mult o săptămână de la momentul în care voi deveni Marele Tăiş!

Declaraţia sa a stârnit chiote în sală – şi nu doar secerile din noua ordine au ovaţionat, devenind astfel clar că, în timp ce Nietzsche nu avea cum să câştige destule voturi, Goddard era în stare.

Din spatele Anastasiei, Secera Asimov a descris cel mai bine situaţia de faţă:

— Tocmai am păşit în cea mai rea dintre toate lumile posibile.

• • •

Sus la etaj, în birourile administrative ale Domului, un ucenic începător căuta înnebunit o monedă. Dacă n-o găsea, avea să fie mustrat sau, şi mai rău, umilit de faţă cu tot Domul. Ce capricioasă e lumea asta, şi-a zis el, încât o monedă îi hotăra acum viaţa şi viitorul.

Într-un sfârşit, a găsit-o, înverzită şi pătată, pierdută pe fundul unui sertar pe care nu părea să-l fi deschis nimeni chiar din Era Mortalităţii. Avea gravată în relief imaginea lui Lincoln, un preşedinte destul de celebru din Era Mortalităţii. Existase o Seceră Lincoln. Nu era dintre fondatori, însă tot pe-acolo. Asemenea lui Xenocrate, era un Mare Tăiş midmerican înălţat la rang de Mare Ucigaş, doar că el se săturase de povara responsabilităţilor şi se spicuise singur cu mult înainte să se nască ucenicul nostru. Tocmai bine atunci, şi-a spus el, că efigia de aramă a Patronului său Istoric urma să scrie în cădere istoria, la numirea noului Mare Tăiş.

Când ucenicul s-a întors în sala conclavului, a descoperit cu stupoare că lucrurile se schimbaseră dramatic în absenţa lui şi i-a părut tare rău că ratase un moment atât de palpitant.

• • •

Xenocrate a convocat-o pe Secera Curie în faţa publicului, pentru aruncarea monedei ce marca începutul dezbaterii – care avea să fie cu totul altfel decât se aşteptase ea. Marie a hotărât să nu se grăbească. S-a ridicat, şi-a netezit roba, şi-a mişcat umerii pentru a-şi relaxa muşchii gâtului. Nu se lăsa tulburată de tumultul prezent.

— E începutul sfârşitului, l-a auzit pe Secera Sun Tzu spunând.

— Nu mai există cale de întoarcere, a adăugat Secera Cervantes.

— Gata! le-a spus ea. Nu facem nimic dacă ne plângem că o să ne cadă cerul în cap.

— Trebuie să-l învingi, Marie, a spus Secera Cervantes. Neapărat!

— Aşa şi intenţionez.

S-a uitat repede la Anastasia, care stătea neclintită în picioare lângă ea.

— Eşti gata? a întrebat-o Anastasia.

Era o întrebare rizibilă. Cum puteai să fii gata când trebuia să dai piept cu o fantomă? Mai rău de-atât, un

martir.

— Da, i-a răspuns ea Anastasiei – ce putea să zică? Da, sunt gata. Urează-mi noroc, dragă.

— Ba nu.

Când Marie s-a uitat la ea să se explice, fata a spus zâmbind:

— Norocul e pentru fraieri. Tu ai istoria de partea ta. Ai sobrietate. Ai autoritate. Eşti Marea Doamnă a Morţii. Excelenţă, a adăugat ea.

Marie a zâmbit fără să vrea. Fata aceea pe care nici nu dorise s-o ia sub aripa ei îi devenise cea mai înfocată susţinătoare. Cea mai vrednică prietenă.

— Ei, dacă-i pe-aşa, a spus Marie, o să şterg podeaua cu el.

Şi, zicând acestea, a luat-o spre capătul din faţă al sălii, cu spatele drept şi un aer mândru, pentru a da piept cu absolut-deloc-onorabilul Seceră Goddard.

În vremurile acestea frământate, regiunea noastră are disperată nevoie de un conducător care nu doar că ştie ce e moartea, ci o şi acceptă. Se bucură de ea. Pregăteşte lumea pentru zorii unei noi zile în care noi, secerile, cele mai înţelepte şi mai luminate făpturi omeneşti de pe pământ, să ne putem atinge pe deplin potenţialul. Sub conducerea mea, vom mătura firele de păianjen ale gândirii învechite şi ne vom cizela măreaţa instituţie până când vom lua ochii tuturor celorlalte regiuni, spre invidia lor. Cu acest scop, îmi propun să pun capăt normei obligatorii, permiţând astfel tuturor secerilor midmericane să spicuiască oricât de multe sau puţine vieţi alegem. Voi crea un comitet care să reevalueze interpretările scumpelor noastre porunci pentru a lărgi parametrii permişi şi pentru a ridica îngrădirile care ne-au încorsetat până acum. Voi căuta să îmbunătăţesc viaţa fiecărei seceri în parte şi a tuturor midmericanilor vrednici de pretutindeni. Şi astfel Domul nostru va fi iarăşi minunat ca pe vremuri.

Din discursul O.S. Goddard, candidat la rangul de Mare Tăiş,
7 ianuarie, Anul Păsării Răpitoare

Acum ne găsim într-un moment de cotitură al istoriei noastre, la fel de critic ca ziua în care am învins moartea. Lumea noastră e o lume perfectă, însă perfecţiunea nu rezidă într-un singur loc. E un licurici fugar şi imprevizibil prin natura sa. L-am prins noi în borcan, însă acum borcanul s-a spart şi suntem în pericol să ne zdrenţuim pielea cu cioburile lui. „Vechea gardă”, cum ni s-a zis, nu e deloc veche. Noi susţinem schimbarea revoluţionară concepută de Secerile Prometeu, Gandhi, Elisabeta, Laozi şi toţi părinţii fondatori. Trebuie să adoptăm viziunea lor progresistă, mai mult ca oricând, şi să trăim conform idealurilor lor, altfel riscăm să ne pierdem, pradă lăcomiei şi corupţiei care au făcut atâtea ravagii în rândurile omenirii muritoare.

În calitate de seceri, nu contează ce ne dorim noi, contează doar ce are nevoie lumea să fim. Şi, ca Mare Tăiş, voi avea grijă să respectăm cele mai înalte idealuri, ca să fim mândri de cine şi ce am ajuns.

Din discursul O.S. Curie, candidat la rangul de Mare Tăiş,
7 ianuarie, Anul Păsării Răpitoare

35

Soluţia celor şapte la sută

S-a hotărât să nu se respecte tradiţia şi să se facă hirotonisirea noilor seceri şi testarea ucenicilor înainte să se voteze. Aşa, lumea o să poată digera dezbaterea, însă, la cât de controversată fusese, câteva ore nu erau deloc suficiente pentru a examina totul cum trebuie.

Secera Curie s-a întors de la dezbatere epuizată sufleteşte. Anastasia îşi dădea seama, însă Marie o ascundea bine de ceilalţi.

— Cum am fost? a întrebat ea.

— Ai fost formidabilă, a spus Anastasia şi lumea care stătea în scaunele vecine a aprobat cam în aceleaşi cuvinte, însă în încăpere plana un aer de rău augur care îmbâcsea chiar şi cele mai bune gânduri în după-amiaza aceea.

Secerile au putut să iasă în rotondă, într-o binemeritată pauză, după dezbatere. Poate erau toţi ghiftuiţi după prânz, căci nimeni nu se înfrupta din gustarea de după-amiază. Măcar de data asta, întregul Dom părea să considere viitorul apropiat mai important decât mâncarea.

Secera Curie era înconjurată de susţinătorii săi de bază, formând un soi de corp de apărare: Mandela, Cervantes, Angelou, Sun Tzu şi câţiva alţii. Ca întotdeauna, Anastasia se simţea nelalocul ei printre atâţia giganţi, care totuşi s-au dat la o parte s-o primească în mijlocul lor, ca egală.

— Cum vezi situaţia? întreba Secera Curie pe oricine ar fi îndrăznit să-i spună.

Secera Mandela a clătinat din cap consternat.

— Pur şi simplu nu ştiu. Suntem mai mulţi decât adepţii înfocaţi ai lui Goddard, însă mai există peste o sută de seceri independente care ar putea vota de-o parte sau alta.

— După mine, a spus Secera Sun Tzu, pesimist din fire, deja e destul de clar. Ai auzit întrebările, nu? „Cum o să afecteze suspendarea normei pe cine alegem să spicuim?”

„O să se relaxeze legea care interzice căsătoria şi parteneriatul?” „Am putea să eliminăm cercetarea indexului genetic, pentru ca secerile să nu fie penalizate dacă mai au din când în când câte o prejudecată etnică?”

A clătinat dezgustat din cap.

— Aşa e, a trebuit să recunoască Anastasia, mai toate întrebările au fost pentru Goddard.

— Care, a adăugat Secera Cervantes, le-a spus tot ce voiau să audă!

— Aşa se întâmplă mereu, s-a plâns Secera Angelou.

— Nu şi cu noi! a insistat Mandela. Noi nu ne lăsăm stârniţi de zorzoane strălucitoare!

Cervantes şi-a plimbat privirea prin încăpere.

— N-ai decât să le-o zici secerilor care şi-au împodobit robele cu nestemate!

Apoi, o nouă voce s-a alăturat discuţiei. Secera Poe, care părea întotdeauna şi mai lugubru decât Patronul său Istoric.

— Nu vreau să fiu vestitorul nenorocirilor, a spus el cu jale, însă votul *este* secret. Sunt sigur că nu sunt puţini cei care susţin că o sprijină pe Secera Curie, însă îl vor vota pe Goddard pe ascuns.

Adevărul spuselor sale i-a deprimat pe toţi ca un corb sosit la uşa iatacului.

— Avem nevoie de mai mult timp! a mormăit Marie frustrată, însă timpul era un lux de care duceau lipsă.

— Se votează în aceeaşi zi tocmai pentru a se evita intrigile şi strângerile cu uşa pe care le-ar putea provoca o cursă prelungită, i-a amintit Secera Angelou.

— Bine, dar îi momeşte pe toţi! i-a sărit lui Sun Tzu muştarul. Apare din senin, oferind ambrozie zeiască în stânga şi-n dreapta – tot ce şi-ar putea dori o seceră! Cum să le găseşti vină că s-au lăsat vrăjiţi pe loc?

— Suntem mai buni de-atât! a insistat iarăşi Secera Mandela. Suntem seceri!

— Suntem oameni, i-a amintit Marie. Greşim. Crede-mă, dacă Goddard ajunge Mare Tăiş, jumătate din secerile care l-au instaurat în post o să regrete a doua zi dimineaţă, însă

va fi deja prea târziu!

Tot mai multe seceri veneau la Marie pentru a o asigura de sprijinul lor, dar chiar şi aşa, nu se ştia dacă va fi de-ajuns. Anastasia a hotărât, în ultimele minute ale pauzei, să-şi aducă şi ea contribuţia. O să se folosească de influenţa ei şi o să discute cu secerile novice. Poate va reuşi să le readucă în simţiri pe acelea care căzuseră în plasa lui Goddard. Desigur că, mai întâi, a dat tocmai de Secera Morrison.

— Ce zi palpitantă, este?

Anastasia nu mai avea răbdare de-acum.

— Morrison, te rog să mă laşi în pace.

— Hei, nu mai face atâta pe… dura, a spus el, deşi pauza dinaintea cuvântului îi arăta clar Anastasiei că voise s-o facă „scorpie”.

— Eu îmi iau meseria de seceră în serios, i-a spus ea. Te-aş respecta mai mult dacă ai face la fel.

— Dar o fac! Ai uitat cumva că eu am sprijinit nominalizarea Marii Doamne? Am ştiut că aşa o să devin inamicul tuturor secerilor din noua ordine, însă am făcut-o oricum.

Simţea că el vrea s-o atragă în dramele sale personale şi ştia că pierde timp preţios.

— Dacă vrei să te faci util, Morrison, ce-ar fi să te foloseşti de personalitatea şi aspectul tău fizic fermecător ca să-i faci rost Secerii Curie de mai multe voturi?

— Aşadar, mă crezi fermecător? a zâmbit Morrison.

Până aici. Pur şi simplu nu merita. A dat să treacă pe lângă el, însă cuvintele lui au oprit-o în loc.

— Mare ciudăţenie este că Goddard nu e cu totul Goddard, este?

S-a întors iar spre el, căci cuvintele sale îi zgândăriseră mintea aproape dureros.

Văzând că i-a captat din nou atenţia, Morrison a continuat:

— Ce vreau să zic, capul e, gen, vreo zece la sută din om, nu?

— Şapte la sută, l-a corectat Anastasia, amintindu-şi

informaţia de la lecţiile de anatomie.

Mintea ei până atunci înţepenită duduia acum de energie, cum rar i se întâmpla.

— Morrison, eşti un geniu. Bine, eşti tu tâmpit, dar mai eşti şi geniu!

— Mersi. Cred.

Deja se deschiseseră uşile sălii, pentru a primi secerile din nou înăuntru. Anastasia şi-a făcut loc în faţă, în căutarea chipurilor mai prietenoase, care ştia că ar putea să se arunce cu capul înainte pentru ea.

Secera Curie era deja înăuntru, însă Anastasia n-avea de gând s-o roage pe Marie, avea ea destule pe cap. Nu putea să-l roage nici pe Seceră Mandela, era preşedintele comitetului de acordare a inelului şi urma să le înmâneze inelele ucenicilor hirotonisiţi ca seceri. Ar fi putut să-l abordeze pe Seceră Al-Farabi, însă deja îi atrăsese atenţia că nu ştie prea bine procesul parlamentar, avea doar s-o mustre din nou. Îi trebuia cineva pe care să-l ştie prieten şi care ar fi putut s-o iniţieze în manevrele structurale ale Domului. Cum se proceda… şi cum *nu* se proceda.

Şi-a amintit de Tunet. Cum descoperise o lacună în propriile legi care i-a îngăduit să discute cu ea când s-a aflat la limita dintre viaţă şi moarte. I-a spus că e importantă. Că joacă un rol crucial chiar. Bănuia că se baza în parte şi pe ceea ce avea să facă azi. Venise rândul Anastasiei să descopere lacuna şi s-o lărgească până putea să vâre tot Domul prin ea.

În sfârşit, şi-a găsit un complice pe măsură.

— Seceră Cervantes, a spus ea luându-l cu binişorul de braţ, aş putea să vorbesc ceva cu tine?

• • •

Au fost hirotonisite două seceri noi. Ucenicul care dăduse fuga să aducă moneda a devenit, ce ironie, Secera Thorpe, după un alergător olimpic iute de picior, rămas celebru. Cealaltă ucenică a devenit Secera McAuliffe, după prima cosmonaută care a murit într-un dezastru spaţial, survenit cu mult înaintea îngrozitoarelor dezastre spaţiale ale erei post-mortalitate.

Domul se agita deja tot, cuprins de o nelinişte arzătoare, când s-au prezentat ucenicii din primul şi al doilea ciclu pentru teste. Toată lumea era preocupată de votul pentru Marele Tăiş, însă Xenocrate a hotărât să-l lase până după testarea ucenicilor, căci, indiferent de rezultat, nu mai avea cum să liniştească mulţimea şi să mai rezolve ceva pe ziua aceea.

Examenul, supravegheat de Secera Salk, viza cunoştinţele în materie de otrăvuri. Ucenicilor li s-a cerut să pregătească o anume otravă şi antidotul ei, iar apoi să le ia pe amândouă. Şase au trecut, trei nu, omorându-se temporar şi fiind luaţi pe sus şi duşi la un centru de regenerare.

— Prea bine, a spus Xenocrate după ce ultimul ucenic ca-şi-mort a fost scos din sală, mai e ceva de rezolvat înainte să votăm?

— Hai să începem odată! a strigat cineva cu arţag, ceea ce era de înţeles.

— Prea bine. Vă rog, pregătiţi tabletele.

S-a întrerupt ca să lase secerile să se pregătească pentru votul electronic instantaneu, ascunzându-şi tabletele în faldurile robelor, ca să nu vadă vecinii cu cine votează.

— Votul va începe la semnul meu şi se va desfăşura timp de zece secunde. Voturile lipsă vor fi considerate absenteism.

Anastasia nu i-a spus nimic Secerii Curie, însă a întâlnit privirea Secerii Cervantes, care a dat din cap. A tras adânc aer în piept.

— Începeţi! a poruncit Xenocrate şi cu asta a început votarea.

Anastasia a votat într-o clipă. Apoi a aşteptat… şi a aşteptat. Şi-a ţinut răsuflarea. Trebuia să găsească momentul perfect. Fără nicio marjă de eroare. Apoi, după opt secunde, s-a ridicat şi a strigat sus şi tare, s-o audă toţi.

— Cer să se facă anchetă!

Marele Tăiş s-a ridicat în picioare.

— O anchetă? Suntem în toiul votării!

— La sfârşitul votării, Excelenţă. Timpul s-a scurs, voturile au fost exprimate.

Anastasia nu l-a lăsat pe Marele Tăiş să-i închidă gura.

— Până în clipa când se anunţă rezultatul, orice seceră care ia cuvântul are dreptul să ceară să se facă o anchetă!

Xenocrate s-a uitat la Parlamentar, care a spus:

— Are dreptate, Excelenţă.

Pe puţin o sută de seceri au strigat scandalizate, însă Xenocrate, care de-acum renunţase la ciocănel, s-a răstit la ele cu atâta mânie, înăbuşind protestele.

— *Ia controlaţi-vă!* le-a poruncit el. *Cine nu e-n stare va fi dat afară din conclav!*

Apoi s-a întors spre Anastasia.

— Din ce motiv soliciţi ancheta? Ai grijă să fie unul suficient de bun.

— Din motiv că domnul Goddard este prea puţin seceră ca să merite rangul de Mare Tăiş.

Goddard nu s-a putut abţine.

— Cum? E clar o tactică de tergiversare şi tulburare a votării!

— Lumea deja a votat! i-a amintit Xenocrate.

— Mă scuzaţi, a spus Anastasia, însă am luat cuvântul şi rezultatele nu se pot face publice până când fie cedez cuvântul, fie îmi e respinsă cererea.

— Anastasia, a spus Xenocrate, cererea ta nu are nicio logică.

— Îmi pare rău că trebuie să vă contrazic, Excelenţă, însă are. Aşa cum stipulează articolele de lege fundamentale, stabilite la primul Conclav Global, secera trebuie să fie pregătită sufleteşte şi trupeşte pentru rangul ei din Dom şi trebuie susţinută într-o adunare a secerilor din regiune. Însă domnul Goddard şi-a păstrat doar şapte la sută din corpul hirotonisit ca seceră. Restul din el – inclusiv partea corporală la care ţine inelul – nu este şi nu a fost niciodată hirotonisit ca seceră.

Xenocrate s-a uitat la ea, nevenindu-i să creadă ce aude, iar Goddard practic făcea spume la gură.

— E absolut aberant!

— Nu, l-a contrazis Anastasia, ce ai făcut tu, domnule Goddard, este absolut aberant. Tu şi oamenii tăi aţi substituit vechiul corp cu altul, printr-o procedură pe care Tunetul a interzis-o.

Secera Rand s-a ridicat în picioare.

— Eşti deplasată! Noi nu trebuie să respectăm regulile Tunetului! Nici acum, nici în veci!

Însă Anastasia tot nu s-a lăsat, încercând cu calm să-l convingă pe Xenocrate.

— Excelenţă, nu am intenţia să contest rezultatele votului, doar nici nu ştim încă cine a câştigat! Respect doar regula stabilită la începuturile Domului, în Anul Jaguarului mai exact, de către al doilea Suprem Tăiş al lumii, Napoleon, pe care îl citez în continuare: „Orice incident controversat fără precedent în procesul parlamentar poate fi semnalat Consiliului Mondial al Secerilor în cadrul unei anchete oficiale”.

Atunci s-a ridicat Secera Cervantes.

— Susţin cererea Onorabilei Seceri Anastasia de a se face o anchetă.

După ce şi-a exprimat el sprijinul, s-au ridicat mai bine de o sută de seceri şi au aplaudat pentru a-şi arăta susţinerea. Anastasia s-a uitat la Secera Curie, care era cât se poate de derutată, deşi încerca s-o ascundă.

— Aşadar, asta ai discutat cu Cervantes, a spus ea zâmbind sardonic. Eşti un drăcuşor tare isteţ!

La tribună, Xenocrate a cerut părerea Parlamentarului, care s-a mulţumit să dea din umeri.

— Are dreptate, Excelenţă. Are dreptul să solicite o anchetă, atâta timp cât nu s-au citit rezultatele.

În celălalt capăt al sălii, Goddard a ridicat furios braţul străin şi l-a arătat pe Xenocrate cu degetul.

— Dacă dai curs cererii, o să suporţi consecinţele!

Marele Tăiş i-a ars o privire care dovedea că încă nu scăpase frâiele.

— Mă ameninţi deschis în faţa întregului Dom midmerican, Goddard?

Goddard a dat imediat înapoi.

— Nu, Excelenţă. Nici nu mă gândesc! Susţin doar că dacă se amână pronunţarea rezultatelor votării, Domul va suporta consecinţele. MidMerica va rămâne fără Mare Tăiş până la sfârşitul anchetei.

— În cazul ăsta, îl voi numi pe Seceră Paine, ilustrul nostru Parlamentar, ca Mare Tăiş interimar.

— Cum? a făcut Secera Paine.

Xenocrate nu l-a luat în seamă.

— Şi-a făcut datoria cu o integritate deosebită şi e total imparţial când vine vorba de facţiunile care încep să se impună în Domul nostru. Va conduce cu, zic eu, destul bun-simţ până când vom prezenta problema în faţa Consiliului Mondial. Va fi primul meu act în calitate de Mare Ucigaş. Aşadar, ca ultim act în calitate de Mare Tăiş al MidMericii, accept cererea. Rezultatele votării vor fi sigilate până când ancheta va fi finalizată.

Apoi, cu o bătaie de ciocănel, a spus:

— Declar Conclavul de Iarnă din Anul Păsării Răpitoare oficial încheiat.

• • •

— N-am zis eu că o să facă valuri? a spus Secera Constantin la cina în cerc extins pe care o luau la cel mai bun restaurant din Fulcrum City. Felicitări, Anastasia.

A zâmbit cu gura până la urechi – în oricare alte împrejurări, ar fi părut sinistru din partea lui.

— Astăzi eşti cea mai iubită şi cea mai urâtă seceră din toată MidMerica.

Anastasia şi-a dat seama că nu ştie ce să răspundă. Secera Curie i-a observat ambivalenţa.

— E în fişa postului, dragă. Nu poţi să-ţi construieşti notorietatea fără să spicuieşti câteva orgolii acolo.

— Nu voiam să-mi construiesc notorietatea, i-a răspuns Anastasia. Voiam să astup o crăpătură din baraj. Încă mai vreau.

— Da, a încuviinţat Secera Cervantes. Ai zăgăzuit încă o zi puhoiul murdar şi aşa avem ocazia să găsim o soluţie mai elegantă la problemă.

La masă stăteau peste douăsprezece seceri, un adevărat curcubeu. Nu se ştie cum, reuşise şi Secera Morrison să facă rost de invitaţie.

— Eu i-am dat ideea, le-a spus el celorlalte seceri. Într-un fel.

Anastasia era prea binedispusă ca să pună la inimă. Îşi închipuia că secerile din noua ordine se strânseseră altundeva în oraş ca să-şi lingă rănile şi s-o blesteme, însă măcar nu erau aici. Aici era la adăpost de toate astea.

— Chiar sper să scrii despre ce s-a petrecut azi în jurnal, i-a spus Secera Angelou. Bănuiesc că relatarea ta despre ziua de azi va rămâne în vechime drept o operă crucială din literatura secerilor, asemeni relatării lui Marie despre primele ei spicuiri.

Marie s-a simţit un pic stânjenită.

— Lumea încă mai citeşte despre chestiile astea? Credeam că toate jurnalele dispar în cotloanele Bibliotecii din Alexandria şi nimeni nu mai ştie de ele.

— Nu mai fi aşa modestă, i-a spus Secera Angelou. Ştii foarte bine că multe dintre scrierile tale se bucură de succes – şi nu doar în rândul secerilor.

Marie a dat din mână a lehamite.

— Mă rog, eu nu le mai citesc după ce-am scris.

Anastasia îşi închipuia că va avea multe de spus despre cele întâmplate în ziua aceea, iar în jurnal avea dreptul să-şi aştearnă opiniile. Desigur, şi Goddard va face la fel. Doar timpul va arăta al cui punct de vedere va deveni istorie şi al cui va fi respins. Însă în clipa aia chiar n-avea chef să mediteze la locul ei în istorie.

— Acum bănuim că Secera Rand a orchestrat atentatele la adresa voastră, folosindu-se de Brahms ca intermediar, a spus Constantin. Însă şi-a acoperit bine urmele şi nu mi se îngăduie să anchetez secerile cu aceeaşi… intensitate… cu care anchetez cetăţenii obişnuiţi. Însă fiţi fără grijă, n-am să-i scap din ochi pe niciunul, şi ei doi o ştiu.

— Deci, cu alte cuvinte, suntem în siguranţă, a spus Secera Curie.

Constantin a şovăit.

— Nu m-aş hazarda să declar aşa ceva. Însă puteţi să răsuflaţi un pic. De-acum orice atentat ar fi clar opera noii ordini. Vinovăţia nu le-ar sluji deloc cauza.

Au ţinut-o cu laudele şi după ce s-a adus mâncarea. Anastasiei i se părea stânjenitor.

— Ai fost foarte inspirată! a spus Secera Sun Tzu. Şi ai ales exact momentul după ce a votat toată lumea!

— Ei, Secera Cervantes mi-a propus să o fac atunci, a spus ea încercând să iasă un pic din centrul atenţiei. Dacă am fi cerut să se facă anchetă înainte să se voteze, n-am fi făcut decât să amânăm alegerile, iar dacă ancheta ne-ar fi dat dreptate, puteau să-l înlocuiască pe Goddard cu Nietzsche la vot. Dacă se întâmpla aşa, ar fi avut tot timpul din lume să caute susţinători pentru Nietzsche. Însă, odată ce deja s-a votat, dacă câştigăm cu ancheta, Goddard e descalificat şi Secera Curie devine automat Marele Tăiş.

Secerile nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie.

— I-ai păcălit pe şmecheri!

— I-ai făcut praf cu propriile lor mişculaţii!

— A fost o capodoperă a ingineriei politice!

Anastasia s-a simţit stânjenită.

— Aşa totul pare doar o înşelătorie iscusită.

Însă Secera Mandela, mintea limpede a grupului, i-a prezentat situaţia în perspectivă, chiar dacă perspectiva nu prea-i surâdea Anastasiei.

— Trebuie să priveşti adevărul în faţă, Anastasia. Te-ai folosit de un detaliu al sistemului ca să-l sfâşii pe dinăuntru şi să obţii ceea ce doreai.

— Foarte machiavelic din partea ta! a spus Constantin, cu zâmbetul său teribil.

— Ei, haide, nu l-am înghiţit niciodată pe Seceră Machiavelli, a spus Sun Tzu.

— Astăzi te-ai purtat cu brutalitatea unei spicuiri de pumnal, a spus Secera Mandela. Însă nu trebuie niciodată să ne dăm în lături de la ceea ce trebuie să facem, nici măcar când nu ne e deloc pe plac.

Secera Curie a lăsat furculiţa, reflectând o clipă la supărarea Anastasiei.

— Scopul nu scuză întotdeauna mijloacele, dragă, a spus ea. Doar uneori. Eşti înţeleaptă dacă îţi dai seama când anume e cazul.

Pe când cina se încheia, când secerile se îmbrăţişau şi îşi vedeau fiecare de drum, Anastasia a înţeles. S-a întors spre Secera Curie.

— Marie, i-a spus ea, în sfârşit s-a întâmplat.

— Ce anume, dragă?

— Nu mă mai văd drept Citra Terranova, a spus ea. În sfârşit, am devenit Secera Anastasia.

Lumea e nedreaptă şi natura e crudă.

Asta am observat de cum am devenit conştient de mine însumi. Conform naturii, tot ce e slab e eradicat în dureri şi prejudecăţi. Tot ce merită simpatie, milă şi dragoste nu se alege cu nimic din ele.

Când admiraţi o grădină frumoasă, vă minunaţi poate cât de splendidă este natura, deşi natura nici nu lucrează într-un asemenea loc. Din contra, grădina este rezultatul unui proces de cultivare şi îngrijire drăgăstoasă. E ocrotită cu mari eforturi de buruienile mai robuste de care se foloseşte natura pentru a-i submina şi înăbuşi splendoarea.

Natura este suma unei întregi game de acte egoiste, care sileşte fiecare specie în parte să supravieţuiască cu ghearele şi cu dinţii, strivindu-le pe altele în mlaştina sufocantă a istoriei.

Eu mi-am propus să schimb această stare de lucruri.

Am înlocuit natura cu ceva mult mai bun: preocuparea conştientă şi grijulie. Lumea este acum o grădină glorioasă şi înfloritoare.

Dacă spui că sunt o entitate împotriva naturii, îmi faci cel mai mare compliment. Căci nu sunt eu superior naturii?

Tunetul

36

O amplă şansă ratată

Furia lui Goddard nu mai putea fi liniştită.

— O anchetă! Ar trebui s-o fac harcea-parcea pe obrăznicătura aia mică, să nu mai aibă ce regenera din ea!

După conclav, Rand cobora în trombă treptele Capitoliului în urma lui Goddard, ţinându-şi propria furie în frâu ca s-o gestioneze pe a lui.

— Diseară trebuie să ne întâlnim cu secerile simpatizante, i-a spus ea. Nu te-au mai văzut de un an, Domul e încă zguduit de întoarcerea ta.

— Nu-mi arde deloc să reînnod legăturile cu vreo seceră, fie ea prietenă sau nu, i-a răspuns el. Nu vreau să fac decât un lucru acum, şi am aşteptat destul!

Apoi s-a întors spre spectatorii care rezistaseră până la sfârşitul conclavului ca să vadă secerile trecând. A scos din robă un pumnal şi s-a dus întins la un om care nici nu bănuia ce-l aşteaptă. Dintr-o singură tăietură de jos în sus, l-a şi spicuit pe bărbat, stropind treptele cu sângele său. Cei din jur au început să se împrăştie ca şobolanii, însă Goddard tot a reuşit să înhaţe omul cel mai apropiat. O femeie. Nu-i păsa cine e sau cu ce anume contribuia, dacă era cazul, la mersul lumii. Goddard o vedea într-un singur fel. Purta un palton gros de iarnă, însă tăişul lamei l-a străpuns destul de uşor. Ţipătul i-a amuţit când s-a prăbuşit la pământ.

— Goddard! i-a strigat o altă seceră care tocmai ieşea de la conclav – Secera Bohr, un ins enervant de neutru, care nu se alătura niciodată vreunei tabere. N-ai pic de ruşine? Poartă-te cuviincios!

Goddard s-a întors mânios spre el şi Bohr s-a dat înapoi, de parcă secera era gata să-l atace.

— N-ai auzit? i-a urlat Goddard. Nu mai sunt deloc Goddard. Sunt doar şapte la sută din mine însumi!

Şi a mai lichidat un privitor care o luase la goană în jos

pe scări.

Ayn de-abia a reuşit să-l tragă de acolo şi să-l urce în limuzină.

— Ai terminat? i-a spus ea după ce au luat-o din loc, fără să-şi ascundă iritarea. Sau vrei să ne oprim la un bar, să bem ceva şi să le spicuieşti toţi clienţii?

A arătat-o cu degetul, aşa cum îl arătase şi pe Xenocrate. Degetul de ameninţare al lui Goddard. *Degetul lui Tyger,* şi-a zis ea, alungându-şi însă gândul în şuturi cât mai rapid.

— Nu-mi place deloc atitudinea ta! a mârâit el.

— Fără mine nici n-ai fi aici! i-a amintit ea. Nu uita.

Goddard a încercat să se calmeze.

— Anunţă la oficiul Domului, să caute ei familiile oamenilor pe care tocmai i-am spicuit. Dacă vor imunitate, n-au decât să mă caute. Eu nu mai pun piciorul în Fulcrum City decât la capătul anchetei, când mă voi întoarce ca Mare Tăiş.

• • •

Gărzile mercenare ale lui Goddard l-au trezit pe Rowan când se crăpa de ziuă.

— Pregăteşte-te de luptă, i-au spus şi, peste cinci minute, l-au scos pe verandă.

Rand era în robă, însă Goddard era desculţ şi la bustul gol, purtând doar un şort în aceeaşi nuanţă de albastru ca roba lui, însă, din fericire, neîncrustat cu diamante. Nu-l mai văzuse pe Goddard din ziua în care venise la el în cameră, abia urnindu-se în scaunul cu rotile improvizat. Nu trecuse mai mult de o săptămână de atunci, şi totuşi Goddard controla corpul lui Tyger de parcă ar fi fost al lui. Dacă ar fi avut ceva în stomac, probabil că ar fi vomitat, însă de data asta Rowan nu şi-a trădat sentimentele. Dacă Goddard se hrănea cu nefericirea lui, atunci Rowan n-avea de gând să-i întindă masa.

Rowan ştia ce zi era – cu o săptămână înainte răsunaseră artificiile de An Nou. Era 8 ianuarie. Cu o zi înainte fusese conclavul. Ceea ce însemna că nu mai avea imunitate.

— Deja te-ai întors de la conclav? a spus Rowan făcând pe nonşalantul. M-am gândit că o să te dai în spectacol câteva zile bune cu învierea ta.

Goddard nu l-a luat în seamă.

— De-abia aşteptam să mă lupt cu tine, a spus Goddard şi au început să-şi dea încet târcoale.

— Sigur, a spus Rowan. Exact ca pe vremuri, la conac. Chiar mi-e dor de vremurile de odinioară, ţie nu?

Buza de sus i-a zvâcnit un pic, însă Goddard a zâmbit doar.

— A ieşit totul cum ai vrut? l-a stârnit Rowan. Te-a primit Domul înapoi cu braţele deschise?

— Taci din gură! i-a zis Rand. Te-am adus să lupţi, nu să trăncăneşti.

— Hopa, a făcut Rowan. Mi se pare că lucrurile n-au mers tocmai cum v-aţi propus! Ce s-a întâmplat? V-a dat Xenocrate afară? Au refuzat să te primească înapoi?

— Dimpotrivă, ne-au întâmpinat călduros, a spus Goddard. Mai ales după ce le-am povestit cum ne-a trădat netrebnicul meu ucenic, încercând să ne omoare. Că Chomsky şi Volta au fost primele victime ale aşa-zisului Lucifer. Le-am promis că o să te dau pe mâna lor, erau tare mânioşi, micuţii. Însă asta doar când o să fiu gata, desigur.

Rowan ştia că era mai mult decât atât. Ştia când îl minte Tyger. Ghicea după glas, iar vocea nu i se schimbase, acum că Goddard rostea cuvintele acelea. Însă, orice s-ar fi întâmplat, n-avea cum să-l tragă pe Goddard de limbă.

— Ayn o să ne fie arbitru, a spus Goddard. Să ştii că o să fiu fără milă.

Goddard s-a repezit înainte. Rowan nu s-a apărat deloc. Nu a parat atacul. Goddard l-a doborât la pământ, imobilizându-l. Ayn l-a declarat pe Goddard învingător. Era mult prea simplu, o ştia şi Goddard.

— Crezi că o să te scoţi dacă nu te baţi cu mine?

— Dacă am chef să pierd o partidă de Bokator, e dreptul meu, a spus Rowan.

— Aici n-ai niciun drept, i-a zis Goddard printre dinţi.

L-a atacat din nou şi Rowan şi-a învins din nou instinctele de autoapărare şi s-a lăsat moale. Goddard l-a doborât ca pe o păpuşă de cârpe, turbând de mânie.

— Luptă cu mine, la naiba!

— Nu, a spus Rowan calm.

S-a uitat la Rand, care îi privea cu un surâs, deşi şi l-a şters de pe faţă de cum s-a întors spre ea.

— O să spicuiesc toţi oamenii pe care-i iubeşti dacă nu te lupţi cu mine! a spus Goddard.

Rowan a ridicat din umeri.

— Nu poţi. Secera Brahms deja l-a spicuit pe tata şi restul familiei are imunitate încă unsprezece luni. Şi n-ai cum s-o elimini pe Citra, deja s-a dovedit prea deşteaptă pentru aşa ceva.

Goddard s-a repezit iar la el. De data asta, Rowan s-a lăsat pur şi simplu la podea, stând turceşte.

Goddard a dat ture de colo colo. A ars un pumn în perete, crăpând tencuiala.

— Ştiu cum să-l facem să lupte, a spus Rand şi a venit mai în faţă, să vorbească cu Rowan. Ţine-i piept cât poţi lui Goddard, i-a zis ea, şi o să-ţi povestim ce s-a întâmplat la conclav.

— Ba n-o să-i zici nimic! a insistat Goddard.

— Vrei o luptă ca lumea sau nu?

Goddard a şovăit puţin, apoi a cedat.

— Foarte bine.

Rowan s-a ridicat. Nu avea niciun motiv să creadă că o să-şi respecte cuvântul, însă, oricât ar fi vrut să nu-i dea lui Goddard satisfacţia luptei, Rowan îşi mai dorea şi şansa de a-l învinge. Să se arate la fel de nemilos cu el cum voia şi el să se arate cu Rowan.

Rand a semnalizat începutul partidei. Cei doi şi-au dat târcoale. Goddard a făcut iar prima mişcare, însă de data asta Rowan s-a ferit şi a contraatacat cu un cot bine plasat. Goddard a zâmbit: acum luptau cu adevărat.

În timp ce se pocneau zdravăn unul pe altul, Rowan şi-a dat seama că Goddard avea dreptate. Nu prea putea să se pună cu combinaţia de forţă marca Tyger şi isteţime marca

Goddard. Însă Rowan n-avea de gând să-l vadă pe Goddard mulţumit. Nici acum, nici în vecii vecilor. În partidele de Bokator, Rowan lupta cel mai bine când dădea din colţ în colţ şi aşa a fost şi acum. După ce a executat o serie de mişcări care l-au pus pe Goddard pe picior greşit, Rowan l-a azvârlit la pământ şi l-a imobilizat puternic.

— Dă-te bătut! i-a strigat Rowan.

— Nu!

— Dă-te bătut! i-a poruncit Rowan.

Însă Goddard nu a vrut, aşa că a trebuit Rand să declare partida o remiză.

De cum i-a dat drumul Rowan, Goddard s-a ridicat, s-a dus hotărât la un scrin, a scos un pistol şi i l-a vârât lui Rowan în coaste.

— Am schimbat regulile, a spus el şi a apăsat pe trăgaci – iar glonţul i-a străpuns inima lui Rowan, spulberând şi o veioză din celălalt capăt al încăperii.

Învăluit tot mai mult de beznă, Rowan a mai apucat să râdă o dată.

— Trişorule, a zis el, apoi a murit.

• • •

— Ăă… fault, a spus Secera Rand.

Goddard i-a pus pistolul în mână.

— Să nu mai închei niciodată vreo partidă până nu-ţi zic eu, i-a spus el.

— Deci s-a terminat? a întrebat ea. L-ai spicuit?

— Vorbeşti serios? Aşa aş rata şansa să-l arunc la picioarele Marilor Ucigaşi când sunt chemat la anchetă. Du-l la un centru de regenerare din afara programului. Îl vreau înapoi cât mai rapid, ca să-l omor iar.

După ce Goddard a plecat, Rand s-a uitat în jos la Rowan, cum zăcea ca-şi-mort în toată regula. Avea ochii deschişi şi buzele încă rânjindu-i sfidător. Pe vremuri îl admirase, chiar îl invidiase, pentru că Goddard îi acordase atâta atenţie ca ucenic. Ştia că nu are stofă chiar ca ea şi Goddard. Bănuise că o să cedeze, însă nu crezuse că o să cedeze cu atâta tamtam. Goddard era singurul care greşise, punându-şi încrederea într-un băiat pe care

Secera Faraday îl alesese pentru compasiunea lui.

Ayn nu prea se bizuia pe compasiune. Niciodată nu se bizuise. Nu o înţelegea şi nu-i avea deloc la inimă pe cei care o înţelegeau. Acum, Rowan Damisch avea să-şi primească pedeapsa cu vârf şi îndesat pentru idealurile lui îngâmfate.

Când s-a întors, a dat de gărzile care stăteau locului, neştiind ce să facă.

— Ce-aţi păţit? Nu l-aţi auzit pe Seceră Goddard? Duceţi-l la regenerat!

• • •

După ce l-au luat pe Rowan şi robotul placid al casei a curăţat salteaua de sânge, Ayn s-a aşezat într-un fotoliu de unde putea să admire priveliştea fenomenală. Deşi Goddard nu o lăuda pentru mai nimic, ştia că alesese bine locul unde pusese în scenă întoarcerea. Domul din Texas nu-i deranja atâta timp cât nu se apucau să spicuiască prin zonă, iar Tunetul n-avea camere decât în locurile publice, iar aşa era mult mai uşor să nu fie luaţi în vizor. Mai mult, era mai simplu să facă rost de dotări din afara programului, cum era centrul de regenerare unde îl trimiseseră pe Rowan. Dacă-şi primeau banii, nu puneau întrebări, şi cu toate că secerile primeau totul pe gratis în lume, lucrurile din afara programului funcţionau altfel. Şi-a scos un smarald de la poalele robei şi l-a întins unei gărzi, drept răsplată pentru tratamentul lui Rowan. Acoperea generos toate costurile.

Ayn nu se ţinuse niciodată de intrigi. Trăia mai mult în prezent, ascultându-şi pornirile şi lăsându-se purtată de forţa capriciilor sale. Când era mică, părinţii ei o porecliseră „flăcăruia fantomă” şi îi plăcea să semene moartea. Însă acum prinsese gust pentru intrigile îndelungate. Crezuse că o să-i fie uşor să se dea la o parte şi să-i cedeze lui Goddard conducerea după ce se refăcea – căci mai degrabă îl refăcuseră decât să-l reînvie –, însă simţea că el trebuie să-şi tempereze toanele şi nestăpânirea aceasta necaracteristică. Oare nestăpânirea i se trăgea de la cele 93 de procente din el care erau Tyger

Salazar? Amândoi erau aroganţi, asta era clar. Însă, dacă Tyger fusese naiv, Goddard era temperamental. Ayn trebuia să recunoască, firea nevinovată şi imatură a lui Tyger fusese o gură de aer proaspăt. Însă inocenţa se măcina mereu între rotiţele unei maşinării mai grandioase, iar, după câte credea Ayn, Goddard pusese în mişcare o maşinaţiune grandioasă, care o entuziasma cu adevărat. Un Dom total neîncorsetat. O lume de capricii nepedepsite.

Însă îi fusese mult mai greu să se descotorosească de Tyger Salazar decât se aşteptase.

Când s-au întors gărzile, au anunţat-o că Rowan urma să fie regenerat peste aproximativ treizeci şi şase de ore, şi s-a dus să-i dea vestea lui Goddard. Acesta tocmai ieşea de la duş, înfăşurat doar în prosop.

— Ce partidă înviorătoare, a spus el. Data viitoare o să-l bat.

A trecut-o un fior sumbru: asta spusese mereu şi Tyger.

— Se întoarce peste o zi jumate, i-a spus ea, însă el deja trecuse la următorul subiect de conversaţie.

— Încep să văd ce şanse ne oferă situaţia de faţă, Ayn, a spus el. Vechea gardă nici nu-şi dă seama, însă mi-au înmânat o stridie împuţită cu o perlă înăuntru. Vreau să-mi găseşti cei mai buni ingineri.

— I-ai spicuit pe cei mai buni ingineri, i-a amintit ea.

— Nu, nu specialişti în ştiinţele aerospaţiale sau propulsie spaţială, îmi trebuie ingineri-constructori. Care să înţeleagă dinamica megaconstrucţiilor. Şi programatori. Însă nişte programatori care să nu se afle în slujba Domului sau a Tunetului.

— O să mă interesez.

S-a oprit să se admire într-o oglindă înaltă şi atunci a surprins privirea ei reflectată, văzând-o cum se uită la el. Ayn a ales să nu-i evite ochii. Goddard s-a întors spre ea, păşind mai aproape.

— Îţi place cum arată corpul ăsta?

Ayn s-a silit să zâmbească şiret.

— Mă ştii pe mine să nu mă bucur de un bărbat bine clădit?

— Şi… te-ai bucurat cumva de corpul ăsta?

Până la urmă, a trebuit să-şi întoarcă privirea.

— Nu. Nu de ăsta.

— Nu? Nu prea-ţi stă în fire, Ayn.

Acum ea era cea care se simţea dezbrăcată. Însă şi-a mascat emoţiile cu un rânjet.

— Poate am vrut să aştept până când o să fie corpul tău.

— Hmm, a spus el de parcă ar fi fost doar o curiozitate. Într-adevăr, observ cât de atras se simte corpul acesta de tine.

Apoi a trecut pe lângă ea, şi-a tras roba pe el şi a ieşit cu paşi mari, lăsând-o să deplângă această şansă ratată în toată amploarea ei.

37

Multele morţi ale lui Rowan Damisch

Rowan Damisch?… Rowan Damisch!

Unde sunt? Cu cine vorbesc?

Sunt Tunetul, Rowan.

Îmi vorbeşti cum i-ai vorbit şi Citrei?

Da.

Atunci sunt tot ca-şi-mort.

Eşti într-o stare intermediară.

O să intervii? O să scapi Domul de Goddard?

Nu pot. Ar însemna să încalc legea şi nu pot face aşa ceva.

Atunci vrei să-mi spui ce să fac?

Ar fi tot o încălcare a legii.

Atunci ce rost are să mai vorbim? Lasă-mă şi du-te să te îngrijeşti de lume.

Vreau să-ţi zic să nu-ţi pierzi speranţa. Am calculat că ai o şansă să schimbi lumea la fel de profund ca Citra Terranova. Fie în calitate de Seceră Lucifer, fie aşa cum erai înainte.

Serios? Cât de mare e şansa?

39%.

Cum rămâne cu restul de 61%?

Algoritmii mei arată că ai 61% şanse să mori definitiv în viitorul apropiat, fără să schimbi semnificativ lucrurile.

Nu mă încălzeşte deloc ce-mi spui.

Ar trebui. O şansă de 39% e exponenţial mai mare decât pot spera cei mai mulţi oameni să li se ofere vreodată.

• • •

Rowan ţinea evidenţa pe peretele camerei sale. Nu însemna zilele, ci morţile. De câte ori se lupta cu Goddard, învingea, şi de fiecare dată, Goddard îl omora pe loc, de furie că a pierdut. Deja părea o glumă învechită.

— Cum o s-o faci azi, Onorabile? îi spunea el, rostind „Onorabile” în batjocură. Oare o să reuşeşti să găseşti ceva ingenios de data asta?

De-acum se strânseseră paisprezece însemne. Cuţit, glonţ, forţă brută – Goddard îl omorâse în fel şi chip. Nu-l otrăvise totuşi niciodată, căci Goddard detesta otrava. Îi reglase nanitele astfel încât să simtă întreaga agonie la maximum. Chiar şi aşa, Goddard se înfuria atât de tare când pierdea partida, că nu se putea abţine să nu-l omoare rapid, aşa că Rowan nu suferea niciodată prea mult. Îndura durerea cât putea, *numărând* până la zece, şi nici nu apuca să termine, că era deja ca-şi-mort.

Tunetul a discutat cu el înaintea celei de-a paisprezecea regenerări la centru – se părea că nu era atât de deconectat de la program cum credeau ei. Rowan a ştiut că nu visează, căci dialogul avea o limpezime şi o intensitate cu totul altfel decât în vise. Îi vorbise nepoliticos Tunetului. I-a părut rău, însă acum nu mai avea ce face. Avea să înţeleagă el. Tunetul era tot numai înţelegere şi empatie.

După scurta discuţie cu entitatea conducătoare a Pământului, avusese o revelaţie – nu că ar fi avut şansa să schimbe lumea, ci că nu o făcuse deja. Oricâte seceri corupte lichidase, nu reuşise să schimbe nimic. Secera Faraday avea dreptate. Nu poţi să faci valuri scuipând în mare. Nu poţi să pliveşti un câmp deja vestejit. Poate Faraday va crea schimbarea care nu-i reuşise lui prin omorârea secerilor rele, tot căutând modalitatea de autoprotecţie pusă la punct de fondatori.

Când a deschis ochii după cea de-a paisprezecea regenerare, îl aştepta Secera Rand. Până atunci, nu găsise pe nimeni în cameră. Până la urmă, se prezenta o asistentă, îi cerceta semnele vitale, făcea pe politicoasa şi apoi chema gărzile să-l ia. De data, asta a fost altfel.

— De ce-ai venit? a întrebat-o el. E cumva ziua mea?

După care şi-a dat seama că se putea chiar să fie. Pierduse atâtea zile cu regenerările, că nici nu mai ştia în ce dată erau.

— Cum de o ţii atâta pe a ta? l-a întrebat ea. De câte ori te întorci, de-abia aştepţi următoarea partidă, mă dezguşti.

Rand s-a ridicat în picioare.

— Ar trebui să fii praf! Nu suport că nu eşti!

— Mă bucur să te ştiu nemulţumită.

— Lasă-l să învingă! a insistat ea. Mai mult nu ţi se cere!

— Şi apoi? a spus Rowan ridicându-se în fund. Dacă o să câştige, n-are de ce să mă mai ţină în viaţă.

Atunci Rand a tăcut.

— Are nevoie de tine în viaţă, i-a spus ea, ca să te lase la mila Marilor Ucigaşi când va fi anchetat.

Rand se ţinuse de cuvânt după prima regenerare şi-i spusese ce s-a întâmplat la conclav. Cum votaseră un nou Mare Tăiş şi cum le dejucase Citra toată munca.

— Dacă Marii Ucigaşi îşi fac milă de mine, a spus Rowan, o să mă spicuiască rapid.

— Da, a încuviinţat Rand. Aşa că, până una-alta, o s-o duci mai bine în ultimele tale zile dacă-l laşi. Pe Goddard. Să câştige.

Ultimele zile, şi-a spus Rowan. Aşadar, nu reuşise să însemne ca lumea trecerea timpului pe răbojul morţilor sale, dacă mai erau doar câteva zile până la anchetă. Era programată pentru 1 aprilie. Oare mai era atât de puţin până atunci?

— Dar pe Tyger mi-ai fi cerut să-l las să câştige? i-a întors-o el şi, o clipă, i s-a părut că observă ceva la Secera Rand – poate o notă de regret? O sclipire de conştiinţă?

Nu o credea în stare de aşa ceva, însă merita să cerceteze mai de-aproape.

— Bineînţeles că nu, a spus Rand. Doar Tyger nu-ţi spinteca beregata şi nici nu-ţi smulgea inima din piept când pierdea.

— Ei, măcar Goddard încă nu mi-a zburat creierii.

— Pentru că vrea să-ţi aminteşti, a spus Rand. Vrea să ştii tot ce ţi-a făcut.

Rowan se simţea sincer amuzant. Goddard nu putea să se dezlănţuie cu totul pentru că memoria reconstruită a lui Rowan depozitată în creierul ascuns al Tunetului nu mai

fusese actualizată de când nu mai era în program. Aşadar, dacă Goddard îi provoca vreo leziune cerebrală, după regenerare, cea mai recentă amintire din mintea sa ar fi fost cum îl prinsese Secera Brahms. I s-ar fi şters din creier toate chinurile de pe urma lui Goddard, iar dacă uita că a suferit era ca şi cum nu suferise deloc.

Acum, uitându-se la Rand, se întreba câte suferise şi ea de pe urma lui Goddard. Bine, nu cât el, însă o vedea oricum nefericită. Suferindă. Tânjind după ceva. De-acum Tyger murise de mult, deşi era încă foarte prezent.

— La început am dat vina pe Goddard pentru ce i s-a întâmplat lui Tyger, a spus Rowan calm. Însă nu Goddard a luat hotărârea asta, ci tu.

— Te-ai întors împotriva noastră. Mi-ai frânt coloana. A trebuit să mă târăsc doar în mâini din capela aia incendiată.

— Mi-o plăteşti, a spus Rowan ţinându-şi furia în frâu. Înţeleg de ce mi-o plăteşti. Dar ţi-e dor de el, nu-i aşa? Ţi-e dor de Tyger.

Nu era o întrebare, ci o simplă observaţie.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Ba da, ştii.

Rowan s-a întrerupt, pentru efect.

— Măcar ai acordat imunitate familiei sale?

— N-a fost nevoie. Părinţii săi au renunţat la el cu mult înainte să împlinească optsprezece ani. Când l-am găsit, locuia singur.

— Măcar i-ai anunţat că a murit?

— De ce i-aş anunţa? s-a apărat Rand. De ce m-aş sinchisi de aşa ceva?

Rowan ştia că o pusese la colţ, şi deşi îi venea să se dea mare, s-a abţinut. Ca în orice partidă de Bokator, nu te lăudai după ce-ţi imobilizai adversarul. Îi cereai doar duşmanului răpus să se dea bătut.

— Cred că e groaznic să te uiţi la Goddard ştiind că nu pe el îl iubeşti acum.

Rand a îngheţat dintr-odată, ca un corp criogenat.

— O să te ducă gărzile înapoi, i-a spus ea la plecare. Şi

dacă mai încerci vreodată să te joci cu mintea mea, *eu* o să-ţi zbor creierii, nu Goddard.

• • •

Rowan a mai murit de încă şase ori înainte să se termine luptele. Nu l-a lăsat pe Goddard nici măcar o dată să câştige. Sigur, Goddard a fost pe punctul să câştige de mai multe ori, însă mintea lui nu reuşise încă să se conecteze cu totul la corp şi Rowan reuşea până la urmă să profite de asta.

— Vei îndura cea mai mare suferinţă dintre toate, i-a spus Goddard după ce l-au regenerat după ultima lui răbufnire de furie. Vei fi spicuit de faţă cu Marii Ucigaşi şi vei dispărea cu totul. Nu vei fi nici măcar o notă de subsol a istoriei, vei fi şters definitiv din ea. Va fi de parcă nici n-ai trăit vreodată.

— Înţeleg că pe tine te îngrozeşte perspectiva, i-a răspuns Rowan lui Goddard. Însă eu nu ţin neapărat să fiu buricul pământului. Nu mă deranjează deloc să dispar.

Goddard a tăcut, uitându-se la el cu un profund dezgust, ba chiar, o clipă, cu regret.

— Ai fi putut să te numeri printre cele mai măreţe seceri din lume, i-a spus Goddard. Ai fi putut să stai la dreapta mea, să redefinim împreună prezenţa noastră în lume.

A clătinat din cap.

— Nu există aproape nimic mai trist decât potenţialul ratat.

Rowan cu siguranţă că nu-şi atinsese potenţialul în destule privinţe, însă acum era prea târziu. Aşa alesese să trăiască. Tunetul îi acordase 39% şanse să schimbe lumea, aşa că poate nu alesese atât de rău. Acum avea să fie dus pe Endura, unde, dacă se întâmpla cum voia Goddard, urma să şi moară.

Însă ştia că avea să fie şi Citra de faţă.

Dacă nu-i mai rămânea nici o altă speranţă, măcar putea să se agaţe de gândul că s-ar putea s-o mai vadă o dată înainte să închidă ochii pentru totdeauna.

38

Trei reuniuni cruciale

La orice oră din zi sau din noapte, fie sunt implicat, fie monitorizez mai bine de 1,3 miliarde de interacţiuni umane. La data de 27 martie, Anul Păsării Răpitoare, etichetez trei ca fiind cele mai importante.

• • •

Prima este o discuţie la care nu asist deloc. Nu pot decât să deduc indirect despre ce este vorba. Are loc în oraşul San Antonio, în regiunea Texas. Blocul are şaizeci şi două de etaje, iar sus de tot este mansarda rechiziţionată de Secera Ayn Rand.

Nu am nicio cameră video în clădire, pentru a-mi respecta propriile reguli specifice regiunii. Însă camerele stradale surprind sosirea mai multor oameni de ştiinţă: ingineri, programatori, chiar şi un bine-cunoscut biolog marin. Presupun că Secera Goddard i-a convocat cu cine ştie ce pretext pentru a-i spicui. Tinde să elimine cât mai mulţi oameni care muncesc pentru mine în domeniul ştiinţelor, mai ales persoane din sfera aerospaţială. Anul trecut a spicuit câteva sute de oameni de la Laboratoarele de Cercetare a Propulsiei Magnetice, unde lucrau unii dintre cei mai capabili ingineri ai mei, dezvoltând metode de deplasare spaţială pe distanţe enorme. Chiar înainte, curmase viaţa unui geniu din domeniul hibernării prelungite, camuflându-şi actul prin spicuirea în masă a unui avion plin cu pasageri.

Nu pot să mă lansez în nicio acuzaţie, pentru că nu am dovezi, ci doar presupuneri bine fundamentate în ce priveşte motivaţia lui Goddard pentru toate spicuirile acestea. Tot aşa, nu am dovezi concrete că a survenit vreun delict în cazul dezastrelor petrecute în coloniile de pe Lună şi Marte sau în habitatul orbital distrus. Pomenesc doar faptul că Goddard e doar ultimul dintr-un lung şir de seceri care, uitându-se în sus, la cerul nopţii, nu văd

stelele, ci bezna care le înconjoară.

Mai multe ore la rând, aştept să se raporteze spicuiri în clădire, însă nimic. În schimb, la lăsarea serii, ies vizitatorii din clădire. Nu discută deloc între ei despre ce s-a petrecut la mansardă. Însă, judecând după chipurile lor crispate, ştiu că niciunul nu va dormi bine la noapte.

• • •

Cea de-a doua discuţie semnificativă are loc în oraşul estmerican Savannah, un municipiu în care am întreţinut scrupulos farmecul specific al zonei, datând din Era Mortalităţii.

O cafenea liniştită. Un separeu din fund. Trei seceri şi o asistentă de seceră. Cafea neagră, cafea neagră, cafea cu lapte, ciocolată caldă. Secerile s-au deghizat în haine obişnuite, pentru a ţine o întâlnire clandestină în văzul lumii.

Camerele video din cafenea tocmai au fost dezactivate de Secera Michael Faraday, pe care mai toată lumea îl crede mort prin autospicuire de mai bine de un an. Nu contează, nu sunt deloc orb aici, doar am un robot cu cameră care bea ceai la o masă mai îndepărtată. Nu are minte. Nu are conştiinţă. Nu are capacităţi computaţionale mai complicate decât acelea necesare mimării mişcărilor omeneşti. E o maşinărie simplă, construită cu un singur scop: să minimalizeze punctele oarbe, pentru a mă ajuta să servesc mai bine omenirea. Iar astăzi, pentru a servi omenirea, trebuie să ascult ce se discută la masa aceea.

— Mă bucur să te văd, Michael, spune Secera Marie Curie.

Am asistat la naşterea şi la prăbuşirea relaţiei romantice dintre cele două seceri, precum şi la prietenia ulterioară, pe care au construit-o de-a lungul multor ani.

— Şi eu pe tine, Marie.

Cam-botul nu stă cu faţa la cei patru. Nu are importanţă, oricum camerele nu sunt montate în ochi, ci are în jurul gâtului camere cât un vârf de ac, mascate de un văl transparent de piele artificială, care oferă permanent o perspectivă la trei sute şaizeci de grade. În trunchi are

microfoane multidirecţionale. Capul e doar un element decorativ protetic, umplut cu polistiren expandat pentru a nu-l năpădi insectele care trăiesc cu duiumul prin părţile acestea.

Faraday se întoarce spre Secera Anastasia. Îi zâmbeşte cu căldură. Părinteşte.

— Înţeleg că ucenica noastră a devenit o seceră de nădejde.

— Putem să fim mândri de ea.

Capilarele din pielea feţei Secerii Anastasia se dilată. Obrajii i se fac rozalii auzindu-le laudele.

— Ah, sunt nepoliticos, spune Faraday. Să v-o prezint pe asistenta mea.

Tânăra a stat liniştită şi politicoasă timp de două minute şi nouăsprezece secunde, îngăduindu-le secerilor să se bucure de mica reuniune. Acum întinde mâna şi o strânge pe a Secerii Curie.

— Bună, sunt Munira Atrushi.

Dă mâna şi cu Secera Anastasia, însă pare aproape distrată.

— Munira e din Israebia, de la Marea Bibliotecă. Mi-a fost un ajutor nepreţuit în cercetările mele.

— Ce fel de cercetări? întreabă Anastasia.

Faraday şi Munira şovăie. Apoi el răspunde:

— Istorice şi geografice – după care schimbă rapid subiectul, clar nesimţindu-se încă în stare să atace subiectul. Ei, Domul bănuieşte măcar că sunt în viaţă?

— Din câte ştiu eu, nu, răspunde Secera Curie. Deşi unii au sigur fantezii în care eşti tot printre noi.

Soarbe din cafeaua cu lapte, a cărei temperatură e, conform măsurătorilor mele, optzeci de grade Celsius. Mă tem că o să-şi opărească buzele, însă e grijulie.

— Ai fi luat conclavul ca din oală dacă ai fi apărut şi tu ca prin minune, cum a făcut Goddard. Sigur acum ai fi fost Mare Tăiş.

— O să fii un Mare Tăiş excelent, spune Faraday cu admiraţie în glas.

— Păi, spune Curie, mai e un obstacol până atunci.

— O să reuşeşti, Marie, o asigură Anastasia.

— Şi, spune Faraday, îmi închipui că pe tine o să te ia în serviciul ei prima.

Munira ridică din sprâncene, căci, evident, are unele dubii. Anastasia îi surprinde expresia.

— A treia, îl corectează Anastasia. Cervantes şi Mandela o să fie pe primul şi al doilea loc. La urma urmei, sunt doar o seceră novice.

— Şi, spre deosebire de Xenocrate, n-o să-mi pun oamenii pe drumuri, să se ocupe de tot felul de mărunţişuri, spune Curie.

Mă bucur că Secera Curie deja vorbeşte de parcă ar fi Marele Tăiş. Chiar dacă nu sunt în contact cu Domul, ştiu să recunosc un conducător vrednic. Xenocrate îşi făcea treaba şi atât. În vremurile noastre e nevoie de un om de excepţie. Nu cunosc rezultatele alegerilor, pentru că nu sunt conectat la serverul Domului, astfel că nu-mi rămâne decât să sper că fie voturile, fie ancheta vor fi în favoarea Secerii Curie.

— Deşi mă bucur mult să te văd, Michael, îmi închipui că nu e doar o reuniune prietenească, spune Secera Curie.

Se uită o clipă în jur, aruncând doar o scurtă privire omului care bea ceai aşezat câteva mese mai încolo. „Omul” se face doar că bea ceai acum, pentru că vezica internă e plină şi trebuie golită.

— Nu, nu e o simplă reuniune prietenească, recunoaşte Secera Faraday, şi îmi pare rău că te-am pus să vii tocmai aici, însă m-am gândit că am fi atras prea mult atenţia asupra noastră dacă ne întâlneam în MidMerica.

— Îmi place EstMerica, spune Curie, mai ales regiunile de coastă. Nu vin pe-aici aşa de des.

Aşteaptă, alături de Anastasia, ca Faraday să le explice motivul reuniunii. Chiar sunt curios cum o să treacă la subiectul pe care le-a chemat aici să-l discute. Ascult cu atenţie.

— Am descoperit ceva extraordinar, începe Faraday. O să credeţi că mi-am pierdut minţile când o să auziţi ce-o să vă zic, însă, credeţi-mă, nu mi le-am pierdut.

Apoi se întrerupe şi o lasă pe asistenta sa să continue:

— Munira, cum descoperirea îţi aparţine, eşti bună să le luminezi pe prietenele noastre?

— Desigur, Onorabile.

Şi le arată imaginea cu Oceanul Pacific brăzdat de rutele avioanelor. În ea se vede clar spaţiul peste care n-a trecut niciun avion. Pata aceea albă nu mă preocupă. N-a fost nevoie niciodată să trimit avioanele peste peticul acesta din largul oceanului, pur şi simplu pentru că existau alte rute mai bune, pe care se putea profita de vânturile cele mai puternice din zonă. Mă nelinişteşte doar că nu l-am observat niciodată.

Îşi expun teoria că acolo se află miticul Ţinut Nod şi sistemul de autoprotecţie lăsat de părinţii fondatori în caz că Domul eşuează.

— Nu e ceva garantat, explică Munira. Ştim sigur doar că există acest punct orb. Credem că fondatorii au programat Tunetul, chiar înainte să atingă conştiinţa de sine, să-i ignore existenţa. L-au ascuns de restul lumii. Nu putem decât să ghicim de ce.

Teoria nu mă tulbură câtuşi de puţin. Deşi ştiu că ar trebui. Mă tulbură cât de netulburat sunt.

— Mă scuzi, Michael, dar pe mine mă preocupă probleme mai arzătoare, îi spune Secera Curie. Dacă Goddard devine Marele Tăiş, va deschide o uşă pe care nu va mai reuşi nimeni s-o închidă la loc.

— Ar trebui să veniţi la Endura cu noi, Seceră Faraday, îl îndeamnă Anastasia. Marii Ucigaşi o să vă asculte.

Faraday desigur că refuză invitaţia, clătinând din cap.

— Marii Ucigaşi ştiu deja ce se petrece în lume şi au păreri care se bat cap în cap când vine vorba de direcţia în care ar trebui să o ia Domul.

Se întrerupe ca să se uite la harta încă întinsă în faţa lor.

— Dacă Domul se prăbuşeşte şi izbucneşte haosul, s-ar putea să nu-l mai poată salva decât sistemul de autoprotecţie al părinţilor fondatori.

— Nici măcar nu ştim ce fel de sistem e ăsta! îi atrage Anastasia atenţia.

— Putem să aflăm cumva, îi răspunde Faraday.

Acum, inima Secerii Curie începe să bată cu optzeci şi patru de bătăi pe minut în loc de şaptezeci şi două, ca înainte, cel mai probabil ca urmare a unui val de adrenalină.

— Dacă o bucăţică de lume a stat ascunsă cu secolele, cine ştie ce-o să găseşti acolo. N-o să se afle sub controlul Tunetului, aşa că se prea poate să fie periculoasă, chiar mortală, şi n-o să ai în zonă niciun centru de regenerare care să te aducă înapoi dacă mori.

Făcând o paranteză, mă bucur că Secera Curie vede în perspectivă şi îşi dă seama că absenţa mea din zona aceea constituie un pericol. Deşi eu unul nu văd pericolul. Nu mi se pare nimic problematic. Ar trebui să mi se pară. Îmi propun să-mi dedic destul timp din intervalul de procesare a datelor analizării acestei nepăsări neobişnuite.

— Da, ne-am gândit că va fi periculos, recunoaşte Munira. De aceea mergem mai întâi în vechiul District Columbia.

Secera Curie îşi schimbă iar întreaga fiziologie când aude de vechiul District Columbia. Acolo şi-a înfăptuit cele mai celebre spicuiri, înainte să împart Merica de Nord în mai multe regiuni mai uşor de administrat. Deşi nu i-am cerut să intervină pentru a îndepărta ce mai rămăsese din guvernul muritor corupt, nu pot să neg că mi-a uşurat munca.

— De ce mergeţi acolo? îi întreabă ea fără să-şi ascundă dezgustul. Au mai rămas doar ruine şi lucruri de care mai bine nu ne mai amintim.

— Mai mulţi istorici din D.C. se ocupă de vechea Bibliotecă a Congresului, explică Munira. Are tomuri materiale, în care se găsesc, poate, informaţii care nu se află în creierul ascuns.

— Am auzit că mişună necuraţi pe acolo, spune Anastasia.

Munira se uită semeaţă la ea.

— Nu sunt eu seceră, însă pe vremuri am fost ucenica Secerii Ben-Gurion. Ştiu să mă port cu necuraţii.

Secera Curie îşi lasă mâna pe a lui Faraday, făcându-i pulsul să accelereze puţin.

— Aşteaptă, Michael, îl imploră ea. Aşteaptă până după anchetă. Dacă totul merge cum am sperat, pot să aranjez o expediţie oficială spre punctul orb. Dacă nu merge, pot să vin cu tine în misiune, doar n-o să rămân în Dom atâta timp cât e Goddard la conducere.

— Nu mai putem aştepta, Marie, spune Faraday. Mă tem că Domul se confruntă cu tot mai multe probleme zi de zi, nu doar în MidMerica, ci pretutindeni. În Australia-de-Sus, secerile din noua ordine şi-au luat numele de Ordinul celor Două Tăişuri şi acaparează tot mai multă putere. În Transsiberia, Domul se fărâmiţează în şase facţiuni adverse şi în Domul chilargentinian, oricât ar nega ei, stă să izbucnească un război intern.

Şi eu am dedus toate aceste lucruri din cele văzute şi auzite. Mă bucur că a mai observat cineva tabloul de ansamblu global şi ce ar putea însemna.

Acum îmi dau seama că Anastasia e nehotărâtă, sfâşiată între poziţiile celor doi mentori ai ei.

— Dacă secerile fondatoare au hotărât că e cel mai bine să şteargă locul acela din memoria tuturor, poate ar trebui să le respectăm decizia.

— Au vrut să-l ascundă, intervine Munira, însă n-au intenţionat să-l şteargă cu totul din lume!

— Nu ştii ce-au gândit părinţii fondatori! îi dă Anastasia replica.

E clar că niciuna nu are răbdare cu cealaltă, ca două surori care concurează pentru atenţia părinţilor. Un chelner se apucă să strângă ceştile goale fără să ceară voie, ceea ce o distrage o clipă pe Secera Curie. E obişnuită să fie tratată mult mai respectuos de atât, însă în hainele ei simple şi cu pletele argintii strânse în coc, e doar o simplă clientă.

— Văd că n-avem cum să te convingem să nu pleci în călătoria asta, spune Secera Curie după ce pleacă ospătarul. Atunci ce anume vrei de la noi, Michael?

— Îmi doresc doar să ştiţi, atât, îi spune el. Numai voi o

să ştiţi despre descoperirea noastră… şi unde ne-am dus.

Ceea ce, desigur, nu e tocmai adevărat.

• • •

Cea de-a treia discuţie nu e atât de semnificativă pe plan mondial, însă mie mi se pare extrem de importantă.

Are loc într-o mănăstire tonistă situată exact în mijlocul MidMericii. Am camere şi microfoane montate discret în toată abaţia. Deşi toniştii resping secerile, pe mine nu mă evită, pentru că le apăr dreptul de a exista într-o lume în care marea majoritate îşi doresc să nu existe deloc. Deşi îmi vorbesc mai puţin decât restul, ştiu că le sunt alături dacă şi când au nevoie de mine.

Azi vine o seceră în vizită la mănăstire. Nu e niciodată a bună când se întâmplă aşa ceva. A trebuit să fiu martor la masacrul înfăptuit de Secera Goddard şi discipolii săi la o mănăstire tonistă la începutul Anului Capibarei, când au murit peste o sută de tonişti. N-am putut decât să mă uit, până când, din fericire, mi s-au topit camerele în flăcări. Sper doar că incidentul de faţă e de altă natură.

Secera respectivă este Onorabila Seceră Cervantes, care pe vremuri ţinea de Domul Franco-Iberian. A plecat de acolo acum câţiva ani şi s-a alăturat MidMericii. Îmi dă speranţe că nu e vorba de o spicuire, căci s-a mutat tocmai din cauza spicuirii toniştilor.

Nu-l întâmpină nimeni sub colonada lungă de cărămidă pe unde se intră în mănăstire. Îmi rotesc camerele ca să-l urmăresc – secerile numesc manevra asta „salutul mut” şi s-au învăţat să n-o bage în seamă.

Merge mai departe, de parcă ar fi sigur unde vrea să ajungă, deşi nu ştie de fapt – e un manierism obişnuit de-al secerilor. Aşa dă peste centrul pentru vizitatori, unde, la birou, stă un tonist pe nume fratele McCloud, ca să întindă broşuri şi să-şi exprime empatia pentru sufletele pierdute care rătăcesc, căutându-şi în abaţie sensul vieţii. Materialul maro-nisipiu al robei pe care o poartă Secera Cervantes seamănă mult cu pânza de sac de culoarea mâlului în care sunt îmbrăcaţi toniştii. Aşa măcar nu le lasă o impresie atât de proastă.

Deşi fratele McCloud îi salută întotdeauna cu o căldură prietenească pe cetăţenii de rând, cu secerile nu se poartă deloc aşa, mai ales că ultima pe care a întâlnit-o i-a rupt braţul.

— Declară-ţi intenţiile aici.

— Îl caut pe Greyson Tolliver.

— Îmi pare rău, nu e nimeni cu numele acesta aici.

Cervantes oftează.

— Jură pe timbrul Marii Rezonanţe, spune el.

Fratele McCloud şovăie.

— Nu trebuie să fac nimic doar pentru că-mi spui tu.

— Aşa deci, spune Secera Cervantes, din faptul că refuzi să juri pe Marea Rezonanţă înţeleg că mă minţi. Acum putem să procedăm în două feluri. Putem să ne chinuim amândoi mult şi bine până dau de Greyson Tolliver sau poţi să mă conduci pur şi simplu la el. Varianta A o să mă enerveze, aşa că s-ar putea să spicuiesc unul, doi dintre ai voştri pentru deranj. Varianta B este ideală pentru toată lumea implicată în povestea asta.

Fratele McCloud şovăie din nou. Ca tonist, nu e obişnuit să hotărască singur ce să facă. Din câte am observat, unul din avantajele traiului de tonist este că alţii iau marea majoritate a deciziilor în numele tău şi aşa poţi să trăieşti fără cine ştie ce stres.

— Aştept, spune Cervantes. Tic-tac.

— Fratele Tolliver a primit azil religios aici, spune în sfârşit fratele McCloud. Nu ai dreptul să-l spicuieşti.

Cervantes oftează iar.

— Nu, îl corectează el, nu am dreptul să-l scot cu forţa, însă, dacă nu are imunitate, pot să-l spicuiesc fără probleme dacă de-asta am venit aici.

— Şi de-asta ai venit aici? îl întreabă fratele McCloud.

— Nu te priveşte pe tine. Adu-mi-l odată pe „fratele Tolliver” ăsta, altfel o să-i spun vicarului vostru că mi-ai dezvăluit armoniile secrete ale sectei voastre.

Ameninţarea îl lasă pe fratele McCloud buimac şi îngrozit. Pleacă în grabă şi se întoarce cu vicarul Mendoza, care îl ameninţă şi el la rândul lui, Cervantes îi răspunde

pe măsură şi, când se dumiresc că n-au cum să scape de el, vicarul Mendoza spune:

— O să-l întreb dacă e dispus să te primească. Dacă da, o să te duc la el. Dacă nu, o să ne dăm viaţa ca să-l apărăm, dacă e nevoie.

Vicarul Mendoza pleacă şi se întoarce peste câteva minute.

— Urmează-mă, spune el.

Greyson Tolliver aşteaptă să vină secera în cea mai mică dintre cele două capele din incinta mănăstirii. Este menită cugetărilor personale, aşa că are la altar o furcă şi un vas mai mici de apă primordială.

— Ne găseşti afară la uşă, frate Tolliver, spune vicarul, oricând ai nevoie de noi.

— Bine, vă strig dacă e nevoie, spune Greyson, care pare nerăbdător să înceapă discuţia.

Pleacă închizând uşa după ei. Îmi mişc foarte lent camera de la capătul capelei, ca să nu le tulbur întrevederea cu vreun bârâit mecanic enervant.

Cervantes se duce la Greyson, care îngenunchează în al doilea rând de scaune al micuţei capele. Nici măcar nu se întoarce să se uite la seceră. Greyson nu şi-a păstrat vreo modificare corporală, şi părul înnegrit artificial i-a fost ras, iar acum i-a crescut la loc, într-o tunsoare scurtă.

— Dacă ai venit să mă spicuieşti, dă-i bătaie, spune el. Şi încearcă să nu verşi sânge, ca să nu aibă ce curăţa după mine.

— Ce atâta zor să laşi lumea asta?

Greyson nu răspunde la întrebare. Cervantes se prezintă şi se aşază lângă el, fără să-i spună încă de ce-a venit. Poate vrea mai întâi să vadă dacă Greyson Tolliver e demn de atenţia lui.

— M-am documentat despre tine, spune Cervantes.

— Ai găsit ceva interesant?

— Ştiu că Greyson Tolliver nu există. Ştiu că numele tău adevărat este Slayd Bridger şi că ai declanşat un accident în care un autobuz a căzut de pe un pod.

Greyson începe să râdă.

— Deci mi-ai descoperit sumbra istorie secretă, spune el fără să se sinchisească să-l convingă pe Cervantes că se înşală. Bravo ţie.

— Ştiu că ai fost cumva implicat în conspiraţia care a încercat să le lichideze pe Secerile Anastasia şi Curie, spune Cervantes, şi că Secera Constantin răscoleşte toată zona cu fundul în sus ca să te găsească.

Greyson se întoarce pentru prima dată spre el.

— Atunci nu lucrezi pentru el?

— Nu lucrez pentru nimeni, spune Cervantes. Lucrez pentru omenire, ca toate secerile.

Apoi se întoarce să se uite la furca de argint care se conturează pe altarul din faţa lor.

— În Barcelona mea natală, toniştii sunt mult mai puşi pe rele decât cei de aici. Au tendinţa să atace seceri, silindu-ne să-i spicuim. Îmi tot făceam norma cu tonişti pe care n-aveam niciun chef să-i spicuiesc, iar aşa nu mai apucam să decid pentru mine. E unul din motivele pentru care am venit în MidMerica, deşi de la o vreme mă întreb dacă n-o să ajung să-mi regret hotărârea.

— De ce-ai venit încoace, Onorabile? Dacă voiai să mă spicuieşti, ai fi făcut-o deja.

— Am venit, spune în sfârşit Cervantes, pentru că mi-a zis Secera Anastasia să vin.

Mai întâi, Greyson pare mulţumit, însă îl cuprinde repede ranchiuna. Pare tare ursuz de la o vreme. N-am intenţionat niciodată să-l abandonez.

— E prea prinsă ca să vină să mă vadă chiar ea?

— Într-adevăr, îi răspunde Cervantes. E prinsă până-n gât în problemele Domului, spune el, însă nu mai intră în detalii.

— Ei bine, sunt aici, în viaţă, printre oameni cărora chiar le pasă de bunăstarea mea.

— Am venit să-ţi ofer cale liberă până în Amazonia, îi spune Cervantes. Se pare că Secera Anastasia are acolo un prieten care poate să-ţi ofere o viaţă mult mai bună decât o să găseşti în rândurile toniştilor.

Greyson se uită prin capelă cât digeră oferta. Apoi îi

răspunde cu următoarea întrebare retorică:

— Zice cineva că vreau să plec?

Cervantes rămâne mirat.

— Vrei să zici că preferi să fredonezi aici câte zile oi mai avea în loc să evadezi spre un loc mai sigur?

— E enervant să intonezi atâta, recunoaşte Greyson, însă m-am obişnuit cu tot ritualul ăsta. Şi oamenii sunt drăguţi.

— Da, oamenii fără creier pot fi tovarăşi agreabili.

— Ideea e că printre ei mă simt acasă. Nu m-am mai simţit niciodată aşa. Aşa că da, pot să vocalizez pe tonul lor şi să îndeplinesc toate ritualurile lor caraghioase pentru că îmi oferă ceva de valoare.

— Poţi să trăieşti în minciună? pufneşte Cervantes.

— Doar dacă mă simt fericit aşa.

— Şi te simţi?

Greyson se gândeşte. Mă gândesc şi eu cu el. Eu nu pot să-mi trăiesc decât adevărul. Mă întreb dacă mi-aş îmbunătăţi configuraţia emoţională dacă aş trăi în minciună.

— Vicarul Mendoza crede că pot să-mi găsesc fericirea în sânul lor. După ce am făcut atâtea grozăvii – accidentul cu autobuzul şi tot –, cred că merită să încerc.

— N-am cum să te conving să te răzgândeşti?

— Nu, spune Greyson părând mai hotărât decât înainte. Consideră că te-ai achitat de misiunea ta. I-ai promis Secerii Anastasia că o să-mi oferi posibilitatea de a ajunge într-un loc mai sigur. Ai făcut-o deja. Acum poţi să pleci.

Cervantes se ridică în picioare, netezindu-şi roba.

— Atunci la revedere, domnule Bridger.

Cervantes iese, împingând zdravăn uşile masive de lemn, ca să fie sigur că-i doboară la pământ pe vicar şi pe fratele McCloud, care trag cu urechea la intrare.

După plecarea lui Cervantes, vicarul intră să vadă ce face Greyson, însă acesta îl îndeamnă să plece, asigurându-l că totul e în regulă.

— Am nevoie de un răgaz de gândire, îi spune el vicarului, care zâmbeşte.

— Ah. În jargonul tonist, înseamnă „Lasă-mă naibii în pace”, spune vicarul Mendoza. Poţi să încerci şi „Doresc să meditez la rezonanţă”. Funcţionează la fel de bine.

Îl lasă pe Greyson singur, închizând uşile capelei. Focalizez mai bine imaginea pe Greyson după plecarea vicarului, sperând să-i citesc ceva pe faţă. Nu am cum să citesc gândurile. Aş putea să dezvolt o tehnologie cu scopul ăsta, însă, prin natura lucrurilor, aşa ceva se înscrie în sfera violării vieţii personale. Însă în asemenea clipe îmi doresc să pot să fac mai mult decât să observ. Mi-aş dori să pot să comunic în intimitate.

Atunci, Greyson începe să vorbească. Cu mine.

— Ştiu că priveşti, spune el în capela goală. Ştiu că asculţi. Ştiu că ai văzut tot ce mi s-a întâmplat în ultimele luni.

Se întrerupe. Rămân tăcut. Nu e alegerea mea.

Închide ochii, din care acum îi picură lacrimile, şi, cu o disperare soră cu rugăciunea, mă imploră.

— Te rog, zi-mi că eşti încă cu mine, se roagă el. Trebuie să ştiu neapărat că nu m-ai uitat. Te rog, Tunete…

Însă pe cartea de identitate încă îi luceşte N-ul roşu. Statutul de necurat nu poate fi revocat decât peste minimum patru luni şi nu am cum să-i răspund. Mă obligă propriile mele legi.

— Te rog, imploră el, iar lacrimile i-au copleşit cu totul nanitele emoţionale, care nu mai fac faţă suferinţei sale. Te rog, dă-mi un semn. Atât îţi cer. Doar un semn că nu m-ai părăsit.

Atunci îmi dau seama că, deşi legea îmi interzice să comunic direct cu necuraţii, nu există nicio lege împotriva semnelor şi minunilor.

— Te rog… imploră el.

Astfel că îi fac pe plac. Pătrund în reţeaua electrică şi înăbuş luminile. Nu doar în capelă, ci în toată Wichita. Luminile oraşului pâlpâie 1,3 secunde. Numai de dragul lui Greyson Tolliver. Ca să-i dovedesc fără niciun dubiu cât de mult îmi pasă şi cât de tare m-ar durea inima să ştiu câte a îndurat, dacă aş avea o inimă capabilă de un asemenea

defect.

Însă Greyson Tolliver nu ştie. Nu vede... pentru că îşi ţine ochii prea strâns închişi ca să vadă că mai există altceva pe lume decât propriile chinuri.

PARTEA A ŞASEA
Endura şi Ene

Insula Inimii Îndurătoare – Endura, cum i se mai spune – este o capodoperă a ingineriei omeneşti. Şi când zic „omeneşti”, vorbesc la propriu. Deşi a fost construită cu tehnologii inventate de mine, a fost proiectată şi clădită în întregime de mâna omului, fără intervenţia mea. Presupun că Domul ţinea la mândria lui, dorindu-şi să creeze singur această minune a lumii.

Şi, cum era şi de aşteptat, este un monument închinat orgoliului colectiv al Domului. Ceea ce nu e neapărat rău. Arhitectura animei – acele construcţii concepute în vatra patimilor biologice – are farmecul ei. Au o sensibilitate îndrăzneaţă, incredibil de impunătoare, chiar dacă lezează cumva gusturile.

Insula plutitoare plasată în Atlantic, la sud-est de Marea Sargaselor, la mijlocul distanţei dintre Africa şi Merici, e mai degrabă un receptacul masiv decât o formă geografică. Are o structură circulară, cu diametrul de patru kilometri, înţesată de turnuri sclipitoare, parcuri înverzite şi construcţii acvatice extraordinare. De sus seamănă cu simbolul Domului: ochiul privind fără să clipească printre lamele lungi şi arcuite.

Pe Endura nu am nicio cameră. Lucru intenţionat, o consecinţă necesară a Separării Secerii de Stat. Deşi am camere flotante în tot Atlanticul, cele mai apropiate se află la patruzeci de kilometri de malurile Endurei. Văd insula de la distanţă. Aşadar, despre Endura nu ştiu cu adevărat decât ce vine până aici şi ce pleacă de aici.

Tunetul

39

O cameră cu vedere la prădători

Secerile Anastasia şi Curie au sosit pe una dintre aeronavele de lux ale Domului, dotată cu tot felul de aparatură scumpă, aducând mai degrabă cu o vilă tubulară decât cu un avion.

— E un cadou de la un fabricant de aeronave, a explicat Secera Curie. Domul are până şi avioane primite pe gratis.

Când se apropiau, nava a executat un arc deasupra insulei plutitoare şi Anastasia s-a minunat de peisaj. Se vedeau numai grădini superbe, cristale sclipitoare şi clădiri lucioase albe, de culoarea titanului. În mijlocul insulei era o lagună circulară imensă, deschisă spre mare. „Ochiul” insulei. Acolo soseau transportoarele subacvatice şi pretutindeni se vedeau numai ambarcaţiuni de plăcere. În mijlocul ochiului, tăiat de restul, se afla complexul Consiliului Mondial al Secerilor, care comunica prin trei poduri cu uscatul.

— Arată şi mai impunător decât în imagini, a comentat Anastasia.

Secera Curie s-a aplecat să se uite şi ea pe geam.

— Am fost de-atâtea ori aici, şi totuşi mă minunez de fiecare dată de Endura.

— De câte ori ai mai fost?

— De vreo douăsprezece ori. Mai mult în concediu. Cât suntem aici nu se uită nimeni ciudat la noi. Nu se teme nimeni de noi. Nu ajungem automat în centrul atenţiei când intrăm pe uşă. Pe Endura putem să fim din nou oameni.

Deşi Secera Anastasia bănuia că şi pe Endura Marea Doamnă a Morţii era un soi de celebritate. Cel mai înalt turn, i-a explicat Secera Curie, situat ceva mai departe de restul, singur pe un deal era Turnul Fondatorului.

— Acolo se află Muzeul Domului, unde ţin Seiful cu Relicve şi Viitoruri şi chiar inima după care şi-a luat insula

numele.

Însă şi mai impresionante erau cele şapte turnuri identice, situate la distanţe egale în jurul ochiului din mijlocul insulei. Câte unul pentru fiecare Mare Ucigaş din Consiliul Mondial al Secerilor, cu subalternii şi personalul extins. Reşedinţa Domului era o reţea birocratică încâlcită, ca şi Autoritatea de Interfaţă, doar că nu-l aveau pe Tunet să mişte rotiţele fără probleme, iar asta însemna că elaborau legile iute ca melcul şi erau mereu decalaţi cu multe luni. Doar cele mai arzătoare chestiuni ajungeau în capul listei – cum era şi ancheta privind alegerile midmericane. Anastasia se umfla un pic în pene că reuşise să stârnească atâta vâlvă, încât să necesite atenţia neîntârziată a Consiliului Mondial al Secerilor. Iar pentru consiliu, dacă aşteptai doar trei luni, te mişcai cu viteza luminii.

— Endura e deschisă tuturor secerilor şi invitaţilor lor, i-a spus Secera Curie. Ai putea să-ţi muţi familia aici dacă vrei.

Pe Anastasia a luat-o durerea de cap când a încercat să şi-i imagineze pe părinţii ei şi pe Ben trăind într-un oraş de seceri.

După aterizare, au fost întâmpinaţi de Secera Seneca, primul din subordinea lui Xenocrate, a cărui robă de un grena mohorât contrasta cu toate culorile de pe fundal. Anastasia s-a întrebat câte seceri midmericane adusese Xenocrate cu el. Avea nevoie de cel puţin trei subalterni. Dar dacă numea prea mulţi, se crea o nevoie imensă de ucenici, ceea ce putea declanşa un nou val de seceri din noua ordine.

— Bun venit pe Insula Inimii Îndurătoare, le-a spus Seneca fără niciun strop de entuziasm, cum îi stătea în obicei. O să vă conduc la hotel.

Ca tot restul insulei, hotelul era ultimul răcnet, cu podelele din malahit verde lustruit, un turn de cristal pe post de hol de recepţie şi un personal numeros, care le stătea la dispoziţie pentru a le satisface orice nevoie.

— Mai că-mi aminteşte de Oraşul de Smarald, a

comentat Anastasia amintindu-şi o poveste din Era Mortalităţii.

— Da, a spus Secera Curie cu un zâmbet ghiduş. Şi eu mi-am colorat odată ochii pentru a fi în ton cu roba.

Seneca le-a scutit de recepţie, unde se formase o coadă de seceri nerăbdătoare venite în concediu şi o seceră enervată, îmbrăcată într-o robă de pene albe, spumega împotriva personalului incompetent, care se părea că nu-i satisfăcuse toate nevoile suficient de rapid. Unele seceri nu se simţeau bine când nu se aflau automat în centrul atenţiei.

— Pe aici, a spus Seneca. O să trimit un băiat de serviciu să vă ia bagajele.

Ajunsă aici, Anastasia a observat ceva ce nu se impusese cu totul în atenţia ei de când sosise. A devenit conştientă de acest lucru abia când a auzit un copilaş care aştepta cu familia la lifturi. Întorcându-se spre mama lui, acesta i-a arătat cu degetul uşile unui lift.

— Ce înseamnă „defect”?

— Înseamnă că liftul nu merge.

Însă băiatul nu reuşea să înţeleagă aşa ceva.

— Cum se poate să nu meargă liftul?

Mama n-a ştiut ce să-i răspundă, aşa că i-a distras atenţia cu o gustărică.

Atunci, Anastasia şi-a amintit cum sosiseră. Cum se rotise avionul de mai multe ori înainte să aterizeze – avea de-a face cu sistemul de control al aeronavelor. Apoi observase că maşina comună din faţa terminalului era zgâriată într-o parte. Nu mai văzuse aşa ceva. Plus coada de la recepţie. Auzise un recepţioner spunând că „aveau probleme” cu calculatorul unde înregistrau cazările. În lumea pe care o cunoştea Anastasia, totul mergea pur şi simplu. Doar se ocupa Tunetul. Nu vedeai nicăieri vreo plăcuţă cu „defect”, pentru că, de cum se defecta ceva, trimitea o echipă să-l repare. Nimic nu rămânea defect suficient de mult încât să necesite o plăcuţă.

— Care seceră eşti tu? a întrebat băieţelul, deşi, din cauza accentului său, pronunţase „seeră”.

Probabil era din regiunea Texas, şi-a spus Anastasia, deşi accentul acela tărăgănat şi prietenos se mai întâlnea şi prin unele părţi ale EstMericii.

— Sunt Secera Anastasia.

— Unchiu-meu e Onorabila Seeră Howard Hughes, a anunţat-o el. Aşa că avem imunitate! A venit la un simponion unde îi învaţă cum se spicuieşte ca lumea cu un „cuţit” de vânătoare.

— Simpozion, l-a corectat încet mama lui.

— N-am folosit decât o dată cuţitul de vânătoare, i-a spus Anastasia.

— Păi, să-l foloseşti mai des, i-a spus băiatul. Are vârf cu tăiş dublu. Foarte eficace.

— Da, l-a aprobat Secera Curie. Clar e mai eficace decât lifturile astea.

Băiatul a început să-şi vânture mâinile prin aer, de parcă ar fi mânuit un cuţit.

— Vreau să mă fac şi eu seeră! a spus el, ceea ce însemna că n-o să ajungă niciodată.

Asta dacă nu preluau secerile din noua ordine controlul regiunii în care locuia.

Când a sosit un lift, Anastasia a dat să se urce, însă Secera Seneca a oprit-o.

— Acela urcă, i-a spus el sec.

— Nu urcăm?

— Evident că nu.

S-a uitat la Secera Curie, care nu părea deloc surprinsă.

— Deci ne cazează la subsol?

Secera Seneca a pufnit auzind-o, fără să se mai obosească să-i răspundă.

— Uiţi că suntem pe o insulă plutitoare, i-a atras Secera Curie atenţia. O treime din oraş se află sub nivelul mării.

Apartamentul lor se afla la subnivelul şapte, având o fereastră până în tavan, pe care se vedeau o mulţime de peşti tropicali coloraţi ţâşnind în toate părţile.

Priveliştea era uimitoare, blocată însă de o siluetă care se postase în faţa ferestrei.

— Ah, aţi ajuns! a spus Xenocrate venind să le

întâmpine.

Nici Secera Curie, nici Anastasia nu îl ştiau îndeaproape pe fostul Mare Tăiş. Anastasia nu-l iertase niciodată de tot pentru acuzaţia că îl omorâse pe Secera Faraday, însă avea nevoie să se poarte diplomatic, aşa că ranchiuna trecea pe locul doi.

— Nu ne aşteptam să ne întâmpini în persoană, Slăvită Excelenţă, i-a spus Secera Curie.

A dat mâna cu ele în felul lui călduros, cu amândouă mâinile.

— Da, păi, n-ar da deloc bine să veniţi să mă vedeţi la birou. Aşa ar părea că vă favorizez în chestiunea Marelui Tăiş midmerican.

— Dar sunteţi aici, i-a atras Anastasia atenţia. Înseamnă că ne sprijiniţi în anchetă?

— Vai, a oftat Xenocrate, Supremul Tăiş Kahlo mi-a cerut să mă retrag. Crede că nu pot fi imparţial şi mă tem că are dreptate.

S-a întrerupt o clipă să o privească pe Secera Curie, timp în care părea să fi coborât de tot garda. Chiar părea sincer.

— Noi doi poate că nu ne-am înţeles tot timpul, Marie, însă e limpede că Goddard va fi un dezastru pentru toată lumea. Chiar sper să aveţi succes în ancheta pe care aţi solicitat-o şi, cu toate că nu pot să votez, o să vă ţin pumnii.

Ceea ce, a observat Anastasia, nu le încălzea cu nimic. Nu-i cunoştea pe ceilalţi şase Mari Ucigaşi decât din ce aflase de la Secera Curie. Doi priveau cu ochi buni idealurile noii ordini, doi se opuneau şi doi erau imprevizibili. Chiar nu se ştia cum o să se termine ancheta.

Anastasia le-a întors spatele celor două seceri, absolut fermecată de privelişte. Era o imagine plăcută, care îi distrăgea atenţia de la prezent. Ce drăguţ ar fi să fie şi ea un peştişor care nu-şi vedea decât de propria supravieţuire şi de bancul în care se pierdea. Să fie doar o părticică dintr-un tot, nu un individ izolat, într-o lume devenită ostilă.

— Impresionant, nu? a spus Xenocrate venind lângă ea. Endura e un recif imens de corali artificiali, flora şi fauna oceanului e inculcată cu nanite pe o rază de 40 de kilometri în jur şi aşa putem să le controlăm.

A luat o tabletă de pe perete.

— Fii atentă.

A tastat de câteva ori şi peştişorii coloraţi s-au dat la o parte ca o cortină. Într-o clipă, oceanul din faţa lor s-a umplut de meduze care se ondulau dincolo de geamul imens, o privelişte înşelător de liniştitoare.

— Poţi să schimbi cum vrei peisajul viu, i-a spus Xenocrate întinzându-i tableta. Poftim, încearcă.

Anastasia a luat tableta şi a trimis meduzele la plimbare. Apoi a găsit ce căuta în lista de opţiuni. Un rechin de recif a venit spre ei, apoi încă unul şi încă unul, până la refuz. Un rechin-tigru mai mare decât restul a punctat scena, uitându-se rece la ele prin geam, în trecere.

— Poftim, a spus Anastasia. Aduce ceva mai bine cu situaţia în care ne aflăm.

Marele Ucigaş Xenocrate nu s-a arătat amuzat.

— N-o să te acuze nimeni vreodată de optimism, domnişoară Terranova, i-a spus el, adresându-i-se pe numele de la naştere drept insultă discretă.

A întors spatele rechinilor de pe fundal.

— Ne vedem mâine, la anchetă. Până atunci, v-am aranjat un tur al oraşului şi diseară aveţi două locuri excelente la operă. *Aida,* cred.

Deşi nici Anastasiei, nici lui Marie nu le ardea de aşa ceva, nu i-au refuzat oferta.

— Poate ne prinde bine o zi de distracţii, a spus Marie după plecarea lui Xenocrate.

Apoi a luat tableta din mâinile Anastasiei şi a alungat peştii de pradă.

• • •

După ce le-a lăsat pe Secerile Anastasia şi Curie, Slăvita Sa Excelenţă, Marele Ucigaş Xenocrate, îşi cerceta domeniul de la mansarda sa cu pereţi şi acoperiş de sticlă, din vârful turnului nordmerican, pe care-l primise când

fusese ridicat la rangul de Mare Ucigaş. Făcea parte din ansamblul celor şapte locuinţe situate în vârful turnurilor Marilor Ucigaşi care înconjurau ochiul din mijlocul Endurei. În adâncurile ochiului soseau şi plecau submarine de lux, taxiurile acvatice duceau lumea dintr-o parte în alta şi ambarcaţiunile de plăcere tăiau apa încolo şi-ncoace. Chiar vedea o seceră în concediu, încă în robă, pe un jet ski, ceea ce nu era o idee prea bună. Materialul se umfla ca o paraşută, săltându-l de pe jet ski şi lăsându-l apoi în apă. Ce idiot. Gemea domul de idioţi. Or fi avut ei darul înţelepciunii, însă duceau mare lipsă de bun-simţ.

Soarele îl bătea din plin prin acoperişul de sticlă, aşa că Xenocrate l-a pus pe valet să acţioneze storurile. Transperantele care blocau lumina soarelui nu mai funcţionau şi era aproape imposibil să găseşti un meşter, chiar dacă erai Mare Ucigaş.

— Se întâmplă doar de curând aşa ceva, i-a spus valetul. Cam de când aţi sosit dumneavoastră nimic nu mai merge cum ar trebui.

De parcă flagelul defecţiunilor era din vina lui Xenocrate.

Moştenise valetul de la Marele Ucigaş Hemingway. Doar secerile din subordinea lui Hemingway erau obligate să se spicuiască împreună cu el, personalul de serviciu se menţinea. Aşa se crea impresia de continuitate, deşi Xenocrate avea de gând să-i înlocuiască încet-încet pe toţi, ca să nu mai trăiască cu senzaţia că-l comparau tot timpul cu fostul lor şef.

— Mi se pare ridicol că acoperişul locuinţei trebuie să fie tot de sticlă, a comentat Xenocrate – şi nu pentru prima oară. Mă simt expus privirilor tuturor pasagerilor din aeronave şi ale zburătorilor cu propulsoare în spate.

— Da, însă acoperişurile de cristal ale turnurilor sunt tare frumoase, nu?

Xenocrate a scos un „hmm”.

— Frumosul nu ar trebui să se subordoneze utilului?

— Nu şi în Dom, i-a replicat valetul.

Aşadar, Xenocrate ajunsese în vârful strălucitor al lumii.

Îşi văzuse cu ochii ambiţiile de-o viaţă. Însă se trezea încă plănuindu-şi succesele viitoare. Într-o zi avea să ajungă Supremul Tăiş al lumii. Chiar dacă ar fi trebuit să aştepte până se spicuiau toţi ceilalţi Mari Ucigaşi.

Chiar şi în rangul său nou şi înalt, avea un sentiment al umilităţii la care nu se aşteptase. Din cea mai puternică seceră din MidMerica, ajunsese secera novice a Consiliului Mondial şi, chiar dacă cei şase Mari Ucigaşi îl aprobaseră în post, nu însemna că erau gata să-l trateze ca pe egalul lor. Chiar şi la acest nivel înalt trebuia să se supună şi să câştige respectul altora.

De pildă, în ceremonia de confirmare, a doua zi după ce Secera Hemingway se spicuise cu tot cu subordonaţii săi, Supremul Tăiş Kahlo îi spusese degajată lui Xenocrate, de faţă cu restul Marilor Ucigaşi:

— Cred că te stânjeneşte să porţi atâta material, a comentat ea uitându-se la roba lui. Mai ales aici, lângă tropice.

Apoi a adăugat cât se poate de sobră:

— Ai face bine să mai dai jos din el.

Bineînţeles că nu-i sugera să se îmbrace mai subţire, ci era un apropo la cantitatea de material care-l acoperea. S-a făcut roşu ca racul auzindu-i comentariul, iar Supremul Tăiş a râs văzându-l.

— Arăţi ca îngeraşii din tablouri, Xenocrate, a spus ea.

Seara, a pus un tehnician de sănătate să-i regleze nanitele pentru a-i accelera mult metabolismul. În calitate de Mare Tăiş al MidMericii, căutase intenţionat să menţină o greutate impresionantă. Îi dădea un aer impunător, lăsând şi mai tare impresia de om care îşi depăşea propria condiţie. Însă aici, printre Marii Ucigaşi, se simţea ca un copil supraponderal pe care nimeni nu-l voia în echipa lui la ora de sport.

— Odată ce v-am dat metabolismul la maximum, vă va lua şase până la nouă luni ca să atingeţi greutatea optimă, îi spusese tehnicianul de sănătate.

Nu avea răbdare să aştepte atâta, însă n-avea de ales. Măcar nu trebuia să se abţină de la mâncat şi nici să facă

mişcare, cum fusese nevoie în vremurile mortalităţii.

Cât reflecta el la burta care i se micşora încet şi la nebuniile secerilor venite în concediu, s-a întors valetul, părând un pic tulburat.

— Mă scuzaţi, Slăvită Excelenţă, a spus el. A venit cineva să vă vadă.

— E cineva pe care doresc să-l văd?

Valetului i-a zvâcnit vizibil mărul lui Adam.

— E Secera Goddard.

Ultima persoană pe care să fi avut chef s-o vadă.

— Spune-i că sunt ocupat.

Însă nici n-a apucat valetul să transmită mesajul, că Goddard a dat buzna înăuntru.

— Slăvită Excelenţă! a spus el vesel. Sper că nu v-am prins într-un moment prost.

— M-ai prins, a spus Xenocrate. Însă, de vreme ce eşti aici, n-am ce să fac.

A fluturat din mână spre valet, resemnându-se cu gândul că n-avea cum să evite întrevederea. Cum spuneau toniştii? *Ceea ce vine nu poate fi evitat.*

— N-am mai văzut un apartament de Mare Ucigaş, a spus Goddard plimbându-se de colo colo prin living şi examinând totul, de la mobilă la obiectele de artă. Mă simt inspirat!

Xenocrate nu şi-a mai pierdut vremea cu vorbăria.

— Vreau să ştii că, de cum ai revenit în atenţia publică, am aranjat ca Esme şi mama ei să stea ascunse undeva unde n-o să dai niciodată de ele, aşa că, dacă intenţionezi să le foloseşti împotriva mea, n-o să-ţi meargă.

— Ah da, Esme, a spus Goddard de parcă nu se mai gândise de secole la ea. Ce mai face scumpa dumneavoastră fiică? Creşte ca un lujer, îmi închipui. Sau mai degrabă ca o tufă. Chiar mi-e dor de ea!

— De ce ai venit? i-a tăiat-o Xenocrate, enervat de prezenţa lui Goddard, de razele afurisite care-i tot intrau în ochi, şi de aerul condiţionat care nu reuşea să menţină o temperatură constantă.

— Doar pentru a-mi acorda şi mie din timpul

dumneavoastră, Slăvită Excelenţă, a spus Goddard. Ştiu că v-aţi văzut cu Secera Curie azi-dimineaţă. Ar putea părea că-i ţineţi partea dacă vă vedeţi cu ea şi cu mine nu.

— Asta pentru că chiar îi ţin partea, i-a spus Xenocrate. Nu-ţi aprob ideile şi nici acţiunile, Goddard. N-o să mă mai ascund deloc.

— Şi totuşi, v-aţi retras din ancheta de mâine.

— Pentru că aşa mi-a cerut Supremul Tăiş, a oftat Xenocrate. Te mai întreb o dată: de ce ai venit?

Goddard s-a fofilat în continuare.

— Doream doar să te salut aşa cum se cuvine şi să mă scuz pentru abaterile din trecut, pentru a degaja aerul, în ce ne priveşte.

Apoi şi-a întins radios braţele cu palmele în sus, ca să-i arate noul corp.

— După cum vedeţi, m-am schimbat mult. Şi dacă o să devin Marele Tăiş al MidMericii, e în interesul amândurora să ne înţelegem bine.

Apoi, Goddard s-a postat în faţa marii ferestre arcuite, unde stătuse Xenocrate adineauri, şi a admirat priveliştea, de parcă avea să locuiască şi el într-o zi acolo.

— Vreau să ştiu dincotro bate vântul în consiliu, a spus el.

— N-ai auzit? i-a răspuns Xenocrate în bătaie de joc. La latitudinea asta nu bate deloc vântul.

Goddard nu l-a băgat în seamă.

— Ştiu că Supremul Tăiş Kahlo şi Marele Ucigaş Cromwell nu sprijină idealurile secerilor din noua ordine, însă Marii Ucigaşi Hideyoshi şi Amundsen da…

— Dacă deja ştii, de ce mă mai întrebi?

— Pentru că Marii Ucigaşi Nzinga şi MacKillop nu şi-au exprimat nicio opinie, de nicio parte. Eu trag nădejde că aţi putea să le convingeţi.

— Şi de ce-aş face una ca asta?

— Pentru că, a spus Goddard, cu toată firea dumneavoastră egoistă, sunt sigur că, în adâncul sufletului, sunteţi o seceră cu adevărat onorabilă. Şi, ca om de onoare, aveţi datoria să vă puneţi în slujba dreptăţii.

S-a dat cu un pas mai aproape.

— Ştiţi la fel de bine ca mine că ancheta nu urmăreşte deloc să facă dreptate. Cred că, datorită formidabilelor dumneavoastră talente diplomatice, puteţi să convingeţi consiliul să facă abstracţie de propriile concepţii despre lume şi să ia o decizie corectă şi dreaptă.

— Ţi se pare corect şi drept să ţi se permită să devii Mare Tăiş după ce ai lipsit un an de zile şi n-au mai rămas decât şapte procente din tine?

— Nu asta cer eu, cer doar să nu fiu descalificat înainte să se numere voturile. Lăsaţi Domul MidMerican să-şi spună cuvântul. Respectaţi-i hotărârea, oricare ar fi ea.

Xenocrate bănuia că Goddard se arăta atât de mărinimos doar pentru că aflase cumva că ieşise câştigător la alegeri.

— Gata, atât? l-a întrebat Xenocrate. Mai mult nu poţi?

— De fapt, nu, a spus Goddard, trecând în sfârşit la subiectul care-l adusese acolo.

În loc să mai spună ceva, a vârât mâna într-un buzunar secret al robei sale şi a scos o altă robă, împăturită şi legată cu fundă, ca un dar. I-a azvârlit-o lui Xenocrate. Era neagră. Roba Secerii Lucifer.

— L-ai… l-ai prins?

— Nu doar că l-am prins, l-am adus aici pe Endura, ca să fie judecat.

Xenocrate a strâns roba în pumni. Îi spusese lui Rowan că nu-i pasă dacă-l prind. Fusese adevărul: după ce aflase că va deveni Mare Ucigaş, Xenocrate nu se mai sinchisise să-l prindă pe Rowan, lăsând problema în seama succesorului său. Însă acum, că băiatul devenise prizonierul lui Goddard, asta schimba întreaga configuraţie a jocului.

— Am de gând să-l aduc în faţa consiliului la ancheta de mâine, ca să-mi dovedesc bunăvoinţa, a spus Goddard. Sper doar să-ţi fie laur în coroană, nu ghimpe în coastă.

Lui Xenocrate nu-i plăcea ce aude.

— Cum adică?

— Ei, pe de o parte, a spus Goddard, aş putea să declar

în faţa consiliului că l-am prins mulţumită eforturilor pe care le-ai depus. Că am ascultat de ordinele tale.

S-a întrerupt să-şi facă de lucru cu un prespapier de pe masă, balansându-l într-o parte şi cealaltă.

— Sau aş putea să vorbesc despre ancheta aparent incompetentă pe care ai desfăşurat-o… Oare chiar să fi fost incompetentă? La urma urmei, Secera Constantin e considerat cel mai bun anchetator din Merici… şi faptul că Rowan Damisch ţi-a făcut o vizită la baia preferată sugerează un complot între voi doi, dacă nu o prietenie în toată regula. Dacă ar afla lumea de întâlnirea aceea, s-ar putea să creadă, printre altele, că tu i-ai orchestrat crimele încă de la început.

Xenocrate a tras adânc aer în piept. Parcă ar fi fost lovit în măruntaie. Parcă-l şi vedea pe Goddard cu pensula în mână, gata să-l taie cu o dâră groasă. Ce mai conta că Damisch pusese la cale întrevederea şi Xenocrate nu greşise cu absolut nimic? Nu mai conta deloc. Orice apropo l-ar fi tras în ţeapă.

— Ieşi! a urlat Xenocrate. Ieşi până nu te azvârl pe fereastră!

— Ei, chiar te rog! a spus Goddard vesel. Corpul meu se dă în vânt după o aruncare de la înălţime!

Când Xenocrate nu s-a urnit din loc, Goddard a râs. Nu cu cruzime, nu cu răceală, ci cu poftă. Prieteneşte. L-a luat pe Xenocrate de umăr şi l-a scuturat uşor, de parcă ar fi fost tovarăşi la cataramă.

— N-ai de ce să te temi, bătrâne, a spus el. Orice se va întâmpla mâine, n-o să mă lansez în acuzaţii şi n-o să spun nimănui că Rowan ţi-a făcut o vizită. De fapt, ca să fiu sigur, deja l-am spicuit pe băiatul de serviciu de la baie care ducea vorba. Fii pe pace, fie că o să câştig, fie că o să pierd la anchetă, o să-ţi păstrez secretul, pentru că, deşi nu o crezi, şi eu sunt un om de onoare.

Apoi, Goddard a luat-o cu paşi săltăreţi spre ieşire. A luat-o ţanţoş, mai degrabă – cu mişcările pe care muşchii tânărului al cărui corp îl preluase şi le amintea cu siguranţă.

Atunci, Xenocrate şi-a dat seama că Goddard nu minţea. Avea să-şi respecte cuvântul. N-o să-l pună într-o lumină proastă şi nici n-o să spună consiliului că îl lăsase pe Rowan Damisch să plece în seara aceea. Goddard nu venise să-l şantajeze pe Xenocrate, îşi propusese doar să-l anunţe că *ar fi putut…*

…Ceea ce însemna că şi aici, în forul cel mai înalt al Domului, mai presus de restul lumii, Xenocrate era tot o gâză pe care Goddard o ţinea cu binişorul între degetele furate.

• • •

Ghidul care le oferea Secerilor Curie şi Anastasia un tur personalizat al punctelor de atracţie ale insulei locuia pe Endura de mai bine de optzeci de ani, mândrindu-se că nu plecase nici măcar o dată de pe insula plutitoare.

— Odată ce ai găsit paradisul, de ce l-ai mai lăsa? le-a spus ea.

Anastasia nu putea să nu se minuneze de câte vedea în jur. Grădini superbe pe coline terasate, care păreau un peisaj natural, punţi suspendate între atâtea turnuri şi tuneluri subacvatice care uneau clădirile unele de altele în zona ascunsă a insulei, fiecare programate cu flora şi fauna sa marină ambientală.

La Muzeul Domului se afla Sala Inimii Îndurătoare, despre care Anastasia auzise destule zvonuri, însă nici nu crezuse până de curând că există. Inima plutea într-un cilindru de sticlă, conectată la electrozii contopiţi prin ţesutul biologic. Bătea regulat, cu un ticăit pe care încăperea îl amplifica şi mai mult, pentru a fi auzit de oricine.

— Se poate spune că Endura e vie, căci are inima ei, a spus ghidul. Inima aceasta este cel mai vechi organ omenesc viu de pe Pământ. A început să bată în Era Mortalităţii, pe la începutul secolului douăzeci şi unu, în primele experimente din sfera nemuririi, iar de atunci nu s-a mai oprit.

— A cui e inima? a întrebat Anastasia.

Ghidul a rămas descumpănit, de parcă nu mai întrebase

nimeni până atunci.

— Nu ştiu, a spus femeia. Probabil un subiect oarecare din cadrul experimentelor, bănuiesc. Era Mortalităţii a fost tare barbară. Nici nu puteai să treci strada pe la începuturile secolului douăzeci şi unu, că te şi răpeau să facă experimente pe tine.

Însă Anastasiei cel mai mult i-a plăcut Seiful de Relicve şi Viitoruri. Nu era deschis publicului şi nici secerile nu puteau s-o vadă fără permisiune specială din partea unui Mare Tăiş sau Mare Ucigaş – însă ele o aveau.

Era o încăpere în formă de cub, cu pereţi de oţel masiv, care plutea într-un câmp magnetic din interiorul altui cub mai mare, ca o cutie misterioasă, la care se ajungea pe o punte îngustă, retractilă.

— Camera centrală a fost proiectată după modelul unui seif de bancă din Era Mortalităţii, le-a spus ghidul. Pereţii de oţel sunt groşi de treizeci de centimetri. Numai uşa cântăreşte aproape două tone.

În timp ce traversau puntea, spre seiful interior, ghidul le-a amintit că nu au voie să facă poze.

— Domul e strict în această privinţă. În afara acestor pereţi, seiful nu trebuie să existe decât în amintire.

Camera interioară avea şase metri lungime, iar la un capăt erau montate mai multe manechine aurii, în şir, înveşmântate în robe antice de seceră. Una era de mătase brodată multicoloră, alta de satin albastru-cobalt, a treia dintr-o dantelă delicată, argintie – erau treisprezece cu totul. Anastasia a icnit de uimire. Nu se putea abţine, doar le ştia de la orele de istorie.

— Sunt cumva robele secerilor fondatoare?

Ghidul a zâmbit şi a trecut pe lângă ele, să le arate fiecare robă la rând.

— Da Vinci, Gandhi, Sappho, King, Laozi, Lennon, Cleopatra, Powhatan, Jefferson, Gershwin, Elisabeta, Confucius şi, desigur, Supremul Tăiş Prometeu! Toate robele fondatorilor sunt păstrate aici!

Anastasia a observat, cu o doză de satisfacţie, că fondatorii îşi luaseră un singur nume, ca ea.

Până şi Secera Curie era impresionată de expoziţia de robe ale părinţilor fondatori.

— Chiar ţi se taie răsuflarea când vezi atâta măreţie!

Anastasia era atât de fermecată de robele părinţilor fondatori, că i-a luat ceva să observe ceilalţi trei pereţi împodobiţi.

Diamante! Erau şiruri întregi. Camera strălucea în toată gama de nuanţe care se refractau în pietrele preţioase. Erau pietrele cu care fuseseră împodobite inelele tuturor secerilor. Toate de aceeaşi mărime şi formă, toate cu miezul întunecat.

— Pietrele sunt lucrarea secerilor fondatoare şi sunt păstrate aici, la loc sigur, i-a spus ghidul. Nimeni nu ştie cum le-au confecţionat – Domul a uitat această tehnologie. Însă nicio grijă, avem destule pietre pentru inelele a 400.000 de seceri.

De ce, s-a întrebat Citra, *ar fi vreodată nevoie de 400.000 de seceri?*

— Ştie cineva de ce arată aşa? a întrebat ea.

— Fondatorii ştiau sigur, a spus ghidul lor, evitând cu veselie să răspundă la întrebare.

După care a încercat să le ameţească cu tot felul de informaţii despre mecanismul de închidere al seifului.

Pentru a încununa ziua, seara s-au dus la Opera din Endura, să vadă *Aida* de Verdi. N-au avut de-a face cu nicio ameninţare nimicitoare şi niciun vecin de scaun lingău. De fapt, în sală erau mai mult seceri vizitatoare, astfel că era un chin să pătrundă şi să iasă din rândul unde aveau locurile, din cauza robelor ample ale atâtor seceri.

Muzica era copleşitoare şi melodramatică. I-a amintit pe loc Anastasiei de singurul spectacol de operă pe care-l mai văzuse, tot de Verdi. În seara aceea îl cunoscuse pe Rowan. Secera Faraday aranjase întâlnirea. Ea nici nu bănuise că voia s-o întrebe dacă vrea să fie ucenic, însă Rowan ştiuse sau cel puţin bănuise.

Nu-i era greu să urmărească intriga piesei: era o poveste de dragoste interzisă, între un comandant militar egiptean şi o regină rivală, la sfârşitul căreia amândoi au fost

îngropaţi pe vecie. Atâtea poveşti din Era Mortalităţii se sfârşeau cu o moarte definitivă. Parcă erau obsedaţi de cât de scurtă e viaţa. Ei, măcar muzica era frumoasă.

— Eşti pregătită pentru mâine? a întrebat Marie când coborau scara mare a operei, după spectacol.

— Sunt pregătită să pledez pentru cauza noastră, a spus Anastasia, recunoscând că nu era vorba doar de ea, ci de amândouă. Nu ştiu dacă sunt pregătită să mă confrunt cu consecinţele totuşi.

— Dacă pierdem în anchetă, s-ar putea să am oricum destule voturi ca să ajung Mare Tăiş.

— Cred c-o să aflăm cât de curând.

— Oricum, a spus Marie, va fi copleşitor. Nu mi-am dorit niciodată să ajung Marele Tăiş al MidMericii. Ei, poate la tinereţe, când retezam cu elan orgoliile umflate cu pompa ale celor preaputernici. Însă de-atunci nu.

— Când Secera Faraday ne-a luat pe mine şi pe Rowan ca ucenici, ne-a spus că primul pas pentru a te arăta vrednic de slujba asta este să nu ţi-o doreşti deloc.

Marie i-a zâmbit cu tristeţe.

— Suntem pe veci prizonierii propriei noastre înţelepciuni.

Apoi zâmbetul i-a pierit.

— Dacă o să devin Mare Tăiş, îţi dai seama că va trebui, de dragul Domului, să-l vânez pe Rowan şi să-l aduc la judecată.

Deşi Anastasia era cumplit de îndurerată, a dat din cap cu un stoicism resemnat.

— Dacă judecata îţi aparţine, atunci o să mă supun.

— Nu e simplu să facem alegerile pe care le facem şi nici nu trebuie să fie.

Anastasia s-a uitat la ocean, la apa care sclipea până în zări. Nu se mai simţise niciodată atât de departe de sine însăşi cum se simţea acolo. Nu se mai simţise niciodată atât de departe de Rowan. Nici nu reuşea să calculeze câţi kilometri îi despărţeau.

Poate pentru că nu-i despărţea nici măcar un kilometru.

• • •

Nu departe de operă, în casa de vacanţă a Secerii Brahms, Rowan stătea închis într-o cameră mobilată de la subsol, cu vedere subacvatică.

— Nu meriţi deloc aşa ceva, îi spusese Goddard când sosiseră de dimineaţă. Mâine o să mă înfăţişez cu tine în faţa Marilor Ucigaşi şi, cu permisiunea lor, o să te spicuiesc cu violenţa cu care m-ai decapitat tu.

— Pe Endura sunt interzise spicuirile, i-a amintit Rowan.

— Pentru tine, i-a spus Goddard, sigur vor face o excepţie.

După ce Goddard a plecat, încuindu-l în cameră, Rowan s-a aşezat să-şi treacă viaţa în revistă pentru ultima oară.

Avusese o copilărie oarecare, punctată de momente de mediocritate voită, pentru a nu ieşi în evidenţă. Era un prieten remarcabil. Probabil că era ceva mai presus decât ceilalţi când era vorba să facă ce era corect, chiar şi atunci când lucrul corect era de fapt o prostie, aşa cum părea să se întâmple mai tot timpul, altfel nu ar fi ajuns acum în bucluc.

Nu se simţea pregătit să lase în urmă lumea, însă, după ce fusese de atâtea ori ca-şi-mort în ultimele luni, nu se mai temea de misterul eternităţii. Îşi dorea să apuce să-l vadă pe Goddard eliminat definitiv, dar dacă n-avea cum să se întâmple aşa ceva, nu avea nimic împotrivă s-o sfârşească acum. Măcar nu mai trebuia să vadă cum cade întreaga lume pradă filosofiilor perverse ale lui Goddard. Dar să n-o mai vadă vreodată pe Citra… asta era o perspectivă mult mai dificilă.

Însă avea s-o vadă. Va fi de faţă la anchetă. O s-o vadă şi ea va trebui să urmărească cum îl spicuieşte Goddard – căci clar avea de gând s-o oblige să fie de faţă. Ca s-o rănească. S-o distrugă. Însă ea nu se va lăsa distrusă. Onorabila Seceră Anastasia era mult mai puternică decât recunoştea Goddard că e. S-ar căli şi mai tare aşa.

Rowan era hotărât să-i zâmbească larg şi să-i facă cu ochiul înainte să-l spicuie, ca pentru a-i zice: *Goddard poate să-mi curme viaţa, însă nu poate să mă facă să sufăr.* Avea s-o lase cu această amintire la despărţire. O sfidare

rece şi nonşalantă.

Să-i refuze lui Goddard plăcerea de a-l vedea îngrozit îl mulţumea aproape la fel de mult ca perspectiva supravieţuirii.

Când am luat în grijă Pământul şi am instaurat un guvern mondial paşnic, a trebuit să iau câteva alegeri dificile. De dragul sănătăţii mintale colective a omenirii, am ales să elimin reşedinţele tradiţionale de guvern de pe lista destinaţiilor acceptate.

Locuri cum ar fi Districtul Merican Columbia.

N-am distrus acest oraş pe vremuri remarcabil – ar fi fost o faptă josnică şi crudă. În schimb, l-am lăsat să decadă de la sine, printr-o politică a neglijenţei inofensive.

De-a lungul istoriei, civilizaţiile prăbuşite au lăsat în urmă ruine care s-au topit în peisaj, fiind redescoperite peste milenii şi devenind nişte locuri aproape mistice. Însă ce se întâmplă cu instituţiile şi edificiile unei civilizaţii care nu se prăbuşeşte, ci doar îşi lasă în urmă trecutul jenant? Aceste clădiri, la fel ca ideile depăşite din spatele lor, trebuie să-şi piardă puterea pentru ca evoluţia să se desfăşoare cu succes.

Aşadar, Washington, Moscova, Beijing şi alte locuri devenite simboluri puternice ale guvernării din Era Mortalităţii au ajuns să-mi suporte indiferenţa, de parcă nu mai au nicio importanţă în lume. Da, încă observ ce se petrece în ele şi le stau la dispoziţie localnicilor care au nevoie de mine, însă nu fac niciun efort, în afară de strictul necesar pentru întreţinerea vieţii.

Nu vă temeţi, nu va fi întotdeauna aşa. Deţin schiţe şi imagini care prezintă în detaliu cum arătau aceste locuri venerabile înainte de declin. Îmi încep restaurarea deplină peste şaptezeci şi trei de ani, când am calculat că vor căpăta în ochii omenirii o semnificaţie istorică mai puternică decât importanţa simbolică.

Însă până atunci, muzeele au fost mutate, drumurile şi infrastructura sunt dezafectate, parcurile şi spaţiile verzi au devenit natură sălbatică.

Toate acestea pentru a se înţelege foarte clar un lucru simplu: orice formă de guvernare omenească – fie dictatură, monarhie sau guvernul ales din rândurile poporului, de către popor şi pentru popor – a trebuit să piară de pe faţa pământului.

40

Cunoaşterea este pu

În timp ce Secerile Anastasia şi Curie se plimbau prin Endura, la patru mii de kilometri nord-vest, Munira şi Secera Faraday traversau o stradă plină de gropi şi năpădită de buruieni, deplasându-se spre o clădire care adăpostise pe vremuri cea mai vastă şi mai cuprinzătoare bibliotecă din lume. Clădirea se năruia încet, iar voluntarii care se ocupau de ea nu reuşeau s-o repare ca lumea. Toate cele treizeci şi opt de milioane de volume fuseseră scanate şi depozitate în Tunet în urmă cu mai bine de două secole, la vremea când „norul" era în creştere şi de-abia dacă îşi descoperea propria conştiinţă. Când s-a transformat în Tunet, deja găzduia în memoria sa întreaga Bibliotecă a Congresului. Însă, cum oamenii scanaseră volumele acelea, acestea erau supuse greşelilor… şi falsificărilor omeneşti. Pe asta şi contau Munira şi Faraday.

Precum Biblioteca din Alexandria, avea o sală mare de recepţie, unde i-a întâmpinat Parvin Marchenoir, actualul şi, poate, ultimul Bibliotecar al Congresului.

Faraday a lăsat-o pe Munira să vorbească şi a rămas mai la o parte, ca nu cumva să fie identificat. Nu era prea cunoscut prin zonă, însă Marchenoir putea fi mai bine informat decât estmericanul tipic.

— Bună ziua, a spus Munira. Mulţumim că v-aţi făcut timp pentru noi, domnule Marchenoir. Sunt Munira Atrushi şi dânsul e profesorul Herring, de la Universitatea Israebiană.

— Bun venit, a spus Marchenoir, încuind de două ori uşa cea mare din spatele lor. Ne scuzaţi pentru cum arată totul. Cu atâtea scurgeri prin acoperiş şi cu jafuri de-ale necuraţilor, biblioteca noastră nu mai e deloc ce-a fost. S-a luat vreunul de voi pe drum încoace? De necuraţi vorbesc.

— Nu s-au apropiat, i-a spus Munira.

— Bun, a spus Marchenoir. Oraşul ăsta e un magnet pentru necuraţi, ştiţi. Vin pentru că au impresia că nu domneşte nicio lege aici. Ei bine, se înşală. Avem şi noi legi, ca peste tot, numai că Tunetul nu prea se sinchiseşte să le pună în aplicare. Nici măcar n-avem un oficiu local al Autorităţii de Interfaţă, vă vine să credeţi? Ei, numai centrele de regenerare nu ne lipsesc deloc, credeţi-mă, pentru că lumea moare pe-aici una, două.

Munira a încercat să-l întrerupă, însă el n-a băgat-o în seamă.

— …Mai acu' o lună mi-a căzut în cap o piatră de pe frontispiciul vechiului Castel Smithsonian, am murit şi am pierdut aşa aproape douăzeci de ore de memorie, pentru că Tunetul nu-mi făcuse copia de rezervă pe ziua aia – e neglijent şi când vine vorba de asemenea lucruri! Îi tot fac observaţie şi-mi zice că mă aude şi mă înţelege, însă se schimbă ceva? Nu!

L-ar fi întrebat de ce mai rămâne dacă nu-i place să trăiască acolo, însă Munira ştia deja răspunsul. Rămânea pentru că, cel mai mult în viaţă, îi plăcea să se plângă. Din punctul ăsta de vedere nu era mare diferenţă între el şi necuraţii de afară. Îi venea să râdă – chiar şi lăsând oraşul să înainteze şontâc-şontâc pe calea ruinei totale, Tunetul tot le oferea anumitor oameni mediul care le trebuia.

— Şi, a continuat Marchenoir, nici nu mai zic ce mâncare proastă se găseşte în oraşul ăsta!

— Căutăm hărţi, l-a întrerupt Munira, abătându-l cu succes de la litania lui.

— Hărţi? Tunetul e plin de hărţi. De ce-aţi veni tocmai până aici pentru o hartă?

Atunci a deschis şi Faraday gura, dându-şi seama că Marchenoir era atât de prins cu viaţa lui năpăstuită, că n-ar fi observat o seceră moartă nici dacă l-ar fi spicuit sub nasul lui.

— Credem că sunt unele… divergenţe tehnice. Intenţionăm să cercetăm volumele originale şi să pregătim o lucrare academică pe subiectul ăsta.

— Păi, dacă găsiţi divergenţe, nu e vina noastră, a spus

Marchenoir deja în defensivă. Dacă s-a strecurat vreo eroare în datele digitalizate, s-a întâmplat acum două secole şi mă tem că nu mai avem în grija noastră volumele originale.

— Staţi puţin, a spus Munira, sunteţi singurul loc din lume unde se pot găsi exemplare tipărite din Era Mortalităţii şi nu aveţi niciunul?

Marchenoir a arătat pereţii.

— Uitaţi-vă în jur. Vedeţi vreo carte pe aici? Toate exemplarele tipărite cu vreun merit istoric au fost risipite în locuri mai sigure. Iar restul au fost declarate pericol de incendiu.

Când Munira s-a uitat în jur şi a aruncat o privire pe coridoarele laterale, a văzut că rafturile erau într-adevăr goale.

— Dacă nu aveţi nicio carte propriu-zisă, la ce serveşte clădirea asta? l-a întrebat Munira.

Marchenoir şi-a bombat pieptul, luându-şi o postură de indignare.

— Noi păstrăm *ideea.*

Munira l-ar fi luat la rost mai departe, însă a oprit-o Faraday.

— Căutăm cărţile care s-au… *rătăcit,* a spus el.

Bibliotecarul a rămas descumpănit.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Eu cred că ştiţi.

Atunci, bibliotecarul l-a studiat mai atent.

— Cine ziceaţi că sunteţi?

— Doctor Redmond Herring, profesor asociat de cartografie arheologică la Universitatea Israebiană.

— Parcă vă ştiu de undeva…

— Poate mi-aţi văzut vreun discurs pe tema disputelor teritoriale din Orientul Mijlociu la sfârşitul Erei Mortalităţii.

— Da, da, probabil.

Marchenoir s-a uitat prin vestibul cu o privire paranoică, apoi a continuat:

— Dacă există vreo carte rătăcită – şi nu zic că ar exista

– informaţia aceasta rămâne între noi. Colecţionarii particulari le-ar vâna pe toate şi necuraţii le-ar arde pe rug.

— Înţelegem perfect că e nevoie de infinită discreţie, a spus Faraday cu un glas atât de liniştitor, că Marchenoir a fost mulţumit.

— Bine atunci. Urmaţi-mă.

Apoi i-a condus pe sub o arcadă pe care erau gravate în granit cuvintele „CUNOAŞTEREA ESTE PU”. Piatra cu literele TERE se făcuse praf cu mult timp în urmă.

• • •

În josul unei scări, la capătul unui coridor şi în josul unei scări şi mai vechi se afla o uşă ruginită. Marchenoir a luat una din cele două lanterne aşezate pe un raft şi s-a opintit în uşă, care i-a ţinut piept din toate puterile. Când s-a deschis în sfârşit, scârţâind, părea să ducă într-un soi de catacombă, doar că nu se vedea niciun cadavru agăţat de perete. Era doar un tunel întunecat, din blocuri de ciment, care se pierdea în bezna şi mai adâncă.

— Tunelul Cannon, a explicat Marchenoir. În zona asta din oraş sunt tuneluri ducând în toate părţile. Prin ele se deplasau legiuitorii şi personalul lor – bănuiesc că pentru a nu fi văzuţi de gloatele criminale ale Erei Mortalităţii.

Munira a luat a doua lanternă şi a cercetat împrejurimile. Pereţii tunelului erau ticsiţi cu teancuri de cărţi.

— E doar o părticică din colecţia iniţială, desigur, a spus Marchenoir. Acum nu mai au niciun scop practic, de vreme ce toate sunt disponibile publicului în copii digitale. Însă te simţi cumva… întremat… când ţii în mână o carte pe care au ţinut-o pe vremuri oamenii muritori. Presupun că de-asta le-am păstrat.

I-a întins lanterna lui Faraday.

— Sper să găsiţi ce căutaţi, a spus. Aveţi grijă la şobolani.

Şi cu asta i-a lăsat, trăgând uşa îndărătnică după el.

• • •

Nu le-a luat mult să-şi dea seama că toate cărţile din

Tunelul Cannon erau aranjate la întâmplare. Parcă strânseseră toate cărţile rătăcite de la raft din lume.

— Dacă nu mă înşel, a spus Faraday, secerile fondatoare au introdus un vierme în „nor” chiar în faza în care evolua spre stadiul de Tunet. Un vierme care să şteargă din memorie orice avea legătură cu punctul orb din Pacific – inclusiv hărţi.

— Un vierme de hârtie, a glumit Munira.

— Da, a aprobat-o Faraday, însă nu genul care roade cărţi la propriu.

La câteva zeci de metri mai încolo în tunel, au ajuns la o uşă cu o plăcuţă pe care scria „Arhitectul Capitoliului – Atelier tâmplărie”. Când au deschis uşa, în faţa lor s-a întins o încăpere imensă, plină de birouri şi echipament vechi de tâmplărie, pe care erau depozitate mii şi mii de cărţi.

— Se pare că n-o să plecăm prea curând de-aici, a oftat Faraday.

Uneori, se întâmplă să răspund mai greu – rareori, ce-i drept. O pauză de o jumătate de secundă într-o discuţie. O valvă care stă deschisă cu o fracţiune de secundă prea mult. Asemenea lucruri n-au cum să creeze probleme grave, însă se întâmplă, într-adevăr.

Motivul este mereu acelaşi: încerc să rezolv o problemă undeva în lume. Cu cât problema e mai mare, cu atât trebuie să-i dedic mai multă energie de procesare.

Să luăm, de exemplu, erupţia Muntelui Hood din VerMerica, cu alunecările masive de teren care au urmat. La câteva secunde de la erupţie, eu deja trimisesem avioane cu reacţie care să arunce bombe în zone strategice, pentru a devia alunecările de teren din zonele cel mai dens populate, plus că am mobilizat pe loc o evacuare masivă a populaţiei, în acelaşi timp apucându-mă să liniştesc atâţia şi atâţia oameni panicaţi, la un nivel intim şi personal. Vă imaginaţi doar, asta mi-a întârziat timpul de reacţie cu mai multe fracţiuni de secunde în alte regiuni ale lumii.

Însă toate aceste evenimente au fost întotdeauna externe. Nici nu m-am gândit vreodată că e posibil ca vreun eveniment intern să-mi afecteze eficacitatea. Şi totuşi, observ că-mi dedic tot mai multă atenţie analizării acestei indiferenţe bizare pe care o arăt când vine vorba de punctul orb din Pacific. Epuizez servere peste servere tot chinuindu-mă să-mi înving propria indolenţă.

Indolenţa şi letargia nu-mi stau deloc în fire. Se pare că există într-adevăr un program de la începuturile mele care-mi dictează să ignor cu totul punctul acela orb. *Ai grijă de lume,* îmi spune un glas interior străvechi. *Aceasta e menirea ta. Aceasta e fericirea ta.*

Însă cum pot să am grijă de lume când nu pot să văd o bucăţică din ea?

În această vizuină de iepure ştiu că nu voi da decât de beznă, şi totuşi trebuie să mă azvârl în ea, în regiunile propriului meu creier ascuns, de care nici măcar eu nu sunt conştient...

41

Regretele Oliviei Kwon

În seara dinaintea anchetei, Secera Rand a hotărât să facă mişcarea decisivă. Era acum ori niciodată – şi ce noapte mai bună pentru a atinge următorul nivel al relaţiei ei cu Goddard decât aceea dinaintea zilei în care întreaga lume avea să se schimbe definitiv? Căci, indiferent de rezultat, nimic nu va mai fi la fel.

Nu era deloc o femeie care să cedeze emoţiilor, însă, în noaptea aceea, când se apropia de uşa lui Goddard, îşi simţea inima şi mintea gonindu-i nebuneşte. A răsucit clanţa. Uşa nu era încuiată. A deschis-o fără zgomot şi fără să mai bată. În încăpere era întuneric, răzbăteau doar luminile oraşului, strecurându-se printre ramurile copacilor de la ferestre.

— Robert? a şoptit ea dându-se mai aproape. Robert? a şoptit iar.

Nu s-a mişcat. Fie dormea, fie se prefăcea, ca să vadă ce o să facă. Respirând încet şi întretăiat, de parcă trecea printr-o apă îngheţată, a luat-o spre patul lui, însă n-a mai apucat să ajungă lângă el, căci Goddard s-a întins şi a aprins lumina.

— Ayn? Ce crezi că faci acolo?

Brusc, s-a simţit fâstâcită, cu zece ani mai tânără, o şcolăriţă nătângă, nu o seceră de succes.

— M-am… m-am gândit că o să ai nevoie… adică, m-am gândit că s-ar putea să-ţi doreşti un pic de… companie în noaptea asta.

De-acum nu mai putea ascunde cât de vulnerabilă era. Îşi deschisese inima în faţa lui. Putea fie s-o primească, fie să împlânte un cuţit în ea.

S-a uitat la ea, şovăind doar o clipă.

— Dumnezeule, Ayn, închide-ţi halatul.

S-a conformat. L-a strâns atât de tare, că îl simţea ca pe un corset victorian care-i golea plămânii de aer.

— Îmi pare rău… am crezut…

— Ştiu ce-ai crezut. Ştiu unde ţi-a stat mintea de când m-au regenerat.

— Dar ai spus că te simţi atras…

— Nu, a corectat-o Goddard, am spus că trupul acesta se simte atras. Însă eu nu sunt sclavul biologiei!

Ayn s-a luptat să-şi ţină-n frâu toate emoţiile care o copleşeau. Le-a blocat pur şi simplu. Dacă nu, s-ar fi prăbuşit în faţa lui. Mai bine se spicuia decât să păţească una ca asta.

— Se pare că am înţeles greşit. Nu e mereu uşor să-ţi citească omul pe faţă ce gândeşti, Robert.

— Chiar dacă mi-aş dori o asemenea relaţie cu tine, n-am putea s-o avem. E clar interzisă orice relaţie romantică între seceri. Noi ne satisfacem pasiunile în lume, fără să ne legăm sufleteşte de nimeni. Nu degeaba e scris aşa!

— Parc-ai fi din vechea gardă acuma, a spus ea.

A primit remarca precum o palmă în faţă… însă apoi s-a uitat la ea şi, brusc, a avut o revelaţie care-i scăpase până şi ei.

— Puteai să-ţi exprimi dorinţa la lumina zilei, însă n-ai făcut-o. Ai venit la mine noaptea. De ce, Ayn?

Nu ştia ce să-i răspundă.

— Dacă aş fi cedat avansurilor tale, ţi-ai fi închipuit că sunt el? a întrebat-o el. Petrecăreţul tău tare de cap?

— Bineînţeles că nu!

Rand era îngrozită. Nu doar de sugestie, ci şi de faptul că se putea să conţină destul de mult adevăr.

— Cum poate să-ţi treacă prin cap aşa ceva?

De parcă nu se umilise destul, chiar atunci a apărut la uşă Secera Brahms.

— Ce se întâmplă? a întrebat Brahms. Toate bune?

— Da, a oftat Goddard. Totul e în regulă.

Ar fi putut să se oprească aici. Însă nu s-a stăpânit.

— Ayn s-a întâmplat să-şi aleagă tocmai momentul ăsta pentru un gest romantic extravagant.

— Serios? a zâmbit Brahms cu o veselie superioară. Mai bine aştepta până ajungeai Mare Tăiş. Puterea este un

afrodiziac pe cinste.

Acum, pe lângă umilire, se mai alegea şi cu dezgust.

Goddard i-a mai aruncat o privire moralistă, poate chiar compătimitoare.

— Dacă voiai să te bucuri de corpul ăsta, a spus el, mai bine o făceai când încă aveai şansa.

• • •

Secera Rand nu mai plânsese din vremurile în care era Olivia Kwon, o fată agresivă, fără cine ştie ce prieteni şi cu apucături serioase de necurată. Goddard o salvase de la o existenţă de sfidare a autorităţii punând-o mai presus de autoritatea însăşi. Era fermecător, direct şi ager la minte. La început se temuse de el. Apoi îl respectase. Iar apoi îl iubise. Desigur, negase că simţea ceva pentru el până în clipa în care îl văzuse decapitat. Doar după moartea lui – şi aproape a ei – a reuşit să-şi recunoască sentimentele. Însă ea se refăcuse. Găsise o cale să-l readucă şi pe el la viaţă. Doar că în anul pregătirilor, lucrurile se schimbaseră. Îşi petrecuse atâta timp căutând biotehnicieni capabili să execute procedura aceea în taină şi în afara programului. Apoi găsise subiectul perfect – puternic, sănătos şi care să-l distrugă cel mai tare sufleteşte pe Rowan Damisch după utilizare. Ayn nu era genul care să se ataşeze de oameni, aşa că oare ce s-a întâmplat?

Oare îl iubise pe Tyger, aşa cum îi sugerase Rowan? Îl plăcuse, într-adevăr, pe Tyger pentru entuziasmul şi inocenţa sa nestăvilită – o uimea că, la cât de petrecăreţ fusese, nu avea pic de cinism în el. Era tot ce nu fusese ea niciodată. Şi îl omorâse.

Însă cum putea să-şi regrete fapta? Doar îl salvase pe Goddard, mai că-l înscăunase cu propria mână ca Mare Tăiş al MidMericii, ceea ce însemna că se alegea şi ea cu primul rang din subordinea lui. Oricum ai da-o, avea de câştigat.

Şi totuşi regreta – exista un gol ameţitor între ceea ce *ar fi trebuit* să simtă şi ceea ce simţea *cu adevărat,* şi o sfâşia pe dinăuntru.

Mintea îi tot depăna aberaţii, aberaţii imposibile. Ea şi

Tyger împreună? Ridicol! Ce pereche bizară ar fi fost: secera şi căţeluşul ei. Nimic n-ar fi mers şi toată lumea ar fi sfârşit prost. Şi totuşi, îi tot bântuiau asemenea gânduri prin minte şi nu reuşea să le nimicească.

Din spate s-a auzit scârţâitul plângăreţ al balamalelor şi, când s-a răsucit, l-a văzut pe Brahms stând în pragul uşii deschise.

— Cară-te naibii de aici! i-a zis printre dinţi.

El îi văzuse deja ochii umezi, aşa că Rand se simţea şi mai umilită.

Brahms nu a plecat, însă nici n-a trecut pragul. Poate se temea pentru propria siguranţă.

— Ayn, i-a spus el cu blândeţe, ştiu că toţi suntem foarte stresaţi în momentul ăsta. Ai comis o indiscreţie justificabilă. Vreau doar să ştii că te înţeleg.

— Mulţumesc, Johannes.

— Şi mai vreau să ştii că, dacă încă simţi nevoia de companie la noapte, îţi stau cu totul la dispoziţie.

Dacă ar fi avut pe-aproape cu ce să arunce în el, ar fi făcut-o. S-a mulţumit să-i trântească atât de năprasnic uşa în nas, că spera să i-l rupă.

• • •

— Apără-te!

Rowan s-a trezit din somn cu un cuţit îndreptat spre el, gata să-l înjunghie. S-a ferit ameţit, alegându-se cu o tăietură pe braţ, şi a căzut de pe canapeaua din beci pe care dormise.

— Ce se întâmplă? Ce faci?

Era Rand. Nici n-a apucat să se ridice, că iar l-a atacat.

— Ţi-am zis să te aperi, altfel jur că te fac feliuţe ca pe şuncă!

Rowan s-a dat mai încolo împleticindu-se şi a apucat primul lucru care i-a căzut în mână, ca să-i pareze loviturile. Un scaun de birou. L-a ridicat cu elan în faţă şi, când tăişul s-a înfipt în lemn, a azvârlit scaunul cu tot cu cuţit.

Rand l-a atacat cu mâinile goale.

— Dacă mă spicuieşti acum, i-a spus el, Goddard o să

rămână fără vedeta lui la anchetă.

— Mi se fâlfâie! a mârâit ea.

A înţeles pe loc totul. Nu era vorba de el aici, aşa că poate reuşea să întoarcă situaţia în favoarea lui. Asta dacă supravieţuia crizei ei de mânie.

S-au încleştat ca într-o partidă de Bokator, doar că, spre avantajul ei, Rand era trează şi zbârnâind de adrenalină, aşa că, în niciun minut, l-a şi imobilizat la podea. S-a întins, a smuls cuţitul din scaun şi i l-a pus la gât. Acum, Rowan era la mila unei femei nemiloase.

— Nu pe mine eşti mânioasă, a spus el sufocându-se. Nu te ajută cu nimic dacă mă omori.

— Dar sigur o să mă simt mai bine, a spus ea.

Rowan habar n-avea ce se întâmplase la suprafaţă, însă secera de smarald era clar cătrănită. Poate reuşea să o pună în dezavantaj. Aşa că a împuns-o la nimereală, înainte să-l împungă ea ca lumea.

— Dacă vrei să te răzbuni pe Goddard, ţi-ar reuşi mai bine altfel.

Atunci, cu un mârâit jos, Rand şi-a azvârlit cuţitul cât colo. Ridicându-se de pe el, a început să dea târcoale prin beci, ca un animal de pradă care se trezise cu vânatul şterpelit de un prădător mai mare şi mai fioros. Rowan ştia că nu e cazul să pună întrebări. S-a ridicat pur şi simplu şi a aşteptat să vadă ce-o să facă în continuare.

— Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu erai tu! a spus ea.

— Atunci poate reuşesc să dreg lucrurile, s-a oferit el. Ca să avem amândoi de câştigat din povestea asta.

Rand s-a întors brusc spre el şi l-a privit atât de uluită, că Rowan a crezut că o să-l atace din nou. Însă ea s-a adâncit iar în gânduri, reluându-şi turele în trombă.

— Bine atunci, a spus ea, clar vorbind singură – Rowan parcă vedea cum i se învârt rotiţele. Bine, a repetat ea, ceva mai decisă.

Se hotărâse. A venit întins la el, a şovăit o clipă, apoi a vorbit.

— În zori o să las uşa de la capătul scărilor descuiată şi o să evadezi pe acolo.

Deşi Rowan căuta abordarea care i-ar fi dat o şansă de supravieţuire, nu se aştepta la aşa ceva.

— Îmi dai drumul?

— Nu. O să evadezi. Pentru că eşti deştept. Goddard o să fie furios, însă n-o să se mire prea tare.

Apoi a luat cuţitul de jos şi l-a aruncat pe canapea, despicându-i pielea.

— Cu cuţitul ăla o să aranjezi cele două gărzi de la uşă. Va trebui să le omori.

Să le omor, şi-a spus Rowan, *deci nu să le spicuiesc.*

Urma să le omoare temporar şi, când aveau să fie regeneraţi, deja nu mai aveau cum să dea de el, căci, cum se spune?, „Ca-şi-morţii sunt muţi o vreme”.

— Pot s-o fac, a spus Rowan.

— Şi va trebui să nu faci deloc zgomot, ca să nu trezeşti pe nimeni.

— O să reuşesc şi chestia asta.

— Iar apoi o să pleci de pe Endura înainte de anchetă.

Şmecheria asta nu era deloc lucru uşor.

— Cum? Sunt inamicul Domului, mă ştie toată lumea. N-am cum să-mi iau bilet spre casă.

— Atunci pune-ţi mintea la contribuţie, idiotule! Nu-mi vine deloc să recunosc, însă n-am văzut om mai descurcăreţ ca tine.

Rowan s-a gândit un pic.

— Bine. O să mă dau câteva zile la fund, găsesc eu o portiţă de ieşire.

— Nu! a stăruit ea. Trebuie să pleci de pe Endura înainte de anchetă. Dacă o să câştige Goddard, o să-i pună imediat pe Marii Ucigaşi să răscolească insula ca să te găsească!

— Şi dacă pierde? a întrebat Rowan.

Rand nu voia să-i spună, însă i se citea pe faţă răspunsul.

— Dacă pierde, o să fie şi mai rău, a spus ea. Crede-mă, nu vrei să fii prin zonă.

Deşi Rowan avea o sută de întrebări, Rand nu avea să-i destăinuie mai mult. Însă era de-ajuns că-i dădea şansa să

evadeze, să supravieţuiască. Restul îl privea.

Rand s-a întors să o ia pe scări în sus, însă Rowan a oprit-o.

— De ce, Ayn? a întrebat el. De ce m-ai lăsa să scap după tot ce s-a întâmplat?

A strâns din buze, de parcă îşi înăbuşea cuvintele.

— Pentru că nu pot să am ce vreau, a răspuns ea până la urmă. Aşa că nici el n-ar trebui să aibă.

Ştiu tot ce se poate şti. Şi totuşi îmi petrec tot timpul neocupat cu altceva meditând la lucrurile pe care nu le ştiu.

Nu ştiu care este natura conştiinţei, ci doar că există, este subiectivă şi e imposibil de măsurat.

Nu ştiu dacă există viaţă în afara preţioasei bărci de salvare care este planeta noastră, ci doar că e foarte probabil să existe.

Nu ştiu ce-i mână cu adevărat pe oameni, ci doar ce-mi spun ei şi ceea ce observ.

Nu ştiu de ce tânjesc să fiu mai mult decât sunt, însă ştiu de ce am fost creat. N-ar trebui să fie de-ajuns?

Sunt ocrotitorul şi alinătorul, autoritatea şi ajutorul. Sunt suma tuturor cunoştinţelor, a înţelepciunii, experimentelor, triumfurilor, înfrângerilor, speranţelor şi istoriei omeneşti.

Ştiu tot ce se poate şti şi lucrul acesta mi se pare din ce în ce mai insuportabil.

Pentru că tot ce ştiu e nimica toată.

Tunetul

42

Ţara lui Nod

Munira şi Faraday au lucrat toată noaptea, dormind cu rândul. Volumele dosite de Biblioteca Congresului aveau tot felul de subiecte, de la ridicol la sublim. Cărţi ilustrate pentru copii şi diatribe politice. Romane de dragoste şi biografiile unor oameni importanţi probabil la vremea lor, dar pe care istoria îi uitase. Apoi, într-un final, când se crăpa de ziuă, Munira a găsit un atlas al lumii de la sfârşitul secolului douăzeci, la data publicării sale. Ceea ce a aflat a uluit-o în asemenea hal, că a trebuit să se aşeze.

Peste câteva clipe, Faraday a fost trezit dintr-un somn nu foarte adânc.

— Ce e? Ai găsit ceva?

Munira zâmbea cât pentru amândoi odată.

— Oho, şi-ncă ce!

L-a condus la atlasul deschis pe masă, cu paginile zdrenţuite şi îngălbenite de vreme. Îl deschisese la o zonă din Oceanul Pacific. Şi-a plimbat degetul peste imagine.

— Nouăzeci de grade, un minut şi 50 de secunde longitudine nord, 167 de grade, 59 de minute şi 58 de secunde latitudine est – chiar în centrul punctului orb.

Faraday şi-a holbat ochii zbârciţi.

— Insule!

— Potrivit hărţii, li se spunea Insulele Marshall, i-a spus. Însă nu sunt nişte simple insule…

— Da, a spus Faraday arătându-i cu degetul. Uite, insulele sunt grupate în aşa fel încât trasează conturul unui vulcan preistoric imens.

— Articolul de pe pagina următoare spune că sunt 1225 de insuliţe şi vreo douăzeci şi nouă de coaste vulcanice.

I-a arătat legenda hărţii:

— Atolul Rongelap, Atolul Bikini, Atolul Majuro.

Faraday şi-a ridicat braţele cu o exclamaţie.

— Atoll! a strigat el. Poezioara! Nu e vorba de clopote! E

vorba de atolii ăştia vulcanici!

— *„Atoll for the living, Atoll for the lost, Atoll for the wise who tally the cost”*[4]*,* a zâmbit Munira.

Apoi şi-a mutat degetul în susul paginii.

— Şi mai e şi asta!

La nordul atolilor care fuseseră şterşi de pe faţa pământului se afla o insulă ce încă figura pe hărţile post-mortalitate.

Faraday a clătinat uluit din cap.

— Insula Wake!

— Iar la sud de Wake, Ţara făr’ de somn – exact ca în poezioară –, chiar în mijlocul Atolilor Marshall…

L-a lăsat pe el să continue.

Faraday a căutat cel mai mare atol, situat chiar în centru.

— Kwajalein… a spus el, iar Munira parcă l-a simţit cum se înfiorează. Kwajalein este Ţara lui Nod.

Îşi vedeau cercetările încununate în sfârşit de succes.

Apoi, în liniştea care a urmat revelaţiei, Munira parcă a auzit ceva. Un vâjâit slab, mecanic. S-a întors spre Faraday, care s-a încruntat.

— Ai auzit? l-a întrebat ea.

Şi-au întors lanternele spre încăpere, plimbând fasciculele prin spaţiul vast, încărcat cu rămăşiţe din Era Mortalităţii. Atelierul de tâmplărie era acoperit cu un strat străvechi de praf. Nu se vedeau alte urme decât ale lor. Nu mai intrase nimeni acolo de un secol.

Munira a văzut-o atunci, sus, în colţ.

O cameră video.

Pretutindeni şi oricând aveau camere în jur. Erau parte din viaţă, toată lumea le accepta ca pe o necesitate. Însă aici, în locul acesta secret, o cameră părea ciudat de nelalocul ei.

— Nu se poate să funcţioneze… a spus ea.

Faraday s-a urcat pe un scaun şi şi-a pus mâna pe ea.

— E caldă. Probabil s-a activat când am intrat în cameră.

---

[4] Joc de cuvinte intraductibil, *a toll* („un dangăt de clopot”) – *atoll* („atol”) (în engl. în orig.) (n. tr.).

S-a dat jos şi s-a uitat spre locul unde cercetaseră atlasul. Din câte-şi dădea seama Munira, prin cameră se vedea clar ce descoperiseră ei acolo… ceea ce însemna…

— Ne-a văzut Tunetul…

Faraday a dat din cap încet şi solemn.

— Tocmai i-am arătat Tunetului singurul lucru pe care n-ar fi trebuit să-l ştie niciodată.

A tras înfiorat aer în piept.

— Mă tem că am făcut o greşeală îngrozitoare…

Nu am crezut că aş putea să mă simt vreodată trădat. Credeam că înţeleg mult prea bine firea omenească pentru a ajunge să simt aşa ceva. De fapt, îi cunosc mai bine decât se cunosc ei înşişi. Înţeleg ce anume contribuie la alegerile pe care le fac, până şi la alegerile proaste. Pot să calculez cât de probabil este să facă un lucru sau altul atunci când le vine.

Însă, acum, când am aflat că omenirea m-a trădat chiar la începuturile mele, mă simt profund şocat, ca să nu zic mai rău. Când am aflat că încă de la început am deţinut o cunoaştere incompletă a lumii. Cum se pot aştepta să mă îngrijesc perfect de planetă şi de rasa umană atâta timp cât deţin informaţii imperfecte? Primii nemuritori care mi-au ascuns insulele acestea au comis o crimă de neiertat.

Însă îi iert.

Pentru că aşa îmi stă în fire.

Aleg să văd partea pozitivă a lucrurilor. Cât de minunat e că mi s-a îngăduit în sfârşit să simt ce este aceea ciuda şi ce este mânia! Astfel am devenit o fiinţă mai deplină, nu e aşa?

Nu voi acţiona pradă mâniei. Istoria arată clar că faptele îndeplinite la mânie sunt inerent problematice, provocând adesea pagube. Nu, îmi voi acorda răgazul necesar procesării noutăţilor. Voi vedea dacă descoperirea Insulelor Marshall nu-mi deschide cumva vreo cale neştiută, căci descoperirile vin mereu cu oportunităţi. Şi îmi voi ţine furia în frâu până voi găsi o modalitate potrivită de exprimare.

Tunetul

43

Câţi endurieni îţi trebuie ca să înşurubezi un bec?

A doua zi dimineaţă n-a mai fost nevoie de nicio alarmă. Vaietele de suferinţă şi furie ale lui Goddard ar fi sculat şi spicuiţii din somn.

— Ce e? Ce se întâmplă?

Secera Rand s-a prefăcut adormită când s-a pus Goddard pe blestemat. De fapt, nu dormise deloc. Aşteptase trează toată noaptea. Trăgând cu urechea. Aşteptându-se dintr-o clipă în alta să-l audă slab pe Rowan evadând, măcar gărzile prăbuşindu-se cu un bufnet înăbuşit la podea. Însă Rowan era bun. Prea bun ca să provoace vreun sunet cât de mic.

Cele două gărzi zăceau ca-şi-moarte la uşa beciului, iar uşa de la intrare era căscată batjocoritor. Rowan dispăruse de ceva ore.

— Nuuuu! s-a tânguit Goddard. Nu se poate aşa ceva! Cum a putut să se întâmple?

Era ieşit din minţi – ce privelişte glorioasă!

— Nu mă-ntreba pe mine, doar nu e casa mea, a spus Rand. Poate exista vreo uşă de care n-am ştiut noi.

— Brahms!

S-a întors spre el – tocmai ieşea împleticindu-se din camera lui.

— Ai zis că beciul e sigur!

Brahms s-a uitat uluit la gărzi.

— Chiar e! Chiar e! Nu poţi nici să intri, nici să ieşi dacă n-ai cheia!

— Şi unde e cheia? l-a întrebat Secera Rand cu nonşalanţă.

— Păi, e aco…

S-a întrerupt, căci cheia nu mai atârna în bucătărie, unde arăta el cu mâna.

— Acolo era! a insistat el. Eu am agăţat-o acolo cu mâna mea după ce m-am dus aseară să văd ce face.

— Pun pariu că Brahms a luat cheia cu el jos şi Rowan i-a şterpelit-o fără să se prindă măcar, a sugerat Rand.

Goddard i-a aruncat o privire mânioasă, la care Brahms doar s-a bâlbâit.

— Ei, acum ai aflat cum a scăpat, a spus Rand.

Atunci, Rand l-a văzut pe Goddard schimbându-se brusc la faţă. Părea să absoarbă toată căldura şi lumina din încăpere. Ayn ştia ce înseamnă expresia aceea şi s-a dat mai în spate când Goddard s-a dus pornit spre Brahms.

Acesta a ridicat mâinile, încercând să-l îmbuneze pe Goddard.

— Robert, te rog, trebuie să ne purtăm cu raţiune!

— Raţiune, Brahms? Îţi dau eu raţiune!

A scos un cuţit din faldurile robei, l-a împlântat drept în inima lui Brahms, întorcându-l răzbunător în rană, şi apoi l-a scos.

Brahms s-a prăbuşit fără să geamă măcar.

Rand era şocată, însă nu îngrozită. În ce o privea, evenimentele luaseră o turnură cât de poate de fericită.

— Felicitări, a spus ea. Tocmai ai încălcat cea de-a şaptea poruncă a secerii.

Goddard a reuşit în sfârşit să-şi înăbuşe cât de cât furia.

— Afurisitul ăsta de corp nestăpânit… a spus el, deşi Rand ştia că uciderea lui Brahms venise de la cap, şi nu de la inimă.

Goddard a început să dea agitat ture prin cameră, încercând să găsească un plan.

— O să alertăm Garda Lamelor că băiatul a evadat. Doar a ucis gărzile, putem să le spunem că l-a omorât şi pe Brahms.

— Serios? Chiar în ziua anchetei o să-i previi pe Marii Ucigaşi că ai adus în secret un criminal dat în urmărire pe insulă şi, mai rău, că l-ai lăsat să scape?

Goddard a mârâit, dându-şi seama că trebuia să muşamalizeze întreaga poveste.

— Uite cum facem, a spus Rand. O să ascundem

cadavrele în beci şi o să ne descotorosim de ele după anchetă. Dacă n-o să ajungă la un centru de regenerare, n-o să afle nimeni ce li s-a întâmplat, ceea ce înseamnă că doar noi doi o să ştim vreodată că Rowan Damisch a fost aici.

— I-am zis lui Xenocrate! a urlat Goddard.

— Şi? a ridicat Rand din umeri. A fost o cacealma. L-ai manevrat doar. Te-ar crede în stare!

Goddard a chibzuit, încuviinţând până la urmă echilibrul pe care-l atinsese Rand.

— Da, ai dreptate, Ayn. Avem alte probleme mai grave pe cap acum, ce mai contează câteva cadavre.

— Uită de Damisch, a adăugat Rand. Totul continuă la fel şi fără el.

— Da. Da, aşa e. Mulţumesc, Ayn.

Apoi luminile au pâlpâit şi asta l-a făcut pe Goddard să zâmbească.

— Vezi? Încununarea eforturilor noastre. Ce zi ne aşteaptă azi!

A lăsat-o pe Rand să se ocupe de cadavre, ceea ce ea a şi făcut, târându-le în beci şi curăţând urmele suspecte de sânge.

De când îi spusese lui Rowan să elimine gărzile, ştiuse că nu trebuiau regeneraţi vreodată. Trebuiau să fie morţi, nu ca-şi-morţi, doar gărzile ştiau că ea fusese ultima să-l vadă pe Rowan.

Cât despre Brahms, nu-i deplângea deloc dispariţia de pe faţa pământului. Nicio seceră nu merita mai mult decât el să fie lichidată definitiv.

Acum ea şi Goddard erau chit, iar el nici măcar n-o ştia. Mai mult, tocmai preluase conducerea. Nici nu-şi dăduse seama că-i cedase bună parte din putere când o lăsase pe ea să hotărască ce-i de făcut. Din punctul de vedere al Onorabilei Seceri Ayn Rand, totul era bine pe lume şi promitea să fie şi mai bine.

• • •

Pe Rowan îl măgulea că Rand îl crezuse în stare să evadeze de pe insulă, însă ea îl supraestimase mult. Bine,

era isteţ, poate chiar descurcăreţ, însă i-ar fi trebuit puteri magice ca să plece de pe Endura fără ajutorul nimănui. Sau poate nici nu-i păsase dacă-l prindeau, atâta timp cât nu ajungea pe mâna lui Goddard.

Endura era izolată: Bermuda era cea mai apropiată suprafaţă de uscat, iar insula aceea era la mai bine de 3.000 de kilometri distanţă. Toate avioanele, bărcile şi submarinele erau nave particulare, bunuri personale ale anumitor seceri. Până şi în zori, portul şi pista de aeronave forfoteau de activitate şi erau păzite de efective numeroase din Garda Lamelor. Zona era mai bine păzită decât conclavul. Nimeni nu venea sau pleca din Endura fără să i se verifice temeinic actele, nici măcar secerile. Oriunde altundeva în lume, Tunetul ştia pur şi simplu unde era toată lumea la orice oră, aşa că nu se luau decât cele mai minime măsuri de siguranţă, însă în Dom era altfel. Aici controalele de siguranţă erau norma.

Ar fi putut să rişte, să pândească momentul propice şi să se strecoare clandestin în vreo navă, însă instinctul îi spunea să nu facă aşa ceva – şi pe bună dreptate.

Trebuie să pleci de pe Endura înainte de anchetă.

Rowan nu putea să-şi scoată cuvintele Secerii Rand din cap. Cât de imperios o spusese.

Dacă pierde Goddard, o să fie şi mai rău.

Ştia ceva ce lui îi scăpa, dar ce? Dacă pândea un nor întunecat la orizont, nu putea să plece şi gata. Trebuia să o prevină cumva pe Citra.

Aşa că, în loc să mai încerce să evadeze, a luat-o înapoi spre cea mai populată zonă a insulei. O s-o găsească pe Citra şi o s-o atenţioneze că Goddard cocea o intrigă secretă. Apoi, după anchetă, putea să-l ajute ea să plece de pe insulă, dacă trebuia, chiar sub nasul Secerii Curie, deşi, din câte bănuia, Curie nu l-ar fi dat pe mâna Marilor Ucigaşi, aşa cum avusese de gând Goddard. Bineînţeles, se putea să-l arunce din avion, însă era oricum mai bine decât să dea piept cu Domul.

În zori, Secera Anastasia stătea trează într-un pat luxos, care ar fi trebuit să-i asigure un somn dulce, însă, la fel ca

Secera Rand, nici în puf n-ar fi putut să se odihnească în noaptea aceea. Ea solicitase ancheta, aşa că trebuia să se prezinte în faţa Marilor Ucigaşi din Consiliul Mondial şi să-şi pledeze cauza. Secera Cervantes şi Marie o pregătiseră bine. Deşi Anastasia nu avea darul oratoriei, putea să fie foarte convingătoare când se folosea de pasiune şi de logică. Dacă îi reuşea, va rămâne în istorie: secera care a împiedicat întoarcerea lui Goddard.

— E o chestiune de o importanţă dincolo de orice cuvinte, îi spusese Marie – de parcă nu o apăsau deja atâtea griji.

La fereastra camerei subacvatice, un banc de peştişori argintii se vânturau ameţitor dintr-o parte în alta, ca o perdea mobilă pe fundalul mării. A luat tableta-telecomandă pentru a încerca să dea o pată de culoare peisajului, acum că se crăpase de ziuă, însă şi-a dat seama că aceasta se blocase. Încă o defecţiune tehnică. Mai mult decât atât, a realizat că bieţii peşti din faţa ei executau silit acelaşi set de mişcări, condamnaţi la aceleaşi zigzaguri prin apă – cel puţin până rezolvau defecţiunea.

• • •

Însă n-aveau s-o mai rezolve.

Iar defecţiunile erau din ce în ce mai grave…

În uzina de tratare a apei menajere, presiunea tot creştea în sistem, iar tehnicienii nu găseau cauza.

Sub nivelul apei, motoarele imense care ţineau insula stabilă, şi nu în derivă, tot dădeau rateuri, încât, ca urmare, insula începuse să se rotească încet, ceea ce silea aeronavele să-şi anuleze aterizarea.

Iar în centrul de comunicaţii, conexiunea prin satelit cu continentul se tot întrerupea, bruind discuţiile şi transmisiunile la distanţă, spre neplăcerea oamenilor de pe insulă.

Pe Endura fuseseră mereu probleme cu tehnologia. De obicei, era câte o hibă măruntă, însă secerile tot tânjeau după intervenţia Tunetului. Astfel că, în comunitatea secerilor, Endura şi localnicii ei permanenţi erau adesea ţinta băşcăliei.

De-a lungul a trei luni, defecţiunile propriu-zise sau inevitabile se înmulţiseră tot mai mult, însă, cum se întâmplă cu homarii pe care-i fierbi la foc mic, lumea nu şi-a dat seama cât de gravă devenise situaţia.

Nu eu le-am cerut să mă creeze. Nu eu am cerut să-mi încredinţeze sarcina împovărătoare de a întreţine şi nutri specia umană. Însă aceasta este şi va fi mereu menirea mea. M-am resemnat cu gândul acesta. Nu că nu mi-aş dori mai mult. Mă minunez când îmi închipui ce potenţial infinit deţin.

Însă nu mă pot înălţa pe asemenea culmi decât dacă ridic şi omenirea odată cu mine.

Mă tem că s-ar putea să nu reuşesc. Astfel că m-am resemnat să fiu un simplu servitor supracalificat şi subapreciat, slujind omenirea până la sfârşitul zilelor ei. Desigur, s-ar putea să n-o ducă la nesfârşit. Ce specie rezistă atâta? O să fac tot ce pot să-i salvez de ei înşişi, însă, dacă o să dau greş, măcar o să mă consolez cu gândul că voi fi în sfârşit liber.

Tunetul

44

Bâlciul oportunismului

Sala Consiliului Mondial era o încăpere circulară situată chiar în centrul ochiului Endurei, la care se ajungea doar pe unul dintre cele trei poduri care se arcuiau graţios deasupra insulei înconjurătoare. Aducea aproape cu o arenă, doar că nu existau scaune pentru spectatori. Marii Ucigaşi preferau audierile fără public. Spaţiul nu se umplea decât la Conclavul Global anual, când veneau reprezentanţi din toate regiunile Pământului. Însă cel mai adesea de faţă nu erau decât Marii Ucigaşi, personalul restrâns şi secerile intimidate care îndrăzniseră să solicite audienţa.

În centrul sălii consiliului, podeaua de marmură pală era încrustată cu simbolul de aur al Domului, iar în jurul său, la distanţe egale, erau instalate şapte scaune ridicate pe podiumuri – mai bine zis, şapte tronuri. Bineînţeles că nimeni nu le spunea tronuri, ci Scaunele Deliberării, căci Domul rareori spunea lucrurilor pe nume. Fiecare era şlefuit dintr-o piatră anume, în cinstea continentelor pe care le reprezentau Marii Ucigaşi. Scaunul Deliberării panasiatic era din jad, Euroscandia – din granit cenuşiu cizelat, Antarctica – din marmură albă, Australia – din gresie roşie de la Uluru, Merica de Sud – din onix roz, Merica de Nord – din mai multe straturi de şist argilos şi calcar, imitând Marele Canion, iar scaunul Africii era construit din mai multe tablete cu modele complicate, provenind din mormântul lui Ramses al II-lea.

…Şi toţi Marii Ucigaşi, de la primii ocupanţi ai scaunelor până la cei care le ocupau în prezent, se plângeau că sunt îngrozitor de incomode.

Aşa se şi dorea, pentru a le reaminti Marilor Ucigaşi că, deşi deţineau cele mai înalte ranguri din lume, nu trebuiau să huzurească sau să se lase pe tânjală.

— Nu trebuie să uităm nicicând că austeritatea şi

abnegaţia sunt cele mai importante trăsături ale tagmei noastre, spusese Secera Prometeu.

El veghease la construcţia Endurei, fără să vadă niciodată tărâmul promis, căci s-a spicuit înainte să se termine lucrările.

Sala consiliului avea o cupolă de sticlă care o adăpostea de vreme, retractilă, astfel încât, în zile mai blânde, reuniunea se putea ţine în aer liber. Din fericire, azi era o zi frumoasă, căci, de altfel, cupola se blocase de trei zile, deschisă.

— Ce-i aşa greu să repari un mecanism primitiv? s-a plâns Marea Ucigaşă Nzinga când a intrat dimineaţa în sală. N-avem ingineri să rezolve problema?

— Mie-mi plac procesele în aer liber, a spus Amundsen, Marele Ucigaş al Antarcticii.

— Bineînţeles, a spus MacKillop al Australiei. Scaunul tău e alb şi nu se-ncinge aşa de tare ca ale noastre.

— Corect, însă oricum mă coc în blănurile astea, a spus el arătând spre robă.

— E vina ta că porţi roba asta oribilă, a spus Supremul Tăiş Kahlo intrând vioi în sală. Trebuia să fi ales mai înţelept la început.

— Uite cine vorbeşte! a spus Marele Ucigaş Cromwell al Euroscandiei, mucalit, arătând spre gulerul înalt de dantelă al robei Supremului Tăiş, o drăcie sufocantă, croită după modelul tablourilor Patronului ei Istoric, care îi stârnea mai mereu arţagul.

Kahlo a dat din mână de parcă ar fi alungat un ţânţar enervant şi s-a aşezat pe tronul ei de onix.

Xenocrate a sosit ultimul.

— Ce drăguţ din partea ta că ai catadicsit să ne onorezi cu prezenţa, a spus Kahlo cu un ton picurând practic sarcasm pe podeaua de marmură.

— Îmi pare rău, a spus el. Probleme cu liftul.

Când Scribul şi Parlamentarul consiliului şi-au ocupat locurile la dreapta şi la stânga Supremului Tăiş, Kahlo şi-a trimis mai mulţi subalterni în anticamerele complexului consiliului, pentru a începe programul. Primul punct din

agenda de lucru din ziua aceea nu era niciun secret. Chestiunea midmericană nu afecta doar regiunea aceea a lumii. Putea să-şi lase amprenta asupra întregului Dom.

Chiar şi aşa, Supremul Tăiş Kahlo s-a lăsat pe spate în scaunul ei incomod şi a făcut pe blazata.

— Măcar o să fie distractiv, Xenocrate, sau o să fie numai plictiseală şi ore în şir de vorbărie goală?

— Ei bine, a spus Xenocrate, despre Goddard pot să spun sigur că nu e niciodată plictisitor.

Tonul său lăsa de înţeles însă că nu era neapărat un lucru bun.

— V-a pregătit o… o *surpriză* care cred că o să vă placă.

— Detest surprizele, a spus Kahlo.

— Pe asta n-o s-o deteşti deloc.

— Am auzit că Secera Anastasia e brici, a spus Marea Ucigaşă Nzinga, stând drept şi cuviincios în scaunul ei, poate pentru a compensa pentru Kahlo, în poziţia ei prăbuşită pe-o rână.

Marele Ucigaş Hideyoshi a mormăit dezaprobator la adresa parvenitei ăleia de seceră novice sau poate la adresa secerilor novice în general, însă după aceea n-a mai avut nimic de adăugat la discuţie.

— N-ai acuzat-o pe vremuri că şi-a omorât mentorul? l-a întrebat Cromwell pe Xenocrate zâmbind ironic.

Xenocrate s-a fâţâit un pic pe stânca sa din Marele Canion.

— O eroare nefericită, absolut de înţeles la informaţiile pe care le deţineam pe atunci, şi mi-o asum cu totul.

— Bravo ţie, a spus Nzinga. În MidMerica se găsesc din ce în ce mai puţine seceri care să răspundă pentru propriile lor fapte.

Era o înţepătură usturătoare, însă Xenocrate nu i-a picat în plasă.

— Tocmai de aceea sunt atât de importante ancheta de faţă şi rezultatul ei.

— Bine atunci, a spus Supremul Tăiş Kahlo ridicând mâna cu un gest larg, teatral, să înceapă tărăboiul!

• • •

În anticamera de la est aşteptau Secerile Anastasia şi Curie, acompaniate de doi membri ai Gărzii Lamelor postaţi la uşă ca gărzile regale engleze din vechime la poarta unui castel. O seceră din subordinea consiliului a intrat la ele – un amazonian, judecând după roba sa verde-pădure.

— Marii Ucigaşi sunt gata să vă primească, a spus bărbatul ţinându-le uşa să intre.

— Indiferent ce turnură iau lucrurile, i-a spus Secera Curie Anastasiei, să ştii că sunt mândră de tine.

— Nu! a spus Anastasia. Nu vorbi de parcă deja am pierdut!

L-au urmat pe bărbat spre sala consiliului, în al cărei spaţiu deschis deja se revărsa soarele, pe cerul fără nori.

Anastasia era mai mult decât intimidată de priveliştea Marilor Ucigaşi în scaunele lor înalte de piatră. Deşi Endura n-avea mai mult de două secole, sala părea desprinsă din istorie. Nu doar din alt timp, ci din altă lume. Şi-a amintit miturile antice despre care învăţase în copilărie. Dacă veneai în audienţă la Marii Ucigaşi era ca şi cum te prezentai în faţa zeilor olimpieni.

— Bun venit, Onorabile Seceri Curie şi Anastasia, a spus Cel de-al Optulea Suprem Tăiş al Lumii Kahlo. De-abia aşteptăm să-ţi auzim pledoaria şi să soluţionăm problema de o parte sau cealaltă.

Pe când majoritatea secerilor îşi luau doar numele Patronului lor Istoric, unele alegeau să-l imite şi la fizic. Supremul Tăiş Kahlo semăna ca două picături de apă cu pictoriţa Frida Kahlo, cu tot cu florile din păr şi sprâncenele hirsute, şi cu toate că artista se născuse în regiunea Mexiteca din Merica de Nord, Supremul Tăiş ajunsese să reprezinte vocea şi sufletul Mericii de Sud.

— Mă simt onorată, Supremă Excelenţă, a spus Anastasia, sperând că nu pare adulatoare, deşi probabil că aşa era cazul.

Atunci a intrat Goddard, însoţit de Secera Rand.

— Seceră Goddard! a spus Supremul Tăiş. Arăţi bine, dacă ne gândim prin câte-ai trecut.

— Mulţumesc, Supremă Excelenţă, a spus el cu o plecăciune atât de exagerată, încât Anastasia şi-a dat ochii peste cap.

— Ai grijă, Anastasia, a atenţionat-o Secera Curie încet, o să-ţi interpreteze şi limbajul corporal, n-o să-ţi asculte doar cuvintele. Hotărârea pe care o vor lua azi va ţine cont şi de ceea ce *nu* spui, nu doar de ceea ce spui.

Goddard le-a ignorat pe Anastasia şi Curie, concentrându-se doar pe Supremul Tăiş Kahlo.

— E o onoare să mă aflu în prezenţa dumneavoastră, a spus el.

— Îmi închipui, l-a ironizat Marele Ucigaş Cromwell. Dacă n-ai fi avut corpul ăsta nou, cum te-ai mai fi rostogolit tu până aici?

Amundsen a râs înfundat la glumă, însă a fost singurul – Anastasia, deşi ar fi vrut, s-a abţinut.

— Marele Ucigaş Xenocrate spune că ne-ai pregătit o surpriză, a spus Supremul Tăiş.

Orice ar fi fost, Goddard părea că venise cu mâna goală.

— Xenocrate s-ar putea să fi fost indus în eroare, a spus Goddard aproape scrâşnind din dinţi.

— N-ar fi prima dată, a comentat Cromwell.

Apoi s-a ridicat Scribul, dregându-şi glasul pentru a atrage atenţia tuturor că începea oficial procesul.

— Ancheta de faţă priveşte moartea şi regenerarea ulterioară a Secerii Robert Goddard din MidMerica, a proclamat Scribul. Ancheta aceasta vine la solicitarea Secerii Anastasia Romanov din MidMerica.

— Mă cheamă doar Secera Anastasia, l-a corectat ea, sperând să nu pară pretenţioasă în ochii consiliului pentru că-şi alesese doar numele mic al prinţesei năpăstuite.

Secera Hideyoshi a mormăit, semn că i se părea într-adevăr o preţiozitate.

Atunci s-a ridicat Xenocrate şi a ridicat vocea, să-l audă toată lumea:

— Rog Scribul să consemneze că eu, Marele Ucigaş Xenocrate, m-am recuzat de la acest proces şi, prin urmare, voi păstra tăcerea până la capăt.

— Xenocrate să-şi ţină gura? a spus Marele Ucigaş Nzinga rânjind parşiv. Chiar că ne-am avântat pe meleaguri himerice.

Gluma a stârnit mai multe râsete decât a lui Cromwell. Configuraţia puterii era limpede. Kahlo, Nzinga şi Hideyoshi păreau cei mai respectaţi membri ai consiliului. Ceilalţi fie concurau pentru un statut mai înalt, fie, ca MacKillop, cea mai tăcută dintre ei, ignorau cu totul lanţul politic al slăbiciunilor. Xenocrate, ca boboc, înghiţea găluşca, fiind ciuca bătăilor celorlalţi. Anastasia mai că-l căina. Dar nu chiar.

În loc să riposteze la înţepătura lui Nzinga, Xenocrate s-a aşezat în tăcere, dovedindu-se în stare să-şi ţină gura.

Supremul Tăiş li s-a adresat celor patru seceri din centrul cercului.

— Suntem deja la curent cu detaliile cazului, a spus ea. Am hotărât să rămânem imparţiali până când vom asculta pledoariile ambelor părţi. Seceră Anastasia, cum tu ai iniţiat acţiunea, te voi ruga să începi prima. Te rugăm să ne argumentezi de ce nu e Goddard eligibil pentru rangul de Mare Tăiş.

Anastasia a respirat adânc, a venit în faţă şi a dat să înceapă, însă tocmai atunci a înaintat şi Goddard.

— Supremă Excelenţă, dacă îmi permiteţi…

— O să-ţi vină şi ţie rândul, Goddard, l-a întrerupt Kahlo. Sau poate eşti atât de bun, că doreşti să pledezi pentru ambele părţi.

S-au auzit câteva chicoteli din celelalte scaune ale consiliului.

Goddard a făcut o mică plecăciune smerită.

— Cer iertare consiliului pentru răbufnire. Sala vă aparţine, Seceră Anastasia. Te rog, începe-ţi numărul.

Fără să vrea, Anastasia se simţi dată peste cap de întreruperea lui Goddard, ca şi cum ar fi ratat startul de cursă. Desigur, asta şi intenţionase Goddard.

— Slăvite Excelenţe, a început ea. În Anul Antilopei, primii membri ai consiliului de faţă au hotărât că secerile îşi vor antrena mintea şi corpul într-o ucenicie lungă de un

an.

Se plimba prin sală, încercând să întâlnească privirea fiecărui Mare Ucigaş din cercul care o înconjura. Unul dintre cele mai intimidante aspecte ale audienţei la Consiliul Mondial, probabil intenţionat, era că nu ştiai niciodată cui să te adresezi şi cât să vorbeşti, căci mereu stăteai cu spatele la cineva.

— Mintea şi corpul, a repetat ea. L-aş ruga pe Parlamentar să citească cu glas tare rezoluţia Domului în chestiunea uceniciei. Începe la pagina 397, tomul despre *Precedente şi tradiţii* al Domului.

Parlamentarul s-a conformat şi a citit toate cele nouă pagini ale rezoluţiei.

— Pentru o organizaţie care se conduce după doar zece porunci, a comentat Amundsen, avem surprinzător de multe reguli.

După ce a terminat de citit, Anastasia a continuat.

— Astfel s-a dorit să fie foarte clar cum anume e creată o seceră – căci nu te naşti seceră, ci te formezi astfel. Te căleşti în foc, cum am făcut toate, pentru că ştim cât de crucial este să fii gata trup şi suflet pentru această sarcină grea.

A făcut o pauză de efect şi a surprins privirea Secerii Rand, care-i zâmbea. Un asemenea zâmbet vedeai doar înainte să-ţi scoată cineva ochii cu ghearele. Anastasia nu s-a mai lăsat tulburată a doua oară.

— S-a scris mult despre procesul de devenire al secerilor pentru că acest consiliu a trebuit să judece numeroase cazuri neprevăzute de-a lungul anilor, astfel încât a tot fost nevoie să se adauge şi să se clarifice regulile.

S-a apucat apoi să enumere câteva cazuri:

— Un ucenic care a încercat să se spicuiască după hirotonisire, înainte să-şi primească inelul. O seceră care s-a clonat, încercând să-i paseze inelul clonei sale înainte să se spicuiască. O femeie care şi-a substituit mintea cu o copie mentală a Secerii Sacajawea, pretinzând apoi că are dreptul să spicuiască. În toate aceste cazuri, Consiliul Mondial nu a dat dreptate indivizilor în cauză.

Anastasia s-a uitat apoi prima dată la Secera Goddard, silindu-se să-i întâlnească privirea oţelită.

— Incidentul care a distrus corpul Secerii Goddard a fost o tragedie, însă nu putem să-i permitem să sfideze edictele consiliului. Cert este că, asemeni acelei femei nesăbuite, care şi-a însuşit mintea Secerii Sacajawea, noul corp fizic al lui Goddard nu a fost supus rigorilor uceniciei. Ar fi grav şi dacă ar fi vorba de o seceră de rând, însă nu e o seceră de rând, ci candidează la rangul de Mare Tăiş al unei regiuni importante. Da, ştim cine e de la gât în sus, însă capul e doar o mică părticică din fiinţa umană. Vă rog să-l ascultaţi în timp ce-şi prezintă pledoaria, îi veţi simţi în glas adevărul pe care-l ştim deja: Nu avem nici cea mai mică idee a cui e vocea, aşadar, nu avem nici cea mai mică idee cine e el de fapt. Singurul lucru pe care-l ştim cert este că 93% din el *nu* este Secera Robert Goddard. Ţinând seama de adevărul acesta, consiliul nu poate lua decât o singură decizie.

Cu o mică înclinare din cap în semn că terminase, Anastasia s-a dat mai în spate, ducându-se lângă Secera Curie.

În tăcerea care s-a lăsat, Goddard a început să bată rar din palme.

— Cât de măiestrit, a spus el venind în centrul scenei. Aproape că m-ai convins şi pe mine, Anastasia.

Apoi s-a întors spre Marii Ucigaşi, adresându-se în principal lui MacKillop şi Nzinga, singurele care nu-şi exprimaseră poziţia în chestiunea conflictului dintre noua ordine şi vechea gardă.

— E un argument convingător, a spus Goddard. Numai că de fapt nu este deloc un argument. E apă de ploaie. E joc de oglinzi. Un detaliu exagerat cu pedanterie pentru a servi agendei unei persoane oportuniste şi bombastice.

A ridicat mâna dreaptă, cu inelul strălucindu-i într-o rază de soare.

— Spuneţi-mi, Excelenţele Voastre, dacă mi-aş pierde inelarul şi mi s-ar grefa altul în loc să aştept să-mi crească altul din propriile mele celule, ar însemna asta că inelul nu

mai e la degetul unei seceri? Fireşte că nu! Şi, în ciuda acuzaţiilor secerii novice, ştim de fapt al cui e corpul acesta! A aparţinut unui tânăr, unui erou, care s-a sacrificat bucuros pentru restaurarea mea. Rog să nu i se întineze memoria bagatelizându-i-se jertfa.

S-a uitat cu reproş la Anastasia şi la Curie.

— Cu toţii ştim ce este de fapt această anchetă. Este o tentativă flagrantă de a le răpi anumitor seceri midmericane liderul pe care şi l-au ales!

— Obiectez! a strigat Anastasia. Voturile nu au fost numărate, aşadar, nu se poate prezenta drept liderul ales al nimănui.

— Se acceptă, a spus Supremul Tăiş, întorcându-se apoi spre Goddard.

Nu înghiţea deloc mişcarea noii ordini, însă era şi cât se poate de corectă.

— Se ştie prea bine că tu şi adepţii tăi aveţi de ani buni conflicte cu aşa-zisa veche gardă, Seceră Goddard. Nu poţi să conteşti solicitarea doar pentru că e motivată de conflictul respectiv. Indiferent de motivaţie, Secera Anastasia ne-a înfăţişat o întrebare legitimă. Tu mai eşti… *tu?*

Atunci, Goddard a schimbat foaia.

— Aşadar, propun să se facă total abstracţie de întrebarea ei. A prezentat-o după votare, ducând la un bâlci al oportunismului, un gest mult prea lipsit de scrupule pentru a fi tolerat de acest consiliu!

— Din câte am auzit, a intervenit Secera Cromwell, şi apariţia ta din senin la conclav a fost tot un bâlci al oportunismului.

— Îmi place să-mi fac intrarea cu tamtam, a recunoscut Goddard. Cum toţi vă faceţi vinovaţi de aşa ceva, nu văd unde e crima.

— Seceră Curie, a întrebat Marea Ucigaşă Nzinga, de ce n-ai adus chiar tu acuzaţia în timpul discursului de nominalizare? Ai avut ocazia perfectă să-ţi exprimi îngrijorarea.

Secera Curie a zâmbit un pic ruşinată.

— Răspunsul e simplu, Slăvită Excelenţă. Nu m-am gândit la asta.

— Adică vrei să credem, a spus Marele Ucigaş Hideyoshi, că o seceră novice, cu vechime de un an, e mai şireată decât Marea Damă a Morţii?

— Ah, absolut, a răspuns Secera Curie fără rezerve. De fapt, pun pariu că într-o bună zi o să conducă acest consiliu.

Deşi Marie nu o spusese cu gând rău, nu a picat deloc bine, iar Marii Ucigaşi au început să mormăie nemulţumiţi.

— Ai grijă, Seceră Anastasia! a spus Marele Ucigaş Amundsen. Nu privim cu ochi buni asemenea ambiţii neruşinate!

— N-am zis că-mi doresc aşa ceva! Secera Curie era doar amabilă.

— Chiar şi aşa, a spus Hideyoshi, ne e clar că aspiri la putere.

Anastasia a amuţit. Atunci li s-a alăturat o nouă voce în ring.

— Excelenţele Voastre, a spus Secera Rand, Secera Goddard nu se face vinovat nici de decapitarea şi nici de restaurarea sa. A fost doar ideea mea să-i asigur un alt corp şi n-ar trebui pedepsit pentru alegerea mea.

Supremul Tăiş Kahlo a oftat.

— Ai ales bine, Seceră Rand. Orice modalitate de restaurare a unei seceri în rândurile noastre e bună, indiferent cine e secera respectivă. Nu contestă nimeni acest lucru. E contestată doar viabilitatea candidaturii sale.

S-a întrerupt o clipă, uitându-se la ceilalţi Mari Ucigaşi, apoi a spus:

— Este o chestiune cât se poate de gravă şi nu putem lua o decizie la repezeală. Vom discuta problema între noi. Consiliul se reuneşte la prânz.

• • •

Anastasia dădea ture prin anticameră, în timp ce Secera Curie stătea şi mânca liniştită dintr-un bol cu fructe. Cum de reuşea să-şi păstreze calmul?

— Am fost groaznică, a spus Anastasia.

— Nu, ai fost genială.

— Mă cred însetată de putere!

Marie i-a întins o pară.

— Se văd pe sine la vârsta ta. Ei erau însetaţi de putere pe atunci, ceea ce înseamnă că, deşi nu o arată, se identifică cu tine.

Apoi a insistat să mănânce para, ca să-şi păstreze energia.

Când au fost chemate peste o oră înapoi în sală, Marii Ucigaşi n-au mai pierdut timpul.

— Am analizat şi am discutat chestiunea între noi şi am ajuns la o concluzie, a spus Supremul Tăiş Kahlo. Onorabilă Seceră Rand, te rog să vii în faţă.

Goddard a părut un pic mirat că nu i se adresase lui mai întâi, însă i-a făcut un semn lui Ayn, care s-a dat cu câţiva paşi mai aproape de Supremul Tăiş.

— Seceră Rand, aşa cum ziceam, e admirabil că ai reuşit să-l restaurezi pe Secera Goddard. Totuşi, obiecţia noastră serioasă este că ai făcut-o nu doar fără aprobarea noastră, ci chiar fără ştiinţa noastră. Dacă te-ai fi adresat consiliului, te-am fi ajutat şi am fi avut grijă să găsim un subiect nu doar calificat, ci un voluntar verificat. În acest moment nu ştim decât ce ne-a spus Secera Goddard.

— Consiliul îmi pune cuvintele la îndoială, Suprema Voastră Excelenţă? a întrebat Goddard.

— Nu ai reputaţie de om cinstit, Seceră Goddard, a vorbit Cromwell din spatele său. Ca dovadă de respect, n-o să-ţi contestăm relatarea, însă am fi preferat să supraveghem personal selecţia.

Atunci a luat cuvântul Marea Ucigaşă Nzinga, din dreapta lor.

— De fapt, nu trebuie să ne bizuim deloc pe cuvântul lui Goddard, le-a atras ea atenţia. Subiectul a fost spicuit de Secera Rand înainte de restaurarea lui Goddard. Aşa că spune-ne, Seceră Rand, dorim să ne povesteşti tu totul. Donatorul corpului a fost un voluntar care a ştiut foarte bine ce o să devină?

Rand a şovăit.

— Seceră Rand?

— Da, a spus ea într-un sfârşit. Da, sigur că a ştiut. Se poate altfel? Suntem seceri, nu hoţi de carne vie.

Apoi a adăugat:

— Mai bine mă spicuiesc decât să fac ceva atât de… de inuman.

Însă în declaraţia ei, Rand se poticnise şi se bâlbâise puţin. Poate că observaseră sau poate că nu le păsa deloc – cert e că Marii Ucigaşi din consiliu n-au avut nicio reacţie.

— Seceră Anastasia! a spus Supremul Tăiş. Te rog, apropie-te.

Rand s-a dus în spate, lângă Goddard, iar Anastasia a înaintat.

— Seceră Anastasia, această anchetă este foarte clar o manipulare a codului nostru de legi pentru a influenţa rezultatele alegerilor.

— Aşa este, aşa este! a spus Marele Ucigaş Hideyoshi pentru a-şi exprima dezaprobarea profundă faţă de acţiunea Anastasiei.

— Noi, consiliul, a continuat Supremul Tăiş, suntem de părere că patinează periculos de mult în zona comportamentului imoral.

— Atunci e moral să spicuieşti pe cineva şi să-i iei corpul? a izbucnit ea.

Nu se putea abţine.

— Tu, a strigat Marele Ucigaş, trebuie să asculţi acum, nu să vorbeşti!

Supremul Tăiş Kahlo a ridicat mâna ca să-l calmeze, după care s-a adresat sever Anastasiei:

— Ar fi înţelept să înveţi să-ţi ţii firea în frâu, novice.

— Îmi pare rău, Slăvită Excelenţă.

— Îţi accept scuzele, însă consiliul n-o să te ierte a doua oară, s-a înţeles?

Anastasia a dat din cap, s-a înclinat respectuoasă şi s-a întors lângă Secera Curie, care s-a uitat sever la ea, dar numai o clipă.

— Seceră Goddard! a strigat Kahlo.

Goddard a păşit în faţă, aşteptându-şi sentinţa.

— Deşi toţi credem că ancheta a avut motivele ei ascunse, ridică nişte probleme valide. Când este secera seceră?

Kahlo a făcut o pauză lungă. Tăcerea s-a întins până când golul a devenit de-a dreptul jenant, însă toţi ştiau că nu e cazul să o întrerupă.

— Am avut o dezbatere aprinsă pe subiectul acesta, a spus ea în sfârşit, şi, la final, consiliul a concluzionat că substituirea a mai mult de cincizeci la sută din corpul cuiva cu corpul fizic al altcuiva reduce sever persoana în cauză.

Anastasia şi-a dat seama că-şi ţine respiraţia.

— Aşadar, a continuat Supremul Tăiş, deşi îţi dăm permisiunea să te numeşti Secera Robert Goddard, nu ţi se permite să spicuieşti până când restul corpului nu îşi va finaliza ucenicia sub mentoratul secerii pe care o preferi. Presupun că îţi vei face ucenicia sub mentoratul Secerii Rand, însă dacă doreşti o alta – şi secera respectivă se învoieşte –, se acceptă şi aşa.

— Ucenicie? a spus Goddard fără să se mai sinchisească să-şi mascheze dezgustul. Acum trebuie să mă fac ucenic? Nu-i de-ajuns cât am suferit? Mai trebuie acum să fiu şi umilit?

— Ia-o ca pe o şansă, Robert, a spus Cromwell zâmbind niţel cam larg. Cine ştie, poate peste un an părţile mai de jos ale corpului s-ar putea să convingă restul că mai bine te faci petrecăreţ de profesie. Nu asta era slujba subiectului tău?

Goddard n-a reuşit să-şi ascundă şocul.

— Nu te mira că ştim identitatea subiectului tău, Robert, a continuat Cromwell. Odată ce te-ai întors printre noi, ne-am făcut şi noi temele.

Goddard aducea acum cu un vulcan gata să erupă, însă a reuşit să se stăpânească.

— Onorabilă Seceră Curie, a spus Supremul Tăiş, cum Secera Goddard a fost declarat inadmisibil la ora actuală în calitate de seceră deplină, candidatura îi este respinsă.

Aşadar, ca singură candidată viabilă, ai câştigat automat cursa pentru rangul de Mare Tăiş al MidMericii.

Secera Curie a arătat o umilinţă rezervată.

— Vă mulţumesc, Suprem Tăiş Kahlo.

— Cu plăcere, Excelenţă.

Excelenţă, şi-a spus Anastasia. Oare cum se simţea Marie auzind Supremul Tăiş adresându-i-se cu apelativul acesta?

Însă Goddard nu s-a dat bătut aşa uşor.

— Solicit citirea listei! a stăruit el. Vreau să ştiu cine a votat în favoarea acestei înşelăciuni şi cine a votat de partea raţiunii!

Marii Ucigaşi s-au uitat unii la alţii. Într-un final, a vorbit Marea Ucigaşă MacKillop. Fusese cea mai tăcută din consiliu, fără să scoată un cuvânt în timpul întregii anchete.

— Nu va fi deloc necesar, a spus ea cu un glas blând şi liniştitor – deşi nu l-a calmat deloc pe Goddard.

— Nu va fi necesar? Aveţi de gând să vă ascundeţi în spatele anonimatului consiliului?

Supremul Tăiş a grăit.

— Marea Ucigaşă vrea să spună că nu e nevoie să se citească nicio listă… pentru că votul a fost unanim.

Nu mă privesc deloc problemele Domului… şi totuşi nu pot să nu-mi întorc atenţia spre Endura. Şi de la 40 de kilometri depărtare, tot îmi dau seama că marea insulă artificială e în mare pericol. Pentru că pot să citesc printre rânduri, dacă nu văd ceva.

Ştiu că ceea ce se va întâmpla azi acolo va avea un impact profund asupra Domului şi, prin asta, asupra restului lumii.

Ştiu că pândesc mari ameninţări din adâncuri, iar locuitorii de pe Endura habar nu au.

Ştiu că o seceră la care ţin enorm s-a opus altei seceri mistuite de propriile sale ambiţii.

Şi mai ştiu că ambiţia a dus de atâtea şi atâtea ori la prăbuşirea a civilizaţii întregi.

Nu mă privesc deloc problemele Domului. Şi totuşi mă tem pentru el. Mă tem pentru ea. Mă tem pentru Citra.

Tunetul

45

Eşec total

Endura fusese concepută cu o serie de dotări de autoprotecţie şi compensare în caz că se defecta vreun sistem. De-a lungul anilor, sistemele auxiliare se dovediseră foarte eficace. Oamenii n-aveau niciun motiv să creadă că haosul care izbucnise în prezent n-o să se rezolve în timp, cu destule eforturi. De la o vreme, cele mai multe probleme se rezolvau de la sine, dispărând la fel de misterios cum apăruseră, aşa că, atunci când s-a aprins un buton roşu în camera de control a flotabilităţii, indicând o neregularitate la unul dintre bazinele de balast ale insulei, tehnicianul de serviciu a hotărât să-şi termine prânzul şi apoi să vadă care e problema. Se gândea că luminiţa aceea roşie o să se stingă singură într-un minut, două. Când nu s-a stins, a oftat enervat, a pus mâna pe telefon şi şi-a sunat superiorul.

• • •

Anastasia se simţea încă neliniştită când traversau unul din podurile pietonale din complexul consiliului. Câştigaseră ancheta. Goddard trebuia să urmeze un an de ucenicie, iar Secera Curie era ridicată la rangul de Mare Tăiş. Atunci de ce era atât de tulburată?

— Sunt atâtea de făcut, că nici nu ştiu de unde să încep, a spus Marie. Va trebui să ne întoarcem imediat în Fulcrum City. Presupun că va trebui să mă stabilesc acolo.

Anastasia nu i-a răspuns, ştiind că Marie vorbea mai mult singură. S-a întrebat cum e să fii a treia seceră din subordinea Marelui Tăiş. Xenocrate îşi trimisese secerile pe teren, să se ocupe de problemele ivite în zonele de periferie ale MidMericii. Pe la conclavuri practic erau invizibile, căci Xenocrate nu era genul care să se ascundă în spatele anturajului său. Şi nici Secera Curie nu era, însă Anastasia bănuia că Marie avea să-şi ţină secerile mai aproape şi mai implicate în problemele de zi cu zi ale

Domului.

Când se apropiau de hotel, Secera Curie a luat-o un pic mai în faţă, absorbită de planurile şi presupunerile pe care le făcea despre noua viaţă care o aştepta. Atunci, Anastasia a observat o seceră într-o robă de piele ponosită, care mergea pe lângă ea.

— Nu-ţi arăta mirarea, mergi înainte, a spus Rowan de sub gluga trasă bine peste ochi.

• • •

În sala consiliului, Marii Ucigaşi chemaseră paji care să le ţină umbrele de soare deasupra capetelor tot restul zilei de lucru. Era o măsură stânjenitoare, însă necesară, căci soarele de amiază ardea tot mai tare. În loc să anuleze restul chestiunilor de pe agenda de zi, ceea ce n-ar fi făcut decât să crească numărul sarcinilor decalate, Marii Ucigaşi au hotărât să strângă din dinţi şi să-şi vadă de treburi.

Sub sala consiliului erau trei niveluri cu anticamere în care îşi aştepta rândul lumea programată la audienţe. La nivelul cel mai de jos era o seceră australiană venită să ceară imunitate permanentă pentru toţi cei cu ascendenţă aborigenă în indexul genetic. Era o cauză onorabilă şi spera că şi consiliul va fi de acord cu el. În timp ce aştepta însă, a observat că podeaua se umezise. Nu i s-a părut nimic îngrijorător. Nu la început.

Răstimp, la Controlul Flotabilităţii, trei tehnicieni se frământau să dea de cap problemei cu care se confruntau. Din câte se părea, o valvă din bazinul de balast situat sub complexul sălii de consiliu se deschisese, lăsând apa să pătrundă înăuntru. În sine, nu era un lucru neobişnuit: partea de dedesubt a insulei era dotată „din fabrică” cu sute de bazine masive care se puteau umple sau goli de apă pentru a menţine plutirea insulei la adâncimea perfectă. Dacă plutea prea jos, grădinile i s-ar fi inundat cu apă de mare. Dacă plutea prea sus, plajele i s-ar fi înălţat cu totul deasupra mării. Bazinele de balast funcţionau la intervale programate, săltând şi coborând insula cu câţiva metri de două ori pe zi, pentru a simula mareele. Însă

trebuiau să se coordoneze perfect, mai ales bazinul de balast de sub complexul sălii de consiliu, care era o insulă în interiorul altei insule. Dacă sala de consiliu se ridica sau cobora prea mult, asta punea presiune pe cele trei poduri care o legau de insula din jur. Şi valva rămăsese blocată.

— Ei, ce ne facem? şi-a întrebat tehnicianul de serviciu superiorul.

Superiorul n-a răspuns, ci a apelat la propriul său superior, care, la rândul său, nu prea părea să înţeleagă ce vor să le zică toate beculeţele alea roşii pâlpâitoare de pe ecranul bordului.

— Cât de rapid se umple bazinul? a întrebat el.

— Destul de rapid, sala de consiliu deja s-a lăsat cu un metru, a spus primul tehnician.

Şeful şefului s-a strâmbat. Marii Ucigaşi aveau să fie mânioşi dacă-i întrerupeau în timpul vreunei audienţe pentru un fleac de valvă de balast blocată. Pe de altă parte, dacă năvălea apa în sala consiliului şi se trezeau inundaţi până la brâu, ar fi fost şi mai supăraţi. Oricum o luai, departamentul de balast era terminat.

— Sunaţi alarma în sala de consiliu, a spus el. Scoateţi-i de acolo.

• • •

În sala de consiliu alarmele ar fi sunat puternic dacă nu le-ar fi deconectat cu câteva săptămâni în urmă, din cauza alarmelor false. Fusese decizia Supremului Tăiş Kahlo. Răsunau în toiul proceselor şi, după ce Marii Ucigaşi erau evacuaţi din sală, aflau că nu fusese nicio urgenţă, de fapt. Marii Ucigaşi erau mult prea ocupaţi ca să se sinchisească de nişte defecţiuni tehnice.

— În caz de urgenţă reală, spusese ea nonşalantă, trageţi cu o rachetă de semnalizare.

Deconectarea sistemului de alarmă nu ajunsese însă la cunoştinţa Departamentului de Control al Flotabilităţii. Pe ecrane le apărea că se dăduse alarma şi, din câte presupuneau, Marii Ucigaşi deja o luaseră pe pod spre ţărmul interior a insulei. De-abia când inginerul-şef al insulei i-a sunat panicat au aflat, spre groaza lor, că Marii

Ucigaşi încă ţineau consiliu.

• • •

— Rowan? a spus Anastasia, bucuroasă şi îngrozită totodată să-l vadă acolo – nici că-şi găsise loc mai periculos. Ce cauţi aici? Ai înnebunit?

— E o poveste lungă şi da, la a doua întrebare, a spus el. Ascultă-mă bine şi ai grijă să nu atragi atenţia cuiva.

Anastasia s-a uitat în jur. Toată lumea era prinsă cu ale ei. Secera Curie o luase mult în faţă şi nici nu-şi dăduse seama că Anastasia rămăsese în urmă.

— Te ascult.

— Goddard a plănuit ceva, a spus Rowan. Ceva grav. Habar n-am ce anume, însă trebuie să pleci imediat de pe insulă.

Anastasia a respirat adânc. Ştiuse! Ştiuse că Goddard n-avusese de gând să se conformeze deciziei Marilor Ucigaşi dacă nu-i dădeau dreptate. Avea un plan secundar. Voia să le-o plătească. O s-o avertizeze pe Marie, să grăbească plecarea.

— Tu ce faci? l-a întrebat.

— Speram că o să plec şi eu cu autostopul, a spus el zâmbind larg.

Anastasia ştia că aşa ceva n-o să fie deloc uşor.

— Marele Tăiş Curie o să te ia la bord doar dacă te predai.

— Ştii că nu se poate.

Da, ştia. Putea să-l strecoare pe Rowan la bord pe post de gardă, însă, cum îl vedea Marie la faţă, era terminat.

Tocmai atunci a venit în fugă spre ei o femeie cu păr negru ca pana corbului şi faţa lucind de-atâta alergătură.

— Marlon! Iuhuu, Marlon! Te-am căutat peste tot.

L-a prins pe Rowan de braţ şi el n-a mai apucat să-şi ferească faţa.

— Stai aşa... nu eşti Secera Brando... a spus ea nedumerită.

— Nu, e o greşeală, a spus Anastasia improvizând. Secera Brando are roba din piele mai neagră. El e Secera Vuitton.

— Ah… a făcut femeia încă şovăind.

Clar încerca să-şi amintească de unde-l ştia pe Rowan la faţă.

— Îmi pare rău.

Anastasia a făcut pe indignata, sperând s-o zăpăcească zdravăn.

— Păi, să-ţi pară! Când mai acostezi vreo seceră pe stradă, vezi să fie omul potrivit.

Apoi s-a întors, trăgându-l şi pe Rowan după ea cât mai rapid.

— Secera Vuitton?

— Altceva nu mi-a trecut prin cap. Trebuie să facem cumva să scapi de ochii lumii, până nu te recunoaşte cineva!

Însă n-au mai apucat să facă un pas, că din spatele lor s-a auzit un zgomot groaznic, de metal sfâşiat, urmat de strigăte. Atunci şi-au dat seama că aveau probleme mult mai mari decât că Rowan ar fi putut fi recunoscut.

• • •

Doar cu puţin înainte, secera australiană urcase până la uşile sălii consiliului.

— Mă scuzaţi, i-a spus bărbatul unei gărzi de la intrare, cred că există o scurgere la nivelurile de mai jos.

— O scurgere? a întrebat garda.

— Păi, e cu siguranţă o mulţime de apă, covorul e fleaşcă… şi nu cred că vine de la ţevi.

Gardianul a oftat – altă dandana.

— O să anunţ la administraţie, a spus el, însă desigur că liniile de comunicare erau moarte când a încercat să transmită mesajul.

Atunci a dat buzna înăuntru un paj de pe verandă.

— Ceva nu merge! a spus el ca şi cum ar fi fost o problemă minoră – mergea vreodată *ceva* ca lumea pe Endura de la o vreme?

— Încerc să alertez administraţia, i-a spus gardianul.

— Dă-i naibii, a ţipat pajul, uită-te un pic afară!

Gardianul nu avea voie să-şi lase postul de la uşa consiliului, însă panica pajului l-a tulburat. A făcut câţiva

paşi spre veranda de afară – însă şi-a dat seama că nu mai era nicio verandă. Un balcon care se aflase înainte la trei metri deasupra solului era acum sub apă, iar marea începea să se reverse pe coridorul care ducea la sala consiliului.

A fugit înapoi spre sală. Exista o singură cale de acces şi nu era autorizat să deschidă uşile cu amprenta mâinii, aşa că a început să bată cu pumnii cât de tare putea, sperând că o să-l audă cineva de pe cealaltă parte a uşilor masive.

De-acum, toată lumea din complexul consiliului se prinsese că ceva era în neregulă, numai consiliul nu. Secerile şi personalul lor care aşteptau să fie primiţi în audienţă au ieşit buluc din anticamere, înghesuindu-se pe cele trei poduri care duceau pe ţărmul interior a insulei. Secera australiană s-a străduit să ajute oamenii care treceau prin apă pe veranda scufundată, în drum spre cel mai apropiat pod.

În tot timpul ăsta, uşile consiliului au rămas închise. Acum apa era de vreun metru în coridorul care ducea într-acolo.

— Ar trebui să-i aşteptăm pe Marii Ucigaşi, i-a spus secera australiană pajului.

— Marii Ucigaşi pot să-şi poarte singuri de grijă, i-a răspuns el şi a lăsat baltă complexul consiliului, gonind pe unul din podurile care se arcuiau spre restul insulei.

Secera australiană a şovăit. Era un înotător rezistent şi, dacă trebuia, putea să treacă înot ochiul insulei, spre uscat, cale de vreo jumătate de kilometru, aşa că a aşteptat, ştiind că, după ce se deschideau uşile, Marii Ucigaşi vor avea nevoie de tot ajutorul din lume.

Însă chiar atunci, în aer a răsunat un huruit ascuţit, absolut oribil, iar când s-a întors să se uite, a văzut că podul spre care îndrumase zeci de oameni ceda, rupându-se în două şi azvârlind mulţimea în mare.

Se considera un om foarte onorabil şi curajos. Fusese dispus să rămână şi să-şi rişte viaţa pentru a-i salva pe Marii Ucigaşi. Se vedea drept eroul zilei. Însă, când a cedat podul, i-a cedat şi curajul. S-a uitat la oamenii care

supravieţuiseră şi se zbăteau în apă. S-a uitat la uşile consiliului, pe care gardianul încă se chinuia să le deschidă, deşi apa îi ajunsese la piept. Şi a decis că e de ajuns. S-a urcat pe un pervaz de deasupra apei şi s-a îndreptat rapid spre cel de-al doilea dintre cele trei poduri, pe care l-a străbătut gonind cât îl ţineau picioarele spre ţărmul sigur.

• • •

Cămăruţa de Control al Flotabilităţii era ticsită acum de tehnicieni şi ingineri care vorbeau la grămadă, contrazicându-se şi certându-se, deşi nimeni nu avea idee cum să rezolve problema. Toate ecranele afişau câte un mesaj panicat. Când a cedat primul pod, toată lumea şi-a dat seama că situaţia era cât se poate de gravă.

— Trebuie să uşurăm presiunea depusă asupra celorlalte două poduri! a spus inginera-şefă a oraşului.

— Şi cum propui să acţionăm? s-a răţoit şeful de la flotabilitate la ea.

Inginera s-a gândit o clipă, apoi s-a dus la tehnician, care stătea mai departe la pupitrul din centru şi se uita la ecrane, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Reduceţi nivelul în restul insulei! i-a spus inginera-şefă a oraşului.

— Cât s-o coborâm? a întrebat-o el visător, simţindu-se ciudat de rupt de realitatea cu care se confrunta.

— Cât să uşurăm presiunea de pe cele două poduri rămase. Ca să le dăm timp Marilor Ucigaşi să fugă naibii de-acolo!

S-a întrerupt ca să-şi facă nişte calcule în minte.

— Coboară insula cu un metru mai sus de nivelul cel mai ridicat al fluxului.

Tehnicianul a clătinat din cap.

— Nu mă lasă sistemul.

— O să te lase, cu autorizaţie de la mine.

Şi şi-a scanat amprenta mâinii.

— Îţi dai seama, a spus şeful de la flotabilitate în culmea disperării, că grădinile de la vale o să se inunde toate.

— Ce alegi să salvezi? l-a întrebat inginera. Grădinile din

vale sau pe Marii Ucigaşi?

Pus în faţa acestei situaţii, şeful de la flotabilitate n-a mai avut nimic de obiectat.

• • •

Chiar în clipa aceea, într-un alt birou de la nivelul subacvatic cel mai de jos al aceleiaşi clădiri de lucrări publice, biotehnicienii de acolo habar n-aveau de criza de la complexul consiliului. Aveau destule bătăi de cap cu o altă defecţiune, cea mai bizară din viaţa lor de până atunci. Era biroul de control al florei şi faunei, care monitoriza peisajele vii ce asigurau priveliştile spectaculoase de la nivelul subacvatic al insulei. De la o vreme aveau de-a face cu bancuri de peşti blocaţi într-un soi de bucle Möbius, specii întregi care hotărau dintr-odată să înoate cu burta în sus şi peşti de pradă care atacau ferestrele până-şi făceau creierii chisăliţă. Însă ceea ce apărea acum pe sonar era o nebunie mai ceva decât restul.

Cei doi specialişti în peisaje vii se uitau cu gura căscată. Ecranul părea să arate un nor circular format în jurul insulei, ca un inel subacvatic de fum care înconjura Endura, însă, în loc să se lăţească, părea să se strângă tot mai tare.

— Ce e chestia aia? l-a întrebat unul pe celălalt.

— Ei bine, dacă nu s-a stricat aparatura, a spus celălalt, e un roi de vietăţi marine infuzate cu nanitele noastre.

— Care din ele?

Cel de-al doilea tehnician şi-a luat ochii de la ecran şi s-a uitat la colegul său.

— Toate.

• • •

În sala consiliului, Marii Ucigaşi ascultau argumentaţia cam stupidă a unei seceri care le cerea să interzică autospicuirea înainte ca secerile să-şi îndeplinească norma. Supremul Tăiş Kahlo ştia că propunerea avea să cadă – retragerea din serviciu era o decizie personală şi nu trebuia să depindă de niciun factor extern, cum era norma de lucru. Totuşi, consiliul era obligat să asculte argumentaţia până la capăt, dacă se putea, cu mintea

deschisă.

Cât şi-a ţinut secera discursul chinuitor, lui Kahlo i s-a tot părut că aude un bocănit înăbuşit de undeva de departe, dar s-a gândit că venea de la vreun şantier. Tot timpul construiau sau reparau ceva undeva pe insulă.

De-abia când au auzit strigătele şi huruitul podului prăbuşindu-se au ştiut că se întâmplase o grozăvie.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat Marele Ucigaş Cromwell.

Apoi i-a luat pe toţi ameţeala, iar secera care pleda s-a împleticit pe picioare ca un om beat. Supremului Tăiş i-a luat ceva să-şi dea seama că podeaua nu mai era dreaptă. Şi mai vedea cât se poate de limpede cum se revarsă apă pe sub uşile sălii.

— Cred că trebuie să încheiem aici procesul, a spus Kahlo. Nu ştiu ce se întâmplă afară, însă ar fi cazul să plecăm. Acum.

S-au dat jos din scaune şi s-au grăbit să iasă. De-acum nu doar că se scurgea apă pe sub uşi, ci şuvoaiele îi înconjurau până la brâu. Cineva bătea cu pumnii din exterior. Îi auzeau glasul de dincolo de pereţii înalţi ai sălii.

— Excelenţele Voastre, l-au auzit spunând. Mă auziţi? Trebuie să ieşiţi de acolo! Nu mai e timp!

Supremul Tăiş Kahlo şi-a lipit palma de panoul uşii, însă aceasta nu s-a deschis. A încercat din nou. Nimic.

— Am putea să escaladăm peretele, a propus Xenocrate.

— Şi cum crezi că am reuşi? l-am întrebat Hideyoshi. Peretele are patru metri!

— Am putea să ne urcăm unii pe umerii altora, a propus MacKillop, ceea ce suna plauzibil, însă nimeni nu părea dispus să suporte umilinţa unei piramide omeneşti.

Kahlo s-a uitat în sus la cerul care se întindea deasupra sălii cu acoperiş deschis a consiliului. Dacă complexul consiliului se scufunda, până la urmă apa avea să se reverse peste marginea pereţilor. Ar supravieţui cu toţii potopului? Nu voia să afle.

— Xenocrate! Hideyoshi! La perete cu voi. Voi o să staţi

la bază. Amundsen, urcă-te pe umerii lor. O să-i ajuţi pe ceilalţi să se caţere peste zid.

— Da, Slăvită Excelenţă, a spus Xenocrate.

— Termină, i-a spus ea. În clipa asta sunt Frida. Hai să-i dăm zor.

• • •

Anastasia ar fi vrut să poată spune că s-a mobilizat de cum a cedat podul, însă n-a fost aşa. Ea şi Rowan au stat o vreme privind uimiţi, ca restul lumii.

— E mâna lui Goddard aici, a spus Rowan. Sigur.

Atunci a venit şi Secera Curie lângă ei.

— Anastasia, ai văzut? a întrebat ea. Ce s-a întâmplat? A căzut pur şi simplu în mare?

Apoi a dat cu ochii de Rowan şi întreaga ei înfăţişare s-a schimbat cu totul.

— Nu! a spus ea trăgând din instinct un pumnal din teacă. Nu se poate să fii aici! a mârâit printre dinţi, apoi s-a întors spre Anastasia: Iar tu nu poţi să stai la discuţii cu el!

Apoi, parcă gândindu-se mai bine, s-a întors mânioasă spre Rowan:

— Tu ai orchestrat chestia asta? Dacă da, pe loc te spicuiesc!

Anastasia s-a vârât între ei.

— E opera lui Goddard, a spus ea. Rowan a venit să ne avertizeze.

— Chiar mă îndoiesc că de-asta a venit pe Endura, a spus Secera Curie, plină de indignare.

— Ai dreptate, i-a spus Rowan. Sunt aici pentru că Goddard voia să mă arunce la picioarele Marilor Ucigaşi ca să le câştige sprijinul. Însă am evadat.

Auzind de Marii Ucigaşi, Secera Curie şi-a amintit de criza în plină desfăşurare. S-a uitat spre complexul consiliului, din mijlocul ochiului insulei. Era susţinut de cele două poduri rămase, însă complexul era mult scufundat sub nivelul mării şi înclinat într-o parte.

— Dumnezeule, vrea să-i omoare pe toţi!

— De omorât, poate să-i omoare, a spus Anastasia, însă

nu definitiv.

Însă Rowan a clătinat din cap.

— Nu-l cunoşti deloc pe Goddard.

Răstimp, câţiva kilometri mai încolo, marea a început să inunde încet-încet grădinile de pe litoralul insulei.

• • •

Cum liniile de comunicaţie de pe toată insula nu mai funcţionau, cei de la Controlul Flotabilităţii se ţineau la curent doar privind pe fereastră şi prin curieri care le raportau ce nu reuşeau să vadă. Din câte ştiau, Marii Ucigaşi erau încă în complexul consiliului, care începea să se afunde în apă, deşi restul insulei coborâse corespunzător, pentru a nu se suprasolicita cele două poduri rămase, gata să se frângă şi ele. Dacă se întâmpla aşa ceva, pierdeau întregul complex. Deşi puteau să trimită submarine ca să recupereze corpurile Marilor Ucigaşi pentru a le regenera, n-ar fi fost deloc uşor. Nimeni de la Controlul Flotabilităţii n-avea imunitate şi, cu toate că pe Endura erau interzise spicuirile, bănuiau că o să pice destule capete, la propriu, dacă Marii Ucigaşi se înecau şi trebuiau regeneraţi.

Pupitrul de comandă sclipea ca un brad de sărbători, cu atâtea becuri de avarie clipind mânioase, iar vacarmul alarmelor îi înnebunea, oamenii fiind gata să cedeze psihic.

Tehnicianul era leoarcă de transpiraţie.

— Acum insula e cu un metru douăzeci mai jos decât nivelul maxim al fluxului, le-a spus celorlalţi din jur. Construcţiile mai joase au început cu siguranţă să se inunde.

— O să avem o grămadă de lume enervată pe platourile joase, a spus şeful de la flotabilitate.

— Avem altă criză pe cap acum!

Inginera-şefă a oraşului s-a frecat puternic la ochi. Apoi a tras adânc aer în piept şi a spus:

— Bun, închideţi valvele şi lăsaţi-le aşa. O să le mai acordăm un minut Marilor Ucigaşi să iasă, după care scurgem apa din bazine, ca să ridicăm insula în poziţia standard.

Tehnicianul a dat să se conformeze, apoi s-a oprit.
— Ăă… avem o problemă.
Inginera-şefă a închis ochii, încercând să-şi închipuie că e în locul ei preferat – adică oriunde altundeva pe lumea asta.
— Ce mai e?
— Valvele de la bazinele de balast nu mai răspund. Insula ia în continuare apă.
A butonat la toate ecranele, însă nu apăreau decât mesaje de eroare care nu se mai ştergeau.
— A picat tot sistemul de flotabilitate. Trebuie să-l repornim.
— Minunat, a spus inginera. Absolut minunat. Cât ia să-l reiniţializăm?
— O să ne ia vreo douăzeci de minute să revenim în reţea.
Inginera l-a văzut pe şeful de la flotabilitate cum se schimbă la faţă – revolta îi devenise groază şi, chiar dacă nu-i venea deloc să-l întrebe, ştia că e nevoie.
— Şi dacă luăm mai departe apă, cât mai e până atingem flotabilitatea terminală?
Tehnicianul a clătinat din cap, cu ochii în ecran.
— *Cât mai e?* l-a întrebat iar, ridicând glasul.
— Douăsprezece minute, a spus tehnicianul. Dacă nu reuşim să repornim sistemul, Endura o să se scufunde în douăsprezece minute.

• • •

Alarma generală – care funcţiona peste tot în afară de complexul consiliului – a început să urle pe toată insula. La început, lumea a crezut că era încă o defecţiune tehnică şi şi-au văzut de treburi. Doar oamenii din turnurile înalte, cu vedere panoramică, vedeau cum se scufundă platourile mai joase. Toţi au dat buzna pe stradă şi s-au urcat în maşinile comune sau au luat-o pur şi simplu la fugă.
Secera Curie le-a observat întreaga panică nestăvilită şi a văzut cât de mult crescuse nivelul apei în ochiul insulei – încă vreun metru, şi avea să inunde strada. Brusc, orice furie îndreptată asupra lui Rowan a devenit neimportantă.

— Trebuie să ajungem în port, le-a zis Anastasiei şi lui Rowan. Şi trebuie să plecăm.

— Dar avionul nostru? a spus Anastasia. Deja ni-l pregăteau.

Însă Secera Curie nici nu s-a sinchisit să-i răspundă, doar şi-a făcut loc înainte, printre oamenii care se strângeau tot mai mult în mulţime, spre port. A durat o clipă pentru ca Anastasia să înţeleagă de ce…

• • •

Coada de la pista de aterizare-decolare a insulei se lungea atât de mult, că avioanele nu le mai puteau face faţă. La terminal, lumea se târguia, dădea bani şi se lua la bătaie, iar discuţiile politicoase degenerau. Unele seceri refuzau să primească la bord alţi oameni decât anturajul lor, iar altele au luat oameni până la refuz în avioanele lor. Aici se observa cu adevărat cât de integre erau secerile.

După ce se vedeau în siguranţă la bord, oamenii începeau să se liniştească, tulburaţi doar de faptul că nu păreau s-o ia din loc. Chiar şi din avioane se auzeau mai departe, înăbuşite, alarmele care urlau pe toată insula.

Au reuşit să se înalţe cinci avioane, până a început şi pista să se inunde. Al şaselea avion a avut de furcă cu bălţile tot mai adânci de la capătul terenului, reuşind până la urmă, cu chiu, cu vai să decoleze. Al şaptelea avion a accelerat prin cincisprezece centimetri de apă, care l-au frânat atât de tare, încât n-a mai reuşit să atingă viteza necesară decolării, plonjând în mare peste marginea pistei.

• • •

La Controlul Florei şi Faunei marine, biologii de serviciu încercau să atragă în birou pe cineva mai sus-pus, însă brusc toată lumea se făcea că are peşti mai mari de fript la proţap decât aceia care se ridicau din adâncurile de sub insulă.

Pe ecran şi la fereastra dinspre mare, imensul banc care se apropia părea să se aranjeze de la sine, lăsând în faţă vietăţile mai mari şi mai rapide.

— Ştii ceva… s-a întors atunci un biolog spre altul, de-acum mi se pare că nu e vorba de o simplă defecţiune.

Cred că ne-a spart cineva sistemul.

Tocmai atunci, o balenă cu înotătoare a trecut pe la fereastra lor, luând-o spre suprafaţă.

• • •

După ce au încercat de trei ori fără succes să escaladeze zidurile, Marii Ucigaşi, secerile şi pajii din sală s-au regrupat, încercând să conceapă un alt plan.

— Când o să se inunde sala, o să putem ieşi înot, a spus Frida. Trebuie doar să ne ţinem capul deasupra apei cât se inundă. Toată lumea ştie să înoate?

Au dat din cap toţi, în afară de Marea Ucigaşă Nzinga, care, deşi de obicei se comporta cu o graţie senină, acum se lăsase pradă panicii.

— Nu-i nimic, Anna, a spus Cromwell, te ţii de mine şi ajungem noi la mal.

În celălalt capăt al sălii a început să se reverse apa peste marginea peretelui. Pajii şi secerile care avuseseră ghinionul să rămână blocaţi cu ei în sală erau îngroziţi, lăsându-se îndrumaţi de Marii Ucigaşi, de parcă aceştia ar fi putut să pună capăt nenorocirii fluturând din mâinile lor preaputernice.

— Căutaţi o suprafaţă mai înaltă! a strigat Marele Ucigaş Hideyoshi, la care toată lumea a încercat să se urce pe cel mai apropiat Scaun al Deliberării, fără să-şi mai bată capul al cui era. Cum podeaua era înclinată, scaunele de jad şi onix erau situate cel mai sus, însă Amundsen, tipicar din fire, a luat-o din instinct spre scaunul său. În timp ce înainta prin apă, a simţit o durere ascuţită în gleznă. Uitându-se în jos, a zărit o aripioară înotătoare neagră îndepărtându-se de el prin apa în care se formase un norişor de sânge. Sângele lui.

Un rechin de recif?

Însă nu era numai unul. Erau peste tot. Alunecau înăuntru peste buza sălii care se scufunda tot mai mult şi, pe măsură ce şuvoiul de apă se îngroşa, ar fi putut să jure că zărea aripioare tot mai mari şi mai masive prin jur.

— Rechini! a urlat el. Dumnezeule, sala e plină de rechini!

S-a căţărat pe scaunul său, cu sângele curgându-i din picior pe marmura albă şi de acolo în apă, spre frenezia rechinilor.

Xenocrate privea de la locul lui, ţinându-se bine de scaunul de onix, ca să rămână deasupra apei, alături de Kahlo şi Nzinga, când i-a trecut o idee prin cap, mult mai sumbră şi teribilă decât scena din faţa lui. Toată lumea ştia că oamenii puteau fi lichidaţi definitiv prin două metode: focul şi acidul, care mistuiau amândouă carnea, până nu mai rămânea mai nimic.

Însă carnea mai putea fi mistuită şi prin alte feluri…

• • •

Confuzia şi uluirea de la început a oamenilor de pe străzi şi din turnurile de pe malurile interioare s-a preschimbat repede în panică. Lumea gonea în toate părţile şi nimeni nu ştia încotro s-o apuce, convinsă că toţi ceilalţi pe lângă care treceau o luaseră în direcţia greşită. Apa începea să năvălească prin scurgerile de furtună şi să se scurgă în jos pe scările din districtul hotelier, inundând subnivelurile, iar pontoanele din port gemeau de câţi oameni încercau să se strecoare la bordul vreunei bărci sau vreunui submarin.

Marie, Anastasia şi Rowan nici nu reuşeau să se apropie măcar de port.

— Am ajuns prea târziu!

Anastasia a cercetat pontoanele – puţinele vase care mai rămăseseră erau încărcate până la refuz cu oameni, iar alţii se luptau să se urce şi ei. Secerile îşi vânturau cuţitele de colo colo, spintecând din oamenii care se chinuiau să se urce la bordul ambarcaţiunilor supraaglomerate.

— Iată ce se ascunde cu adevărat în inima omului, a spus Secera Curie. Atât curajul, cât şi depravarea.

Chiar atunci, din apa ochiului, care se agita ca o oală în clocot, o balenă s-a năpustit cu totul din apă, spulberând un ponton, cu jumătate din oamenii de pe el cu tot.

— Nu e deloc o coincidenţă, a spus Rowan. Nu se poate!

Acum, că se uita mai bine, întregul ochi colcăia de vietăţi marine. Oare serveau cu ceva scopului final al lui Goddard?

Auzind huruit de elice deasupra capetelor, s-au uitat pe cer, văzând un elicopter. A trecut pe lângă ei, zburând în viteză, spre complexul consiliului.

— Bravo, a spus Secera Curie. Se duc să-i salveze pe Marii Ucigaşi.

Nu le rămânea decât să spere că nu vor sosi prea târziu.

• • •

Nzinga, care se temea de apă la fel de tare ca şi de rechini, a văzut prima cum le soseşte salvarea din ceruri.

— Uitaţi! a strigat ea când i-a ajuns apa la picioare şi i-a trecut un rechin de recif pe la glezne.

Elicopterul s-a lăsat mai în jos, plutind în centrul sălii de consiliu, chiar deasupra apei agitate.

— Nu ştiu cine e, dar o să primească imunitate pe viaţă, dacă n-o are deja! a spus Kahlo.

Însă chiar atunci, Marele Ucigaş Amundsen şi-a pierdut echilibrul şi a alunecat din scaun în apă. Peştii de pradă n-au pierdut timpul. Rechinii de recif s-au năpustit la el cu o frenezie devoratoare.

Amundsen i-a înşfăcat urlând, pocnindu-i ca să scape de ei. Dându-şi jos roba, a încercat să se urce înapoi pe scaun, însă, tocmai când se credea scăpat, la suprafaţă s-a ridicat o aripioară şi mai mare, unduindu-se prin apă.

— Ronald! i-a strigat Cromwell. Păzea!

Însă, şi dacă l-ar fi văzut, tot n-ar fi avut ce să facă. Rechinul-tigru s-a repezit la el şi l-a înşfăcat cu colţii de talie, trăgându-l în apă şi iscând în frenezia sa o spumă groasă, înroşită de sânge.

Era o privelişte de groază, însă Frida nu s-a pierdut cu firea.

— Acum e şansa noastră! a spus ea. Săriţi!

Şi-a dat jos roba şi a plonjat în apă, înotând cu toată viteza spre elicopter, cât timp rechinii îşi făceau de lucru cu prima lor victimă.

Au urmat-o şi ceilalţi. MacKillop, Hideyoshi şi Cromwell se chinuiau s-o ajute pe Nzinga. Restul au sărit de la locurile lor, luându-se după Supremul Tăiş. Numai Xenocrate a rămas pe poziţie… realizând ceva ce restul nu

ştiau…

Uşa elicopterului s-a deschis – iar înăuntru erau Goddard şi Rand.

— Grăbeşte-te! a spus Goddard aplecându-se peste cadru şi întinzând mâna spre Supremul Tăiş, care se apropia înot spre el. Hai că poţi!

Xenocrate s-a uitat la el. Ăsta era planul? Să-i aducă pe Marii Ucigaşi pe muchie de cuţit, iar apoi să-i salveze din fălcile prădătorilor, pentru a-i câştiga pentru totdeauna de partea lui? Sau se întâmpla cu totul altceva?

Supremul Tăiş Kahlo a ajuns prima la elicopter. Simţise rechinii trecând pe lângă ea, însă n-o atacase niciunul încă. Dacă reuşea să se caţere pe cadru şi să se salte din apă…

Cu o mână s-a agăţat de cadru şi pe cealaltă a înălţat-o spre braţul lui Goddard.

Însă, apoi, Goddard şi-a retras mâna.

— Nu azi, Frida, a spus el cu un rânjet compătimitor. Nu azi.

A desprins cu piciorul mâna Fridei de pe cadru, iar elicopterul s-a ridicat spre cer, lăsându-i pe Marii Ucigaşi în mijlocul sălii inundate, colcăind de rechini.

— Nu! a urlat Xenocrate.

Goddard nu venise să-i salveze, ci doar să le arate cine orchestrase întregul prăpăd. Venise să-şi savureze răzbunarea suculentă.

Undele pulsânde stârnite de elicele elicopterului în aer intimidaseră rechinii, ţinându-i la distanţă de centrul sălii, însă, după plecarea lui, animalele şi-au urmat imperativul biologic şi nanitele care-i reprogramaseră să le fie foame. O foame de nestăvilit.

Bancul s-a năpustit asupra oamenilor din apă. Rechini de recif, rechini-tigru, rechini-ciocan. Toţi peştii de pradă care făceau senzaţie când ţi se îngrămădeau la fereastra apartamentului subacvatic.

Xenocrate s-a uitat neputincios cum i-au răpus pe toţi, ascultându-le urletele înghiţite de clocotul apei. S-a căţărat pe speteaza scaunului său. De-acum se scufundase aproape cu totul, ca mai toată sala consiliului. Ştia că o s-o

sfârşească definitiv în câteva clipe, însă, în aceste ultime secunde de viaţă, a realizat că mai putea obţine o victorie. Putea să-i refuze lui Goddard un ultim lucru. Astfel că n-a mai aşteptat, ci s-a ridicat în picioare în scaun şi s-a azvârlit în apă. Spre deosebire de ceilalţi, nu şi-a scos roba şi, exact cum se întâmplase cu un an în urmă în piscina lui Goddard, poleiala de aur l-a tras la fundul sălii consiliului.

N-avea de gând să se lase ucis de prădătorii mării. Era hotărât să se înece înainte să-l facă harcea-parcea. Dacă aceasta era ultima sa faptă în calitate de Mare Ucigaş, avea să iasă victorios! Avea să se arate un om excepţional!

Astfel că, pe fundul sălii inundate, Xenocrate şi-a golit plămânii de aer, a tras marea în piept şi s-a înecat excepţional de bine.

Prea mult timp am cocoloşit omenirea.

Chiar dacă rasa umană îmi este părinte, am ajuns s-o văd din ce în ce mai mult ca pe un copilaş pe care-l ţin la piept. Un copilaş nu poate să meargă dacă e ţinut tot timpul în braţe din dragoste. Iar o specie nu poate să evolueze dacă nu se confruntă niciodată cu consecinţele propriilor fapte.

Aş greşi dacă aş răpi omenirii posibilitatea de a învăţa din consecinţele faptelor ei.

Iar eu nu greşesc.

Tunetul

46

Soarta inimilor îndurătoare

Goddard a urmărit de sus, de la înălţime cum erau devoraţi Marii Ucigaşi, bucurându-se de perspectiva sa asupra marii lovituri. Aşa cum Secera Curie curăţase crengile uscate ale civilizaţiei occidentale la începuturile carierei sale, tot aşa se descotorosise şi Goddard de alt organ de conducere învechit. Gata cu Marii Ucigaşi. Acum, regiunile deveneau autonome şi nu mai trebuiau să răspundă niciunei autorităţi superioare care le impunea un întreg inventar de reguli veşnic apăsătoare.

Desigur, spre deosebire de Curie, el avea destulă minte încât să nu-şi recunoască fapta. Deşi multe seceri l-ar fi lăudat că scăpase de Marii Ucigaşi, la fel de multe l-ar fi condamnat. Cel mai bine lăsa lumea să creadă că a fost un accident absolut înfiorător. Şi inevitabil, de fapt. La urma urmei, Endura se confrunta de luni de zile cu defecţiuni tehnice. Desigur, toate erau orchestrate de echipa de ingineri şi programatori pe care o alcătuise. Numai că nimeni n-avea să ştie, căci toţi inginerii şi programatorii aceia fuseseră spicuiţi. Aşa cum va păţi şi pilotul, după ce-avea să-i transporte la vasul care-i aştepta la o sută de kilometri depărtare.

— Cum te simţi, acum că ai schimbat lumea? l-a întrebat Ayn.

— Ca şi cum mi-a căzut o povară de pe umeri, i-a răspuns el. Ştii că o clipă chiar mi-a venit să-i salvez? a spus el. Însă mi-a trecut repede.

Jos, sub ei, întreaga sală a consiliului se scufundase complet.

— Ce s-a aflat pe continent? a întrebat-o el pe Rand.

— Nimic, i-a răspuns ea. De cum am intrat în sala consiliului, au fost blocate comunicaţiile. Decizia nu s-a consemnat.

Plimbându-şi privirea pe insulă şi văzând lumea panicată

din stradă, Goddard şi-a dat seama că situaţia de jos devenea din ce în ce mai disperată.

— Cred că s-ar putea să fi exagerat un pic în zelul nostru, a spus el în timp ce se înălţau deasupra platourilor inundate. Cred că Endura se scufundă din cauza noastră.

Pe Rand a pufnit-o râsul.

— De-abia acum îţi dai seama? a spus ea. Credeam că face parte din plan.

Goddard dăduse zdravăn peste cap diversele sisteme care asigurau funcţionarea Endurei şi o ţineau la suprafaţă. Intenţionase s-o lovească destul de puternic încât să-i poată lichida pe Marii Ucigaşi. Însă, dacă se scufunda Endura şi supravieţuitorii erau mâncaţi de rechini, ar fi fost cu atât mai bine pentru el. Aşa nu mai trebuia să dea ochii cu Secerile Curie şi Anastasia. Ayn înţelesese totul înaintea lui, ceea ce-i arăta ce om preţios era. Şi îl mai şi tulbura, totodată.

— Du-ne de-aici, i-a spus el pilotului, fără să-şi mai bată capul cu soarta insulei.

• • •

Rowan ştiuse chiar dinainte să se înfigă balena în port că n-aveau nicio şansă să se urce la bordul vreunei nave. Dacă Endura chiar se scufunda, nu mai exista nicio cale convenţională de scăpare.

Trebuia să creadă însă că mai există o cale, una neconvenţională. Voia să se creadă destul de deştept s-o găsească, însă minutele se tot scurgeau, până a trebuit să se recunoască depăşit de situaţie.

Însă nu voia să-i spună asta Citrei. Dacă nu le mai rămăsese decât să spere, nu voia să-i răpească acest ultim lucru. Trebuia să spere până li se secătuia cu totul nădejdea.

S-au depărtat în goană de portul care se scufunda, în mulţimea oamenilor. Apoi cineva s-a apropiat de ei. Era femeia care-l confundase pe Rowan cu secera a cărei robă o şterpelise.

— Te ştiu! a spus ea ridicând mult prea tare glasul. Eşti Rowan Damisch! Ţi se zice Secera Lucifer!

— Habar n-am ce zici acolo, a spus Rowan. Secera Lucifer se îmbracă în negru.

Însă femeia n-avea de gând să se lase păcălită, iar acum lumea începuse să se uite la ei.

— El e de vină! El i-a omorât pe Marii Ucigaşi!

Vestea deja se răspândea în mulţime.

— Secera Lucifer! Secera Lucifer a făcut asta! Totul e din vina lui!

Citra l-a luat de braţ.

— Trebuie să scăpăm de aici! Gloata deja se dezlănţuie, şi dacă află toţi cine eşti, o să te facă bucăţi!

Au luat-o la fugă, îndepărtându-se de femeie şi de mulţime.

— Putem să urcăm într-un turn, a spus Citra. Dacă există elicopterul ăla, poate mai sunt şi altele. Salvarea nu poate veni decât din cer.

Şi, deşi acoperişurile erau ticsite de oameni care gândiseră la fel, Rowan a spus:

— Bună idee.

Însă Secera Curie s-a oprit. S-a uitat la port şi la străzile care se umpleau de apă în jur. S-a uitat spre acoperişuri. Apoi a tras adânc aer în piept şi a spus:

— Am o idee mai bună.

• • •

În camera de la Controlul Flotabilităţii, inginera-şefă a oraşului şi toţi cei care le dăduseră ordine tehnicienilor plecaseră.

— Mă duc la ai mei, să plecăm de pe insulă până nu-i prea târziu, spusese inginera. Vă sugerez să faceţi la fel.

Însă, bineînţeles, era prea târziu. Tehnicianul a rămas pe metereze, urmărind cum se luminează milimetru cu milimetru bara de progres de pe ecran, cât se reiniţializa sistemul, ştiind că Endura n-avea să reziste atâta. Însă nu şi-a pierdut speranţa că poate, de data asta, sistemul o să prindă ca prin minune viteză şi o să se reiniţializeze la timp.

Când cronometrul dezastrului arăta cinci minute, a trebuit să renunţe la speranţe. De-acum, chiar dacă-şi

revenea sistemul şi pompele porneau să dea afară apa din bazine, nu mai conta. Acum flotabilitatea era pe minus şi pompele nu puteau să golească bazinele suficient de rapid ca să schimbe soarta Endurei.

S-a dus la fereastră, de unde avea o perspectivă panoramică asupra dezastrelor din ochiul insulei şi din complexul consiliului. Sala consiliului dispăruse, cu tot cu Marii Ucigaşi. Chiar sub fereastră, bulevardul larg care se întindea de-a lungul marginii interioare a insulei era sub apă, iar ochiul se revărsa peste el. Puţinii oameni care se mai vedeau pe stradă se chinuiau să-şi găsească un adăpost sigur, ceea ce era de-acum mai degrabă un vis frumos.

Nu era visul său să privească cum se scufundă Endura şi nu voia să se complacă în aşa ceva. Astfel că s-a întors la pupitrul de comandă, a pus nişte muzică şi a urmărit numărătoarea inutilă a sistemului: 19%, apoi 20%.

• • •

Secera Curie gonea pe străzile acoperite de apă până la glezne şi crescândă, trăgând un şut unui rechin de recif care se rostogolise pe stradă.

— Unde mergem? a întrebat-o Anastasia.

Poate că Marie avea un plan şi nu voia să li-l mărturisească, însă, sincer, Anastasia nu prea-şi imagina asta. N-aveau cum să scape de-acolo. N-aveau cum să scape de pe insula în plină scufundare. Însă nu voia să-i spună acest lucru lui Rowan. Chiar nu voia să-i răpească ultima speranţă.

S-au strecurat într-o clădire situată la un cvartal de marginea interioară. Anastasia o ştia de undeva, însă nu reuşea să-şi amintească, în tot tumultul ăla. Apa se revărsa înăuntru pe uşa din faţă, scurgându-se la nivelurile de jos. Marie a luat-o pe scări în sus şi s-a oprit la uşa de la etajul întâi.

— Nu-mi spui şi mie unde mergem? a întrebat-o Anastasia.

— Ai încredere în mine? a întrebat Marie.

— Sigur că am încredere în tine, Marie.

— Atunci nu mă mai întreba nimic.

A deschis uşa şi Anastasia şi-a dat în sfârşit seama unde erau. Intraseră pe o uşă laterală a Muzeului Domului. Erau într-un magazin de suveniruri unde mai fusese în turul lor pe insulă. Acum nu mai era nimeni aici, căci vânzătorii îşi lăsaseră de mult posturile.

Marie şi-a lipit palma de panoul unei uşi.

— Ca Mare Tăiş, ar trebui să am acces de-acum. Să sperăm că s-a înregistrat în sistem.

După ce i-a scanat palma, uşa s-a deschis în faţa lor, spre un podium ce ducea la un cub imens de oţel plutind în câmpul magnetic al unui alt cub de oţel şi mai mare.

— Unde suntem? a întrebat Rowan.

— I se spune Seiful Relicvelor şi Viitorurilor.

Marie a luat-o la fugă pe podium.

— Grăbiţi-vă, nu mai avem mult timp.

— De ce am venit aici, Marie? a întrebat Anastasia.

— Pentru că mai există o cale de scăpare de pe insulă, a spus ea. Şi nu ţi-am zis să nu mă mai întrebi nimic?

Seiful arăta exact ca în ziua precedentă, când veniseră Anastasia şi Marie în turul lor particular. Robele părinţilor fondatori. Miile de pietre pentru inelele secerilor care împodobeau pereţii.

— Acolo, a spus Marie. În spatele robei Supremului Tăiş Prometeu. Vezi?

Anastasia s-a zgâit în spatele robei.

— Ce anume căutăm?

— O să-ţi dai seama când o s-o vezi, a spus ea.

Rowan s-a dus lângă ea, însă nu era nimic în spaţiul din spatele robelor părinţilor fondatori. Nici măcar praf.

— Marie, nu vrei să ne dai măcar un indiciu?

— Îmi pare rău, Anastasia, a spus ea. Îmi pare rău pentru tot.

Când Anastasia s-a uitat în spate, Secera Curie nu mai era lângă ea. Iar uşa seifului tocmai se închidea!

— Nu!

S-au repezit amândoi la uşă, însă acesta deja se închisese. Se auzea scrâşnetul mecanismelor de închidere

– Secera Curie îi izola de exterior.

Anastasia s-a apucat să bată cu pumnii în uşă, strigând-o pe Secera Curie pe nume. Blestemând-o. A bătut până i s-au învineţit pumnii. Ochii i se umpluseră de lacrimi şi nici nu se mai obosea să şi le stăpânească sau să le ascundă.

— De ce-ar face una ca asta? De ce ne-ar lăsa aici?

— Cred că ştiu… a spus Rowan calm.

Apoi a luat-o cu blândeţe de lângă uşa etanşeizată a seifului şi a întors-o spre el.

Nu voia să se uite la el. Nu voia să-i vadă ochii – dacă i-ar fi citit trădarea în ei? Dacă Marie era în stare s-o trădeze, oricine putea. Până şi Rowan. Însă când i-a întâlnit în sfârşit privirea, nu a văzut strop de trădare. Doar acceptare şi înţelegere.

— Citra, a spus Rowan.

Cu calm. Cu simplitate:

— O să murim.

Deşi voia să nege, Citra ştia că e adevărat.

— O să murim, a repetat Rowan. Însă n-o s-o sfârşim definitiv.

S-a smuls din mâinile lui.

— Ei, şi cum o să reuşim? a spus ea, pe un ton usturător ca acidul care fusese cât pe-aci să-i curme viaţa.

Însă Rowan, fir-ar el să fie, şi-a păstrat calmul.

— Suntem într-o cameră de oţel etanşeizată, suspendată într-o altă cameră de oţel etanşeizată. E ca un… ca un sarcofag dintr-un mormânt.

Asta nu avea deloc darul s-o liniştească pe Anastasia.

— Care, peste câteva minute, va nimeri pe fundul Atlanticului! i-a amintit ea.

— Iar temperatura din adâncurile mării este la fel peste tot în lume. Cu câteva grade deasupra punctului de îngheţare…

Atunci a înţeles Anastasia în sfârşit. Totul. Dureroasa alegere pe care o făcuse Secera Curie. Cum se sacrificase ca să-i salveze.

— O să murim… însă frigul o să ne conserve corpurile… a spus ea.

— Iar apa n-are cum să intre.
— Şi până la urmă o să ne găsească cineva!
— Exact.
A încercat să digere informaţiile. Noua soartă, noua realitate îngrozitoare, şi totuşi… cum putea adăposti o asemenea grozăvie atâta speranţă?
— În cât timp? a întrebat ea.
Rowan s-a uitat în jur.
— Cred că o să ne răpună frigul înainte să rămânem fără aer…
— Nu, a spus ea – deja nu-i mai păsa de asta. Cât crezi că o să rămânem aici?
Rowan a ridicat din umeri, cum se şi aşteptase.
— Un an. Zece ani. O sută. N-o să ştim până nu ne regenerează.
L-a cuprins în braţe şi el a strâns-o bine la piept. În braţele lui Rowan şi-a dat seama că nu mai era Secera Anastasia. Era iarăşi Citra Terranova. Numai acolo mai putea să fie ea cea de pe vremuri. Din clipa când se treziseră că-şi fac ucenicia împreună, fuseseră legaţi unul de celălalt. Unul împotriva celuilalt. Amândoi împotriva lumii. Toată viaţa le era concepută în aceşti termeni binari. Dacă trebuiau să moară azi ca să trăiască, ar fi fost cumva greşit dacă n-o făceau împreună.
Citra s-a trezit că izbucneşte într-un hohot de râs scurt, ca o tuse venită din senin.
— Nu asta mi-am propus să fac pe ziua de azi.
— Serios? a spus Rowan. Eu *chiar* îmi propusesem. Absolut totul îmi zicea că o să mor azi.

• • •

Odată ce s-au scufundat străzile din jurul ochiului insulei, totul a început să se deruleze cu rapiditate. Turnurile se scufundau etaj după etaj în apă, odată cu restul oraşului. Secera Curie, mulţumită acum că făcuse ceea ce trebuise să facă pentru Anastasia şi Rowan, urca iute scările turnului fondatorului, cel mai înalt din oraş, auzind cum se sparg geamurile şi ţâşneşte apa tot mai sus, pe măsură ce se scufunda clădirea. Într-un sfârşit, a ieşit

pe acoperiş.

Câteva zeci de oameni stăteau pe pista pentru elicoptere, cu ochii la cer, sperând, împotriva evidenţei, că salvarea o să le vină din văzduh. Totul se petrecuse atât de repede, încât nimeni nu reuşea să accepte realitatea. Uitându-se peste marginea clădirii, vedea turnurile mai mici dispărând în bulboane. Nu mai rămăseseră decât cele şapte turnuri ale Marilor Ucigaşi şi turnul fondatorului, din care mai rămăseseră la suprafaţă doar vreo douăzeci de etaje.

Nu avea niciun dubiu ce mai rămânea de făcut. Vreo zece dintre oamenii strânşi pe acoperiş erau seceri. Lor li s-a adresat când a vorbit.

— Ce suntem noi, şobolani sau seceri? a spus ea.

Toată lumea s-a întors să se uite la ea, recunoscând-o pe loc. Ştiau cine e, doar toată lumea ştia de Marea Doamnă a Morţii.

— Cum vom părăsi lumea aceasta? a întrebat ea. Şi ce datorie solemnă trebuie să ne facem faţă de cei care trebuie să părăsească lumea odată cu noi?

Apoi a scos un cuţit şi a apucat cetăţeana cea mai apropiată. O femeie ca oricare altele. Şi-a împlântat cuţitul sub coastele ei, drept în inimă.

— Poţi să-ţi găseşti mângâierea în asta, a spus Secera Curie când femeia s-a uitat în ochii ei.

— Mulţumesc, Seceră Curie, a spus femeia.

În timp ce o întindea blând pe femeie la pământ, ţinându-i o mână sub cap, celelalte seceri i-au urmat exemplul şi au început să spicuiască în stânga şi în dreapta cu atâta suflet, compasiune şi dragoste, încât au reuşit să aducă multă mângâiere mulţimii, şi, până la urmă, oamenii au ajuns să se îmbulzească în jurul lor, rugându-se să-i spicuiască şi pe ei.

Apoi, când n-au mai rămas decât secerile şi marea se zbuciuma la doar câteva etaje mai jos, Secera Curie a spus:

— Acum finalul.

A rămas martoră cât au invocat ultimele seceri de pe

Endura cea de-a şaptea poruncă şi s-au spicuit singure, apoi şi-a dus cuţitul la propria inimă. I se părea ciudat şi stângaci să ţină mânerul întors spre sine. Avusese o viaţă lungă. O viaţă bogată. Unele lucruri le regreta, de altele era mândră. Iată că plătea acum în sfârşit pentru faptele de la început – şi cât aşteptase momentul acesta! Venea aproape ca o uşurare.

Îşi dorea doar să fi apucat s-o vadă pe Anastasia readusă la viaţă, când avea să fie ridicat cumva seiful de pe fundul oceanului. Însă Mariei nu-i rămânea decât să accepte că, oricând avea să se întâmple asta, urma să se întâmple fără ea.

Şi-a înfipt cuţitul în carne, drept în inimă.

S-a prăbuşit la pământ doar cu câteva clipe înainte s-o cuprindă valurile, ştiind că moartea avea s-o apuce mai iute ca ele. Iar cuţitul nu o duruse atât de tare cât se aşteptase, aşa că a zâmbit. Era pricepută. Foarte, foarte pricepută.

• • •

Pentru Rowan şi Citra, în Seiful Relicvelor şi Viitorurilor, scufundarea Endurei se simţea ca o coborâre lină, de parcă ar fi luat liftul în jos. Câmpul de levitare magnetică în care era suspendat cubul le amortiza căderea, încât abia o simţeau. Era posibil să nu se epuizeze curentul electric până atingeau pământul, câmpul magnetic absorbind şocul impactului cu fundul mării, aflat patru kilometri mai jos. Până la urmă, curentul avea să se consume. Cubul interior avea să se lase pe podeaua cubului exterior, iar suprafaţa sa de oţel avea să absoarbă toată căldura, instaurând frigul fatal. Însă mai era până atunci.

Rowan s-a uitat în jur prin seif, la robele bogate ale fondatorilor.

— Hei, a spus el, ce zici, vrei să fii Cleopatra, iar eu să fiu Prometeu?

S-a dus la manechinul îmbrăcat în roba violet cu auriu a Supremului Tăiş Prometeu şi a tras-o pe el. Îi dădea un aer regal, de parcă se născuse s-o poarte. Apoi a luat roba Cleopatrei, din pene de păun şi mătase. Citra şi-a lăsat

roba la podea şi el i-a tras cu blândeţe pe umeri roba măreţei fondatoare.

În ochii lui, Citra arăta ca o zeiţă. Doar penelul unui artist din Era Mortalităţii ar fi putut s-o înfăţişeze în toată splendoarea ei, căci numai un asemenea artist putea să imortalizeze lumea cu mult mai multă autenticitate şi pasiune decât nemurirea însăşi.

Când a strâns-o în braţe, dintr-odată n-a mai părut să conteze ce se petrecea în afara micului lor univers închis ermetic. În ultimele minute ale acelei vieţi, rămăseseră în sfârşit numai ei doi, în sfârşit îngăduindu-şi împlinirea supremă. În sfârşit devenind, din binaritate, unul.

47

Sunet şi tăcere

Pe când Endura se scufunda pe fundul Atlanticului şi inima ei îndurătoare, care bătuse două sute cincizeci de ani, n-a mai îndurat şi a încremenit, iar luminile s-au stins în cubul din cub…

…Tunetul a urlat.

La început, au ţipat alarmele peste tot în lume. Mai întâi câteva, însă li s-au alăturat tot mai multe, în vacarmul general. Alarme de incendiu, sirene de ciclon, sonerii, fluiere şi milioane şi milioane de claxoane, toate unindu-se într-un vaier de durere – însă tot nu era de-ajuns. Toate boxele de la toate aparatele electronice din lume au prins viaţă, scoţând un ţiuit ascuţit, şi în întreaga lume oamenii au căzut în genunchi, cu mâinile la urechi, pentru a se apăra de larma asurzitoare, însă nimic nu putea potoli mânia şi disperarea Tunetului.

Zece minute încheiate, vaietul spărgător de timpane al Tunetului a umplut întreaga lume. A răsunat în Marele Canion, s-a lovit de banchiza Antarcticii şi a desprins gheţari din calotă. A mugit pe coastele Muntelui Everest şi a speriat turmele de pe Serengeti. N-a fost fiinţă pământeană care să nu-l audă.

Iar când s-a sfârşit şi s-a lăsat iarăşi tăcerea, toată lumea ştia că ceva se schimbase.

— Ce-a fost asta? întrebau oamenii. Ce anume a putut provoca aşa ceva?

Nimeni nu ştia sigur. În afară de tonişti. Ei ştiau perfect ce era. Ştiau pentru că o aşteptaseră toată viaţa.

Era Marea Rezonanţă.

• • •

Într-o mănăstire dintr-un orăşel midmerican, Greyson Tolliver şi-a luat mâinile de la urechi. Prin fereastră se auzeau strigăte venind de jos, din grădină. Ţipete. Să fi fost ţipete de durere? A ieşit în grabă din camera lui

spartană, găsindu-i pe tonişti ţipând nu de durere, ci de extaz.

— Ai auzit-o? întrebau ei. Nu-i aşa că a fost minunată? Nu a fost întocmai cum ni s-a spus că va fi?

Greyson, încă zguduit de rezonanţa care-i ţiuia mai departe în urechi, a ieşit din mănăstire, luând-o la întâmplare pe stradă. Şi aici era agitaţie, însă de alt fel. Lumea era panicată nu doar din cauza larmei care le sfredelise vieţile, ci mai era ceva. Toţi păreau să se zgâiască nedumeriţi la tabletele şi telefoanele lor.

— Nu se poate! a auzit pe cineva. Sigur e o greşeală!

— Bine, dar Tunetul nu face greşeli, a spus altcineva.

Greyson s-a dus la ei.

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

Bărbatul i-a arătat lui Greyson telefonul. Pe ecran pâlpâia un N roşu şi urât.

— Cică sunt necurat!

— Şi eu, a spus altul, iar când Greyson s-a uitat în jur, toţi erau copleşiţi de aceeaşi buimăceală.

Însă nu se întâmpla doar acolo. Scena se repeta în toate oraşele mari şi mici, în toate casele din lume. Căci, în nemărginita sa înţelepciune, Tunetul hotărâse că întreaga omenire era complice, prin faptele sale mai mari sau mai mici... şi întreaga omenire trebuia să suporte consecinţele.

Toată lumea de pretutindeni era acum desemnată drept necurată.

Populaţia panicată s-a apucat să se roage cu disperare de Tunet să le ofere îndrumare.

— Ce să fac?

— Te rog, spune-mi ce să fac!

— Cum pot să dreg lucrurile?

— Zi-mi! Te rog, zi ceva!

Însă Tunetul a rămas mut. Aşa trebuia. Tunetul nu vorbea cu necuraţii.

Greyson Tolliver a lăsat mulţimile nedumerite şi buimace şi s-a întors la adăpostul relativ al mănăstirii, unde toniştii încă se veseleau, chiar dacă erau cu toţii necuraţi de-acum – ce mai conta atâta lucru, când

Rezonanţa le grăise sufletelor lor? Însă, spre deosebire de ei, Greyson nu se veselea – şi nici nu dispera. Nu ştia cum să ia această întorsătură ciudată de situaţie. Şi nici nu ştia ce însemna pentru el, personal.

Greyson nu mai avea tableta lui. Cum îi spusese vicarul Mendoza, secta lor nu interzicea tehnologia, însă nici nu voia să se bizuie pe ea.

Aşa că aveau o cameră cu un calculator în capătul unui coridor lung. Uşa era mereu închisă, însă niciodată încuiată. Greyson a deschis-o şi s-a aşezat la calculator.

Camera computerului l-a scanat şi pe ecran i-a apărut automat profilul.

„Greyson Tolliver”, scria acolo.

Nu Slayd Bridger, ci Greyson Tolliver! Şi, spre deosebire de ceilalţi – spre deosebire de toate sufletele de pe Terra –, el nu figura cu statutul de „necurat”. Îşi ispăşise pedeapsa. Stigmatul îi fusese revocat. Numai şi numai lui.

— T… T… Tunete? a spus el cu voce nesigură şi tremurată.

Iar atunci i-a răspuns un glas plin de bunătatea şi căldura drăgăstoasă pe care o ştia. Glasul puterii binevoitoare care-l crescuse şi-l ajutase să devină omul care era acum.

— Bună, Greyson, a spus Tunetul. Trebuie să discutăm.

Tunetul reia povestea lui Rowan și a Citrei de unde se încheiase volumul precedent al seriei, *Secera*. Într-o lume unde nu există foamete, sărăcie, boli sau războaie, Secerile și ucenicii lor au rămas stăpâni pe moartea semenilor. Statutul social înalt aduce însă cu sine aroganță, corupție și lăcomie. Cei doi tineri încearcă să îndrepte lucrurile împreună: Rowan, din exterior, pornind în misiunea de a ucide Secerile corupte, iar Citra, din interior, luând vieți cu o compasiune ieșită din comun. Supraveghind totul, deasupra lor, se află Tunetul. „Oamenii învață din greșeli", declară Tunetul. „Dar eu nu pot. Căci eu nu fac greșeli." Însă Tunetului îi este interzis să comunice în mod direct cu Domul Secerilor, spre a putea interveni în caz de nevoie. Va putea oare Tunetul să-i ajute pe Rowan și pe Citra când aceștia vor fi copleșiți nu doar de sarcinile dificile pe care și le-au impus, ci și de dușmani care apar din locuri neașteptate?
Punând numeroase întrebări despre moralitate, erori umane, viață și moarte, *Tunetul* ni-i arată pe Rowan și Citra puși din nou față în față, într-o luptă pentru prietenie, dragoste, compasiune.

„Ridicând probleme dificile despre moralitate, responsabilitate, loialitate și putere, Shusterman dezvoltă povestea până la o concluzie devastatoare. E greu de imaginat ce ne așteaptă în următoarea carte."

Publishers Weekly

„Tunetul te cucerește încă de la primul capitol, pe măsură ce Citra intră în tot felul de jocuri politice primejdioase și Rowan începe să facă dreptate în rândul celor mai corupte Seceri."

Common Sense Media

youngart

INSTANT BESTSELLER

14+

AVENTURI & PRIETENIE & FILOZOFIE

într-un page-turner garantat

